„O poveste delicios de întunecată și de romantică!”
STEPHANIE GARBER, autoarea bestellerului *Caraval*

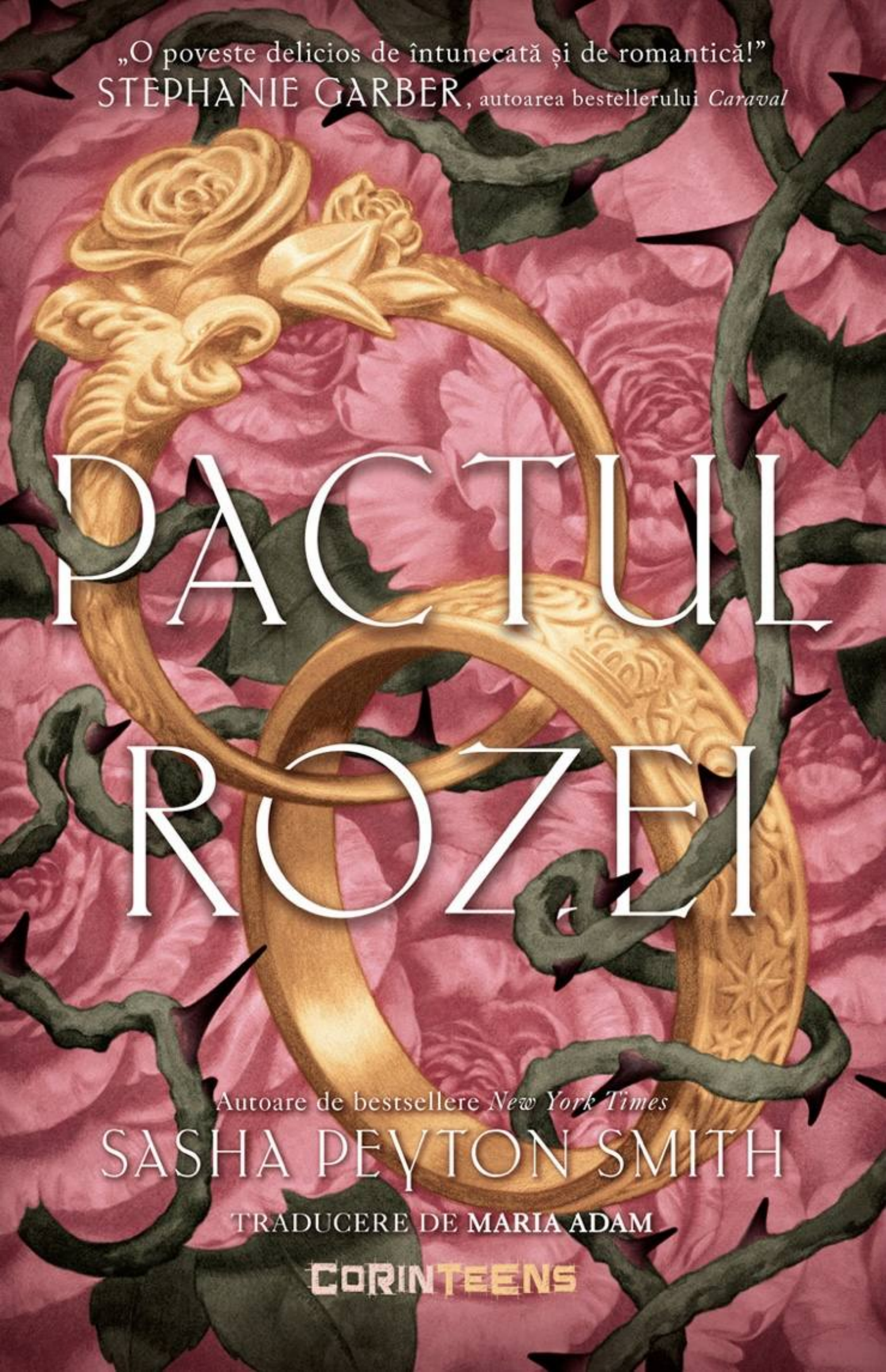

PACTUL ROZEI

Autoare de bestsellere *New York Times*
SASHA PEYTON SMITH

TRADUCERE DE **MARIA ADAM**

CORINTEENS

SASHA
PEYTON SMITH

PACTUL ROZEI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINTEENS

ATUNCI

1471

Războiul celor Două Roze

CÂND FEMEIA S-A IVIT PENTRU PRIMA DATĂ LA MARGINEA pădurii, chipul regelui Eduard era mânjit de noroi şi de sânge. Preț de o clipă, sabia i-a atârnat alene într-o parte, iar el s-a prăbuşit în genunchi.

Se zvonise despre implicarea Celorlalți în război încă din clipa în care o sabie străpunsese pântecele unui cavaler purtător de stindard din Ținuturile de Mijloc, dar negarea e o alinare ușoară. Desigur, existau explicații plauzibile pentru schimbările bruște de vreme sau pentru turmele de oi găsite jupuite și fără cap. Însă cei cărora bunicile le spuseseră să nu păşească niciodată în pădure fără un ram de ilice în buzunar ştiau. Ştiau de luni, de decenii, de generații.

Asemenea zeilor care se amestecaseră în treburile muritorilor în timpul Războiului Troian, și Celorlalți le plăcea să își bage nasul în conflictele oamenilor, aşa, de dragul divertismentului.

Aşa erau numiți pe atunci. Ceilalți.

Membrii caselor Lancaster şi York se considerau, fiecare, succesorii de drept ai liniei Plantagenet. Însă o țară nu poate avea doi regi, iar cum niciuna dintre părți nu era dispusă să renunțe la pretenția asupra tronului, stindardele au fost ridicate, iar săbiile ascuțite.

Războiul a fost cum sunt toate războaiele – brutal, lipsit de sens și crud. În primul an, pământul Angliei a fost scăldat în sânge. Dar războiul nu s-a sfârşit. Asemenea

răpăitului tobelor care chemau țăranii spre măcel, a continuat.

Abia în timpul Bătăliei de la Barnet soarta s-a schimbat cu adevărat. Fiecare copil de şcoală din insulă cunoaşte povestea. E săpată în pietrele de marmură din fața Palatului Buckingham, astfel încât toți să o poată citi. Povestea zilei în care regina Moryen a salvat întreaga Anglie.

Istorisirea sună astfel:

Câmpul de luptă ardea, iar Eduard era disperat.

Nu se ştie dacă mirosul disperării sau cel al sângelui a fost cel care a chemat-o, dar nu contează decât că a venit.

Se spune că întreaga bătălie s-a oprit în loc în clipa în care a păşit printre luptători. Rochia albă ca osul îi flutura diafan în urmă, strângând frunzele şi târându-le pe urmele ei ca o trenă. Părul îi era de onix, iar ochii şi mai negri decât atât. Pielea avea o paloare fantomatică, iar trăsăturile ei ascuțite erau atât de frumoase, încât era aproape dureros să o priveşti. Unii bărbați s-au aplecat şi au vomitat, incapabili să îndure o astfel de privelişte.

Încălțată cu sandale delicate, Moryen a traversat câmpul de luptă încet, ca şi cum ştia că toți aveau să o aştepte.

Eduard s-a prăbuşit în genunchi în fața ei.

— Ridică-te! i-a poruncit ea, iar regele s-a ridicat. Am venit să ajut.

Lacrimi i-au brăzdat fața murdară, curgând în şuvoaie şi trădând o recunoştință mută, profundă.

Moryen s-a aplecat spre el, cu profilu-i desăvârşit decupându-se pe fundalul fumului cenuşiu al câmpului de luptă, şi i-a şoptit la ureche.

Conversația n-a fost lungă; orice i-ar fi oferit, el a acceptat fără ezitare. Apoi, ea a scos un pumnal de la brâu şi i-a crestat palma. Înțelegerea fusese pecetluită.

De cealaltă parte a luminişului, Henric al VI-lea s-a prăbuşit fără suflare.

Britania avea un nou rege, fără echivoc: Eduard al IV-lea.

Lancasterii s-au retras în tăcere, iar torțele taberei York au ars întreaga noapte, luminând sărbătoarea victoriei.

Dar femeia stranie nu i-a privit. Era deja pe drum, într-o trăsură trasă de cai albi ca zăpada. Cu o încoronare de plănuit, nu era timp de pierdut.

Douăzeci şi patru de ore şi un minut mai târziu, Eduard al IV-lea a căzut şi el. A închis ochii şi s-a prăbuşit ca şi cum o sfoară invizibilă ar fi fost tăiată.

Moryen îi promisese lui Eduard că avea să fie rege, dar nu-i spusese niciodată pentru cât timp.

Astfel, Regina Celorlalți a urcat pe tronul de la Palatul Eltham cu un zâmbet senin pe chip şi o coroană aşezată pe frunte.

Toți cei care ridicau o mână sau o sabie împotriva ei descopereau că nu se mai puteau mişca, ca şi cum însuşi actul acesta ar fi fost interzis.

Războiul se sfârşise, iar Britania avea o nouă regină. Nemuritoare. De neatins. De necontestat.

ACUM

CAPITOLUL UNU

Londra, februarie 1848

Lydia lipsește de opt zile și încep să mă tem că părinții noştri o să se trezească într-o dimineață şi-o să găsească şi patul meu gol.

Un zgomot pe aleea întunecată din stânga mă face să tresar, dar nu-i decât un şobolan care scotoceşte într-un morman de gunoaie.

Am străbătut kilometri întregi tremurând, ignorând trecătorii gălăgioşi şi călcând peste cerşetori mai mult morți decât vii. De obicei, părinții îmi zic să nu le dau atenție, că au avut şi ei ocazia de-a se tocmi cu regina, la fel ca noi, ceilalți, dar în seara asta îmi este mai greu să-i ignor.

În general, mi se îngăduie să fac o plimbare în jurul parcului, la braț cu mama sau ascunsă între pereții de catifea ai trăsurii familiei. Suplinesc prin încredere ceea ce-mi lipseşte ca experiență. Încrederea asta însă pare mult mai plăpândă acum, când m-am rătăcit şi am înghețat până în măduva oaselor.

Am crezut c-ar fi mai sigur să rămân pe drumurile principale decât să risc să rătăcesc singură prin bezna adâncă din Hyde Park, dar un singur viraj greşit pe o stradă laterală şerpuitoare m-a lăsat complet dezorientată. Chiar şi pâlpâirea felinarelor pe gaz e slabă. Aerul muşcător de februarie e îngreunat de praful de cărbune, estompând şi puțina lumină pe care o mai aruncă flăcările. Îmi trag gluga mantiei pe spate şi îmi ridic privirea spre cer, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Cassiopeia ar trebui

să fie la nord, dar stelele strălucesc prea palid ca să fiu sigură. O lacrimă rătăcită mi se prelinge din coada ochiului şi mi se strecoară în adâncitura urechii.

De zile întregi cotrobăi prin camera Lydiei, rugându-mă zadarnic să găsesc vreun indiciu despre dispariția ei neașteptată. E ca şi cum s-ar fi evaporat, dar refuz să accept aşa ceva. În seara asta, după ce mama, tata şi personalul nostru restrâns s-au retras la culcare, mi-am aruncat mantia pe umeri, m-am înfăşurat în cel mai gros fular al tatălui meu şi am ieşit în noapte.

Poate că eram curajoasă precum cavalerii din poveştile pe care eu şi Lydia le citeam când eram mici, nobilă şi ghidată de iubire, sau poate că doar încercam să simt altceva decât teroarea nebunească ce mă bântuie de când sora mea a dispărut.

Polițiștii spun că ori a fugit, ori e moartă, dar nu-i cred. Mi-ar fi zis dacă plănuia să fugă, iar eu aş simți dacă ar fi moartă. Nu există niciun univers în care inima surorii mele încetează să bată, iar eu continui să trăiesc, nepăsătoare.

Respirația îmi iese în aburi pe măsură ce cotesc pe un alt gang. Oftând de uşurare, recunosc în sfârşit unde mă aflu.

Porțile Palatului Kensington se ridică asemenea unei guri întunecate în apropiere, iar umbrele soldaților din Garda Reginei veghează lângă ele.

Îmi trec degetele pe suprafața rece a colierului ascuns adânc în buzunarul mantiei, ca pe un talisman. Va trebui să fiu isteață, să ocolesc din nou Hyde Park şi să mă furişez pe drumul din spate. Exclus să mă apropii prea mult de palat, doar de copacii care îl înconjoară. Picioarele îmi sunt amorțite în ghete, dar îmi impun să merg mai departe, ca să nu par suspectă în fața gărzilor, acum vizibile.

Când Lydia şi cu mine eram mici, iar familia noastră încă deținea conacul din Oakham, ne petreceam verile în pădure, prinzând broaşte sau construind căsuțe din frunze

pentru bobocii de rață. Cu picioarele zgâriate până la sânge și părul plin de crenguțe, intram în casă abia când răsărea luna, iar liliecii ieşeau din ascunzători. Intram prin bucătărie, ca să evităm mustrările mamei, și acolo eram întâmpinate de doamna Osbourne, bucătăreasa noastră îngăduitoare. Era cea mai bătrână persoană pe care o cunoșteam și, în timp ce ne bandaja picioarele şi ne strecura înghețate de lămâie, ne spunea poveşti. Preferatele noastre erau cele despre Ceilalți.

Ne citea dintr-o carte veche, cu o copertă pânzată verde salvie și colțuri uzate. În ce mă priveşte, eram fascinată mai ales de uşa fermecată. Potrivit poveștilor, Ceilalți puteau fi convinşi să deschidă uşa dintre lumile noastre – ascunsă, de obicei, în copaci bătrâni și noduroşi – pentru oamenii isteți care lăsau obiecte de mare însemnătate la pragul lor.

Am implorat-o pe Lydia să încercăm. Am găsit un copac nu prea înalt, și, în scobitura rădăcinilor sale, ne-am lăsat colierele de copii, unul cu un mic pandantiv în formă de perlă inscripționat cu L şi celălalt cu un I asortat. Eram prea mari ca să le mai purtăm, dar încă atârnau de paturile noastre. Am fost extaziată tot restul zilei, uitându-mă pe fereastră cu nerăbdare, disperată să-l zăresc pe unul dintre Ei.

În dimineața următoare, eu şi Lydia am alergat peste peluza udă de rouă și ne-am afundat mâinile grăsuțe în pământul de la baza copacului. Colierele dispăruseră. Am sărit și am țipat de bucurie aşa de tare, că mama a ieşit din casă și ne-a cerut să terminăm, că-i dăm dureri de cap. I-am povestit totul. Fără un cuvânt, a intrat în bucătărie şi a făcut-o pe doamna Osbourne să ardă cartea cu poveşti. Aveam doar şase ani atunci şi nu înțelegeam că e ilegal să deții o astfel de carte. Am plâns zile întregi.

Un an mai târziu, am găsit colierul Lydiei ascuns în spatele șifonierului ei. Cu doi ani mai mare decât mine, și-a pus mâinile în şolduri şi mi-a spus că trebuie să las în

urmă copilăriile, precum magia. A fost prima dintre cele trei mari trădări ale sale.

A ieşit din cameră înainte s-o pot întreba de ce n-am găsit niciodată al doilea colier – sau dacă şi ea văzuse silueta bărbatului de lângă copaci în noaptea aceea.

Un vânt îngheţat şuieră pe stradă, împrăştiind un vârtej de frunze moarte. Buclele blonde îmi biciuiesc faţa, şi-mi strâng mantia mai bine în jurul gâtului.

Poveştile din cărţile doamnei Osbourne vorbeau despre o Anglie unde Ceilalţi erau liberi. Regina Mor vrea să ne facă să credem că ea şi fiul ei sunt singurii de felul lor care mai trăiesc pe aici, dar şi ei trebuie să fi venit de undeva, iar uşile încuiate pot fi deschise din nou. Nu pot ajunge la vechiul nostru conac din Oakham, nici la câmpul de luptă de la Barnet, dar dacă există o uşă în Londra, oare n-ar fi în copacii din jurul reşedinţei reginei? Nu pot să nu încerc.

Mă întorc spre intrarea publică a parcului, locul unde duminica e rost de târguială. Copacii se înalţă în întuneric ca nişte spectre, aidoma unul cu celălalt. Niciunul nu pare remarcabil, aşa că va trebui să aleg la întâmplare. Strâng colierul din buzunar.

O umbră se mişcă în întuneric.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre soldaţii care fac parte din Garda Reginei.

Blestem printre dinţi, las colierul surorii mele la baza celui mai apropiat copac şi o iau la fugă.

Alerg pe potecă şi traversez peluzele vaste, apoi cotesc la stânga şi mă întorc pe stradă, părăsind domeniul palatului.

În tăcerea deplină, se aude deodată zăngănit de roţi pe caldarâm.

Sar înapoi, sperând să mă pierd printre umbre, dar văd piatra desprinsă abia când e prea târziu.

Cizma mi se agaţă în marginea ei, mă împiedic şi cad, lovindu-mă cu tâmpla de bordură. Râmân întinsă ca o

păpușă de cârpă în țărână.

La început, simt o durere orbitoare și ascuțită, pe urmă mă învăluie întunericul.

Clipesc când îmi vin în fire, neștiind cât am fost leșinată, și zăresc o siluetă întunecată lângă mine, în trăsură.

— Am un cuțit! șoptesc înspăimântată.

Nu adaug că e doar cuțitul din bucătărie pe care mi l-am îndesat în cizmă și care oricum e prea tocit ca să mai taie ceva. Oricum, mi-ar fi prea greu să ajung la el.

— O să mă înjunghii?

— Depinde.

— De?

Mi se întunecă vederea când ceva cald îmi curge peste ochiul stâng. Ridic mâna să mă șterg și, când o îndepărtez, îmi dau seama că e lipicioasă din cauza sângelui.

Silueta trage o înjurătură și își scoate haina.

— Ia asta! Poți să mă înjunghii mai târziu.

Îmi apasă haina pe tâmplă. Materialul îi păstrează căldura trupului și mă abțin să nu scot un oftat de ușurare când simt că scap măcar puțin de frig.

— Te simți bine? mă întreabă.

— M-ai lovit cu trăsura, răspund încet.

— Nu te-am lovit, te-ai împiedicat.

— M-am împiedicat pentru că evitam să mă calci cu…

Mă opresc o secundă și privesc în jur. Trăsura e mare, de cel puțin șase locuri, cu tapițerie groasă de catifea și finisaje de alamă lustruită.

— Mamutul ăsta, închei eu.

— Nu eu pândeam în întuneric.

— Nu pândeam. Mă rătăcisem.

— Și încotro te duceai? Poate aș putea să te ajut.

Străinul bate în geamul vizitiului, iar acesta îl trage într-o parte.

— Încotro, domnișoară? întreabă vizitiul, morocănos.

Până şi eu recunosc când misiunea n-are sorți de izbândă.

— Piața Belgrave, răspund, oferindu-i adresa de acasă.

Caii nechează, şi pornim cu o smucitură. Când facem la dreapta pe o stradă principală, lumina galbenă a lămpilor pătrunde prin fereastra trăsurii.

Băiatul îşi dă părul zburlit de pe frunte, iar înfățişarea lui mă lasă fără cuvinte. Lovitura la cap m-a amețit, dar ceea ce simt acum e diferit, de parcă lumea întreagă se învârte.

Față în față cu mine, cu trăsăturile frumoase trădând îngrijorare, este chipul pe care l-am văzut toată viața mea în portrete şi în sălile aglomerate de concerte. În seara asta, pare mai tânăr ca niciodată. De obicei, poartă cravate aspre şi are părul perfect pieptănat. Dar acum îi cade pe frunte în onduleuri închise la culoare, ascunzându-i parțial ochii căprui. Totuşi, pomeții înalți, maxilarul pătrățos şi gura posomorâtă sunt identice. Prințul Emmett.

— Tu eşti! îi spun, clipind.

Un zâmbet de uimire îi apare pe buze.

— Cine?

— Eşti prințul Emmett.

— Cred că te-ai lovit cam tare la cap, îmi răspunde.

O notă de fragilitate răzbate din tonul vocii sale.

— Ştiu cine eşti. N-are rost să te ascunzi.

Băiatul mă priveşte cu ochii mijiți.

— Ne-am mai întâlnit.

Nu e o întrebare.

Nu ne-am mai întâlnit, nu cu adevărat, dar l-am văzut de la distanță la suficiente evenimente ca să fiu sigură – şi a mai fost şi povestea aia cu Lydia.

— Lady Benton.

Înclin capul ca şi cum aş face o plecăciune, dar el simte sarcasmul din gestul meu, iar colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet vag.

— Fiica mai mică a marchizului de Townshend.

— Nu dispăruseşi cumva? mă întreabă Emmett. Am auzit nişte zvonuri.

Clatin din cap.

— Nu! Eu sunt cealaltă fiică. O căutam pe sora mea, de-asta ieşisem pe afară.

Simt împunsătura eşecului când trăsura ne poartă tot mai departe de Palatul Kensington. Degeaba am aruncat colierul Lydiei în țărână.

— A, da, sora mai mică!

Gesticulează vag spre chipul meu.

— Asemănarea este uluitoare. Aveți aceiași ochi.

— Mă mir că-ți amintești de ea, îi răspund tăios.

— Crezi că e undeva, pe aici? mă întreabă, ignorându-mi fățiș întrebarea.

— Da! Nu pot să explic de ce, dar aș simți dacă ar fi murit.

Emmett mă privește, tulburător de imobil.

— Ai simți?

Trăsura ne zdruncină când coteşte din nou.

— N-ai cum să înțelegi.

— Am şi eu un frate, îmi spune. S-ar putea să înțeleg mai bine decât crezi.

Mă mir auzindu-l că se referă la prințul Bram ca la fratele lui.

La aproape două decenii de când s-a născut, statutul de prinț al lui Emmett este încă subiect de bârfă. Acesta este fiul uman al soțului reginei Moryen, prințul consort Edgard, şi al primei sale soții umane, care a murit la naştere. Regina l-a recunoscut pe Emmett când acesta a împlinit 18 ani, deşi nu se ştie dacă i-a făcut o favoare tatălui său, dacă a fost o dovadă de iubire sau cu totul altceva.

Lumea îi şopteşte numele în saloanele din întregul oraş. Un prinț destrăbălat, de ce nu poate fi dulce ca Bram? Mereu apar noi zvonuri despre cine a fost văzut la brațul

său, la oricare dintre evenimentele mondene la care binevoiește să participe. Sezonul trecut, a fost scandalul cu servitoarea de la bucătărie, surprinsă în grădina de trandafiri a lordului Tremaine. Doar o lună mai târziu, a fost prins învăluit în perdelele din biroul ducelui Cambere, împreună cu fiica mijlocie a familiei. Iar săptămâna trecută, am auzit-o pe mama murmurând ceva despre o balerină. Încă mi se înroșește fața de furie când mă gândesc la ce s-a întâmplat cu Lydia în timpul primului ei sezon. N-am fost acolo, dar mi-a povestit totul când s-a întors acasă în lacrimi.

Când nu întinează reputația altcuiva, Emmett stârnește scandaluri, refuzând să-şi înceapă studiile la Oxford sau participând alături de prieteni, alți lorzi şi fii mai mici, la expediții de vânătoare care par mai degrabă orgii bahice decât simple plimbări prin pădure.

Emmett se întoarce spre mine şi resimt pentru prima dată adevărata forță a privirii lui. Nu l-am văzut niciodată prin oraş altfel decât morocănos. Dar acum nu arată deloc așa. Ochii lui au o nuanță aparte de căprui, sunt mărginiți de gene negre şi scapără ca focul. De aproape, îi văd cei câțiva pistrui risipiți pe nas. N-am recunoscut niciodată figura rafinată şi chipeşă pentru că era mereu bosumflată. Dar este chipeş. Atât de chipeş, încât mai să mi se taie răsuflarea.

Trăsura se hurducăie în noapte pe străzile pustii şi adormite ale Londrei. Las capul pe spetează şi mă întreb cum o să scot petele de sânge de pe rochie fără să afle mama sau slujitoarele.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Emmett.

— Mă gândesc să te înjunghii, îi răspund cu ochii închişi.

— Nu-i un răspuns politicos.

— Nici să mă calci cu trăsura nu-i politicos.

— Repet, te-ai împiedicat.

Simt un val subit de căldură şi, când deschid ochii, văd că Emmett mi-a invadat spațiul personal şi mă privește curios. Încă îi țin haina la rana sângerândă de la cap, iar el ridică degetele şi îi dezlipește încet marginile de lână. E lipicioasă, cu sângele pe jumătate uscat, şi mi se agață de păr când o trage.

— Au!

Mă abțin să nu-l fericesc cu un ghiont în coaste.

— Nu te mai zvârcoli! Nu mai sângerează aşa de tare, mă anunță. Dar ar trebui s-o ții apăsată.

Îl salut militărește cu mâna care nu ține haina.

El înclină uşor capul, uitându-se în continuare la mine.

— Să ştii că eşti chiar foarte drăguță.

Un val de roşeață mi se ridică în piept.

— Încerci să mă seduci acum? Ştiu ce reputație ei, dar n-aş fi crezut că eşti aşa de îndrăzneț.

— Reputația mea?

— Aş fi nenorocită dacă m-ar vedea lumea în compania ta.

Emmett mijeşte ochii.

— Nu pari genul de fată care să-şi bată capul cu aşa ceva.

Bărbații nu înțeleg niciodată. Moartea lentă pe care o presupune izgonirea din societate este o soartă pe care puțin au tăria s-o îndure.

— Nu ştii nimic despre ce fel de fată sunt.

— Ştiu că te-ai furişat afară în toiul nopții ca să-ți cauți sora.

Trăsura încetineşte. Trag draperia şi văd casa familiei mele, o clădire din piatră albă, cu nişte coloane înalte, iluminate de lămpile pe gaz.

Bat în fereastră şi-l rog pe vizitiu să mă lase în spatele casei. Am şanse mai mici să mă prindă cineva dacă folosesc intrarea de serviciu din pivniță.

— Mulțumesc pentru ajutor! îi spun şi iau mâna vizitiului ca să cobor.

Emmett se apleacă în afara portierei, cu o carte de vizită între degete, pe care o întinde spre mine.

— Pot să te revăd, te rog?

— Nici în ruptul capului, îi răspund.

— Te implor să te mai gândeşti!

Iau cartea de vizită doar din obişnuinţă şi fac câţiva paşi. Sunt aproape de scara din spate când aud vocea lui Emmett prin întuneric.

— Poţi păstra haina!

Mă întorc spre el. E învăluit în umbre, dar îi văd rânjetul chiar şi de la distanţă.

— Nu, mulţumesc, am destule haine.

Arunc haina înapoi spre el şi-l nimeresc în piept. Mereu m-am mândrit cu faptul că sunt capabilă de-o aruncare bună.

El aşteaptă până intru ca să plece.

Şemineul e rece, nu ca în bucătăria doamnei Osbourne, unde cărămizile din vatră sunt mereu calde. Nu mai am şase ani. Nu mă aşteaptă nimeni să-mi oblojească rănile şi nu mai am nici patul surorii mai mari în care să mă strecor.

Ca o fantomă care bântuie prin casă, urc scara din spate, spălată cu leşie, până la etajul al doilea, unde se află dormitorul meu.

Îmi scot rochia murdară de sânge şi bag mâinile în flanelul cald al capotului când aud agitaţia din hol.

Cineva bate la uşă. Timp de un minut, încremenesc de groază, înmărmurită la gândul că prinţul Emmett s-a întors după mine.

Pe urmă, aud paşi. Cineva ţipă.

Alerg pe palier exact când Lydia dă buzna în sala de marmură, lăsând în spatele ei urme de noroi.

CAPITOLUL DOI

Trei luni mai târziu

Ușile ATELIERULUI stau deschise spre stradă, căci forfota e prea mare ca să rămână toată în interior. Fetele şi mamele lor stau chiar şi pe trotuar într-o mulțime atât de compactă, încât trebuie să ne croim drum dând din coate.

Cusătoreasa nu s-a grăbit să coboare tivul rochiei surorii mele ca să-mi vină mie, şi ştiu prea bine de ce, pentru că în ultimii ani n-am cheltuit aici destui bani, încât să fim clienți cu întâietate. O ştie şi mama, dar continuă să zâmbească în stilul ei înțepat.

Aş vrea să fi putut face treaba asta altfel, când nu eram nevoită să mă ascund de atâția oameni, dar mâine e prima zi de mai şi n-am timp de pierdut.

Întreaga Londră pare cuprinsă de o frenezie absolută. Începutul sezonului – momentul în care debutantele se aliniază pentru a-şi încheia târgurile cu regina – este tot ce se discută.

Majoritatea cetățenilor Angliei îşi fac târgurile la alte date. Sala tronului este deschisă în fiecare duminică, de la prânz până la miezul nopții, iar cine doreşte să negocieze cu regina poate s-o facă atunci. Unii îşi fac târgul imediat ce ating vârsta majoratului; alții aşteaptă până la maturitate sau până când găsesc ceva ce-şi doresc atât de mult, încât sunt dispuşi să încheie un pact.

Cei din Ținuturile de Mijloc spun că cea mai norocoasă zi pentru un târg este prima duminică din lună. Fetele din Bristol îşi încheie învoielile purtând doi pantofi pentru piciorul stâng. Locuitorii din Liverpool vin la palat

purtând coliere din propriul păr împletit. Fiecare regiune, sat şi familie îşi are propriile superstiții despre acest obicei, devenit tradiție de mai bine de patru sute de ani.

Unii nu încheie niciodată un târg.

Dar, în ceea ce le priveşte pe fetele ca mine, fete cu titluri sau bani suficienți pentru a cumpăra influență pe alte căi, se aşteaptă ca târgul să fie făcut în aceeaşi zi în care debutăm în societate, devenind oficial mărfuri pe piața matrimonială.

Târgurile noastre ingenioase pentru păr mai strălucitor sau picioare mai delicate sunt doar un alt element pe CV-ul de soții, dovada că suntem fete bune. Pacturile Rozei, aşa li se spune. Târguri care ne fac frumoase, fragile, dulci – nişte trandafiri englezeşti perfecți.

Debutul oficial are loc întotdeauna la 1 mai. Fanfara care însoțeşte parada tinerelor aristocrate, îmbrăcate în cele mai bune ținute şi aliniate în fața reginei, a adus evenimentului porecla de Parada Pactelor.

Clopoțelul prăvăliei sună când intrăm, abia perceptibil peste forfota conversațiilor.

Surorile Alton îşi pleacă privirile când mă apropii. Cea mică se întoarce atât de brusc, încât se împiedică de marginea unui covor. Ruşinea noastră este molipsitoare, iar nimeni nu-şi poate permite să şi-o atragă, mai ales acum.

În colț, alături de mama ei, care afişează o expresie acră, stă Greer Trummer, cea mai bună prietenă a mea de odinioară. Expir zgomotos, cu neliniște, şi o trag pe mama de cot ca să nu le observe, dar e prea târziu.

Cu un zâmbet larg, mama face un salut amplu, ridicând mâna deasupra capului.

— Lady Trummer, Greer, ce plăcere să vă văd aici!

Îmi ard obrajii de ruşine când toți se întorc spre noi cu dispreț şi milă pe chip.

— Ai văzut panglicile astea, mamă? o întreb, încercând în zadar să-i atrag atenția către vitrina cu mătase şi dantelă.

Mama lui Greer se întoarce cu spatele de parcă nu ne-ar fi auzit. Greer afișează un zâmbet sfios, dar nici măcar nu face cu mâna.

Netulburată, mama traversează prăvălia, dând la o parte vreo șase persoane în drumul ei.

— Te rog, mamă, e ocupată! protestez, dar ea se preface că nu mă aude.

— Greer, draga mea, Ivy mi-a spus că ai emoții pentru mâine. O să te descurci de minune. Sper că plimbarea prin parc pe care ați făcut-o împreună azi-dimineață a reușit să vă mai relaxeze.

Pentru prima dată în luni de zile, Greer se uită la mine. Ceva sticlește în ochii ei albaștri când mă prinde cu minciuna.

— Plimbarea prin parc?

E nedumerită. Normal! Mint de luni de zile că fac asta, când, de fapt, mă duc și stau singură la grajduri sau cutreier împrejurimile cu mantia strânsă pe corp, căutând orice pretext să fug de nefericirea sufocantă a casei. I-am spus mamei că merg cu Greer, de parcă ar fi cu ceva mai bună decât restul. Când colo, s-a descotorosit de mine la primul semn de scandal, la fel ca toți ceilalți.

Îmi fac curaj, pregătită pentru momentul când Greer o să mă dea de gol. Ea însă clipește de câteva ori, apoi se întoarce spre mama.

— O, da, plimbarea prin parc! Mulțumesc, lady Benton! spune ea încetișor. Ivy e o prietenă foarte bună. Mereu dornică să ofere o vorbă de încurajare.

Se întoarce din nou spre mine. Altădată, comunicam printr-o simplă privire, dar nu știu ce simte acum. Legătura dintre noi două s-a rupt.

— Acum, dacă mă scuzați, aud că mă strigă mama.

Mama ei nu o strigă, de bună seamă, dar niciuna din noi nu pomenește asta.

Scot un oftat de ușurare când se îndepărtează de noi.

Cusătoreasa îmi face semn şi urc pe piedestal din faţa oglinzii cu trei laturi, aşteptând să facă ultimele modificări la rochie. Mă prefac că nu aud şoaptele celorlalte mame şi fiice din prăvălie: „Doar nu se aşteaptă să primească vreo invitaţie sezonul ăsta!"

După ce cusătoreasa termină în sfârşit, mama îşi face drum spre tejghea şi plăteşte cu un teanc de bancnote pe care le privesc cu vinovăţie.

Ne întoarcem acasă fără să mai discutăm despre şuşotelile pe care le-am auzit amândouă, de parcă refuzând să recunoaştem necazul din familia noastră putem să-l anulăm cumva.

Lydia şi-a făcut debutul în societate – şi târgul cu regina – acum două primăveri.

S-a întors în ziua aceea în rochia albă, vaporoasă, cu o expresie confuză. Nu-şi amintea ce se întâmplase în sala tronului. Probabil dăduse la schimb amintirea aceea pentru darul oferit de regină, dar, în cei doi ani care au trecut de atunci, n-am reuşit niciodată să aflăm ce dar a primit.

Frumuseţea ei a rămas neîntinată şi n-a căpătat brusc vreun talent sau vreo abilitate aparte, doar o amintire despre şvaiţer şi eşecul unui sezon care s-a încheiat fără vreo cerere în căsătorie.

Neputinţa ei de a-şi găsi perechea şi târgul secret pe care-l făcuse erau un motiv de ruşine, o pată pe onoarea familiei. În ultimii doi ani, mama şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului spunând că eu sunt singura speranţă a familiei Benton, deşi şansele mele reduse de-a mă mărita s-au spulberat odată cu scandalul legat de dispariţia Lydiei.

Vestea că a dispărut s-a împrăştiat prin saloanele de marmură ale societăţii londoneze de cum a răsărit soarele. În dimineaţa aceea, toate doamnele nobile din împrejurimi au ieşit la uşă, cu coşurile pline de copturi şi expresii îngrijorate. Simţeau miros de sânge în apă.

Aceleaşi doamne au răspândit mai apoi vestea despre întoarcerea ruşinoasă a Lydiei ca pe nişte prăjituri fine la o petrecere cu ceai. Farmecul grației constă, de fapt, în spectacolul decăderii.

Când intru în holul casei, nu pot să nu mă gândesc la noaptea în care s-a întors. Uneori, mi se pare că n-am depăşit cu adevărat momentul acela.

Ofițerul de poliție a fost cel care a adus-o pe Lydia, plină de murdărie. A tras-o de cot în casă cu un rânjet disprețuitor.

— Credeam că asta e o familie respectabilă!

Eram deja în capul scărilor când doamna Tuttle a strigat să se audă în toate colțurile că Lydia se întorsese.

Mama plângea când a ieşit valvârtej din cameră, înfăşurată în halat, iar tata a prins-o când i s-au înmuiat genunchii pe scări.

Am alergat pe lângă ei spre sora mea. Sora mea mai mare, mult iubită, pentru care am plâns, am tremurat de frică şi am ieşit pe furiş din casă, hotărâtă s-o găsesc.

I-am cuprins fața în mâini, iar pielea ei era rece şi lipicioasă, de parcă ar fi fost acoperită de roua dimineții.

Tăcută şi nemişcată, Lydia se holba la mine de parcă nici n-ar fi fost acolo, ca o stafie.

Pe urmă, mi s-a prăbuşit în brațe.

Tata şi doamna Tuttle au dus-o în camera ei, dar eu i-am făcut baie, am îmbrăcat-o într-o cămaşă de noapte curată şi am băgat-o în pat.

Tot eu am fost cea care a observat prima că tălpile îi erau însângerate, ca şi cum şi-ar fi pierdut de mult încălțările.

Şi tot mie mi-a spus primele cuvinte după întoarcerea ei.

Printre momentele de inconştiență, cu buzele palide, s-a trezit brusc preț de un moment prețios. S-a uitat în ochii mei de parcă ar fi revenit în întregime în corpul ei.

— N-a meritat, a spus răguşită.

— Ce anume? am întrebat-o în şoaptă.

Lumânarea de pe noptieră a pâlpâit.

— Târgul.

Avea ochii mari, parcă implorându-mă s-o ascult.

— N-a meritat.

A dormit timp de trei zile, iar eu am vegheat la căpătâiul ei, uşurată că s-a întors, dar îngrozită de starea în care se afla şi copleşită de sentimente cărora nici acum nu pot să le dau nume.

Când s-a trezit din somnul prelungit, am sperat că avea să-şi vină în fire, înarmată cu o explicaţie plauzibilă pentru dispariţia ei. Dar nu mi-a oferit decât o poveste cusută cu aţă albă, că ar fi fugit cu un tipograf de rând de care se îndrăgostise. A spus că se înţeleseseră să fugă, dar că au fost acostaţi pe drum, iar mirele ei a fost ucis. Rătăcită şi singură, a găsit în cele din urmă drumul înapoi spre periferia Londrei.

I-am dat la o parte părul care i se lipise de fruntea asudată.

— De ce mă minţi?

Noi nu mințeam. Nu ne mințeam una pe alta.

S-a uitat în gol spre perete, şi ceva în sufletul meu a murit.

Abătuţi, tata şi mama au dat la rândul lor prin oraş aceeaşi explicaţie pe care o oferise Lydia. Niciunul dintre noi nu o crede şi nu era tocmai o poveste acceptabilă, dar era mai puţin bătătoare la ochi decât nimic.

Cum bârfitorii din Londra au o mulţime de timp liber, n-a trecut mult până când s-a aflat că nu exista niciun certificat de căsătorie pe numele Lydiei Benton în Gretna Green.

Aşadar, am fost invitată la Parada Pactelor doar din politeţe, dat fiind că tata este marchiz. Dar chiar dacă mama refuză să vadă adevărul, ştiu că nu voi mai primi invitaţii tot restul sezonului. Debutul meu în societate se va încheia la fel de repede pe cât a început.

Alerg la etaj să mă îmbrac pentru cină şi ezit când trec pe lângă uşa surorii mele. Ştiu deja că nu trebuie să mă deranjez, dar nu mă pot abţine să nu apăs pe clanţă şi să păşesc înăuntru.

Lydia îşi petrece aproape toate zilele în camera ei întunecată – „în convalescenţă", cum se spune. Îşi iroseşte timpul, mâncând felii de fructe de pe tăvile de argint pe care le primeşte când sună din clopoţel. E singurul lucru pe care şi-l doreşte. Devorează portocale întregi, cubuleţe de ananas din seră şi pepene-roşu de parcă moare de foame şi nimic altceva nu o satură.

Am auzit-o pe menajeră, doamna Tuttle, plângându-se bucătarului, domnul Froburg, că răsfăţul părinţilor ne-a făcut pe amândouă prea sensibile. Nici măcar nu m-am putut supăra pe bârfele ei. Avea dreptate. Eram prea sensibilă. Până la dispariţia surorii mele, chiar fusesem încredinţată că lumea este un loc bun, care îşi doreşte lucruri frumoase pentru mine.

Draperiile din camera Lydiei sunt trase, iar ea e doar o mogâldeaţă, cu părul blond abia vizibil pe sub cuvertură.

Mă aşez pe marginea patului şi-i pun mâna pe spate.

— Lydia, mâine are loc Parada Pactelor.

Nu se întoarce cu faţa spre mine, dar îmi dau seama că e trează după cum i se ridică şi coboară umerii.

Respiră adânc.

— O?

— Vrei să-mi faci părul, cum făceai altădată? Mai ştii când ai folosit colierul mamei să…

Lydia se rostogoleşte în sfârşit şi-mi taie vorba:

— Mă tem că nu-mi amintesc acum. Ar fi bine s-o laşi pe doamna Tuttle s-o facă.

Îşi trece palma peste chipul întunecat ca un nor de furtună. Nu ştiu dacă abia a încetat să plângă sau stă să înceapă, dar are ochii roşii.

— Închide uşa când ieşi, te rog!

O las pe întuneric.

Nu știu de ce îi tot ofer ocazii să-mi frângă inima.

Mi-a distrus şansele de a-mi găsi un soț. Nicio familie cu statut nu s-ar coborî atât de mult, încât să-şi lase fiul să se însoare cu o Benton. Zestre nu am, iar acum n-am nici onoare.

Adevărul este că o urăsc mai mult decât orice pe lume. Fierbinte şi aprigă, furia îmi sfâşie pieptul, şi mă abțin cu greu să nu dau uşa de perete şi s-o scutur până-mi oferă o explicație

Până ajung la uşa dormitorului meu, deja îmi lipseşte. Pur şi simplu, îmi lipseşte.

Pentru că o şi iubesc mai mult decât orice pe lume.

E mai uşor s-o iubesc când nu se află în fața mea. O plac mai mult când nu e prin preajmă.

Tata se duce la culcare imediat după cină, neputând să suporte bâțâitul meu nervos din picior sau veselia forțată a mamei.

Doar eu şi mama suntem în salon. Afară, Piața Belgrave e întunecată şi tăcută. În interior, se aude un cor de sunete bine cunoscute: ticăitul ceasului cu pendulă, trosnetul focului şi zgâriatul neîncetat al peniței mamei mele.

Face asta de când mă ştiu, varsă orice gând pe care l-a avut peste zi într-un jurnal. Volumele stau împrăştiate prin casă, înghesuite pe rafturi şi în teancuri nesigure pe lângă fotoliile cu tapițeria subțiată.

Eu mă ocup de propria corespondență; îi datorez o scrisoare lui Ethel. Acum are vreo 85 de ani, aşa că părăseşte rareori casa din Bradford, însă îi scriu de ani de zile despre pasiunea noastră comună pentru elfi. Aveam 12 ani când Lydia şi Greer mi-au spus că doar copiii sunt obsedați de magie şi că doar cei din clasa de jos o venerează pe regină, aşa că n-au vrut să mai discute cu mine despre Ceilalți.

Aveau dreptate, cel puțin parțial. Doar oamenii de rând, departe de comitatele centrale, poartă urechi ascuțite false pentru a sărbători Ziua Reginei, ziua în care regina Mor a

sosit în Anglia. Ei sunt cei care i-au pus chipul în vechile capele şi au ridicat monumente în numele ei. Era mult sub demnitatea unei fete cu titlu nobiliar, aşa, ca mine, să creadă că elfii sunt interesanți.

Nobilimea londoneză preferă să creadă că suntem aproape egalii ei, deşi, desigur, nu suntem. Cred că ne-a permis să păstrăm tradițiile unei Anglii odinioară conduse de oameni, precum parada debutantelor, pentru a ne da iluzia că mai avem vreo fărâmă de putere. O regină nemuritoare lăsând înalta societate engleză să-şi păstreze micile ritualuri e ca un părinte îngăduitor care-i oferă unui copil plângăcios o jucărie.

Acestea sunt gândurile despre care îi scriu lui Ethel. După ce Lydia şi Greer m-au respins, tot ce mi-a mai rămas au fost scrisorile secrete către vecina străbunicii mele din partea tatălui. Nu ne mai scriem atât de des acum, dar îmi place să ştiu că este bine. Ethel a fost singura căreia i-am povestit teoria mea despre Lydia şi o uşă fermecată. Ştiam că era singura persoană din lume care nu ar fi râs de mine.

— Ce crezi că vor cere celelalte fete anul ăsta? întreabă mama într-o doară, de parcă abia acum i-ar fi trecut ideea asta prin cap, dar de o oră mă tot priveşte neliniştită pe deasupra foii de hârtie. Fiica familiei Itos are un chip foarte drăguț şi mai mulți bani decât ştie să folosească. Poate o să ceară să cânte mai bine la pian. Nu prea a impresionat la concertul de anul trecut, cu ocazia solstițiu-lui de vară.

— Hm!

Dau indiferentă din cap şi iau încă o gură de ceai.

— Cu siguranță, Greer o să ceară câțiva centimetri în plus, iar asta nu costă niciodată prea mult. O ştii pe ducesa de Gloucester? A debutat în acelaşi an cu mine. A cerut aproape opt centimetri, numai la picioare. A rămas fără ambele degete mari la picioare, dar a pus mâna pe un duce, nu-i aşa?

Mama își trece degetele peste ciotul care a rămas din degetul mic de la mâna stângă, care se oprește brusc în dreptul celei de-a doua încheieturi. A renunțat la el pentru o memorie mai bună. Îi era cumplit de frică să nu uite nume și chipuri în iureșul balurilor din sezonul ei și să-și câștige astfel reputația de-a fi nepoliticoasă. Acum își amintește totul perfect. Tata spune că felul în care își amintea chiar și cel mai mic detaliu despre conversațiile lor din trecut l-a făcut să se îndrăgostească de ea. Îl făcea să se simtă văzut de cineva.

Mama, care și-i amintește pe toți cei care au luat parte la sezonul în care și-a făcut debutul, putea să îi descrie și să le recite titlurile și adresele moșiilor ca o enciclopedie, dar oamenii aceia nu mai vorbesc cu ea acum. Au uitat-o, așa cum ea nu poate să-i uite pe ei. De asta își notează totul în jurnal. Sper că, golindu-și creierul prea plin prin scris, o să obțină un fel de liniște interioară. Nu sunt convinsă însă că metoda o ajută.

Ia încă o gură de vin și plescăie din limbă. Nu-mi place cum și-a îndreptat privirea asupra mea. Uneori mă tem că o să se uite prin mine, de parcă aș fi din sticlă, și o să vadă tot ce ascund de ea. Asta e problema cu faptul că mama își amintește absolut tot; e aproape imposibil s-o minți.

— Știi că, fiind mama ta, te găsesc de-a dreptul perfectă, dar ai decis ce târg vrei să faci?

Ăsta e dansul nostru. Am învățat pașii așa cum am exersat cadrilul la lecțiile de cotilion, ocolind subiectul Lydia, faptul că nu și-a găsit un soț și târgul pe care nu și-l mai amintește.

N-ar fi trebuit să fiu eu în poziția în care mă aflu. Asta era treaba Lydiei. Tata glumea că noi suntem moștenitoarea și rezerva. Lydia era marea speranță a familiei Benton. Era dinainte stabilit că avea să facă o partidă avantajoasă. Singura mea îndatorire era să mă feresc din calea ei și să nu-mi mai rup rochiile ori de câte ori îmi juleam genunchii.

— Încă nu.

Casc exagerat, pregătindu-mă să mă retrag.

Dar mama continuă să mă privească.

— Cred că ți-ar prinde bine un păr mai lucios sau un talent anume, cum ar fi pictura sau cântatul la violoncel.

— Hm, posibil.

Teatrul ăsta pe care îl jucăm mă întristează atât de mult, încât mă trezesc clipind să-mi alung lacrimile. Probabil știe la fel de bine ca mine că aș putea fi cea mai bună pictoriță de pe pământ și tot n-aș primi nicio ofertă în sezonul ăsta.

— Mai gândește-te, bine? N-ai mult timp la dispoziție și nu există nimic mai rău decât o decizie impulsivă.

Mă ridic de pe scaunul de mătase și traversez camera ca să o sărut pe creștet.

— Desigur, mamă.

— Draga mea? zice.

Mă opresc în dreptul ușii.

— Familia asta nu-și permite încă un eșec. Noi…

Înghite în sec.

— O să pierdem casa în următoarele 12 luni dacă nu se schimbă ceva.

Încremenesc. Știam că situația e dificilă, dar nu-mi închipuiam că stăm atât de prost financiar.

Nu las lacrimile să cadă decât după ce ajung în camera mea. Tăciunii din vatră strălucesc după grilaj, proiectând umbre lungi și întunecate prin dormitor.

Mă uit la invitația la Parada Pactelor, așezată pe noptieră, cu litere aurii ce dansează în lumina focului pe pergamentul gros, de culoarea oului de măcăleandru.

Scriu pentru ultima dată pe hârtie cuvintele pe care o să i le spun reginei, ca să mi le fixez în memorie, apoi arunc hârtia în foc.

Deși am avut un somn agitat toată noaptea, mă trezesc odată cu ciripitul păsărilor. Mă întorc pe o parte și mă uit la cerul albastru și senin al dimineții de primăvară lon-

donează. Am un sentiment ciudat, unul care se opreşte în încheieturile gleznelor, că astăzi viața mea o să se schimbe.

Cuvintele Lydiei îmi răsună în minte: „N-a meritat. Târgul n-a meritat."

Eu nu sunt sora mea.

O să mă asigur că târgul meu o să merite.

Când faci o înțelegere cu un elf, trebuie să fii pregătit să plăteşti prețul. Tot răul spre bine. N-am nimic de pierdut.

CAPITOLUL TREI

Mama și doamna Tuttle mă îmbracă în rochia surorii mele pentru Parada Pactelor, o capodoperă din șifon elvețian cu buline și un corset brodat cu flori sălbatice englezești, fir alb pe țesătură albă. A fost ajustată ca să-mi vină, dar tot mă simt ca și cum aș purta un costum al Lydiei Benton.

Stau pe taburetul mic din fața măsuței de toaletă, iar degetele reci ale mamei îmi răsucesc părul într-un cuib de împletituri pe ceafă. Doamna Tuttle o ajută să-mi prindă în păr trandafiri albi, proaspăt culeşi din grădină. Efectul este frumos, dar nu se compară cu diademele incrustate cu diamante și bentițele sclipitoare pe care le vor purta celelalte fete. Tata îmi spune să nu mă preocup de chestiunile financiare, dar cum aș putea să n-o fac, când îi aud pe el și pe consilierii săi certându-se în birou toată ziua?

Cum ar fi putut şti că terenul pe care l-a negociat în primăvara în care a împlinit 18 ani fusese atât de supracultivat, încât devenise sterp? Era convins că terenul producea recolte bogate pe vremea când chiriașii tatălui său lucrau pământul din vecinătate, dar a renunțat la amintirile copilăriei sale în schimbul acelei parcele, așa că nu poate fi pe deplin sigur. Țăranii chiriaşi s-au mutat cu toții, plecând în căutarea unor pajişti mai fertile.

Alții ar fi apelat la prieteni pentru sfaturi, dar lipsa amintirilor din copilărie ale tatălui meu a făcut dificilă apropierea de ceilalți bărbați din nobilime. Nu-și amintește poveştile lor de la internat sau victoriile la rugby din

tinerețe. Există o goliciune în el pe care ceilalți par s-o simtă instinctiv.

De-a lungul anilor, a încercat să umple golul cu cărți şi filozofie. Am petrecut seri întregi la cină dezbătând chestiuni de politică şi ideile lui Platon, dar asta n-a făcut decât să ne transforme într-o familie puțin ciudată.

— Ce vei cere? mă întreabă mama pentru ultima oară, în timp ce-mi încheie la gât perlele moştenite de la propria ei mamă.

Nu-mi place s-o mint.

— O să cer ce ai cerut şi tu, mamă, o memorie mai bună. O să ajung să cunosc pe cineva atât de bine, încât o să se convingă că sunt cea mai bună soție pentru el.

Mâinile mamei rămân nemişcate, apoi îşi trece degetul mare peste ciotul degetului mic. Nu se mai uită la mine în oglindă, ci, undeva în depărtare, în cu totul altă parte.

— Ce idee bună, scumpa mea!

— Atunci, de ce pari atât de tristă?

Zâmbesc când rostesc cuvintele, dar mă doare inima.

— Doar să ai grijă!

Clatină din cap şi îmi aranjează din nou florile din păr.

— E greu să-ți amintești tot. Durează tare mult!

Rochia mea are decolteul în V, cu volane care coboară pe mâneci şi se opresc deasupra coatelor. Corsetul se termină cu un unghi ascuțit pe talie, iar fusta e bogată.

— Arăți perfect! îmi şoptește mama.

Arăt ca Lydia. Avem acelaşi păr blond, ondulat, şi aceiaşi ochi căprui, doar că Lydia are un chip cumva mai ascuțit, de parcă trăsăturile mele s-ar fi aşezat mai bine pe fața ei. Obrajii îmi sunt mai rotunzi, iar privirea îmi e puțin mai blândă.

Lydia a rămas în camera ei toată dimineața. Am bătut la uşă ca s-o mai rog o dată să-mi aranjeze părul şi a trebuit să mă prefac că nu-mi pasă când m-a refuzat.

Scot picioarele goale pe sub poalele rochiei.

— Încălțările asortate, mamă? Nu le-am văzut în cutia de la atelier.

Mama se uită stânjenită la covor, iar fața i se umple de pete de culoarea roșiilor pe care le surprind deseori și pe obrajii mei.

— Probabil au uitat de ei. Poți să le împrumuți pe ale surorii tale.

Citesc destul de bine printre rânduri. Nu ne-am permis o rochie nouă și nici pantofi noi.

Am fost atât de copleșită de rușine în ultimele luni, încât lovitura asta nu mai doare la fel de tare. Sunt doar puțin enervată.

Doamna Tuttle intră pe ușă după câteva momente, cu pantofii din mătase albă ai Lydiei.

— Poftim, draga mea! îmi spună cu milă în glas. Te ajut să-i încalți?

— Nu, mulțumesc! îi spun, zâmbind.

Închide ușa după ea, iar eu mă strâmb. Picioarele Lydiei au fost mai mici decât ale mele de când eram copii. Într-un moment deosebit de umilitor pentru mine, când aveam 11 ani, un cârpaci mi-a spus că tălpile mele au forma literei L.

Încerc să-mi îndes degetele în pantofii delicați de mătase, dar mă strâng peste tot. Fac doi pași, iar călcâiul stâng iese imediat afară.

Ziua asta o să fie destul de dificilă și fără să șchiopătez prin palat.

Ascund pantofii Lydiei sub o bonetă din șifonier și îmi pun ciorapii, apoi cizmele mele uzate. Pe sub straturile rochiei, abia dacă se văd și oricum n-o să se uite nimeni la mine destul cât să observe.

Strâng ultimele șireturi când aud vocea mamei de la parter.

— Ivy, nu putem întârzia!

— Vin acum!

Rugându-mă să nu vadă alegerea trădătoare pe care am făcut-o cu cizmele, cobor treptele în grabă după ea.

Trăsura trage în față exact la ora 11, iar eu și mama traversăm orașul spre Palatul Kensington.

E o zi de primăvară perfectă, proaspătă și colorată în nuanțe de verde, după o iarnă cenușie englezească. Narcise galbene punctează marginea drumului. Grădinile celor mai alese case din societate abia au început să prindă viață. Explozii de roz izbucnesc din jardinierele de la ferestre, iar cascade de zambile mov se revarsă de pe streșinile conacelor pe lângă care trecem.

Ne alăturăm unui șir de trăsuri la intrarea palatului, iar o adevărată armată de lachei iese, gata să ne întâmpine.

Astăzi toate debutantele poartă alb, așa cum cere tradiția Paradei Pactelor: alb, în oglindirea rochiei albe pe care regina Mor a purtat-o când a apărut pentru prima oară pe câmpul de luptă în flăcări al regelui Eduard al IV-lea.

Prin mulțime, îmi zăresc toate vechile prietene, împreună cu mamele lor și doamnele însoțitoare. Se mișcă ușor când ne apropiem, întorcându-ne spatele.

Lady Marion Thorne icnește când trec pe lângă ea și șoptește către mama ei:

— Nu credeam că o să fie invitată.

E o remarcă justă. Nici eu nu credeam că o să fiu invitată.

Mama se crispează lângă mine, iar înțepătura familiară a compătimirii revine. Ea a aparținut acestei lumi cu mult înainte să mă nasc eu, iar ele au izgonit-o, de parcă n-ar fi fost fete cândva, înghesuite și chicotind în rochii pe aceleași trepte.

— Ivy, ai grijă la față! șuieră mama și îmi dau seama că mă încruntam.

Așteptăm în afara palatului, într-o tentativă stângace de aliniere, pregătite pentru momentul în care ușile se vor deschide. Tradiția cere ca fiecare fată să intre singură în

sala tronului reginei. Dar, în loc de asta, la ora stabilită, lacheii deschid porțile duble spre holul principal al palatului și, cu mâinile înmănușate, ne fac semn să pășim înăuntru, toate împreună.

Palatul Kensington este reședința principală a familiei regale, deși păstrează palate mai mari, precum Buckingham și Eltham, pentru evenimente oficiale. Invitația aici, în casa reginei, are un aer de intimitate. N-am mai fost niciodată înăuntru, doar la porți, de câteva ori pe an în copilărie, pentru a-mi lăsa dinții de lapte. Toată lumea știe că aceștia se predau gărzilor; regina nu vine niciodată afară să-i ia personal.

Cizmele mele lovesc marmura tablă de șah, lustruită ca o oglindă, pe măsură ce intrăm în holul principal. În jurul meu se aud murmure de confuzie, dar sunt prea absorbită de splendoarea palatului ca să-mi pese. Tavanul se înalță până la patru etaje, iar în mijlocul marelui vestibul se află un stejar vechi de sute de ani, cu rădăcinile împletite și înfipte adânc în fundația palatului. Ramurile sale se ridică spre cer, cu frunze verzi de primăvară ce ating sticla în fagure a acoperișului. Pereții sunt acoperiți cu fresce bogate, în nuanțe de smarald și aur, reprezentând scene din Lumea Celorlalți, locul unde regina Mor și-a petrecut copilăria, un tărâm unde niciun om n-a pășit vreodată.

Ca niște oi mânate spre țarcul lor, îl urmăm pe lacheul principal pe scările care duc spre sala tronului. Îmi trec degetele înmănușate peste balustrada de alamă, modelată să arate ca niște liane care se răsucesc în sus, mereu mai sus.

Lacheii deschid larg ușile sălii tronului și ne invită să intrăm toate în grup. Mama îmi aruncă o privire întrebătoare, în timp ce un alt val de neliniște se răspândește printre fete. Ar fi trebuit să intrăm una câte una, nu așa, împreună.

Sala tronului se întinde pe lungimea unui cvartal întreg. Cizmele mi se afundă într-un covor albastru-închis, brodat

cu fire de aur în formă de constelații. Tavanul e pictat cu fresce în nuanțe de roz la apus și liliac. Pereții sunt împodobiți cu ornamente aurite și picturi care înfățișează zeițe vânând prin păduri luxuriante și zdrobind florile sub picioarele goale.

Iar în capătul încăperii este ea. Am învățat cu toții în școală poveștile despre cum regina Mor a salvat Anglia, despre cum a adus cea mai lungă perioadă de pace din istoria oricărei națiuni și despre cum a menținut mica noastră insulă sigură și prosperă timp de peste patru secole.

S-o văd în carne și oase e copleșitor, ireal de-a dreptul. Nicio pictură n-ar putea să-i surprindă frumusețea pe de-a-ntregul. Stă întinsă pe tronul său, o operă de artă în sine: un buchet masiv de orhidee, modelat, deși nu pare posibil, într-un scaun sculptat în aur și împodobit cu un curcubeu de pietre prețioase.

Părul ei brunet este strâns într-o coroană de împletituri, iar deasupra se află o diademă din diamante și pietre turcoaz, mari cât ouăle de găină.

Rochia, într-un albastru identic cu al bijuteriilor, este dintr-o mătase strălucitoare care cade în cascadă la mâneci. Dar nu mă pot opri din a-i privi chipul.

Se spune că n-a îmbătrânit nici măcar o zi de când a apărut pentru prima oară pe câmpul de luptă al regelui Eduard și că există dincolo de limitele timpului. Pielea ei nemuritoare nu poartă niciun semn, nici pistrui, nici riduri. Ar putea fi o debutantă, dacă n-ar fi ochii ei tăioși, încărcați de o vechime nemaipomenită.

Mă gândesc la sora mea, acasă, în pat, la ghinioanele tatălui meu, la degetul lipsă al mamei. O ură vie și fierbinte îmi înflorește în stomac la vederea ei.

— Bun-venit! ne întâmpină.

Vocea îi sună rece, dar umple cu ușurință spațiul cavernos. Simt emoțiile fetelor care stau alături de mine când executăm reverența pe care am exersat-o toată viața.

Duc piciorul stâng în fața celui drept și îndoi genunchii la aproape 90 de grade. Mă concentrez pe un punct aflat la câțiva pași în față, o stea aurie brodată pe covor, ca să nu mă clatin, așa cum m-a învățat mama.

Se produce zarvă undeva, în stânga încăperii. Un icnet. O bufnitură. Apoi Opal Fitzherbert iese în fugă din cameră, șchiopătând ușor, urmată de mama ei.

Biata fată s-o fi poticnit în timpul reverenței! Lumea credea că o să se descurce bine în timpul sezonului, o să agațe un baron sau chiar mai mult, dar vestea despre umilința asta publică o să se împrăștie repede. Acum o să fie norocoasă dacă pune mâna pe un al doilea fiu.

Aerul e încordat. Regina Mor ne privește și presupun că e plictisită de noi toate. Cum să nu fie, după patru sute de ani?

— Sunt sigură că vă întrebați de ce am încălcat protocolul, începe ea. Vă asigur că vom începe în scurt timp Parada Pactelor, dar mai întâi vă rog să-mi faceți acest hatâr.

După un moment chinuitor de liniște, în dreapta tronului se deschide o ușă ascunsă, pictată în așa fel încât să se contopească discret cu zugrăveala bogată de pe pereți.

Întreaga sală scoate un oftat ușor când prințul Bram pășește înăuntru și urcă pe podium pentru a se alătura mamei sale. Intră în sală ca și cum ar veni direct dintr-o plimbare vioaie prin pădure.

Asemenea mamei sale, este de o frumusețe neomenească. Umeri lați, zâmbet larg, păr șaten, ondulat, străbătut de șuvițe aurii decolorate de soare. Ochii lui cenușii strălucesc ca oțelul, dar există ceva la el care pare mai tangibil decât la mama sa, ca și cum ar aparține acestei lumi și nu ar pluti deasupra ei. Poate că este adâncitura gropiței de sub obrazul stâng și faptul că nu are una identică pe cel drept.

Ne întâmpină pe toți cu un zâmbet cald.

— Se pare că am ajuns la timp!

Lângă mine, mama lui Olive Lisonbee își prinde fiica de cot exact când aceasta suspină la vederea prințului și i se înmoaie genunchii.

Nu pot s-o condamn. Sunt cei mai frumoși oameni pe care i-am văzut vreodată.

Oameni. Mintea mi se agață în cuvântul ăsta ca într-un fir de ață răzleț. Prințul Bram și regina Mor nu sunt oameni, nu oameni adevărați, ca noi.

Regina Mor își drege glasul, iar cei prezenți redevin atenți.

— N-am de gând să irosesc timpul nimănui. V-am adunat pe toți aici astăzi pentru a face un anunț plin de bucurie, ca o mamă care își iubește profund fiul.

Se îndreaptă pe tron și-i aruncă lui Bram o privire iubitoare.

— În acest sezon, fiul meu, Alteța Sa Regală Bram, prinț de Wales, își va alege o soție.

CAPITOLUL PATRU

Sala izbucnește într-un haos total.

Un cor de exclamații și murmure înăbușite se ridică în timp ce toți încearcă să-și stăpânească reacțiile.

Mama lui Olive Lisonbee nu reușește de această dată să-și prindă fiica atunci când leșină, iar capul i se izbește de vârful cizmei mele înainte de a se prăbuși inconștientă pe podea.

Bram are doar 18 ani, prea tânăr pentru ca un prinț să-și ia o soție. Nimeni nu a anticipat o astfel de veste.

Întreaga Anglie a fost șocată când, acum patru ani, Bram a apărut la curte, venind din Lumea Celorlalți, la doar 14 ani. Nimeni nu știa că regina are un fiu. Într-o zi, pur și simplu a sosit, îmbrăcat într-un palton magnific din catifea verde și cu un zâmbet atât de larg, încât a cucerit întreaga curte în mai puțin de o săptămână.

Detaliile despre Lumea Celorlalți sunt puține, dar știm că timpul funcționează diferit pentru nemuritorii care locuiesc acolo. Ce au fost patru sute de ani pentru noi au fost doar zece pentru Bram.

Prezența lui la curte în ultimii ani pare să fi topit o parte din răceala mamei sale. Uneori lasă să i se strecoare un zâmbet, iar pactele pe care le încheie au devenit parcă mai puțin sângeroase.

Bram s-a integrat atât de bine la curte, încât cei mai mulți uită că nu a crescut pe domeniul palatului. Ziarele sunt pline de relatări elogioase despre studiile lui, faptele

sale eroice ori farmecul său. Întreaga țară este pe jumătate îndrăgostită de el.

A te mărita cu Bram ar fi, pentru orice fată, cea mai mare realizare din istoria Angliei.

Nu ar însemna doar un titlu, influență, bani și siguranță, ci toate acestea pentru totdeauna. Bram și Mor sunt nemuritori. Nu este vorba doar despre noi, ci despre toate generațiile care vor urma.

Vocea rece a reginei Mor se ridică deasupra zarvei.

— Stăpâniți-vă!

Olive clipește și se trezește, iar eu o ridic în picioare și i-o pasez mamei sale. Toți amuțesc, dar răsuflările întretăiate răsună încă prin sala imensă.

Bram tușește în palmă, de parcă încearcă să-și înăbușe râsul.

De când a devenit regină, Mor a avut mereu un prinț consort uman, dar au trecut decenii de la ultima nuntă regală. Regii ei îmbătrânesc, devenind niște moșnegi, pe când ea rămâne tânără și frumoasă, prinsă pentru totdeauna în chihlimbar. După ce aceștia mor, Mor așteaptă câteva luni și apoi își găsește un alt tânăr pe care să îl ia de soț.

Unii se întreabă dacă nu cumva pactul ei inițial cu regele Eduard al IV-lea o obligă să aibă un soț uman, vreo formulare iscusită în jurul cuvântului rege, dar nimeni nu știe sigur. Eu mă întreb dacă nu cumva e doar singură. Castelele sunt mari și reci, iar veșnicia înseamnă o perioadă cumplit de lungă de petrecut în singurătate.

Actualul ei soț, prințul consort Edgar, tatăl prințului Emmett, are aproape 50 de ani și o reputație de om blând și sociabil, dar nu o însoțește niciodată pe regină la evenimentele oficiale. Este clar că ea este conducătoarea, iar el, doar un tovarăș.

Preț de o clipă, ochii ei mă fixează. Îmi feresc privirea, șocată, dar când o ridic din nou, văd că a trecut deja mai departe.

— Vă cer să păstrați decența pe măsură ce continu
spune regina Mor, dar colțurile buzelor îi tresar, oglindin
parcă gestul fiului său, și am sentimentul că amând
găsesc întregul spectacol amuzant. Pentru a garanta
curte devotată și o competiție onestă pe durata sezonulu
orice tânără care aspiră să fie luată în calcul drept posibi
mireasă trebuie să se supună unei reguli stricte: dacă n
ești aleasă, nu vei mai putea avea niciodată un soț. Îți v
duce restul zilelor în singurătate, ca fată bătrână. Aceste
sunt condițiile.

Se iscă rumoare printre cei prezenți. Fiice nedumerit
mame indignate, strigăte precum „De ce?" și „Doar n-
face una ca asta fetelor noastre?"

Nu mă pot abține să nu râd.

— Ce naiba te-a apucat? șuieră mama la mine.

Îmi șterg lacrimile, dar nu reușesc să scot o vorbă.
absurd să stau aici, în sala asta grandioasă, înveșmânta
într-o rochie elegantă, și să le văd pe toate intrând în par
ică din cauza unui viitor atât de cumplit, încât strigă
regină, dar e un viitor la care pe mine m-au condamn
deja.

Când mă întorc cu fața spre podium, Bram mă ațintește
cu privirea, în timp ce își ține capul ușor înclinat.

Regina Mor se ridică, iar în încăpere se face liniște.
înaltă, dar nu într-un mod neomenesc. Pur și simplu, s
mișcă într-un fel care te face să te uiți la ea, de parcă
merge pe apă.

— Când îmi aleg soțul, peținorii mei respectă acela
contract. Acesta e protocolul.

Desigur, bărbații care nu-și găsesc soții au alte opțiun
precum și libertate financiară și socială; noi însă, fete
sărmane, nu rămânem cu nimic.

— Dacă alegeți să nu acceptați aceste reguli, încheie e
puteți participa la sezon ca de obicei.

Regina face un gest leneș cu mâna stângă, împodobit
cu inele, iar un lacheu pășește înainte, purtând sub braț u

pergament de dimensiunea propriului trunchi. Un alt lacheu apare din dreapta și așază o măsuță delicată pe care să fie desfășurat pergamentul. Un al treilea plasează pe colțul mesei un condei, un pumnal de argint și o călimară de cristal goală.

— Orice fată care dorește să fie luată în considerare poate semna contractul acum. Aveți zece minute să vă hotărâți, după care vom reveni la treburile noastre. Vă veți primi în continuare pactele.

Regina se așază și aruncă o privire piezișă către Brandon, care are o expresie indescifrabilă, dar ochii lui – jur că simt – opresc întruna la mine.

Încăperea răsună de voci, fiindcă mamele și fiicele își pun strategiile la punct. În războiul în care am fost crescute, asta e bătălia decisivă.

Mă întorc spre mama. Pare mai tânără decât cei 49 de ani ai săi, are ochii albaștri și limpezi, iar în părul blond abia dacă i se văd firele albe. Îmi vine s-o îmbrățișez, să spun că totul o să fie bine. În multe feluri, simt că eu sunt părintele în relația noastră, fiindcă mereu o încurajez și mă prefac că totul va fi bine. Ea deschide gura să spună ceva, dar eu deja m-am hotărât.

Aveam un plan pentru ziua de azi. L-am reluat în minte de un milion de ori. Nu eram pregătită pentru asta, însă știu ce am de făcut.

Fac un pas în față.

— Ivy! strigă mama după mine. Draga mea, gândește-te bine, te rog!

Dar m-am gândit. Dacă mă prezint drept pretendentă voi fi invitată la evenimentele din acest sezon. Aș putea să-mi readuc familia în grațiile societății, mama și-ar putea regăsi prietenele, tata ar putea relua legăturile cu partenerii de afaceri, salvând astfel casa, și poate Lydia ar înceta să mai fie așa de tristă.

Îmi amintesc de mine la șase ani, când am lăsat colierul ei la baza copacului cioturos. Îmi amintesc cum mi-am

lipit fața de sticlă și umbra pe care jur că am văzut-o plimbându-se prin pădure. Ani de zile am visat silueta aceea. În mintea mea, era un prinț venit să mă salveze de viața mea monotonă. Vocea din mintea mea îmi șoptește nespus de încet dorința pe care mi-am pus-o în noaptea aceea – dorința unui copil: Poate dacă ești destul de specială, unul dintre Ei te va iubi.

— O să fie bine, îi șoptesc mamei.

Poate că mint. Poate că n-o să fie bine. Dar e prima ocazie pe care o am să pun cât de cât la loc fragmentele vieții noastre împreună și n-am de gând s-o ratez.

Se face liniște când ies din mulțime și mă apropii de masă.

Regina se uită la mine de pe tronul ei.

— Vrei să fii luată în considerare?

Mă văd pe mine însămi ca printr-un ochean, privindumă de-a lungul timpului, copleșită de certitudinea că viitorul meu eu se va uita înapoi la acest moment și va vedea cum viața mea s-a împărțit în înainte și după.

Îmi îndrept umerii.

— Mă prezint drept pretendentă pentru prinț.

— Foarte bine!

Regina îi face semn unui lacheu, care ia pumnalul de argint în mâna înmănușată în alb și mi-l întinde.

Simt mânerul rece între degete.

— Acum vei semna contractul.

Regina ezită, măsurându-mă din priviri.

Mă uit la călimara goală și – o!

Poate ar fi mai bine să mă prefac îngrozită, să par slabă și sfioasă în fața prințului. Dar nu vreau decât să se termine totul mai repede.

Trag spre mine călimara de cristal.

Apoi ridic pumnalul și fac o tăietură în mijlocul palmei. Închid ochii strâns și tresar când lama îmi străpunge pielea.

În urechi îmi bubuie bătăile inimii. Am nervii atât de întinşi, încât la început nu simt nimic.

Picăturile de sânge se ivesc, dar încă n-am ajuns destul de adânc. Tai din nou, mai încet, cu mai mult presiune.

Felul în care cuțitul mi se înfige în carne mă îngreţoşează, dar nu mă uit în jos. Mă opresc doar când simt valul cald de lichid. Trag călimara spre baza încheieturii şi las sângele să curgă în ea.

După ce se umple suficient cât să înmoi penița, mă aşez pe scaun. Ar trebui să ridic mâna ca să opresc sângerarea, dar nu vreau să pătez rochia, aşa că pun palma sângerândă pe masa lucioasă de mahon.

Pe urmă, înmoi pana în propriul sânge şi o cobor pe pergament. În încăpere s-a făcut linişte. Nu aud decât scârțâitul peniței şi răsuflarea mea neregulată. Scriu cu litere stacojii:

Ivy Elizabeth Benton

Ridic ochii spre regină şi văd ceva oribil în strâmbătura buzelor ei.

— Îți urez mult succes, lady Ivy!

CAPITOLUL CINCI

Sângele din palma mea îmbibă marginile pergamentului şi se scurge pe picioarele subțiri ale mesei.

Mă întorc către mama, dar Bram coboară treptele de pe podium după mine.

Bagă mâna în buzunarul de la piept şi scoate o batistă din mătase albastră ca miezul nopții. Îmi prinde repede încheietura cu degetele reci şi mă trage mai aproape de el. Scot un icnet scurt de uimire.

Înfăşoară strâns materialul în jurul rănii şi îi face un nod. Pe urmă, apasă cu degetul mijlociu şi inelarul peste material chiar în mijlocul palmei, unde zvâcneşte cel mai tare. Simt un val subit de căldură, pe urmă durerea se opreşte.

Icnesc uşor, nedumerită şi uşurată totodată.

El se uită în jos la mine şi zâmbeşte, arătându-şi gropița din obraz.

— Abia aştept să ne cunoaştem mai bine, lady Ivy!

Mulțimea şocată se dă la o parte, iar eu mă întorc lângă mama. Nu mă ceartă, aşa cum m-aş fi aşteptat. În schimb, întinde mâna şi-mi strânge palma teafără.

În următoarele momente, conversațiile şoptite umplu sala ca un roi de insecte.

Mă mir văzând-o pe Olive Lisonbee cum face un pas în față. Întotdeauna a fost o fetiță sfioasă. Niciodată n-am văzut-o aşa de hotărâtă ca acum.

Vârfurile roşii ale urechilor seamănă cu părul ei când se prezintă în fața reginei. Face o reverență, apoi se întoarce

spre Bram.

— Aş vrea să fiu mireasa ta.

Vocea îi tremură uşor.

Bram zâmbeşte şi gesticulează către contract.

— Atunci semnează!

Un lacheu pune o călimară nouă în faţa ei. Îi ia patru încercări să taie suficient de adânc, încât să curgă sânge. Tresare de fiecare dată când îşi trece lama peste palmă, dar o respect pentru că nu cedează.

După ce termină, se întoarce lângă mama ei, dar nu ratez momentul când se uită la batista lui Bram, înfăşurată pe mâna mea, cu invidie.

După Olive, semnează Emmy Ito. Părul negru îi luceşte ca onixul, captat de lumina care pătrunde prin vitralii.

După Emmy, urmează trei fete pe care nu le recunosc. Doar una ţipă când se taie cu pumnalul.

Apoi vine Greer, fosta mea prietenă, pe care mama ei o împinge cu forţa către masa murdară acum de sânge. Îşi târşâieşte picioarele pe covorul gros, cu faţa udă de lacrimi. Mama ei o taie în palmă, şi sunt destul de aproape s-o aud şuierând:

— O să te aleagă dacă nu te mai smiorcăi.

Se formează o coadă. Alte zece fete trec într-o succesiune rapidă. Una îşi semnează numele, apoi se împiedică şi se preface că leşină la picioarele lui Bram. Se aşteaptă ca el să se întindă spre ea, dar un lacheu i-o ia înainte, o ridică în picioare şi o trimite înapoi.

Urmează lady Sara Middlebrook şi verişoara ei, Deidre Rutland. Chicotesc zgomotos când se taie în palmă şi se semnează.

Regina Mor anunţă că mai sunt cinci minute, când lady Marion Thorne păşeşte în faţă. Ţine capul sus şi păşeşte fără grabă. Se mişcă de parcă ştie deja că a câştigat. Probabil aşa şi este.

Marion a fost mereu cea mai frumoasă fată de vârsta noastră, precum şi cea mai bogată. Mama ei, singurul

copil al ducelui de Sherwood, a şocat familia când s-a măritat cu un bărbat fără titlu nobiliar care a emigrat din Accra la Londra ca să facă un târg cu regina. Şi a fost un târg bun. Destul cât să obţină un conac în capitală şi alte câteva moşii la ţară. Regina l-a răsplătit cu propriul ducat, primul acordat în aproape un secol. Subiectul căsătoriei lui Marion a fost îndelung discutat. Oricine pune mâna pe ea şi pe zestrea ei considerabilă va fi foarte norocos.

Ori a dat cu piciorul la întregul ei viitor, ori tocmai a devenit prinţesă. Dacă ar fi să pariez, aş pune toţi banii pe a doua variantă.

Rochia din mătase a lui Marion străluceşte pe pielea ei auriu-maronie, potrivindu-se perfect cu nuanţa diamantelor din diadema aşezată peste buclele-i întunecate.

Marion este atât de desăvârşită, încât, odinioară, îmi doream s-o pot urî, dar este cu adevărat fermecătoare şi amuzantă. Amândouă am fost date afară de la un concert coral, toamna trecută, pentru că desena mici figurine pe program şi mă făcea să râd. Desigur, asta a fost înainte să mă abandoneze, la fel ca toţi ceilalţi. Acum, îmi e mai uşor să o urăsc.

Îmi arunc privirea prin încăpere, unde Greer tremură lângă mama ei. Încă încearcă să oprească sângerarea mâinii, folosindu-se de garnitura din mătase a fustei.

Spre deosebire de noi celelalte, Marion nu schiţează nicio grimasă când îşi taie palma. Îl priveşte pe prinţ direct în ochi, de parcă l-ar provoca să-i răscumpere îndrăzneala.

— Au mai rămas mai puţin de două minute, anunţă regina Mor.

Alte trei fete aleargă spre scenă, certându-se pe cuţit şi grăbindu-se să sângereze la timp.

Apoi, când au mai rămas doar câteva secunde, o fată pe care nu o recunosc îşi face loc prin mulţime din spatele sălii.

E excepțional de frumoasă, are pielea albă ca pergamentul și părul negru, bogat, adunat într-o pieptănătură în creștetul capului, împodobită cu perle.

Cu o mișcare rapidă, își taie palma și se semnează.

E singura fată, în afară de mine, care-i stârnește lui Bram o reacție. Prințul își strânge buzele într-o linie îngustă de parcă încearcă să nu spună nimic.

Bruneta nici nu-l privește, de parcă, pentru ea, prințul e cel mai puțin important aici.

Regina se ridică de pe tron și se uită din nou la noi toate.

Încăperea, care fusese absolut încremenită și perfectă înainte de anunțul reginei, arată de parcă a străbătut-o o furtună. Mamele sunt asudate și bolnave de griji. Mâinile și rochiile fetelor sunt pline de pete roșii. Se aude un pic, pic, pic când sângele curge în firișoare de pe măsuța pe care se află contractul.

Douăzeci și patru de fete au semnat.

Douăzeci și trei dintre noi vor părăsi competiția cu mâna goală.

Regina trece prin mulțime, flancată de patru lachei cu fețe împietrite, îmbrăcați în livrele albastru-închis.

Aceștia deschid ușile duble ale sălii tronului când suverana se uită peste umăr și arcuiește o sprânceană.

— Urmați-mă! poruncește.

CAPITOLUL ȘASE

Kensington Park s-a transformat într-o grădină fermecată. Pe peluză se află aranjamente florale uriașe, cât oamenii, iar coșurile pline până la refuz cu flori sunt aranjate artistic. Grădinarii au lucrat din greu pe streşinile palatului, dând impresia că florile se revarsă din acoperişuri şi ferestre. De ramurile copacilor străvechi atârnă candelabre sclipitoare ale căror cristale zăngăne uşor în adierea blândă a vântului.

Sub treptele de piatră ale palatului, în mijlocul festivităților, se află un stâlp de mai, un pilon subțire, înalt cât un felinar stradal, împodobit cu o explozie de panglici colorate care se revarsă de-a lungul lui, fluturând în bătaia vântului.

Lorzii şi doamnele din înalta societate londoneză se amestecă printre invitați, înveşmântați în fracuri şi mătăsuri, împodobiți cu diamante şi purtând pălării încărcate cu flori din organza. Este o tradiție a Paradei Pactelor, această petrecere în grădină. Mulțimea se adună pentru a savura şampania şi a aştepta apariția debutantelor sezonului care urmează să îşi etaleze noile pacte. Evenimentul marchează începutul oficial al sezonului, fiind semnalul de start al vânătorii de soți.

Mulțimea devine nemişcată şi tăcută când păşim afară. Nu ar trebui să apărem aşa, toate deodată. Un val de şoc se răspândeşte printre invitați când le văd pe cele 24 de fete cu sânge mânjindu-le poalele rochiilor albe de Parada Pactelor.

— Bun-venit în această zi fericită!

Vocea reginei răsună nefiresc pe deasupra mulțimii.

— Mă bucur să anunț că fiul meu, Bram, prințul de Wales, intenționează să-și găsească o soție în acest sezon. Cele 24 de fete s-au prezentat pentru a fi luate în considerare și, în devotamentul lor, au jurat să nu se mărite niciodată dacă nu vor fi alese.

Mulțimea icnește. Bram stă lângă regina Mor cu o expresie indescifrabilă.

— Ca mamă, este dorința mea cea mai mare ca fiul meu să-și găsească perechea ideală și sunt sigură că putem fi toți de acord că 24 de fete sunt pur și simplu prea multe ca să se cunoască așa cum se cuvine în următoarele 12 săptămâni. Prin urmare, vom reduce grupul nostru desăvârșit de la 24 la 6.

Lasă anunțul să-și facă efectul, de parcă s-ar bucura de spaima noastră. Fetele schimbă priviri panicate. Doar 6?

— Hotărârea și curajul sunt două calități esențiale pe care orice fată care va deveni soția fiului meu trebuie să le posede. Prin urmare, așa cum este tradiția în țara mea natală, debutantele vor concura într-un dans în jurul stâlpului împodobit pentru a-și demonstra tăria de caracter. Cele șase care rămân în picioare până la final vor fi invitate să se mute la palat și să concureze pentru a deveni mireasa prințului Bram. Restul se vor întoarce acasă, sezonul lor încheindu-se.

— Nu ne-ai spus asta! exclamă Sara Middlebrook, cu fața schimonosită de panică și furie.

Regina Mor o privește direct în față.

— De ce aș fi nevoită s-o fac?

Se întoarce din nou spre mulțime, cu același zâmbet senin pe buze.

— În spiritul corectitudinii, câștigătoarea va primi în dar diadema reginei Mai, pe care eu însămi am câștigat-o în ziua logodnei mele.

Un lacheu păşeşte în faţă cu o diademă în mână – e împodobită cu flori şi un curcubeu de pietre preţioasă, şi e aşezată pe o pernă de catifea roşie.

— Începem?

Regina ne face semn să o urmăm când păşeşte pe peluză către stâlpul împodobit.

Mulţimea se adună în jurul nostru într-un cerc larg. Undeva, în lateral, se află o estradă pentru orchestră, acoperită de trandafiri albi.

Regina se întoarce spre noi cu un ultim zâmbet, care-mi pare greţos de dulce.

— Trişoarele vor fi descalificate.

Orchestra începe o melodie extrem de veselă, iar eu apuc o panglică violet, culoarea preferată a Lydiei. Fata frumoasă şi brunetă este chiar în faţa mea, iar Emmy Ito în spate.

Începem să ţopăim în jurul stâlpului, dar ne devine clar aproape instantaneu că avem o problemă cu pământul: iarna umedă englezească a înmuiat prea tare pajiştea mare de la Palatul Kensington.

Pantofii de mătase ai fetelor se afundă în iarba umedă şi, după o singură rotaţie în jurul stâlpului, câmpul s-a transformat în noroi alunecos şi ud.

Deidre cade prima, după doar patru ture. Un pantof i se înfige în noroi, aşa că se întoarce să-l ridice, dar se loveşte de Greer, care sare cu agilitate peste ea.

Deidre ţipă şi loveşte cu pumnii până când lacheii o iau de acolo.

Nu pot decât să privesc îngrozită, copleşită de povara angajamentului pe care l-am acceptat toate. Până la apus, 18 fete vor fi pierdut tot ceea ce au plănuit. Nu se poate să mă număr printre ele.

Ne învârtim întruna, pe măsură ce orchestra cântă. Ca să nu ameţesc, mă uit doar la frontoanele palatului.

Spectatorii icnesc şi ovaţionează în timp ce ne învârtim, dar nu pot să nu cred că ne urmăresc doar ca să ne vadă

căzând ca niște soldăței de jucărie.

E un sport sângeros.

Restul rezistăm mai bine de o oră, dar apoi o fată se împiedică, iar haosul se dezlănțuie înainte să-și dea seama cineva ce se întâmplă. Debutanta din spatele ei se prăbușește, apoi încă una, și încă una, și încă una. Fata din fața mea face o piruetă elegantă, cu brațele întinse pentru un efect dramatic. Mulțimea izbucnește în aplauze.

Dar vin chiar în urma ei, cu Emmy în spate, iar ea nu încetinește deloc. Blonda care tocmai a căzut nu se poate ridica destul de repede și alunecă din nou în noroi, chiar la picioarele mele.

Îmi înfig tocurile rezistente ale cizmelor în noroi și mă opresc brusc, reușind să ocolesc și apoi să sar peste ea. Oftez ușurată.

După încă o jumătate de oră, spatele îmi este ud de sudoare, iar plămânii îmi strigă după aer. De dimineață am insistat ca doamna Tuttle să-mi lege corsetul lejer, dar, oricât aș încerca, tot nu reușesc să-mi recapăt complet răsuflarea.

Cu 6 fete eliminate, suntem încă 18, iar corpurile care se învârt în jurul meu fac aerul sufocant. Cu câteva excepții, celelalte par la fel de obosite ca mine. Părul nostru, odată aranjat impecabil, atârnă acum în șuvițe transpirate pe fețe și gâturi.

Unul dintre trandafirii albi pe care doamna Tuttle i-a prins în cocul meu dimineață cade și este călcat în picioare, transformându-se într-o învălmășeală lipicioasă de petale și noroi.

O fată pe care nu o cunosc leșină, iar alta cade peste ea.

Încă trei fete cad la scurt timp după aceea.

Mulțimea s-a regrupat în jurul nostru și devine tot mai gălăgioasă, cu mai puține fete în ring și mai multă șampanie în pahare. Oamenii strigă și își trec bani din mână în mână. Majoritatea par să parieze pe Sara Middlebrook și Marion Thorne.

În cele din urmă, îmi zăresc părinții în mulțime. Stau singuri într-o parte, ignorați, ca de obicei. Imaginea lor îmi stârneşte o împunsătură de furie, iar îndârjirea mea creşte.

Le zâmbesc, dar, în momentul acela de neatenție, cade altă fată şi îmi stropeşte rochia cu noroi.

Trebuie să rezist mai mult decât alte şase pretendente.

Din partea cealaltă a stâlpului, Sara Middlebrook strigă pe deasupra orchestrei:

— N-o să te aleagă niciodată, Ivy. O fată cu reputația ta, prințesă? Scuteşte-ne pe toate de ruşine şi renunță acum!

Afişez un zâmbet fals.

— Prefer să risc.

— O să las orice fată care renunță acum să-mi fie doamnă de onoare după ce câştig, spune ea către restul grupului.

— S-a făcut!

O roşcată pe care nu o cunosc dă drumul panglicii şi pleacă. Se aude un strigă din mulțime, probabil al părinților ei.

Bram stă în fața adunării, cu o figură îngrijorată. Oare ştia ce pune la cale mama lui?

Două fete cad una peste cealaltă. Lumea se învârte îngrozitor, am momente când îmi pierd concentrarea şi, preț de o secundă, mi-e teamă c-o să mă prăbuşesc odată cu ele, însă lacheii le ridică de acolo la momentul potrivit.

Am mai rămas nouă. Sunt foarte aproape.

Dar picioarele îmi tremură, iar tălpile mi-au amorțit, chiar şi în cizme. Mă înțeapă ceva într-o parte, şi a trecut o veşnicie de când n-am mai respirat ca lumea.

O brunetă înaltă murmură ceva pe înfundate; briza poartă spre mine cuvântul târfă. Fata din spatele ei o împinge şi se prăbuşesc amândouă, strigând laolaltă cu mulțimea.

Petrecerea este un vârtej amețitor, dar într-un singur punct clar se află mama mea, palidă de îngrijorare. Tata o

ține protector cu mâna pe după umeri. Uneori, îi port pică pentru grija exagerată pe care ne-o arăta Lydiei şi mie. Era genul de părinte care nu putea suporta să ne vadă vreodată în disconfort, şi, cu toate că asta ne-a oferit o copilărie aurită şi fericită, mă tem că nu m-a pregătit prea bine pentru lume.

Trebuie doar să rezist mai mult decât încă o fată şi aş putea să-i salvez de la excluderea socială, de la dezastrul financiar, de la toată durerea la care am fost martoră în ultimele trei luni.

Îmi înfig tocurile adânc în noroi, exact când un țipăt străpunge mulțimea, şi mă întorc la timp pentru a vedea cum pantoful delicat al Sarei Middlebrook se agață într-una dintre scobiturile lăsate de cizmele mele. Cade înainte, iar noroiul îi stropeşte fața.

— Nu! strigă ea. Nu! Nu e corect!

Aleargă la Bram şi cade la picioarele lui.

— Te rog, Înălțimea Ta, alege-mă pe mine, pe mine! O să fac tot ce doreşti.

Bram o ajută să se ridice.

— Mamă?

Se uită peste umăr, unde stă mama lui, cu chipul inexpresiv. Aceasta dă scurt din cap către un lacheu, care o ia pe Sara în timp ce urlă şi dă din picioare.

Nu-mi place de ea, dar o compătimesc. N-aş dori nimănui soarta ei.

În ciuda celor întâmplate, uşurarea îmi cuprinde tot corpul. Am reuşit! Sunt una dintre ultimele şase. Marion Thorne cade apoi, deşi se întâmplă puțin prea lent şi cu prea multă grijă să fie un accident.

Olive se împiedică în panglica ei şi cade imediat după, izbucnind pe loc în lacrimi.

Nici Emmy nu mai rezistă mult.

Când rămânem doar trei – eu, fata brunetă şi Greer –, mulțimea e cuprinsă de delir.

Chipul lui Greer este ud de transpirație, iar ochii ei, plini de furie, mă străpung cu o privire intensă.

Eu şi Greer ne-am înțeles bine şi am fost cele mai bune prietene pentru că știa mereu că nu voi fi niciodată o amenințare pentru ea. Ani de zile, aceleaşi remarci se repetau: „Ivy nu-şi face griji că trebuie să fie frumoasă, nu-i aşa că e minunat?" sau „E grozav că Ivy şi cu mine vom debuta în acelaşi sezon. Mă poate ajuta să-mi gestionez carnetul de dans plin".

Acum, mă privește de parcă aş putea cu adevărat să fiu o concurență serioasă. Pentru prima dată în viețile noastre, Greer Trummer este obligată să mă ia în serios.

— Mulțumesc că m-ai acoperit ieri la atelier! îi spun, gâfâind. O să te las să fii una dintre doamnele mele de onoare.

— Taci! îmi şuieră printre dinți.

Dar în momentul acela de neatenție calcă strâmb şi cade, stropindu-se cu noroi.

Înjură şi bate cu pumnul în băltoacă înainte să fie târâtă de acolo.

Îmi permit doar un singur tur în jurul stâlpului să râd.

Orchestra îşi încetineşte ritmul, pe măsură ce muzicienii obosesc. Cred că dansăm de mai bine de două ore.

Mulțimea strigă, dar abia pot deslusi ceva peste vuietul din urechile mele.

— Ivy! se aude vocea tatălui meu. Hai, Ivy!

Se aude încă un nume strigat din mulțime.

— Faith!

Probabil e numele fetei din fața mea.

Faith are obrajii roşii de efort, iar transpirația îi picură de la rădăcina părului în gulerul rochiei albe.

Însă fața îi e împietrită, nelăsând să se vadă ce e în sufletul ei. Şi o respect pentru asta.

Sunt extrem de obosită. Mi-ar fi uşor să mă opresc. Dar soarele bate în nestematele de pe diadema reginei Mai şi îmi imaginez cum o ofer părinților mei. Ar putea s-o

vândă pentru o sumă mai mare decât au văzut în toată viața lor. Ar putea să ne salveze casa. Ar putea fi chiar suficient ca eu şi Lydia să trăim fără soți.

Mă întorc cu o energie reînnoită şi lovesc cu picioarele în noroi.

Două fete ies în fața mulțimii.

— Faith! strigă ele. Hai, Faith!

Ea le vede şi zâmbeşte, iar chipul ei desăvârşit se mişcă în sfârşit.

Distrasă, calcă puțin strâmb cu piciorul stâng într-un crater format în noroi şi se împiedică. Încearcă să se agațe de panglică, dar materialul se rupe. Mulțimea icneşte, iar Faith cade în noroi.

Se lasă o linişte mormântală, apoi se aude un ropot zgomotos de aplauze.

Mulțimea se dă la o parte, iar regina şi Bram se îndreaptă spre noi. Ca un adevărat gentleman, Bram o ajută pe Faith să se ridice, dar ochii îi sunt îndreptați asupra mea.

Coroana reginei Mai sclipeşte în soare când regina o ridică în aer, pentru ca toată adunarea s-o vadă, apoi mi-o coboară pe cap.

Mulțimea aclamă şi o ploaie de petale cade asupra mea ca ninsoarea. Însă privirea mi se opreşte asupra unei siluete în mijlocul oamenilor.

Sprâncenele îi sunt încruntate, gura strâmbată într-o grimasă, iar mâinile încleştate în pumni atât de strânşi, încât degetele îi sunt albe. Complet nemişcat şi holbându-se la mine de parcă mă urăşte, este chiar prințul Emmett De Vere.

CAPITOLUL ȘAPTE

Bram se apropie, iar soarele iese odată cu zâmbetul lui. Ochii cenuşii îi sunt luminoşi, şi zâmbeşte destul de larg, încât să i se vadă gropița.

— Felicitări, lady Ivy! spune el suficient de încet ca să aud doar eu.

Îmi e aproape imposibil să-mi trag sufletul, dar greutatea coroanei face victoria să pară reală.

Un lacheu loveşte podeaua de trei ori cu piciorul, iar mulțimea cade într-o liniște totală, însă regina se îndreaptă deja spre palat, cu trena rochiei târându-se în urma ei. Face un gest grațios şi totodată indiferent cu mâna.

— Ne revedem pentru Parada Pactelor peste o jumătate de oră. Haideți să avem nişte pacte ingenioase anul acesta, fetelor! Mă plictisesc!

Petrecerea din grădină e în toi, însă debutantele sunt conduse sus, în holul de lângă sala tronului.

Anul acesta suntem ceva mai puțin de o sută. Douăzeci şi patru de fete sunt acoperite de noroi, optsprezece dintre ele cu fețele brăzdate de lacrimi, după ce şi-au pierdut întregul viitor în doar câteva ore. Toate mă privesc cu invidie abia mascată, cu ochii ațintiți asupra coroanei de pe capul meu. Stomacul mi se strânge din pricina unui sentiment ciudat de vinovăție.

Suntem aşezate în ordine alfabetică, după numele de familie, aşa că sunt aproape de început.

Fiecare fată va intra singură, se va prezenta reginei și îşi va face pactul.

Aşa suntem livrate înaintea ei, ca florile într-un buchet, aşteptând să fim presate între aceleaşi pagini. Frumoase, dar fragile, şi pentru totdeauna captive.

Deşi doar şase dintre noi vom face pacte pentru a atrage mâna unui prinț, toate avem căsătoria în minte. Ce pact va ajuta pe cineva să prindă un baron sub cincizeci de ani, un duce cu toți dinții în gură sau un lord cu cea mai frumoasă reşedință de vară? Acestea sunt calculele pe care am fost instruite să le facem.

Aceleaşi priviri stinghere trec între mine, Greer, Faith, Emmy, Marion şi Olive.

Tocmai am devenit rivale, dar în aer pluteşte o compasiune reciprocă. Nu ne putem privi decât pe furiş. Nu mă îndoiesc că aceleaşi două întrebări mi se rotesc neîncetat în minte: „Ce ne-am făcut?" şi „Ce suntem dispuse să ne facem una alteia?"

Celelalte optsprezece fete, cele care n-au trecut testul dansului în jurul stâlpului, stau în dezordine. Unele plâng pe față, iar altele încearcă să țină capul sus. Sara şi Deidre fierb de furie.

Ceasul bate ora trei, iar clopotele răsună peste oraş. Uşile sălii tronului se deschid, iar Penelope Atkins intră prima.

Inspirăm la unison când păşeşte înainte, dar holul rămâne tăcut, cu excepția sunetului respirației noastre, în timp ce aşteptăm. Suntem mult prea neliniştite ca să transformăm în glumă momentul pentru care am fost crescute, singura şansă de a trăi ceva magic.

După câteva minute, uşile sălii tronului se deschid din nou, iar Penelope Atkins iese. Diferența este evidentă imediat.

Părul ei şaten, plictisitor, este acum o cascadă de şuvițe bogate, strălucitoare, de un castaniu-aprins, care i se revarsă pe umeri.

Papucul de mătase de pe piciorul stâng este îmbibat în sânge.Pielea îi este umedă, fața palidă, dar zâmbetul ei triumfător vorbeşte de la sine. Șchiopătează afară din hol, lăsând în urma ei dâre umede, stacojii.

Wendla Avignon merge următoarea. Iese nici cinci minute mai târziu, cu ochii umezi de lacrimi, dar fără alte schimbări vizibile.

Apoi îmi vine rândul.

Îmi îndrept umerii şi inspir adânc în timp ce uşile se deschid în fața mea.

Mă întorc în gând la mine însămi, la unsprezece ani, stând pe podeaua dormitorului meu. Părul blond îmi era prins cu panglici, iar eu eram mică şi în siguranță.

Visam la acest moment, mâzgălind pe marginea caietelor de şcoală ce aş putea cere.

Îmi imaginam cum ar fi să pot vorbi cu animalele sau să zbor. Mă vedeam cu puterea de a face florile să înflorească doar cu palma sau de a invoca nori de ploaie din nimic. Dacă aveam o singură şansă să ating magia, atunci nu aveam de gând s-o irosesc. Nu-mi puteam imagina de ce cineva ar cere ceva atât de banal ca un chip mai frumos.

Închid ochii şi îmi permit răgazul unui singur suspin pentru a-mi plânge copilăria pierdută. Îmi pare rău, şoptesc prin timp, pentru tot ce nu ai apucat să fii.

Sala tronului pare atât de mare fără nimeni în ea!

Traversez spațiul vast către tronul reginei.

— Lady Ivy Benton!

Vorbeşte cu voce joasă şi mieroasă.

Fac o reverență adâncă şi mă ridic s-o privesc în ochi. Îmi tremură mâinile, aşa că mi le prind la spate şi mă joc cu funda legată la baza spinării. Perfectă, trebuie să fiu perfectă.

Regina Mor rânjeşte, arătând un şir de dinți perfecți, cu canini mai ascuțiți decât am văzut vreodată.

— Spune-mi, domnişoară Benton, ce anume ai venit să-mi ceri?

CAPITOLUL OPT

Mi-am imaginat momentul ăsta luni de zile. Am scris planul pe hârtie iar şi iar, apoi am aruncat hârtia în foc ca să mă asigur că nu fac vreo greşeală.

— Maiestatea Ta!

Vorbesc pe un ton dulce şi ridicat, exact cum am exersat. Plec umerii, încercând să mă fac cât mai mică. Foarte mică, o persoană măruntă, un nimeni absolut.

— Doresc să anulez pactul pe care l-ai făcut cu sora mea, lady Lydia Benton, sâmbătă, 1 mai, anul 1846. Orice i-ai oferit, să-i fie luat înapoi, şi orice ţi-a oferit ea, să-i fie restituit complet şi nealterat.

Respir adânc după ce termin, uşurată că am spus totul corect.

Regina strânge din buze şi mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Ai terminat?

— Da, doamnă!

Plec capul cu respect, disperată s-o impresionez.

Regina râde până când râsetul îi răsună pe pereţii sălii tronului.

— Nu poţi anula târgul făcut de altcineva.

— Maiestatea Ta, nu-mi doresc nimic mai mult decât să anulez pactul cu sora mea mult iubită. Ea nu-şi mai aminteşte ce pact a făcut, iar eu vreau să pun capăt nefericirii sale. Sunt sigură că înţelegi.

Regina mă priveşte de sus, de pe podium.

— Poţi să-ţi pui orice dorinţă vrei, dar vei rămâne dezamăgită.

— Îmi spui măcar care a fost pactul? Poți să-mi faci hatârul ăsta?

— Pactele sunt făcute în secret.

— Și sunt mereu imposibil de anulat? o întreb, poate cu prea multă îndrăzneală.

Sala tronului se întunecă în momentul în care un nor trece afară prin fața soarelui. Regina întoarce ochii către o fereastră cu vitralii și din nou către mine.

— Există multe lucruri pe care n-ai să le înțelegi niciodată despre magie.

— Nu pot să cred că e dorința ta să vezi că un supus atât de loial și devotat ca Lydia suferă așa de mult.

Se prea poate să fi mers cam departe de data asta. Trebuie să fiu drăguță și bună, doar așa voi obține ce-mi doresc!

Regina își arcuiește o sprânceană.

— Sora ta a făcut un târg cu bună știință și în deplinătatea facultăților mintale.

Mai am o singură întrebare, una care nu-mi dă pace încă din noaptea aceea de februarie, și doar ea poate să-mi răspundă.

— A fost acolo? În Lumea Cealaltă?

Regina scoate un oftat adânc.

— Nu! Ușa aceea e închisă de patru sute de ani.

Văd ceva asemănător cu tristețea în ochii ei întunecați.

E curent în sala tronului, dar nu de asta îmi simt inima înghețată. Elfii nu mint. Era ceea ce-mi plăcea cel mai mult din povești când eram mică și ceea ce urăsc acum, pentru că știu că-mi spune adevărul, iar eu nu pot să-l accept. Dacă Lydia n-a fost În Lumea Cealaltă, asta înseamnă că polițiștii aveau dreptate. A fost doar o altă fată care a fugit de acasă și căreia nu i-a păsat îndeajuns de mine să nu mă lase în urmă.

— Dar prințul Bram? o întreb cu oarecare disperare.

Ea clatină din cap.

— Un caz special. Uşile sunt stranii. Uneori se deschid doar într-un singur sens.

Sunt mai multe informaţii decât credeam că o să-mi ofere, dar asta nu mă ajută cu nimic să accept situaţia.

Regina Mor mă priveşte de pe tron, iar chipul ei îşi recapătă masca împietrită.

— De ce te temi cel mai mult, Ivy Benton?

Mă gândesc o clipă, apoi îi răspund cu sinceritate.

— Mă tem c-o să-mi dezamăgesc familia.

Regina Mor se lasă pe spate şi respiră.

— Aş putea să te ajut.

Dar nu poate. Nu cu adevărat. Nu când ceea ce-mi doresc este răzbunarea şi tocmai ea este de vină pentru nenorocirea Lydiei.

— Ai putea avea mai mult pământ pentru moşia tatălui tău aflată în declin, un talent special pentru contabilitate sau abilitatea de a cânta la pian atât de frumos, încât să liniştești nervii oricui te ascultă. Trebuie doar să plăteşti preţul potrivit.

— Nu, mulţumesc!

Ea râde din nou, dar fără compătimire.

— Îţi dau o ultimă şansă, Ivy Benton, să iei ceva doar pentru tine.

O vreau pe sora mea înapoi. Îmi muşc limba înainte să-mi scape o vorbă din gură.

Când eram mici, iar eu şi Lydia le scoteam din minţi pe mama şi pe guvernantă pentru că ne certam şi ne pâram una pe alta, mama ne prindea feţişoarele în mâini şi ne spunea: „Nu eşti paznicul surorii tale.”

Dar cine sunt dacă nu sora cuiva? Şi ce înseamnă vorba asta dacă nu tocmai acest lucru?

— Nu-mi doresc nimic altceva, Maiestatea Ta. Îţi mulţumesc cu toată sinceritatea pentru timpul acordat!

Regina oftează pe tron.

— Aduceţi-o pe următoarea!

Mama vorbeşte tot drumul spre casă, sporovăind despre victoria mea şi prietenii ei, dar cuvintele se amestecă şi îmi formează un zumzăit în urechi în timp ce privesc pe fereastra trăsurii.

Mă joc cu marginea batistei şi o dau la o parte, descoperind că tăietura din mijlocul palmei este aproape complet vindecată. Simt un val brusc de căldură pentru prinţul Bram. Dar chiar şi amintirea chipului său perfect şi a zâmbetului său blând nu reuşeşte să-mi îmbunătăţească starea de spirit.

Abia când ne oprim în faţa casei, mama îşi întrerupe fluxul frenetic al gândurilor exprimate şi se opreşte să mă privească cu adevărat.

— Ştii, îmi spune, echilibrându-se când trăsura se opreşte brusc, ai fi o prinţesă minunată!

N-aş fi – nu în versiunea asta nouă, care e plină de furie. Dar zâmbesc cu blândeţe şi răspund:

— Mulţumesc!

— Noua ta memorie îţi va fi de folos în competiţia pentru mâna prinţului. Ce ţi-a luat în schimb? mă întreabă precaută, de parcă s-ar teme de răspuns.

N-am niciun motiv s-o mint.

— N-am făcut un târg.

— O, scumpa mea! îmi spune în şoaptă, şi mi se rupe inima să-i aud dezamăgirea.

E un gest de bunătate din partea mamei că-mi permite să fug în camera mea şi să stau acolo singură pentru restul zilei. Când soarele apune, doamna Tuttle îmi aduce o tavă cu cina, dar chiar şi ea are suficient bun-simţ să nu-mi vorbească.

Lydia, pe vremea când era ea însăşi, ar fi fost o prinţesă potrivită. Populară şi frumoasă, era îndrăgită pentru zâmbetul ei, dar şi mai îndrăgită pentru agerimea minţii.

E trecut de unsprezece când mă strecor pe hol către camera ei. Nu mă surprinde să o găsesc trează. Nu mai

respectă orele normale de odihnă. Stă în capul oaselor în pat, cu un roman gotic în mâini.

— Mama mi-a spus deja, mă întâmpină când intru. O să mă pui să-ți fac reverențe când o să câştigi?

Mă trântesc lângă ea, cum făceam când eram mică şi mă lăsa să dorm în patul ei aproape în fiecare noapte.

— Cine spune c-o să câştig?

— Niciodată n-ai avut destulă încredere în tine, îmi şopteşte.

— Tu ai avut destulă pentru amândouă.

O familie n-are nevoie de două stele, iar Lydia era deja steaua noastră.

— Nu!

Se uită în tavan, şi niciuna n-o priveşte pe cealaltă.

— Îți amintești greşit.

Poate e din cauza întunericului sau poate pentru că de mâine mă mut la palat, dar zidul dintre noi pare mai puțin impenetrabil în seara asta, de parcă vorbim sincer pentru prima dată în ultimele luni.

Clipa de tăcere se prelungeşte. Lydia închide cartea şi stinge lampa cu gaz de pe noptieră.

Suntem neplăcut de aproape de subiectul pe care nu putem să-l discutăm. A doua dintre cele trei mari trădări ale Lydiei.

Eu şi Lydia am făcut o înțelegere când eu aveam şapte ani, iar ea, nouă.

Ne-am crestat degetele mari cu o piatră ascuțită din grădină şi le-am apăsat unul de celălalt până când au devenit alunecoase de sânge. Ea a jurat că se va căsători cu fiul lordului Chapwick, care locuia pe strada noastră, iar eu puteam trăi alături de ei pentru totdeauna. Era un băiat drăguț, cu fața plină de pistrui şi o slăbiciune evidentă pentru Lydia. Viața mea mi-ar fi aparținut şi aş fi putut fi cu sora mea. Nu-mi puteam imagina un viitor mai bun.

Poate că nu era o înțelegere magică cu o regină nemuritoare, dar pentru mine părea la fel de sacră şi de

neîncălcat. Acordul dintre noi era fundamentul pe care se sprijinea relația noastră, o constantă.

Pe urmă, după ce a făcut târgul, iar primul ei sezon a venit și s-a dus, nu s-a măritat cu fiul lordului Chapwick. Toți cei din oraș credeau că logodna ei e ca și aranjată, mai ales familia Chapwick, dar ea l-a respins. Degeaba am implorat-o să-mi explice, fiindcă nu mi-a spus nimic în afară de „nu mi s-a părut potrivit". S-a prefăcut că nu mă aude suspinând noaptea prin peretele comun. N-am înțeles atunci. Și nu înțeleg nici acum.

Fiul lordului Chapwick s-a însurat în schimb cu Fiona Edgar. Cât despre cele două sezoane ale ei în societate, Lydia abia dacă a făcut vreun efort, stând mereu undeva, în marginea sălii de bal, și mințind că o doare glezna. „O să găsim pe cineva mai bun pentru tine, Lydia", îi spuneam eu, dar ea dădea din cap cu o privire distantă.

A fost o trădare pe care nu știam cum să i-o iert.

Pe urmă, a dispărut.

Clipesc și mă întorc în cameră.

— Chiar nu-ți amintești ce s-a întâmplat?

E ultima dată când o întreb.

Ea respiră șovăitor.

— Îți jur! E îngrozitor să știu că mi s-ar fi putut întâmpla orice. Mă face să simt ca și cum trupul nu mi-ar mai aparține. Nu pot să explic.

— Nu-ți cer să explici.

— Nu cred că aș fi ales să-ți fac una ca asta, dar îmi pare rău dacă am făcut-o! Îmi pare rău că s-a întâmplat așa! Ar fi trebuit să te protejez.

E prima scuză pe care am primit-o, dar acum, că plutește în aer, nu cred c-am avut cu adevărat nevoie de ea. Am știut dintotdeauna că asta simte Lydia, atât suntem de apropiate!

— E în regulă! îi spun și constat cu mirare că vorbesc serios. O să fim fete bătrâne împreună.

Lydia râde, dar râsul ei nu pare deloc însuflețit.

Ridică degetul mic. Nu jurăm pe degetul mic decât atunci când mama nu-i de față, fiindcă nu-i place să rămână pe dinafară.

— Promit că te cred, îmi spune.

— M-am rătăcit, iar prințul Emmett m-a călcat cu trăsura lui idioată.

— Nu se poate!

Dau din cap ca pentru a-i confirma cele spuse.

— Şi-a făcut milă de mine şi m-a însoțit acasă după aceea, dar totuşi…

Lydia se încruntă.

— Probabil că se ocupa de tot felul de lucruri desfrânate, umblând aşa, în toiul nopții.

— Mi-e milă de orice fată destul de nesăbuită, încât să se lase păcălită de el.

— Şi cum o să-l suporți când Bram o să se însoare cu tine?

Îmi dau ochii peste cap.

— O să te muți la mine ca doamnă de onoare şi putem să-l chinuim împreună. N-o să aibă o zi de liniște.

— E îngrozitor! se smiorcăie ea.

— Cel mai rău, îi răspund, puțin nesigură.

Drept dovadă, alerg în camera mea şi scot cartea de vizită de sub saltea, unde am ascuns-o. Nu ştiu de ce am păstrat-o. O nerozie, firește!

Lydia icneşte de bucurie când i-o ofer şi zâmbeşte larg când îi spun că poate s-o ardă chiar ea.

O aruncă în foc râzând şi privim amândouă cum se încovoaie şi se transformă în cenuşă.

— Încearcă să nu-mi duci dorul prea mult după ce plec, îi spun, dându-i un ghiont în coaste.

— Întotdeauna mi-e dor de tine! îmi răspunde cu puțin prea multă sinceritate.

Nu putem îndura aşa ceva, aşa că nu mai spunem nimic.

După ce o să moară tata, titlul său o să ajungă la un văr de-al doilea pe care nu l-am cunoscut niciodată, iar creditorii o să ia ce mai rămâne. Sper că vânzarea diademei reginei Mai o să ne fie de folos după ce pierd competiția pentru a deveni mireasa prințului Bram.

— Mama a spus că n-ai făcut un târg. N-a fost o mișcare prea inteligentă, zice Lydia.

Ridic din umeri.

— Pentru că pentru tine a mers atât de bine?

Lydia se încruntă.

— Ești rea!

Nu-i spun ce i-am cerut reginei. S-ar simți vinovată și nu văd ce rost ar avea s-o pedepsesc.

— Bram n-o să mă aleagă pe mine. Nu văd rostul.

Poate că Lydia îi era sortită fiului lordului Chapwick, dar perspectivele mele sumbre erau inevitabile, însă mult mai puțin atrăgătoare. În calitate de mezină stângace a unui marchiz sărăcit, chiar și în cele mai bune circumstanțe, n-aș fi putut spera la mai mult decât la un văduv cu decenii mai în vârstă decât mine sau unul dintre membrii inferiori ai aristocrației, cu ceva atât de stricat în interiorul său, încât fusese respins de toți ceilalți: unul dintre bărbații cruzi, un mincinos sau un trișor.

Mă simt ușurată că m-am salvat de la asemenea soartă, chiar dacă ne-am condamnat într-un mod total diferit.

— Pot să-ți spun un secret? o întreb.

— Oricând.

— Am fost să te caut când erai plecată. M-am furișat afară în timpul nopții.

Șocată, Lydia se ridică brusc în capul oaselor.

— Ivy! Ce-a fost în capul tău?

— Mă gândeam că aș simți dacă ai murit. Ar trebui să mă aplauzi; am avut dreptate.

Speram c-o să râdă, dar Lydia pare din nou tristă.

— Ce s-a întâmplat?

— N-o să mă crezi în veci!

CAPITOLUL NOUĂ

Mama o trage pe Lydia din pat a doua zi dimineață ca să-şi ia rămas-bun, şi ne îmbrățişăm scurt şi stângaci în prag. Ne lovim coatele unul de celălalt. Ochii îi sunt încă umflați de somn, dar nu știu dacă ăsta e motivul pentru care nu poate să mă privească cu adevărat. Nu putem suporta cât de mult ne iubim. E ca o rană deschisă pe care n-o putem atinge din cauza durerii pe care o provoacă.

— O să-mi lipseşti foarte mult! îi şoptesc destul de încet, încât să mă audă numai ea.

— O să se îndrăgostească de tine dacă are vreun pic de bun-gust, îmi răspunde tot în şoaptă.

Doamna Tuttle mă sărută pe obraji şi spune:

— Când o să fii prințesă, să-i îngădui bătrânei doamne Tuttle să te viziteze în palatul ăla elegant.

Tata mă îmbrățişează ultimul, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Când te-ai făcut mare? mă întreabă, cu nasul în părul meu.

Probabil ştie la fel de bine ca mine. Dar nu fac decât să-l îmbrățişez şi eu. La picioarele mele stă un sac de cărți pe care mi le-a dăruit – volume vechi de Socrate şi John Locke. Nu vreau să le car prin oraş după mine, dar îi fac pe plac, ca de obicei.

Trăsura se îndepărtează de Piața Belgrave şi văd cum casa dispare în spatele meu într-un nor de fum.

Când ajungem la Palatul Kensington, o femeie înfricoșătoare ne așteaptă pe trepte.

— Ați sosit ultimele! îmi spune tăios în timp ce lacheii îmi scot cufărul din spatele trăsurii.

Mama se uită la ceasul prins cu lanț de talie.

— Dar am ajuns la timp.

— Lady Marion Thorpe a sosit cu părinții ei și cu slujnica încă din zori, îmi răspunde. Restul au ajuns după micul-dejun.

Mi-e rușine că celelalte fete au ajuns mai devreme ca să se pregătească împreună. Au vorbit despre asta fără mine?

Fără să aștepte un răspuns, femeia, care are postura unui comandant militar, o pornește peste peluză, iar eu și mama ne grăbim să ținem pasul cu ea. Anglia n-a mai avut o armată de când regina Mor a pus capăt Războiului celor Două Roze, dar am citit despre asta în cărți. Nimic descris în paginile romanelor nu este la fel de înfricoșător ca doamna din fața mea. Are vreo șaizeci de ani, părul alb strâns într-un coc voluminos și o jachetă gri, serioasă, în stil spencer, închisă peste rochie.

— Sunt vicontesa Bolingbroke și voi fi însoțitoarea voastră pe durata acestui sezon. Promit să vă ghidez, să vă educ cât mai bine și să mă asigur că onoarea voastră rămâne neștirbită. Voi locui cu voi și cu celelalte cinci fete aici, pe domeniul palatului. Mă aștept ca purtarea voastră să fie ireproșabilă.

Își îndreaptă privirea spre valiza mea ridicol de mică.

— Mă bucur să văd că ai împachetat puțin. Coroana îți va oferi un trusou cu toate cele necesare.

Ne conduce spre Caledonia Cottage, o clădire scundă, acoperită de iederă, de la marginea împădurită a domeniului. Din grădina liniștită, pășim într-o veritabilă furtună, în timp ce fetele celelalte și personalul lor se pregătesc pentru balul din seara asta. Vicontesa Bolingbroke ne conduce pe scara acoperită cu covor spre viitoarea mea cameră. Este decorată cu gust, dar mai mică decât cea de

acasă, cu un tavan înclinat și o singură fereastră care lasă să pătrundă razele aurii ale luminii de dimineață.

Două paturi cu baldachine din damasc bleu sunt aşezate lângă peretele din spate, cel mai apropiat de fereastră fiind deja deranjat şi acoperit cu haine aruncate la întâmplare.

— Vei împărți camera cu Faith Fairchild, spune vicontesa. Voi locui pe hol, în apropiere, pentru restul sezonului, iar voi veți fi îngrijite de întreg personalul palatului. Vizitele familiei pot fi aranjate direct cu mine, dar descurajăm astfel de activități, nepermițându-le prea des, pentru a nu afecta concentrarea fetelor.

Vicontesa deschide uşa, iar eu îmi iau rămas-bun de la mama. Ea nu plânge din fire; doar mă strânge în brațe și-mi spune:

— Fă tot ce poți!

Prânzul a fost pregătit în sala de mese de la parter, pentru a ne oferi nouă, fetelor, ocazia să ne cunoaştem mai bine. Dar nu avem mult timp la dispoziție. Conform tradiției, în seara asta va fi un bal în casa familiei Twombley, unde toată lumea o să-și etaleze fețele și noile talente sau orice alt lucru pentru care s-a târguit. Acum câțiva ani, a fost o fată care a cerut un ceas mic și ciudat care mieuna ca o pisică la oră fixă. Nimeni nu ştie încă de ce.

Când aveam vreo 11-12 ani, la apogeul obsesiei mele pentru elfi, am furat unul dintre jurnalele nefolosite ale mamei și am notat toate târgurile și prețurile cerute pe care le-am găsit, disperată să găsesc o logică în toate. Am ajuns la concluzia că sunt aleatorii și că se bazează doar pe capriciile reginei, ceea ce mă înspăimânta și mă încânta totodată.

Casa Benton a primit invitația de la lacheul contelui Twombley la prima oră a dimineții. Mama m-a îmbrățișat strâns, cu ochii umezi de lacrimi, după ce a rupt sigiliul de

ceară de pe plic. N-ar fi sosit niciodată dacă n-aş fi fost una dintre pretendentele de pe lista prinţului.

Greer stă la capătul opus al mesei, iar ceea ce s-a schimbat la ea îţi sare imediat în ochi.

Faţa ei, cândva îmbujorată şi dulce, s-a ascuţit şi s-a subţiat, iar trăsăturile i-au devenit izbitor de frumoase. Nu pot s-o privesc – e prea ciudată şi tulburătoare!

Şi Olive pare să se fi schimbat. Păşeşte cu încredere şi zâmbeşte larg, dezvăluind două şiruri de dinţi albi, perfecţi. Înainte îi lipsea un molar de sus, iar dinţii de jos se încălecau îngrozitor.

Emmy, Marion şi Faith râmân neschimbate la exterior.

— Greer, ce frumoasă eşti! spune Marion cu bunătate. Şi tu, Olive!

Olive, care n-a încetat să zâmbească de când a intrat în casă, înclină uşor din cap.

Suntem servite cu mini-sandviciuri cât se toarnă ceaiul.

— Şi ce altceva aţi mai primit ieri? întreabă Marion, conducând discuţia, de parcă ştie deja că e lidera noastră.

— Mai important, la ce aţi renunţat? spune Emmy în barbă.

Olive îşi scoate mănuşile albe ce-i acoperă încheieturile. Are un bandaj proaspăt în jurul palmei, identic cu cel pe care îl purtâm toate şase.

Întinde braţul spre mijlocul mesei şi dă din cele zece degete complet netede, lipsite de unghii.

Emmy icneşte. Faith amuţeşte de uimire. Greer ţipă. Marion pur şi simplu râde.

— Dar a meritat, nu-i aşa? zice Olive.

Pe buze îi apare un zâmbet nesigur, care dă la iveală dinţii desăvârşiţi.

— Absolut! exclam, sperând că aşa o să o opresc pe Emmy din a scoate răutăţile care par să-i stea pe limbă.

— Dar tu, Greer? Pe tine ce te-a costat? întreabă Olive.

Greer râde, şi e acelaşi râset fornăitor din fundul gâtului pe care îl are de când eram copii. Se ridică şi împinge

scaunul în masa lucioasă de mahon.

— Ia priviți! spune, dar în voce i se ghicește o notă de isterie, de parcă nici ei nu-i vine să creadă ce se întâmplă.

Închide ochii, concentrată, dar rămâne complet nemișcată. Pe urmă, cedează cu un oftat și ocolește masa într-un cerc larg.

— Nu înțeleg, spune Marion.

— Nu pot să mă întorc spre stânga, spune Greer.

— Niciodată? o întreb.

— Nu, niciodată!

Marion își înăbușă râsul.

— Și ai fost de acord.

Greer ridică din umeri.

— Asta mi-a oferit ea, și mi s-a părut mai puțin dureros decât să-mi pierd degetele de la picioare, așa că…

În momentul acela, toate șase izbucnim în hohote de râs, până și Faith cea tăcută, care bate cu palma în masă atât de tare, încât ceaiul se varsă peste biscuiți.

— Dar tu, Marion? întreabă Greer după ce se așază la loc.

Marion ia o gură de ceai și dă a lehamite din mână.

— Am fost chinuită de migrene toată viața, așa că am cerut să nu mai am dureri de cap.

Olive își trece degetul mare peste vârfurile netede ale degetelor.

— Și ce ți-a cerut în schimb?

Marion ridică din umeri, legănându-și cerceii cu diamant.

— Nu mai simt mirosul florilor. Nu-i mare pagubă.

Toate murmurăm aprobator și ne întoarcem spre Emmy, așteptând să mărturisească.

Fata își ține buzele.

— Am cerut să am talent la pictură. N-o să mai simt niciodată gustul dulciurilor. Oricum nu-mi plăceau dulciurile prea mult, dar nu i-am spus-o și ei.

— Şi tu, Faith? zice Marion şi gesticulează către Faith, care stă în dreapta ei.

Faith ține un sandvici cu castravete între degete, dar stă ca o stană de piatră şi-i aruncă lui Marion o privire ciudată. Între ele două e o atmosferă stranie.

— Cu tot respectul, nu văd cu ce m-ar ajuta să vă spun vouă aşa ceva, zice Faith încet.

Ne încordăm toate. Ştim că suntem în concurență unele cu altele. Doar Faith pare sinceră, curajoasă sau suficient de nemiloasă, încât să spună adevărul cu voce tare.

— Toate sunteți nişte obstacole în calea fericirii mele, continuă ea. Cu cât se termină totul mai repede, cu atât mai bine.

Zicând acestea, se ridică de la masă şi iese din cameră, călcând apăsat.

Olive începe să se smiorcăie

— Speram să putem fi prietene!

— O să fim, o asigură Marion, dar Emmy şi Greer se foiesc stânjenite pe scaun.

Toate se întorc spre mine, aşteptând.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc!

Nu câştig nimic dacă le minte.

— Nu-mi puteam imagina ceva ce mi-aş fi dorit suficient de mult, încât să fac un târg, aşa că n-am făcut nicio înțelegere.

— N-ai… făcut niciun târg? întreabă Greer.

— Nu!

Înainte să mai întrebe vreuna ceva, vicontesa Bolingbroke apare în prag, cu mâinile în şolduri.

— Sus, fetelor, sus! Ar fi bine să vă grăbiți!

Abandonăm farfuriile şi urcăm pe scări spre dormitoare. La capul patului, găsesc un cufăr din piele neagră pe care sunt scrise inițialele mele, IEB, cu litere aurii. E plin de haine! Un curcubeu de veşminte: rochii din mătase atât de fină, încât aproape străluceşte, rochii elegante de bumbac pentru vizite şi chiar şi o haină de catifea. Dedesubt

găsesc un strat de lenjerie nouă, cămăşi căptuşite cu mătase şi mănuşi de satin şi piele de ied.

Mă uit la Faith. Fetele pot să-şi facă debutul în faţa reginei şi să ia parte la Parada Pactelor doar dacă şi mama lor a făcut-o sau dacă o femeie mai în vârstă, de obicei o rudă, le sponsorizează participarea.

Seara trecută, mama abia aştepta să-mi spună ultimele bârfe pe care le aflase la petrecerea în grădină. Faith a crescut în Brighton şi presupusa ei naşă de botez, lady Carrington, i-a sponsorizat ieşirea în societate. Mama şi-a amintit în cel mai mic detaliu că Faith fusese, până de curând, dansatoare în Baletul Regal, un statut nu tocmai acceptabil pentru o fată din înalta societate. Se zvoneşte că ar fi bastarda lordului Carrington. Mama lui, lady Carrington, nu ar fi naşa, ci bunica lui Faith. Dar ăsta nu e singurul zvon despre Faith Fairchild.

Tăcerea dintre noi devine incomodă.

— Ai crescut la ţară, nu-i aşa? o întreb.

Faith îmi aruncă o privire veninoasă.

— Chiar eşti atât de proastă, încât să crezi c-o să fim prietene?

N-am nici cea mai vagă idee cum să-i răspund.

— Fereşte-te din calea mea şi o să te las în pace! Dacă-mi stai în drum, o să regreţi!

O salut milităreşte.

— Înţeles, şefa!

Mă priveşte din nou, încruntată.

Dacă e să spun adevărul, mă simt uşurată că împart camera cu o fată care nu se simte obligată să pretindă că vom deveni cele mai bune prietene până la finalul sezonului.

Un roi de cameriste soseşte curând după aceea să ne pregătească pe toate pentru bal. Suntem aranjate şi dichisite cu cleşti de ondulat, uleiuri parfumate şi ruj, de parcă ne pregătim pentru o bătălie.

Caleşti negre şi lucioase, gravate cu sigiliul reginei, sosesc după ora opt seara. Ne înghesuim câte două în fiecare trăsură, căci fustele ne sunt mult prea late şi voluminoase pentru a permite mai multe locuri.

Camerista mi-a legat cel puțin şase jupe în jurul taliei, şi ştiu deja că mă voi încovoia de durere înainte de miezul nopții din cauza greutății suplimentare.

Faith priveşte pe fereastră, cu bărbia sprijinită în palmă, în timp ce conacele din Chelsea trec ca o umbră pe lângă noi. Poartă o rochie albăstruie, în nuanța ochilor ei, la care a asortat cercei şi un colier de topaz, ambele împrumutate din seiful regal.

Rochia mea, într-o nuanță roz garoafă, este o creație delicată, cu umerii dezgoliți, decorată cu pliuri complicate şi broderii florale de-a lungul fustei.

Port un colier masiv cu diamante din colecția privată a reginei. Mi-a fost adus în camera noastră de o domnişoară de onoare care mi-a spus să-l consider un simbol al urărilor de bine din partea suveranei, la începutul sezonului pentru pretendentele prințului Bram. Coroana reginei Mai strălucea pe noptieră, iar camerista mi-a arătat-o cu un gest discret, oferindu-se să mi-o fixeze printre creştet.

— Nu, nu! am insistat, fiindcă mi se întorcea stomacul la gândul că aş putea atrage atenția asupra mea după zarva de ieri.

Trăsura încetineşte când ne apropiem de conacul Twombley, luminat de zeci de torțe care strălucesc pe fundalul nopții.

Se aude orchestra pe palierul de la etaj, iar, când intrăm, dansul e în toi în casa spațioasă.

În dreptul uşii, ni se oferă carnețele de dans mici şi delicate, cu un creionaş legat cu o panglică.

Ca o cloşcă, vicontesa Bolingbroke ne adună şi ne smulge carnețelele din mâini unul câte unul.

— Nu uitați, domnişoarelor, nu sunteți aici ca să vă facă nimeni curte! Nu veți accepta invitații la dans, trebuie să

fiți mereu însoțite de alte doamne și sub nicio formă să nu dispăreți din ochii mei. Orice abatere de la un comportament ireproșabil ar putea atrage după sine eliminarea din competiția pentru a deveni soția prințului.

Dăm din cap c-am înțeles, dar Olive întoarce deja capul și se uită către petrecere, iar Emmy și-a făcut rost cumva de un pahar de șampanie. Mă tem că vicontesa va avea de furcă cu noi.

— Prințul va fi aici în seara asta, ne mai spune. E prima voastră ocazie de a-l impresiona cu adevărat. Vă sugerez să n-o ratați!

Se lasă tăcerea printre invitați când intrăm toate șase, iar oamenii întorc capetele să ne vadă mai bine. Numele și fețele noastre au apărut în toate ziarele din Londra azi-dimineață. De la ducii și ducesele din sala asta și până la vagabonzii de pe malurile Tamisei, anunțul reginei Mor că în acest sezon fiul ei o să-și aleagă o mireasă este singurul subiect de discuție. Victoria mea ca Regina Lunii Mai a fost remarcată în mod special. Șoaptele mă urmează când traversăm încăperea. „Uite-o pe Ivy Benton!" „Cine s-ar fi gândit că e în stare de una ca asta?" „Totuși, n-o va alege niciodată."

O zăresc pe mama. E înconjurată de femei care râd într-un colț al încăperii, iar pe față are întipărit un zâmbet larg, pe care nu l-am mai văzut de luni bune.

Lumina candelabrului se reflectă în diadema micuță pe care o are prinsă între bucle. Pietrele sunt false. Le-am vândut pe cele adevărate acum un deceniu.

Se pare că statutul meu de pretendentă a prințului i-a oferit mamei acces imediat la vechiul ei cerc social. Furia familiară că putem fi aruncați deoparte și apoi primiți din nou ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat se ridică în mine, dar o alung. Totul este doar un joc și, cu cât accept asta mai repede, cu atât mai ușor vor trece lunile care urmează.

Chiar atunci, sunetul unei trâmbițe străpunge aerul, orchestra se oprește, iar balul se cufundă în tăcere.

Prințul Bram păşeşte în sală, însoțit de prințul Emmett, amândoi cu un cap mai înalți decât toți ceilalți din mulțime. Poartă haine negre asortate, împodobite cu eşarfe bleu-ciel şi insignele stelei cu opt colțuri, simbolul ordinului familiei regale. Batistele albe de la gât le sunt impecabile, iar pantofii le strălucesc perfect. Deşi Emmett şi Bram nu sunt frați biologici, există totuşi o asemănare între ei. Părul lui Emmett este cu câteva nuanțe mai închis, pomeții îi sunt mai pronunțați, iar buzele, mai pline. Expresiile îi diferențiază însă – zâmbetul larg şi prietenos al lui Bram contrastează cu grimasa plictisită a lui Emmett. Împreună, formează un întreg cu Bram, soarele, iar Emmett, luna.

Toată atenția fetelor din sală este îndreptată spre ei. De ani de zile, a fost un subiect de discuție între noi, şoptit însă cu grijă, când mamele noastre nu ascultau: „Îl preferi pe Bram sau pe Emmett?" Bram, luminos, amabil şi sigur, este, în general, pe placul fetelor care împărtăşesc aceleaşi trăsături. Emmett, cu buzele lui muşcate şi ochii trişti, populează visele celor care riscă. Întotdeauna am considerat conversațiile astea prostii, dar acum, impresionată de forța prezenței lor, încep să înțeleg.

Prințul Emmett rămâne undeva, la margine, pe când Bram păşeşte cu încredere în mijlocul ringului de dans, acum gol.

— Aş dori să mulțumesc gazdelor noastre amabile, contele şi contesa Twombley, pentru înlesnirea cu atâta generozitatea a festivităților din seara asta.

Gesticulează spre gazde, care fac o plecăciune umilă.

— Şi aş dori să profit de ocazie să le mulțumesc celor şase tinere frumoase şi desăvârşite pe care am plăcerea de-a le cunoaşte în acest sezon.

Ne indică să venim lângă el, în centrul încăperii.

Marion face o reverență și pare gestul potrivit, așa că o imităm, iar cei din sală încep să aplaude. Prințul Bram ne spune, zâmbind:

— Abia aştept să ne petrecem timpul împreună şi ca una dintre voi să-mi devină soție!

Toți cei din sala de bal ne privesc, unii cu milă, alții cu invidie, iar alții ne judecă, de parcă s-ar fi pus un pariu care dintre noi va lua premiul cel mare. Probabil la unul dintre cluburile de joasă speță pentru domni. Mă întreb ce șanse am. Concursul de ieri m-a consumat atât de mult, încât n-am avut timp să mă gândesc cum ar fi. Dar acum, gătită şi afişată publicului, mă simt complet depăşită de situație.

Muzica începe din nou, iar Bram o invită pe Marion la dans. E cea mai apropiată de el, aşa că ar putea fi doar cea mai la îndemână alegere. Totuși, e una usturătoare. Văd că Olive se schimonoseşte, devastată, iar Greer pare nedumerită. Doar fețele lui Emmy şi Faith rămân la fel de indescifrabile ca întotdeauna.

Cadrilul începe să răsune, iar sala de bal se transformă curând într-un vârtej de mătăsuri şi şifon.

Mama a dispărut pe undeva, bârfind cu prietenele ei, iar tata e plecat să fumeze trabucuri cu bărbații. Simt un val de mândrie, ştiind că eu le-am oferit această revenire în societate. Dar sala este sufocantă din cauza mulțimii, şi nu suport să văd cum Greer încearcă s-o consoleze pe Olive, care acum plânge de-a binelea. Nu-mi scapă momentul în care Greer îşi roteşte uşor corpul, astfel încât chipul şiroind de lacrimi al celeilalte fete să fie exact în câmpul vizual al prințului Bram.

Îmi plimb ochii prin sală, căutându-le pe tinerele de ieri, cele care n-au ajuns în topul celor şase alese, dar nu le zăresc pe nicăieri. Mă întreb dacă le-au fost retrase invitațiile sau dacă dezamăgirea a fost prea mare pentru a fi suportată în public.

Fiona Devon şi Althea Jones se apropie de mine. Odată le-aş fi numit prietene, desigur, înainte să mă ignore cu o cruzime evidentă timp de luni întregi. Niciuna dintre ele nu s-a prezentat ca pretendentă a lui Bram, aşa că vor avea parte de un sezon tipic de căutare a unui soţ.

— Bună, draga mea! spune Althea pe o voce melodioasă. Ce târg ai făcut?

Trece direct la subiect, fără a se preface politicoasă sau a-mi cere scuze.

— Mai întâi, tu!

Îi zâmbesc dulce. La urma urmei, ăsta e scopul balului din seara asta, să se ducă vestea târgului făcut de fiecare fată. Mi s-a părut mereu nedrept că băieţii pot să-şi încheie pactele oricând doresc, deşi vor fi destui care le vor face în sezonul ăsta. Pacte iscusite care să le asigure moştenirea, să le crească moşiile sau să le extindă averea şi aşa impresionantă.

Ca multe fete din sala asta, Althea a cerut să fie mai frumoasă. Clipeşte aşadar cu genele ei, acum foarte groase.

— O, doar o mică îmbunătăţire aici! îmi răspunde, arătându-şi pielea imaculată. O să am mâinile şi picioarele reci toată viaţa, dar nu-i chiar aşa de rău. Oricum în casele astea mari e curent tot timpul.

Îi trage un cot în coaste Fionei, cea mai tăcută dintre ele.

— Târgul Fionei e foarte amuzant. Spune-i, Fee!

Fiona râde, sfioasă.

— Maiestatea Sa mi-a îmbunătăţit vocea, dar acum o să vomit ori de câte ori o să văd broaşte.

— După patru sute de ani, cred că rămâne fără idei, adaugă Althea. Dar tu?

— Eu n-am făcut un târg.

— N-ai făcut? repetă Fiona derutată.

— Îmi pare rău… Vă rog să mă scuzaţi!

Mă întorc şi mă furişez pe lângă perete, întrebându-m
dacă pot ieşi în grădină pentru un moment de linişte, ca s
mă adun puțin. Toată viața mea, ori de câte ori m
simțeam confuză, mă întrebam: Ce-ar face Lydia? Sau, o
de câte ori dădeam greş: Ce-ar face Greer? Dar Lydia s-a
ascunde, iar Greer stă acum într-un colț cu Emmy, râzân
în dreptul turnului format din pahare cu şampanie, aşa c
nu găsesc Steaua Nordului care să mă călăuzească.

Mă îndrept spre uşile deschise către verandă cân
vicontesa Bolingbroke apare în fața mea ca o zână rea.

— Unde crezi că te duci? mă întreabă.

— La toaletă, îi răspund şi o iau în altă direcție.

Nu va fi la fel de plăcut ca aerul proaspăt din grădină
dar tot e mai bun decât nimic dacă vreau un moment d
singurătate.

Ea încuviințează şi se uită la ceasul prins de talie.

— Ai cinci minute la dispoziție. Maiestatea Sa doreşt
să danseze cu toate fetele lui în seara asta.

Sunetele sălii de bal se înăbuşă când ajung pe coridoru
acoperit cu covoare groase. Sunt recunoscătoare pentr
această linişte, pentru acest moment în care să pot respira

Aproape am ajuns la capătul holului când o mână ies
brusc dintr-o cameră, se strecoară în jurul taliei mele ş
mă trage cu forță înapoi.

Mă lovesc de un trup, poticnindu-mă din cauza fustelo
grele. Persoana care mă ține este suficient de puternic
pentru a ne împiedica să cădem amândoi.

Uşa se trânteşte, iar eu mă întorc brusc, înspăimântată
dar cu pumnii ridicați, gata să-mi înfrunt atacatorul.

Îmi ia câteva momente să mă dumiresc ce se întâmplă
Dormitorul în care am fost trasă este luminat doar de
lumânare mică, tremurătoare.

— Alteța Voastră? exclam, gâfâind.

CAPITOLUL ZECE

Prințul Emmett își desface batista de la gât.

— Îți cer scuze pentru asta! pufneşte el.

Aş fi nenorocită dacă m-ar găsi cineva într-un dormitor cu fratele lui Bram în timpul unui bal, şi totul efortul meu ar fi în zadar.

Emmett se uită la pumnii încleştaţi pe care i-am ridicat la nivelul pieptului.

— O să mă loveşti? mă întreabă.

Părea foarte relaxat în trăsură în seara aceea, dar acum arată cu adevărat ca un prinț. Umerii laţi, obrajii netezi şi nasul drept ar merita cioplite în marmură, dar are şi un aer copilăresc, pe care portretele nu reuşesc niciodată să-l surprindă.

Muzica înfundată a cadrilului încetineşte. Nu avem mult timp, căci vicontesa o să vină în căutarea mea.

Îmi relaxez mâinile.

— De ce nu mă laşi în pace?

Abătut, îşi trece mâna prin păr.

— Nu pot!

— De ce nu?

Emmett ezită.

Îmi strâng poalele ca să plec.

— Am plecat.

Prințul face un pas şi blochează uşa.

Mă uit lung la el, detestându-i hotărârea de a-mi distruge reputația. S-a purtat oribil cu Lydia la un bal asemănător – poate doar aşa ştie să se distreze.

— N-am să fiu una dintre cuceririle tale.

Îl împing cu putere în umăr ca să-l dau la o parte, dar nici nu se clinteşte.

— Este o petrecere plină de fete frumoase, care ar fi, cu si-guranță, încântate să se lase nenorocite de tine. Du-te şi găseşte-ți una!

Netulburat, nici nu se clinteşte. Se uită urât la mine, muşcându-şi uşor buza de jos.

— Ai trişat?

— Trişat? îl întreb, şocată.

— La concursul de ieri pentru Regina Lunii Mai, ai trişat? Trebuie să-mi spui!

Este panicat. E o expresie ciudată pe chipul cuiva care, de obicei, afişează o detaşare rece, specifică elitei. Emmett îşi trece din nou mâna prin păr, care îi cade pe față. Pornind de la asta şi batista răvăşită, dacă cineva ne-ar găsi aici, în dormitor, ar presupune fără îndoială că a fost un desfrânat.

Trec pe lângă el.

— Voi fi nenorocită dacă mă găseşte cineva cu tine.

Emmett se îndreaptă şi râde încetişor.

— Ai fost mult mai îndrăzneață când te-am întâlnit prima oară.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mă rănisem la cap.

— Îmi amintesc. Mi-ai stricat haina preferată.

— E vina ta că sângeram.

— E de ajuns să-mi mulțumeşti.

— O să-ți trimit un bilet frumos cu o haină nouă, pe care am să ți-o cumpăr.

— Presupun că rana s-a vindecat repede? Arăți bine!

Înclin capul ca să vadă linia argintie a cicatricii de pe tâmplă.

— A avut destul timp să se vindece.

Am mințit-o pe mama, spunându-i că am alunecat în baie şi de-asta am fost vânătă la față săptămâni întregi.

Prea ocupată cu Lydia, nu s-a îndoit de spusele mele.

— Nici nu ştii cât mă bucur să aud asta! spune prinţul.

N-am idee ce e-n mintea lui. Ştiu doar că trebuie să ies din camera asta. Întind mâna spre clanţă, dar el mă opreşte, punând mâna pe tocul uşii, chiar deasupra capului meu, prinzându-mă în capcană.

— Spune-mi adevărul şi poţi să te întorci la bal ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic! îmi cere.

— Vorbim altă dată, într-un loc mai discret.

El clatină din cap.

— Nu! O să-mi spui chiar acum!

— Nimic nu s-a întâmplat, în afară de tentativa ta eşuată de seducţie.

El se apleacă până ajungem ochi în ochi. Faţa îi e atât de aproape de-a mea, încât văd constelaţia discretă de pistrui de pe rădăcina nasului său şi genele încurcate ce-i încadrează ochii ageri.

— Crezi că încerc să te seduc? Dacă aş încerca să te seduc, ai şti.

Pare uşurat când vede că râmân pe loc. Însă mie îmi vine să-i trag una în fluierul piciorului.

— Încă o dată, te implor, ai trişat? mă întreabă.

— Nu! N-am trişat! Acum, dacă vrei să mă scuzi, mă duc să dansez cu Bram.

Întorc clanţa, dar Emmett împinge uşa cu mâna ca să nu se deschidă.

— Stai! Aud voci!

Dar nu e destul de rapid, iar uşa se deschide brusc, trântindu-l pe Emmett cu toată greutatea lui peste mine.

Ne prăbuşim din dormitor prin uşa deschisă şi ajungem în coridor. Picioarele i se încurcă în fustele mele, iar eu aterizez pe spate, cu el deasupra mea.

Înjur în barbă şi încerc să mă rostogolesc de sub Emmett, iar el pufneşte şi încearcă să mă ridice în picioare.

Trebuie să mă grăbesc, pentru că dacă ne prinde cineva aşa…

Deodată, la capătul holului, se aud paşi.

— Frate? Lady Ivy?

Bram stă nemişcat, încremenit de uimire când ne vede.

Îmi ard obrajii de ruşine şi încep să intru în panică. Emmett întinde încă o mână spre mine, dar îl refuz şi mă ridic singură de jos.

— Pot să-ți explic, eu…

Pe urmă, din spatele lui Bram, apare altcineva.

Văd lacrimi în ochii lui Faith Fairchild când ne zăreşte pe mine şi pe prinţul Emmet, gâfâind şi arătând de parcă am fost prinşi în capcană.

Mă aştept să se întoarcă spre Bram, dar privirea ei e ațintită asupra unui singur punct. Vocea i se frânge când îi pronunță numele, de parcă l-a mai pronunțat de un milion de ori până acum.

— Emmett?

CAPITOLUL UNSPREZECE

Faith se întoarce brusc, iar Emmett aleargă după ea, lăsându-mă singură cu Bram. Preț de o secundă, ne uităm unul la altul.

— Îmi pare rău…, bolborosesc în acelaşi timp în care el spune:

— Te simți bine?

— Eu… Poftim?

Mă aşteptam la mustrări, la indignare, orice, dar nu la expresia îngrijorată de pe chipul prințului.

— Pot să-ți explic! îi spun, reuşind în sfârşit să respir. Am intrat pe uşa greşită. Alteța Sa ieşea exact când am intrat eu. Ne-am ciocnit, atâta tot.

— În regulă, zice, privindu-mă cu o bunătate surprinzătoare, în timp ce trăsăturile lui păstrează o căldură la care nu mă aşteptam. Vrei să dansezi cu mine?

— Asta m-ar ajuta să scap de vicontesa Bolingbroke, îi răspund.

Prințul Bram izbucneşte în râs, şi toată fața i se luminează. Sunt destul de aproape, încât să văd cum i se încrețeşte pielea fină de la coada ochilor.

— E o ființă de temut, nu-i aşa? Nu te-aş lăsa niciodată să-i înduri furia. Mergem?

Îmi întinde mâna înmănuşată şi o accept.

Sala de bal străluceşte ca un pahar de şampanie, scăldată complet în lumina aurie a candelabrelor.

Prințul Bram mă conduce la marginea podelei de parchet exact când orchestra începe un vals vienez. N-am

mai dansat niciodată cu un băiat – nu mi s-a permis până când n-am fost „debutantă" în societate –, dar Bram este un partener care se ține bine pe picioare, chiar dacă pașii mei sunt nesiguri.

Pe vremea când părinții mei încă organizau cine festive, iar Lydia și cu mine eram exilate la etaj, ascultam muzica plutind dinspre camerele de jos. Ne prindeam de mâini și ne învârteam până când gravitația ne despărțea și aterizam pe podea, răsturnate și râzând.

E diferit acum, cu palmele pe umerii largi ai unui băiat. Spatele i se ridică și coboară sub mâinile mele, iar asta îmi provoacă o senzație ciudată, ca o tresărire în piept.

Sunt o parteneră stângace. Nu știu exact ce să fac cu brațele sau unde să-mi mișc capul. Nu ajută deloc faptul că sunt încă tulburată de confruntarea enervantă cu Emmett. De două ori îl calc pe Bram pe degete. Nu spune nimic.

— Ești un dansator bun! îi spun, cu inima la gât.

El zâmbește și ne întoarce pe amândoi într-un cerc larg pe suprafața de dans.

— Am exersat mult.

Îi caut din priviri pe Emmett și Faith, dar nu s-au întors.

Neatentă, mă împiedic, dar Bram nu mă lasă să cad.

— Fratele tău și domnișoara Fairchild se cunosc? îndrăznesc să-l întreb.

— Nu pot să le divulg secretele.

Ridic din sprâncene.

— Secrete – ce scandalos!

El scoate un hohot de râs.

— Scandalul pare să fie hobbyul preferat al dragului meu frate.

Melodia se termină, iar prințul Bram face o plecăciune în fața mea și dă să se îndepărteze.

— Stai! îl strig.

Nu sunt o fire romantică și nu cred că Bram o să mă aleagă pe mine, dar simt un fel de… atracție spre el. Sunt

cu desăvârşire fascinată de acest băiat cu zâmbetul cald care mi-a vindecat mâna ca prin farmec, de parcă ar fi fost o nimica toată.

Se întoarce spre mine cu o expresie curioasă.

— N-am apucat să-ți mulțumesc pentru batistă.

El se încruntă, derutat.

— Poftim?

— Ieri, mi-ai legat mâna cu batista ca să opreşti sângerarea. Voiam să-ți mulțumesc.

Îi apare un zâmbet pe buze. Pare atât de uman, încât ar fi uşor să uit că nu este.

Sfios, îşi lasă capul în jos.

— Eu îți mulțumesc că mă consideri vrednic să sângerezi pentru mine, lady Ivy.

După încă două melodii, Faith îşi face apariția şi dansează cu Bram. E o dansatoare desăvârşită, egala lui în toate privințele, dar ochii îi sunt înroşiți.

Emmett s-a făcut nevăzut.

Caledonia Cottagge este un coşmar când toate şase, împreună cu vicontesa, suntem înghesuite înăuntru ca sardinele. Înainte de culcare izbucneşte zarva, deoarece Bolingbroke mărşăluieşte din cameră în cameră, numărându-ne ca pe găini. Cum mereu lipseşte cineva, fie în baie, fie pe hol, numărătoarea nu se potriveşte, iar gardiana noastră se încruntă, convinsă că ne batem joc de ea.

După ce suntem certate, Olive începe să plângă din cauza unei păpuşi dispărute, pe care Marion o găseşte în cele din urmă zdrobită pe fundul cufărului ei.

Când totul pare să se fi liniştit, Emmy pune din nou casa în picioare, după ce se prăvăleşte pe scări cu un zgomot asurzitor în căutarea unei gustări la miezul nopții. („Mi se face foame noaptea şi am numărat greşit treptele.") Aprindem o lumânare, tăiem câteva felii de

pâine și-i bandajăm glezna, după care ne întoarcem toate la somn.

E trecut bine de miezul nopții când mă trezesc brusc și văd pe cineva stând deasupra mea și apăsându-mi gura cu o mână umedă. Pentru o clipă, cred că este una dintre celelalte fete care face o farsă, dar făptura de deasupra mea nu râde.

Lovesc sălbatic cu picioarele și-mi ridic pumnii pregătită să lovesc, dar, în timpul scurt în care ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, îmi dau seama că este camerista mea, care își ține un deget apăsat peste buze, cerându-mi să tac.

— M-a trimis Emmett. Vino repede, chiar acum! îmi șoptește.

Mă uit la Faith, care doarme dusă.

— Spune-i că n-am trișat și că n-am să-l sărut. Mă culc la loc, îi șoptesc.

Ea se încruntă.

— Mi s-a poruncit să mă întorc. Dacă nu vii cu mine, o să apară chiar el aici.

Cu un geamăt, mă ridic anevoie din pat, hotărâtă să pun capăt o dată pentru totdeauna poveștii ăsteia.

La adăpostul întunericului, camerista mă conduce prin Kensington Park, apoi prin grădina scufundată și prin orangerie, o seră în care cresc plante citrice. Mirosul florilor de portocale mă lovește, în timp ce observ cum copacii se ridică prin întuneric spre tavan ca niște schelete subțiri.

— Cum te numești?

Camerista se întoarce spre mine, iar lumina lunii îi încadrează fața. Are un chip cu trăsături regulate și părul castaniu strâns într-un coc. Mă întreb dacă este și ea una dintre fetele lui Emmett.

— Charlotte Milbank, dar toți îmi spun Lottie.

Pașii lui Lottie sunt iuți și siguri, de parcă ar cunoaște bine acest drum. Se oprește în fața celui mai mare

portocal, ale cărui frunze ating tavanul de sticlă, și îl împinge ușor deoparte, dezvăluind o ușă discretă.

— N-am felinar. Trebuie să te ții aproape de mine.

Întind brațele și pipăi piatra rece și aspră de jur împrejur.

Suntem într-un tunel.

Respirația mea greoaie și foșnetul pașilor pe podeaua de pământ sunt singurele sunete în timp ce coborâm serpentinele galeriei subterane.

Nu apuc să întreb unde suntem, pentru că Lottie apasă pe o crestătură în perete, dezvăluind o ușă către o cameră.

Deodată, simt un val de aer proaspăt și cum o mână puternică mă prinde și mă ajută să trec pragul. Odaia în care am intrat e caldă, chiar primitoare, cu teancuri înalte de cărți și pereți îmbrăcați în tapiserii.

— Bună seara! spune Emmett cu un zâmbet enervant, de parcă nici nu se îndoia c-am să vin.

De-a lungul peretelui opus șemineului se află un pat cu baldachin, acoperit cu o cuvertură de un verde pădure. Suntem în dormitorul lui.

Sunt prea agitată ca să iau loc și nu vreau să-i las impresia lui Emmett că am de gând să rămân, așa că mă opresc aproape de șemineu, lângă ușă.

Ceva foșnește între cearșafuri, făcându-mă să tresar și să scot un țipăt.

— Ce-i aia?

Emmett bagă mâna sub pătură, de unde scoate o creatură mică și agitată, cu părul sârmos și ochii prea bulbucați pentru dimensiunea capului.

— Fiara asta nobilă este Pig.

Emmett vârâ cățelușul la piept și-l sărută în creștetul capului pufos.

— Bram are câinii de vânătoare. Eu îl am pe Pig. Tata mi l-a oferit când am împlinit cinci ani. Se spune că am izbucnit în plâns și l-am întrebat de ce mi-a dăruit un por-

cuşor, de aceea i-a rămas acest nume. Stă mai mult în camera mea. Se pare că nu-i place mirosul reginei.

Tatăl său, soţul reginei.

— Probabil tu şi tatăl tău sunteţi apropiaţi, îi spun.

Emmett se întoarce brusc şi începe să rearanjeze un teanc de cărţi din imediata sa apropiere.

— Cam aşa ceva! spune încordat.

Când se întoarce din nou, şi-a întipărit din nou pe faţă o expresie sfidătoare.

— Mi-ai spus să găsesc un loc mai discret. Nimeni nu mă poate acuza că fac lucrurile doar pe jumătate.

— Vorbeam ipotetic. Nu mă aşteptam să fiu răpită de aco-lita ta.

Lottie pufneşte în râs.

— Acolita asta se duce la culcare, aşa că mult succes amân-durora!

— Nu, ia-mă cu tine! protestez.

Lottie nu mă ascultă; închide uşa ascunsă după ea şi mă lasă singură cu Emmett.

Îl privesc lung, deşi nu par intimidantă în cămaşa de noapte tivită cu dantelă.

Emmett se încruntă după ce se aşază pe marginea patu-lui.

— De ce mă disprețuieşti aşa de tare?

— Eu…

— Şi nu spune pentru că te-am călcat cu trăsura. N-am făcut aşa ceva.

— Puteai să mă omori!

Emmett pufneşte şi se lasă pe spate, uitându-se în tavan.

— Trebuie să găsim despre ce e vorba.

— Dacă îţi spun de ce, mă laşi să plec? îl întreb.

— Nu eşti prizoniera mea. Dar trebuie să recunosc că sunt curios.

Mă ustură ochii când îmi amintesc. A fost ca şi cum Emmet ar fi stins o lumină în sufletul Lydiei. O parte din

mine l-a învinuit mereu pentru felul în care s-a dus totul pe apa sâmbetei.

S-a întâmplat acum doi ani. Eram prea mică să particip la evenimente, dar eram încă trează, în salon, şi citeam împreună cu tata când mama şi Lydia au dat buzna pe uşă, întoarse mult prea devreme de la bal. Era primul sezon al Lydiei, curând după târgul făcut şi după debutul la Parada Pactelor, chiar înainte ca situaţia să se înrăutăţească pentru ea.

Lydia a căzut în braţele tatei, zguduită de suspine puternice. Am îngenuncheat imediat lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mama era roşie la faţă şi vorbea mult prea repede.

— Nu ştiu sigur. Acum era regina balului, dansând cu prinţul Emmett, iar în clipa următoare, se poticnea, fugind de la petrecere în starea asta. Ce s-a întâmplat, draga mea?

Lydia a alergat pe scări, strigând:

— Lăsaţi-mă în pace!

Apoi a trântit uşa.

Am cerut o ceaşcă de ceai şi câteva minute mai târziu am ciocănit uşor la uşa ei. Am intrat şi am găsit-o plângând, îmbrăcată în rochia şifonată.

— Mă duc să-l omor după ce aduc ceaiul, aşa că ai face bine să-mi spui ce-a făcut, i-am zis.

Ea s-a uitat la mine cu faţa udă de lacrimi.

— Dansam şi totul era bine. Pe urmă a…, a sughiţat ea. M-a rugat să ne întâlnim singuri în grădină. Când am refuzat, mi-a zis că locul meu nu-i acolo şi că ar trebui să mă duc acasă.

— Gata! Îl omor!

Lydia a râs printre lacrimi.

— Sunt sigură că-l găseşti în grădină cu altă fată.

Mi-a spus mai târziu că a fost cu atât mai devastator, cu cât bănuia că el are dreptate. Se vedea că vorbele lui încă o bântuiau.

De atunci, l-am urât.

Acum mă întorc spre Emmett, a cărui expresie pare indescifrabilă în lumina slabă din dormitor.

— Acum doi ani ai încercat s-o seduci pe sora mea la balul familiei Vaughn și, când ea te-a respins, i-ai spus că nu are ce căuta acolo. A plâns toată noaptea.

Emmett se ridică, iar o expresie dezarmant de nedumerită îi apare pe față când încearcă să-și amintească.

— Lydia Benton? Când am…?

Apoi se schimbă la față.

— O!

— Deci îți amintești?

— Da, dar n-a fost așa cum crezi.

Întind mâna spre ușa ascunsă.

— Ți-am spus de ce nu te plac. Acum te rog să mă lași să plec. Asta a fost înțelegerea…

Emmett mă întrerupe.

— Hiperventila.

— Poftim?

— Lydia. Hiperventila când am invitat-o la dans.

— Pare crud să târăști o fată fără aer la dans.

— Nu, nu s-a întâmplat așa. Am văzut-o stând singură într-un colț – intrase în panică. Știu cum e să te simți așa la petrecerile alea îngrozitoare. Toți oamenii te privesc de parcă ai fi un obiect de vânzare, așteptând să faci ceva demn de bârfit. Încercam să-i ofer o cale de scăpare.

— Dar asta nu explică și restul.

Emmett oftează.

— Am rugat-o să meargă cu mine în grădină ca să-și tragă sufletul.

Clatin din cap.

— I-ai spus că nu are ce căuta acolo.

Emmett ridică mâinile în aer de frustrare.

— A fost un compliment! Îi urăsc pe aproape toți oamenii ăia nesuferiți!

— Oh!

Abia acum îmi dau seama că Emmett încerca să facă ceea ce trebuie. Nu-mi place când mă simt atât de prost.

— Da! Oh!

Emmett se ridică de pe pat şi traversează camera spre mine.

— Acum e rândul meu?

Mă uit la picioarele mele desculțe şi murdare de noroi.

— Presupun că aşa e corect.

— Bram a spus că habar n-ai să dansezi, începe el.

— Pentru asta m-ai coborât din pat în toiul nopții?

— Şi dacă da?

— Nu mă rezum doar la felul în care dansez! protestez, cuprinsă din nou de nervi.

— Desigur, dar subiectul o să revină în discuție de nenumărate ori în timpul sezonului. Vrei să pari ridicolă?

— Îmi distragi atenția.

Deşi nu se înşală.

— Nu! Îți propun o soluție. Stăm de vorbă în timp ce te învăț să valsezi. Doi iepuri dintr-o lovitură. Pe urmă, te întorci în pat în mai puțin de o oră.

— Şi dacă refuz?

— Sunt singura ta speranță să-ți găseşti drumul prin tunele. Poți să încerci pe uşa din față, dar slujitorii o să bârfească. Ivy Benton părăseşte dormitorul lui Emmett De Vere în prima noapte a competiției pentru găsirea unei mirese princiare? Vai, ce poveste ar mai fi!

— Credeam că încerci să-mi dovedeşti că nu eşti absolut îngrozitor.

Emmett îşi arcuieşte o sprânceană.

— N-am spus că n-aş fi îngrozitor.

Pufnesc de frustrare şi întind brațele spre el.

— Bine!

Face un pas înainte, îşi strecoară un braț în jurul taliei mele şi îmi prinde cealaltă mână într-a lui. Părul îmi cade liber pe umeri, iar căldura trupului său devine sufocantă prin țesătura subțire a cămăşii mele de noapte.

Începe să numere încet, aproape şoptit.

— Să începem cu noţiunile de bază. Unu, doi, trei, unu, doi, trei.

Abia ne mişcăm, dar nu reuşesc să-mi menţin echilibrul.

— Nu te mai uita la picioare! îmi spune. Aici, la mine!

Îi întâlnesc din nou ochii. Care mă privesc de parcă încearcă să desfacă un nod.

Intrăm în ritm. Pas, alunecare, pas.

— Să jucăm ceva. Fiecare pune câte o întrebare. Fiecare spune adevărul. Şi punem întrebările pe rând.

În sfârşit, ceva sincer.

— De acord!

— Întâi doamnele.

— De ce nu mă laşi în pace?

Mă poticnesc, dar braţele lui ferme mă ţin dreaptă.

— Pentru că trebuie să câştigi. Am de gând să te ajut.

— De ce…?

Clatină din cap.

— E rândul meu! îmi taie vorba. De ce purtai cizme ieri?

— Familia mea e prea săracă să-şi permită încălţări noi.

Mi se pare că-i trădez, făcând o asemenea mărturisire.

— De ce vrei să câştig?

Pas, alunecare, pas.

— Munca de-o viaţă a tatălui meu depinde de asta. Pentru asta te-ai târguit? Ceva ca să-ţi ajuţi financiar familia?

Îl calc pe degete.

Se strâmbă.

— Încearcă să menţii aceeaşi lungime a pasului de fiecare dată.

— N-am făcut niciun târg, îi spun. Tu ce târg ai făcut?

Are optsprezece ani de câteva luni, cu siguranţă a făcut deja unul.

Emmett clatină din cap aproape imperceptibil.

— N-o să fac niciodată un târg, murmură încet. Dar tu de ce n-ai făcut?

Nu știu cum să-i explic pe scurt.

— Am încercat. Am rugat-o să anuleze târgul făcut de sora mea, dar mi-a zis că nu se poate. Și nu mi-am dorit nimic altceva.

— Nimic.

Clatin din cap.

— Nu e rândul tău.

— Nu m-ai întrebat nimic, așa că m-am gândit să-mi asum riscul.

Zăresc o umbră de zâmbet în colțul gurii lui.

— Ce este munca tatălui tău? îl întreb. De ce depinde de victoria mea?

— Acum e momentul să încerci să dansezi în cerc.

Ne ghidează într-un cerc larg.

— Nu mai încerca să conduci!

— Nu încerc să conduc! Îmi distragi atenția din nou.

— Tata vrea să clădească o lume mai bună decât asta. Iar eu îi împărtășesc dorința.

Încep să devin frustrată.

— Dar ce legătură are asta cu mine?

În ochii lui Emmett se iscă furtuna. Sunt multe lucruri pe care nu mi le spune, așa că decid să pun cărțile pe masă.

— Vrei adevărul? Dispariția surorii mele nu a distrus-o doar pe ea, ci întreaga noastră familie. Suntem pătați. Faimoși pentru motive greșite. O batjocură. Dacă nu ar fi fost competiția, nu aveam nicio șansă să primesc vreo invitație în acest sezon. Sora mea nu își amintește nimic despre înțelegerea ei, nici despre săptămânile în care a dispărut, iar eu nu pot scăpa de sentimentul că cele două sunt legate. Am crezut că, dacă aș putea să o conving pe regină să anuleze pactul și să-i redea surorii mele memoria, aceasta ar putea începe să se vindece. Apoi regina a anunțat competiția pentru găsirea unei mirese lui Bram,

iar eu am văzut, pentru prima dată în luni de zile, o oportunitate de a-mi ajuta familia să-şi recâştige locul în societate. Vom pierde casa. Fermele arendate ale tatălui meu sunt în declin. Asociaţii lui nu-i mai vorbeau, dar acum poate că ar face-o. Ar putea obţine un împrumut. Aş putea să repar lucrurile. Mama ar putea înceta să plângă atât de des.

Emmett a încetinit paşii. Ne-am oprit din dans, dar el încă mă ţine în braţe.

— N-a acceptat să desfacă târgul făcut de sora ta? şopteşte.

— A spus că un târg nu poate fi anulat, că nu merge aşa. Şi o urăsc pentru asta! Urăsc ce i-a făcut familiei mele şi tuturor celorlalţi. O urăsc! Aş fi o prinţesă îngrozitoare din cauza asta. Bram n-o să mă aleagă pe mine. Nici n-ar trebui.

Emmett mijeşte ochii.

— O urăşti?

— Niciodată n-am urât pe cineva mai mult.

— Şi vrei să anulezi pactul încheiat de sora ta?

— Asta am zis, nu?

— Noi doi avem nevoie unul de altul.

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Ce vrei să spui?

— Ăsta a fost târgul tatălui meu.

Gesticulează vag spre zidurile palatului din jur.

— Mama mea a murit la naştere. În primii opt ani de viaţă, am fost doar eu şi tata. Îmi citea din cărţi. Ne jucam în grădină, ne duelam cu săbii mici de lemn. Uneori, nici măcar nu ştiu care sunt amintirile adevărate şi care sunt cele inventate. Totul e scăldat într-o lumină neclară. El era tot ce aveam. Pe urmă, s-a însurat cu regina Mor şi a cerut să mă recunoască drept prinţ. Preţul a fost să nu mai poată vorbi cu mine niciodată. M-am trezit singur în camerele mari şi reci ale palatului, având drept companie doar soldăţeii de jucărie şi o guvernantă. Nu înţelegeam. Nu

înțeleg nici acum în întregime. Am avut o copilărie singuratică, apoi o adolescență singuratică. Abia când a apărut Bram mi-am amintit cum este să ai o familie.

— Ai toată compasiunea mea, dar nu sunt sigură ce legătură are asta cu mine, îi spun nedumerită.

Emmett își dă ochii peste cap.

— Întotdeauna eşti atât de nerăbdătoare?

— Nu!

Da!

— Aveam doisprezece ani când am început să găsesc bilete ascunse printre cărți. Cum tata nu putea să-mi vorbească în alte moduri, a început să îndoaie colțurile paginilor la anumite pasaje şi să sublinieze cuvinte şi expresii. Aşa comunicam. Mi-a luat ani de zile să pun totul cap la cap. Vrea să o detroneze pe regină.

Îmi îngheață sângele în vene. S-o detroneze pe regină? Dacă ea ar prinde de veste că se pregătește o răscoală, ne-ar distruge pe toți. A spânzurat oameni de Poarta Trădătorilor pentru mai puțin de atât.

— Cum? întreb în şoaptă.

— În ultimii şase ani, am făcut cercetări. Cărțile despre Ceilalți sunt interzise, majoritatea au fost arse cu mult timp în urmă, dar, din câte am aflat, un târg cu un elf poate fi anulat doar în două moduri. Primul este ca elful cu pricina să fie de acord. Evident, o variantă foarte puțin probabilă.

Îmi amintesc de cartea cu povești a doamnei Osbourne, care s-a prefăcut în cenuşă în vatra din bucătărie.

— Şi mai există o cale?

— O înțelegere cu un elf devine nulă şi neavenită dacă elful care a făcut-o încalcă termenii propriei înțelegeri. Prima înțelegere a reginei Mor a fost cu regele Edward, pe câmpul de luptă. Acea înțelegere a făcut-o regină. Toate înțelegerile ulterioare au fost făcute între o regină şi supuşii săi.

Inspir adânc şi încep să înțeleg.

— Ceea ce înseamnă că, dacă o facem să încalce termenii înțelegerii făcute cu regele Eduard, toate celelalte înțelegeri devin nule. Şi tot sistemul se prăbuşeşte.

Emmett zâmbeşte aprobator.

— Exact!

— Dar cum o convingem să facă asta?

— Mai întâi, trebuie să aflăm cum a fost formulat târgul acela. Ceea ce cred că tata a făcut deja.

Emmett traversează camera până la biroul său şi scoate teancuri de hârtii, pagini smulse din cărți şi bucăți de material sfâşiate, pe care sunt mâzgălite cuvinte cu cerneală. Nu văd cum ar putea cineva să le înțeleagă. Dar Emmett începe să le aşeze pe podea într-o ordine pe care, evident, doar el o înțelege.

Tot Albionul să-ți fie-mpărăție,
Oraşe, văi şi câmpuri de trifoi să-ți fie-n stăpânie,
De două ori cununa vei purta, domnind deasupra tuturor,
Cât inima-ți bate, al tău e-al lor dor.
Aceste legi nu pot fi încălcate
Cine de două ori cununa va purta domni-va pentru eternitate.

— Ce părere ai? mă întreabă Emmett.

— Sunt nişte versuri foarte proaste.

— Nu asta e ideea.

Cuvintele îmi aleargă prin minte.

— „De două ori cununa va purta”? Ce expresie ciudată!

Emmett încuviințează cu o mişcare din cap.

— Ăsta a fost vicleşugul ei. Eduard a crezut că se referă la el, încoronat o dată pe câmpul de bătălie şi a doua oară la Palatul Eltham. Dar ea se referea la ea însăşi, încoronată o dată ca regină a lumi Celeilalte şi a doua oară ca regină aici.

— Şi cum am putea să anulăm pactul? Regele Eduard a murit.

— Dar târgul rămâne valabil. Ea te-a încoronat deja Regina Lunii Mai.

Emmett se apleacă în față, iar ochii îi scapără în lumina focului.

— Dacă vei câştiga, vei fi încoronată din nou ca prințesă. „Cine de două ori cununa va purta" vor fi două. Iar târgul ei se va anula.

Mi se învârte capul.

— Dar de ce ar fi încoronat pe cineva drept Regina Lunii Mai dacă asta i-ar ameninţa domnia?

— Au trecut peste patru sute de ani. Poate a devenit neatentă sau a uitat. Sau poate e sigură că aceea care a câştigat titlul de Regina Lunii Mai nu va fi aleasă drept mireasa lui Bram. Trebuie să ne asigurăm că Bram se îndrăgosteşte de tine atât de tare, încât, chiar dacă mama lui spune că nu poate să te aibă, va decide să fugiți împreună. Trebuie să-l facem să te iubească. Să te iubească sincer!

Am o senzație neplăcută de acreală în stomac. Trădare, viclenie, riscul de a-mi pune în pericol familia, tot ce mi-a fost drag vreodată pentru o şansă infimă.

Probabil Emmet simte că ezit, pentru că se apleacă spre mine.

— Tu trebuie să fii aceea, Ivy. E singura noastră şansă de-a o detrona şi de a scăpa Anglia de târgurile şi de cruzimea ei. Am putea aduce țara asta în lumea modernă.

— Şi Bram ce părere are? De ce nu-i spui?

— Îşi iubeşte mama prea mult ca s-o trădeze. Şi chiar dacă ar vrea, Ceilalți nu pot minți. Nu pot să am încredere în el şi să-i spun. Am fi cu toții într-o primejdie uriaşă.

— Eu…

Mă bâlbâi, dar nu pot să verbalizez furtuna care clocoteşte în mine. E prea mult de suportat!

— Eşti singura mea speranță.

Mă plimb neliniştită de colo-colo.

— Familia mea nu a crezut niciodată că o să-mi găsesc un soț. Nici măcar în cele mai bune momente. Sunt stângace, îmi dau drumul la gură şi nu-s vreo frumusețe, nu ca sora mea sau celelalte fete din competiție. Cum ar trebui să-l fac să se îndrăgostească de mine?

— Nu te vezi prea bine, nu-i aşa?

Mă opresc în sfârşit, dar el m-a urmărit tot timpul din priviri.

— Chiar încercai doar s-o ajuți pe Lydia în seara aia? îl întreb.

Clipeşte încet, apoi dă aprobator din cap.

— Părea că are nevoie de un prieten.

— Dar în noaptea în care m-ai lovit cu trăsura, ți s-a părut că şi eu am nevoie de un prieten?

„Să ştii că eşti chiar drăguță."

Râde de parcă am făcut o glumă.

— A fost altceva.

Tăcerea tensionată se prelungeşte între noi, iar prințul traversează camera spre mine.

— Mi-e frică! îi spun.

Mi se pare că merită să-i spun adevărul.

Emmett pune mâinile pe umerii mei, iar greutatea lor caldă mă echilibrează.

Vorbeşte cu o voce joasă şi gravă, dar ochii îi sticlesc precum cărbunii din foc.

— Dacă mă laşi să te ajut, Ivy Benton, ai putea fi regină.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Următoarea zi o petrec alături de celelalte fete la lecții de etichetă, dar cu greu reușesc să mă concentrez. Conversația cu Emmett de noaptea trecută îmi răsună neîncetat în minte.

Seara, suntem chemate în apartamentele private ale reginei pentru cină.

Ea stă la capătul mesei, purtând o rochie din mătase verde atât de închisă, încât pare neagră. O tiară de perle îi împodobește părul întunecat. În spatele ei, șemineul arde cu flăcări mari, îmbrăcând încăperea într-o căldură apăsătoare. Deasupra mesei atârnă un candelabru acoperit cu flori naturale: gardenii și orhidee albe. Observ un gândac verde iridescent strecurându-se printre petale, încercând să-și găsească o ascunzătoare.

— Intrați, doamnelor!

Vocea ei rece ne cheamă, iar noi pătrundem în cameră ca un stol de păsări.

Eu și Faith n-am mai vorbit de ieri. A evitat toată ziua să mă privească în ochi, dar acum stă lângă mine.

Regina scoate ziarul din dimineața asta și-l pune pe masă.

— Se pare că ați făcut deja vâlvă.

Mă uit peste umărul lui Faith ca să văd mai bine. Titlul CELE ȘASE este scris cu litere mari și îngroșate.

Regina ia ziarul și începe să citească.

— „Tinerele domnișoare fermecătoare au impresionat la balul contelui Twombley, marcând astfel prima lor

apariție în înalta societate ca pretendente oficiale ale prințului de Wales."

Ușa sufrageriei se deschide, și Bram intră în cameră, lăsând urme pe covor cu cizmele murdare de noroi.

— Mamă!

Se apleacă și o sărută pe obraz pe regina Mor. Apoi se întoarce și se înclină scurt spre noi.

— Doamnelor, vă cer scuze pentru întârziere!

— Cum a fost la vânătoare, dragul meu? întreabă regina Mor cu o căldură în glas pe care n-am mai auzit-o până acum.

Bram se trânteşte pe scaunul gol de lângă ea.

— Îngrozitor, dar trebuie să recunosc că mă simt mereu puțin ușurat când păsările scapă cu viață!

Un grup de lachei cu mănuși albe intră în sufragerie să ne servească, însă regina stă singură în capul mesei, fără o farfurie în față.

Mâncăm într-o tăcere stingheră preț de câteva minute, cu excepția lui Bram, care pare liniştit. Poartă câte un inel de aur pe fiecare deget, iar acestea se ciocnesc de pahar când ia o gură de vin.

Regina se uită la noi și strâmbă din buze într-un zâmbet tulburător. În lumina lumânărilor, pielea palidă ca luna pare aproape luminiscentă.

— Ca mamă, fericirea fiului meu este mai presus de orice.

— O, ce stânjenitor! spune Bram cu bunăvoință. Te implor, nu mă face să par un băiețel alintat de mama lui!

Regina se întoarce spre el şi-şi încrețeşte nasul, o expresie nefirească pe chipul ei frumos.

— N-aş îndrăzni.

Se întoarce apoi spre noi.

— Dorința mea cea mai mare este să mă asigur că Bram încheie sezonul făcând cea mai bună alegere. Avem doar douăsprezece săptămâni la dispoziție și în acest timp fiul meu va călători între Londra și Oxford, fiindcă își dă ul-

timele examene. Prin urmare, a făcut o listă cu trăsăturile pe care le caută la o soție și mi-a permis, cu generozitate, să-l sfătuiesc.

Arată către fiul ei.

— Spune-le, dragul meu!

Bram ia încă o gură de vin şi scoate o hârtie din buzunarul de la piept.

— Sper să găsesc o fată inteligentă, dedicată, sinceră şi hotărâtă.

Pune hârtia la loc în buzunar, iar mama lui continuă:

— În timpul şederii voastre aici, veți lua lecții de la vicontesa Bolingbroke şi de la mine. Vă voi evalua pe fiecare conform trăsăturilor pe care le caută fiul meu şi-l voi sfătui care este cea mai potrivită mireasă…

— Deşi decizia finală îmi aparține, o întrerupe Bram.

Regina îl bate pe braț.

— Sigur că da, dragul meu!

Mă foiesc stânjenită pe scaun, amintindu-mi ce mi-a spus Emmett aseară. Trebuie să-l facem să mă iubească atât de mult, încât să se însoare cu mine indiferent ce spune mama lui.

Ceasul bate ora zece când ne împingem scaunele în spate şi ne ridicăm să plecăm. Suntem aproape de uşă când regina îşi drege glasul, aşa că ne oprim.

— Fetelor, aşteptați o clipă!

Bram se opreşte şi el în dreptul uşii.

— Nu tu, dragă, vorbim despre chestiuni feminine, îi spune regina.

Când rămânem singure cu ea, ne face semn să ne întoarcem la masă.

— Nu este nevoie ca Bram să cunoască detalii despre lecțiile noastre. Bărbații sunt nişte ființe foarte sensibile. Nu ca noi.

Lumina focului se reflectă în tiara ei, şi-mi dau seama că m-am înşelat. Nu e încrustată cu perle, ci cu dinți de om.

— Da, doamnă! răspundem în cor.

Regina Mor ia paharul gol de vin şi-l împinge spre Emmy, cea mai apropiată fată din dreapta ei.

— O lacrimă care să asigure discreția.

Ne uităm neliniştite una la alta, dar celelalte ştiu la fel de bine ca mine că nu avem de ales, nu dacă vrem să fim luate în considerare pentru a deveni mireasa lui Bram.

— Vrei să plâng? întreabă Emmy.

— Doar o lacrimă.

Emmy ezită, apoi îşi smulge o geană destul de tare, încât să i se umezească ochii. O lacrimă mare alunecă pe marginea paharului.

Marion ține ochii deschişi până se usucă suficient încât să plângă, iar Olive şi Faith, aflate lângă ea, îi urmează exemplul.

Greer încearcă să facă la fel, dar nu reuşeşte.

— Trage-mi o palmă! mă imploră.

Ezit.

Scoate o înjurătură pe înfundate, pe urmă se plesneşte atât de tare peste față, încât imaginea în sine mă face şi pe mine să plâng.

Îmi dă paharul şi las o lacrimă să curgă înăuntru.

Regina ne priveşte şi zâmbeşte.

— Ce fete bune!

Când ne ridicăm să plecăm, regina aruncă paharul pe podea şi-l sparge. Nu cred că avea nevoie de lacrimile noastre pentru vrajă; voia doar să ne vadă cum ne frământăm. Scârba îmi urcă pe gât.

Un lacheu cu o tavă de argint în mâini trece pe lângă mine când sunt aproape de uşă. Mă întorc şi o privesc în ochi pe regina Mor exact când se ridică capacul.

O lăsăm pe regină singură să-şi ia cina şi, abia când uşile se închid, îmi dau seama ce era pe tavă: un castron cu lapte şi miere.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Ne trezim a doua dimineață în forfota din micul nostru cămin. Bucătăreasa este deja în bucătăria de jos, alături de o armată de cameriste care aranjează un micdejun somptuos în sufragerie. Trei cameriste, câte una pentru fiecare cameră, ne trezesc pe toate şi se apucă de treabă, aranjându-ne părul în coafuri elaborate şi strângându-ne în corsetele şi rochiile fine de mătase oferite de Coroană pentru acest sezon. Fața lui Lottie nu trădează nimic despre întâlnirea noastră secretă.

Odată îmbrăcate şi hrănite, traversăm, conduse de valeți, peluza umedă de rouă către palatul principal, unde vicontesa Bolingbroke ne aşteaptă într-un salon.

— Bine ați venit, fetelor, la prima lecție de etichetă! spune ea melodios când ne aşezăm pe nişte fotolii brodate şi inconfortabile, cu fustele înfoiate în jurul nostru. Lecțiile vor avea loc în tandem cu cele ale Maiestății Sale ca să ne asigurăm că cea pe care o va alege Bram este pregătită pentru îndatoririle regale ce o aşteaptă.

Mă aştept să aranjăm masa sau să învățăm istoria Angliei, însă avem parte de o serie de exerciții bizare, care ne forțează ca preț de ore întregi să dezlegăm ghicitori, să facem calcule matematice şi rebusuri.

Ni se oferă birouri de pus în poală şi foi de hârtie. Niciodată n-am fost bună la statul jos pentru lecții, iar acum îmi pierd constant atenția, privind pe fereastră la iarba verde din Kensington Park. Astăzi parcul e animat, fiind plin de guvernante care împing cărucioare şi femei care

învârt umbrele de mătase. Mintea îmi zboară mereu la Emmett. Cum ar trebui să-l fac pe Bram să se îndrăgostească de mine, când nu ni s-a permis să petrecem niciun moment împreună?

Mă întreb ce fac părinții mei acum. Dar Lydia? Oare i s-a spus că o să pierdem casa?

Vicontesa Bolingbroke bate cu degetul osos în marginea biroului meu.

— Concentrează-te, Benton!

Marion înclină ușor pagina spre mine și-i copiez răspunsurile.

Într-adevăr, Bram a spus că își dorește o fată inteligentă.

După ceai, ne adunăm pe peluza de sud. Regina este înconjurată de un grup de doamne de onoare care își fac vânt cu evantaiele de pene, lângă un turn din pahare de șampanie. La marginea grupului, îi zăresc pe Bram și Emmett.

Se face liniște când sosim. Aud lumea șoptind: „Cele șase."

Vicontesa Bolingbroke e cea care face anunțul, dar toate stăm cu fața spre regină de parcă ar fi centrul universului, iar noi suntem pe orbita ei.

— Ce mod mai bun de a vă primi la Palatul Kensington decât cu puțină distracție? spune vicontesa. În această după-amiază, Maiestatea Sa a invitat câțiva prieteni aleși să ni se alăture în labirintul din gard viu. În centrul său, veți găsi un mic premiu. Maiestății Sale îi plac jocurile.

Se spune că jocurile erau deseori modalitatea prin care Ceilalți îi atrăgeau pe oameni ca să facă un târg cu ei. Le cereau să joace o rundă de bile, de cărți sau de biliard, apoi fermecau obiectele ca să-și asigure victoria.

Există o oarecare dezbatere printre specialiștii neoficiali în materie de elfi cu privire la jocurile inventate de oameni și cele care ne-au fost prezentate de vizitatorii noștri ciudați.

Pe chipul reginei Mor se iveşte un zâmbet când ridică paharul de şampanie şi apoi dă cu el de pământ.

— Plecaţi!

Se aud hohote de râs când o luăm toate la fugă spre labirint. Olive mă trage de mână, chicotind.

— Hai să-l găsim pe Bram!

Prima dată dăm peste Emmy, care încearcă să se cațăre pe pereți.

— O văd pe Marion! strigă Emmy la jumătatea gardului. Bună, Marion!

De undeva, aud vocea îndepărtată a lui Marion:

— Bună!

Greer se loveşte de mine când se învârte în cerc, încercând să o ia la stânga. Mă simt puțin vinovată că râd.

— S-o aşteptâm? o întreb pe Olive.

— Nu! strigă ea şi mă trage de mână.

Emmy arată în stânga.

— Băieții sunt într-acolo, să mergem!

Greer strigă şi loveşte cu piciorul în pământ, aruncând țărână spre noi când o luăm la fugă.

Ajungem la o răscruce, iar Emmy şi Olive o pornesc spre stânga. Eu plec singură spre dreapta.

Labirintul din gard viu e mai întunecos aici, şi aud în scurt timp sunete joase de voci care se ceartă.

Nimeresc într-o fundătură şi-i găsesc pe Faith şi Emmet, care stau prea aproape.

— Spune-mi adevărul…

Se pare că ea îl imploră.

Mă întorc să plec, dar ei încremenesc când mă văd. Faith se îndepărtează de Emmett şi, când trece pe lângă mine, mă împinge atât de tare, încât mă împleticesc în spate şi mă lovesc de gard, iar crengile țepoase îmi zgârie brațele.

— Faith! exclamă Emmett îngrozit şi îmi întinde mâna să mă scoată din gard. Eşti bine? mă întreabă.

Îmi scot câteva frunze din păr.

— O să supraviețuiesc.

— Bine! spune Emmett. Acum, du-te și flirtează cu Bram!

— Să flirtez? întreb, îngrozită.

N-am flirtat niciodată cu nimeni.

— Da, acum e ocazia perfectă!

Înainte să refuz, Emmett strigă:

— Frate, pe aici!

Bram apare de după colț, zâmbind.

Emmett ridică din sprâncene şi dă din cap spre fratele său.

— Ăă, bună! îl salut.

— Bună! îmi răspunde Bram cu amabilitate.

— Lady Ivy, spune-i lui Bram povestea aia amuzantă pe care mi-ai zis-o adineauri, zice Emmett.

Îmi vine să-l omor.

— Ăă…

Îmi frământ creierii, încercând să găsesc ceva inteligent ce am spus cândva.

— Creveții au inima în cap, mă bâlbâi.

— Poftim? întreabă Bram în acelaşi timp în care Emmett scoate acelaşi cuvânt pe un ton mai ridicat.

— Ăă, creveții au inima…

— Nu, te-am auzit, spune Emmett.

— Îți… plac creveții? mă întreabă Bram.

— Nu în mod deosebit.

— O! spune Bram, iar Emmett stă în spatele lui, privindu-mă cu ochii căscați și îngroziți.

— O să plec.

Mă întorc s-o iau în direcția opusă.

— Stai, nu, celălalt lucru amuzant! strigă Emmett, iar eu o iau la goană, dar nu spre centrul labirintului, ci ca să mă ascund de el.

Îl las în urmă și petrec următoarele minute rătăcind fără țintă de pe un culoar pe altul. Deodată, din pură

întâmplare, mă trezesc în mijlocul labirintului. Bram e deja acolo, cu un trofeu de aur în mână.

Apare şi Emmett, la câteva secunde după mine, cu răsuflarea tăiată şi un strat de sudoare pe frunte. Îşi dă părul peste cap.

Îl atacă în glumă pe Bram.

— Trebuie să câştigi de fiecare dată?

Bram râde împreună cu el.

— Da!

OLIVE LISONBEE

Îmi lipsește bucătăria din casa noastră de la țară, din Hampshire. Îmi lipsește doamna Varvel, bucătăreasa noastră, şi felul în care se trezea înainte de răsărit ca să întindem împreună aluatul pentru plăcinte. Îmi lipsește să culeg ciuperci cu sora mea mai mică atârnându-mi pe șold. Nu m-am simțit niciodată cu adevărat confortabil în pielea mea, dar dorul de casă doare cumplit.

Bucătăria din Caledonia Cottagge e mai mică, iar eu sunt complet singură aici. Deasupra capului meu atârnă un suport plin de oale strălucitoare din cupru, iar sub picioarele goale se află o podea din cărămidă, necunoscută.

Dar măcar focul arde în şemineu şi felinarele sunt aprinse. Privesc cu speranță prin fereastra mare, cu geamuri de cristal, spre orizont. Primele dungi albastre ale zorilor încă n-au apărut; mai am câteva ore până la sosirea lor binevenită.

Nu-mi amintesc un moment în care să nu fi fost îngrozită de întuneric. A fost umilitor s-o întreb pe Marion dacă pot ține felinarul aprins toată noaptea şi chiar şi mai umilitor când mi-a răspuns afirmativ, cu expresia plină de milă pe care o are mereu când se uită la mine.

Ştiu, are intenții bune. Toate au. Poate cu excepția lui Faith, dar sunt sigură că asta se întâmplă doar pentru că încă nu mă cunoaşte.

Poate că, dacă aş câştiga, toate ar putea deveni doamnele mele de onoare. Atunci am fi prietene pentru totdeauna. Ce minunat ar fi!

Dar nu cred că voi câştiga. Ar fi trebuit să-i cer reginei ceva mai bun decât un chip frumos şi dinţi perfecţi. Ar fi trebuit să-i cer să mă facă curajoasă ca Ivy, amuzantă ca Emmy sau interesantă ca Faith.

Dar mama a spus că cineva se va îndrăgosti de zâmbetul meu, iar mie mi-a plăcut cum sună asta.

Împrăştii făină pe masa de lemn şi întind aluatul într-un oval lung şi plat. Aceasta e partea mea preferată, momentul în care îmi murdăresc mâinile.

O bucată de lemn din şemineu pocneşte, iar eu aproape că sar de pe loc.

Guvernanta obişnuia să spună că mi-e frică şi de umbra mea. Cred că era doar o expresie, dar avea dreptate. Simţeam mereu că mă urmăreşte.

Întunericul îmi dă senzaţia că sunt privită. Şi asta îmi place şi mai puţin.

Mi-e dor de camera mea de acasă, cu fereastra mare orientată spre est. Pe fiecare masă era câte un felinar, iar umbrele îmi erau familiare.

Am implorat-o pe mama toată iarna să-mi permită să-mi amân debutul în societate cu cel puţin un an. Mă simţeam complet nepregătită pentru sezon şi pentru ceea ce se aştepta de la mine după aceea, dar ea a refuzat, spunând că nu ar face decât să stârnească bârfe.

Când regina a anunţat competiţia şi faptul că se caută mireasă pentru prinţul Bram în ziua Paradei Pactelor, am simţit o uşurare. Bram are un chip foarte dulce şi o purtare nespus de blândă. Părea genul de băiat din cărţile pe care le citesc.

Iar a fi prinţesă mi se părea o perspectivă mai suportabilă decât aceea de a fi soţie.

Logic, ştiam, desigur, că tot soţie voi fi, dar era diferit aşa. Mai uşor de acceptat.

Şi am avut dreptate în privinţa lui Bram. E un vis. N-a fost altceva decât un adevărat gentleman, modelul perfect al unui prinţ desprins dintr-o poveste. Ieri a trimis un valet

cu o scrisoare de mulțumire scrisă de mână, după ce i-am trimis un coş cu chifle glazurate.

Totuşi, nu mă aşteptam să mă simt atât de stângace lângă celelalte fete. Ele par mult mai mature decât mine. Faith mi-a spus ieri că a sărutat cel puțin o duzină de băieți, iar Marion ştie deja cum să conducă o gospodărie şi poate să doarmă fără să lase niciun felinar aprins.

Chiar şi biata, discreditata Ivy Benton pare să aibă şanse mai bune decât mine. Bram nu şi-a putut lua ochii de la ea după ce au dansat la balul familiei Twombley. Când a dansat cu mine, mi-a şters lacrimile de pe obraji, dar mâhnirea de a-l privi alături de celelalte nu s-a diminuat.

Uneori simt că, într-o zi, toate celelalte fete au primit instrucțiuni despre cum să crească, iar eu am ratat lecția. De aceea iubesc atât de mult să coc. Într-o rețetă nu există subtexte sau secrete.

În timp ce lucrez cu aluatul, mă gândesc la Bram. În nopți ca aceasta, îmi creez un mic scenariu în minte, imaginându-mi cum vine la căsuță târziu în noapte şi mă găseşte singura trează. Vorbim ore în şir, iar când zorii se ivesc, mă ia în brațe şi mă sărută, pe când primele raze de soare dansează pe iarbă.

În visele mele, îmi spune că mă place exact aşa cum sunt, că sunt cea mai frumoasă şi mai specială fată pe care a întâlnit-o vreodată.

„Se va îndrăgosti de zâmbetul tău." Asta mi-a spus mama. Trebuie doar să continui să zâmbesc. Să țin capul sus. „Să nu-i laşi să vadă cât de speriată eşti."

În ziua Paradei Pactului, mi-am strâns mâinile la piept ca să le împiedic să tremure. Regina nu era atât de înfricoşătoare cum mi-o imaginasem. Mi-a zâmbit cu blândețe şi mi-a spus că sunt o fată foarte frumoasă. A fost un gest drăguț. Nu trebuia să zică toate acele lucruri.

Când i-am povestit că-mi doresc un zâmbet perfect, mi-a spus că i se pare că mi s-ar potrivi bine. Am făcut

înțelegerea în schimbul unghiilor fără ezitare. Nu mă deranjează aproape deloc, spre deosebire de cât pare să-i deranjeze pe ceilalți. Sincer, e chiar convenabil. Nu mai rămâne aluat blocat sub ele.

Iau o lingură de unt galben, moale, şi o întind peste aluatul întins pentru brioşe.

Un scârțâit de pas pe hol mă face să tresar.

— Cine-i acolo? şoptesc.

Niciun răspuns. Întotdeauna îmi imaginez lucruri.

Revin la aluatul meu. Dar când ridic din nou privirea, o siluetă întunecă cadrul uşii.

Țip şi scap lingura, care cade cu zgomot. Silueta păşeşte în lumină. E doar un valet. Răsuflu uşurată, dar el traversează bucătăria cu paşi grei şi mă prinde în brațe atât de strâns, încât aproape că-mi zdrobeşte coastele.

Deschid gura să țip, dar îmi vâră un flacon între buze. Lichidul amar şi gros îmi alunecă pe gât.

— Îmi pare rău, domnişoară! şopteşte valetul.

Mă ridică în brațe, iar înainte să pot protesta, îmi pierd cunoştința.

Nu ştiu cât timp a trecut când mă trezesc cu un icnet. Primul lucru pe care-l simt este durerea pietrelor care-mi apasă direct în coloana vertebrală. Al doilea este frigul care mă pătrunde.

Tremur, îmbrăcată doar în cămaşa mea de noapte.

Clipesc când deschid ochii şi zăresc cerul negru ca smoala, un fragment de lună şi câteva stele ici şi colo.

Sunt afară. De ce sunt afară?

Aud un icnet în stânga mea, un geamăt, cineva strigă.

Mă ridic şi mă uit către Marion, Emmy, Faith, Greer şi Ivy. Toate sunt la fel de amețite ca mine, tot în cămăşi de noapte.

Se aud paşi printre copaci. O prind pe Ivy de mână când cineva se apropie din spatele nostru.

Prima lecție a reginei Mor a început.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Emmy sare prima în picioare și o ridică și pe Marion de jos.

— Jigodia aia! se răstește Marion.

Își strânge brațele în jurul taliei ca să nu mai tremure.

— Sst! răspunde Greer, arătând spre luminișul unde regina stă într-un scaun ridicat, ca un fel de arbitru de tenis.

E îmbrăcată în blănuri ca să se apere de aerul mușcător al nopții și ține un binoclu de aur pentru operă lipit de față.

E înconjurată de lacheii care țin tăvi cu băuturi aburinde și-i întind pături în poală.

— Unde naiba suntem? Și cum am ajuns aici? întreabă Emmy.

Olive se ridică amețită și se sprijină în mâini. Părul roșcat îi cade în valuri pe umeri, iar mâinile stranii, lipsite de unghii, sunt acoperite de ceva ce seamănă cu făina.

— Presupun că a fost o tinctură care să ne adoarmă, spune ea. Un lacheu m-a acostat în bucătărie și mi-a turnat o băutură scârboasă pe gât.

Așa se explică gustul amar pe care îl simt. Îmi vine să vomit la gândul că cineva a pândit deasupra patului meu pe întuneric ca să mă lase leșinată.

Luminile de la Kensington sclipesc în depărtare. Suntem încă pe domeniul palatului, dar bezna din jurul nostru e adâncă. În fața noastră se vede un perete compact de

copaci ale căror frunze foşnesc ca nişte stafii prin întunericul.

Tresărim toate când auzim trosnetul de crengi.

Apare un lacheu cu un felinar în mână. În cealaltă mână ține o tavă de argint şi un pătrățel de pergament împăturit. Se uită la noi, tulburător de nemişcat, până când Emmy îi ia hârtia.

O desface cu grijă şi citeşte:

— „Premiul se află în mijloc. Succes!"

— Un premiu în mij…, întreabă Greer, dar o întrerupe geamătul scos de ceva.

Întind mâna în față şi simt zidul de frunze mici, cerate. Mă întorc şi pipăi aceleaşi frunze pe cealaltă parte.

— E labirintul din gard viu.

Marion îşi dă seama în acelaşi timp cu mine.

Mă simt uşurată. Am fost deja în labirint în timpul zilei. Îmi amintesc drumul destul de bine.

Nu o mai vedem pe regină, dar sunt convinsă că ne urmăreşte cu binoclul ei de operă.

Greer o ia la fugă, dispărând în adâncul labirintului, iar rochia ei albă flutură în spate ca o stafie.

Olive izbucneşte în lacrimi.

Când o văd atât de îngrijorată, focul urii mele față de regină se înteteşte.

— O să fie bine! îi spun. Te rog, nu plânge!

Fac un pas spre ea, dar pământul se zguduie şi alte garduri răsar din pământ, ridicându-se sus, sus, sus, până când rămânem complet izolate de celelalte. Îmi îngheață sângele în vene când îmi dau seama că nu va fi deloc ca labirintul de după-amiază.

— Ivy? țipă Olive.

— Olive? Emmy? Ivy? strigă Marion.

Gardurile ne-au separat pe toate.

— Cine-i acolo? strigă Emmy.

Apoi Olive începe să țipe.

Iar eu o rup la fugă.

Mă întorc cu spatele. În fața mea e o răscruce, iar gardurile au cel puțin trei metri în înălțime.

O iau la stânga, ajung la răscruce și o iau din nou la stânga.

Țipetele disperate ale lui Olive sunt tot mai slabe.

Mă uit la cer și încerc să mă orientez. Ce scria în biletul lacheului? Premiul se află în mijloc.

De data asta, fac dreapta la răscruce, distrasă de solul dur care se înfige în tălpile mele moi și desculțe, când un trup se lovește de mine.

La fel ca mai devreme azi, Greer e blocată, învârtindu-se în cerc când încearcă s-o ia la stânga.

— Succes, Greer!

O iau pe poteca din stânga și o las singură, înjurând de frustrare.

Alerg spre ceea ce sper că este centrul labirintului când un gard răsare din pământ, trântindu-mă pe spate.

Mi se taie răsuflarea. Mă ridic și observ că mi-am rupt cămașa de noapte, iar palmele îmi sunt sfâșiate și însângerate.

Mă ridic încet în picioare, ezitând când durerea acută îmi străbate tot corpul. E ca un foc viu ce se ridică pe șira spinării și coboară pe membre. Gardul dispare cât ai clipi, dar mă lasă tremurând.

O iau la fugă din nou, cu mai multă grijă de data asta. Zăresc cu coada ochiului ceva sclipind și mă opresc, crezând că e o altă fată în cămașă de noapte, dar vine spre mine cu repeziciune.

Nu e o fată – ci o… gâscă? Aproape că-mi vine să râd, însă își deschide aripile mari și bate din ele până mă lipesc cu spatele de marginile ascuțite ale labirintului.

Nu, nu-i o gâscă – e o lebădă. Cea mai mare lebădă pe care am văzut-o vreodată. Sare la mine și mă mușcă atât de tare de gleznă, încât îmi dă sângele. Strig de durere.

Pasărea atacă din nou, iar ciocul ei ascuțit mă nimerește în pielea moale de sub genunchi. Înjur și-i trag un picior,

dar asta o înfurie şi mai tare.

Un zgomot de metal răsună lângă mine, iar când îmi cobor privirea, văd o sabie – o sabie adevărată, cu mâner incrustat cu rubine, scuipată de labirint.

O ridic de pe pământ, iar lebăda blestemată profită de ocazie să-mi prindă o şuviţă din păr şi să mă trântească la pământ. Lovesc cu picioarele, din nou şi din nou, dar nu cedează, aşa că ridic sabia şi-i tai capul dintr-o singură mişcare.

Moare cu un gâgâit asurzitor, un strop de sânge şi o furtună de pene albe. Apoi corpul i se transformă în praf, ca şi cum n-ar fi fost niciodată real, dar faţa îmi rămâne stropită de sânge.

Respir anevoie, aproape sufocată. Se întunecă tot mai mult, ca şi cum luna însăşi şi-ar pierde strălucirea.

La fiecare câteva minute aud ţipete din alte părţi ale labirintului. Cred că aud şi un râs grav, dar poate e doar imaginaţia mea.

Cotesc, dar nu găsesc decât un zid solid de gard viu în faţă. Când mă întorc, văd că pasajul prin care am venit s-a închis, ţinându-mă captivă ca-ntr-o cutie.

Ar trebui să mă caţăr, aşa cum a făcut Emmy mai devreme?

Lovesc un perete cu sabia, dar nu las nici măcar o zgârietură. Strig de frustrare.

Dintr-odată, o scriere strălucitoare apare pe unul dintre pereţi, ca şi cum o mână invizibilă ar scrie chiar în faţa mea.

Alerg mereu, dar picioare n-am; am pat, dar nu dorm neam.

O ghicitoare? Undeva în dreapta mea, strigă cineva. Pare a fi aproape.

— Cine-i acolo? strig şi eu.

Pereţii gardului se apropie, închizându-mă la mijloc. Încerc să-mi reglez respiraţia. Nu are rost să intru în pan-

ică. Ce bine era să fi fost atentă astăzi la lecții în loc să copiez răspunsurile de la Marion!

Citesc din nou ghicitoarea: Alerg mereu, dar picioare n-am; am pat, dar nu dorm neam.

— Un râu! strig, iar în fața mea se cască o gaură în gard, doar cât să mă pot strecura prin ea.

Gardul se închide de cum ajung în cealaltă parte, și văd încă o potecă blocată. Sunt prinsă la mijloc între garduri, într-un spațiu atât de mic, încât nu pot să întind brațele.

Ce se crapă, dar nu se lasă, ce se lasă, dar nu se crapă.

Alte țipete.

— Olive? strig. Emmy?

N-ar fi trebuit s-o las pe Greer singură să se învârtă în cerc.

De dincolo de gard se aude sunetul pașilor care se apropie, persistenți și siguri. Sau e o bătaie de inimă? Ticăitul unui ceas? Îmi acopăr urechile și observ că sunetul vine din capul meu.

Tic, tic, tic.

Trebuie să mă concentrez. Închid ochii strâns și fac tot posibilul să ignor zgomotul.

— Ziua și noaptea! răspund la ghicitoare, iar gardul se despică, dezvăluind încă o încăpere închisă.

Bubuitul neîncetat din urechile mele mă sfâșie din interior, făcându-mi oasele să vibreze cu o forță suficient de mare, încât să le rupă.

Care trei numere, niciunul dintre ele zero, dau același rezultat dacă sunt adunate sau înmulțite?

La naiba! Am fost mereu slabă la matematică.

— E cineva acolo? strig.

Niciun răspuns.

Pereții se apropie încet.

— Ajutor!

Tot nimic.

Dacă nu fac ceva, voi fi strivită curând. În concluzie, fac singurul lucru care-mi trece prin minte: încep să mă

cățăr.

Gardurile vii sunt acoperite de spini ascuțiți ca niște lame, și îmi este aproape imposibil să mă prind de ele. Mâinile și picioarele îmi alunecă din pricina șiroaielor de sânge, care picură peste frunze și pe pământul de dedesubt.

Sunt la jumătatea gardului viu când o viță izbucnește dintr-odată și mi se încolăcește în jurul gleznei ca un lat. Trage cu putere, și cad la pământ, gâfâind și încercând să mă ridic din nou în genunchi.

Ghicitoarea a dispărut, iar în locul ei apar cuvintele: Spune-mi un secret!

Mă gândesc la toate secretele pe care le ascund, atât de multe, încât par gata să explodeze din mine în orice moment. Chipul lui Emmett îmi răsare în minte, dar nu momentul petrecut singuri în camera lui, ci felul în care își mușca buza de jos la bal.

Mă gândesc la sora mea și la toate modurile dureroase și cumplite în care încă îi port pică.

Mă gândesc la regină și la cât o urăsc.

Mă gândesc la tatăl rebel al lui Emmett.

Îmi privesc cămașa de noapte îmbibată de sânge și rostesc cele mai adevărate cuvinte pe care le pot gândi, cuvinte pe care nu le-aș spune nimănui.

— Mi-e frică!

Gardul viu se deschide, iar eu o iau la fugă pe coridor. Un șarpe șerpuiește în fața mea cu un șuierat, așa că îmi înfig sabia în creștetul capului său, încercând să nu vomit când aud cum i-l zdrobesc.

Mă întorc și găsesc un alt drum înfundat. Gardul viu din spatele meu se închide la loc, iar eu sunt prinsă din nou.

În fața mea se află o masă pe care stau șapte borcane de sticlă. Șase dintre ele poartă numele noastre: Ivy, Olive, Greer, Emmy, Marion, Faith. Al șaptelea este plin cu bile din sticlă de mare.

Câteva bile sunt deja împrăştiate în celelalte borcane. Una în al meu. Două în cel al lui Faith. Una în borcanul lui Marion.

Nu ştiu ce înseamnă, dar am o vagă bănuială despre ce ar trebui să fac. Iau o bilă din borcan şi îmi trec degetele peste suprafaţa ei netedă. O arunc la întâmplare în borcanul lui Olive, iar de îndată ce loveşte fundul borcanului, un ţipăt sfâşietor de pură durere răsună de undeva, din labirint.

Îmi îngheaţă sângele în vene şi mă gândesc la durerea orbitoare pe care am simţit-o cu câteva minute în urmă, aparent din senin.

Îmi fac curaj, prea curioasă ca să mă opresc, iau altă bilă şi o arunc în propriul meu borcan.

Durerea care mă loveşte este atât de intensă, încât nu mă mai pot ţine în picioare. Îmi străbate fiecare oscior, ca şi cum aş fi înjunghiată în o mie de locuri deodată. Genunchii îmi lovesc pământul, şi mă prăbuşesc sub greutatea suferinţei, ca o stea pe moarte.

Apoi, la fel de brusc cum a început, totul se termină, iar eu pot să respir din nou.

Privesc borcanele cu groază, apoi apuc borcanul cu bile şi-l zdrobesc de pământ. Bilele se rostogolesc peste tot, iar eu calc peste ele şi cioburile de sticlă, continuându-mi drumul.

Sângele, atât al meu, cât şi al lebedei, s-a uscat în pete mari şi lipicioase, iar eu tremur sub ţesătura subţire a cămăşii de noapte sfâşiate. Degetele încleştate pe mânerul sabiei sunt albe.

Apoi, ca printr-un miracol, cotesc şi văd o răscruce perfect pătrată şi, în mijlocul ei, un potir de aur pe o masă de sticlă oglindită.

O iau la fugă spre potir, mai disperată să se termine totul decât să câştig. Picioarele, amorţite de mult timp, îmi alunecă pe pământul umed.

Cu coada ochiului, zăresc o sclipire albă. Emmy apare, alergând, din gardul viu opus. Este mai rapidă decât mine și, din păcate, mai aproape.

Greer e și ea acolo, dar a ieșit pe partea greșită și trebuie să facă un cerc complet ca să se întoarcă în direcția potirului.

Sunt atât de concentrată asupra ei, încât nici măcar n-o văd pe Faith până când nu mă ciocnesc de ea. Amândouă ne prăbușim la pământ, un ghem de membre încâlcite. Ne lovim cap în cap, iar asta mă face să simt cum totul se învârte în jurul meu.

— Da! strigă Emmy, victorioasă.

Înhață potirul de pe masă și bagă mâna înăuntru, de unde scoate un sul de pergament și citește nedumerită:

— „Ai câștigat!"

— Poftim? geme Faith pe jumătate de pe jos, unde suntem încă întinse.

— Asta scrie: „Ai câștigat!"

— Naiba să te ia, Ivy!

Faith mă împinge cu putere în umăr și mă rostogolește de pe ea.

— Ai dat peste mine! strig la ea.

Cearta ne e oprită de un huruit gros. Toate trei încremenim când labirintul din gard viu se scufundă înapoi în pământ, înghițit de sol de parcă nici n-ar fi fost.

Ceea ce a fost labirint este acum doar un câmp vast. Singura dovadă că a existat vreodată sunt tăieturile și zgârieturile de pe corpurile noastre.

Marion e la câțiva metri distanță, dar îmi ia ceva până s-o găsesc pe Olive. E un morman de carne și zace ghemuită pe pământ în poziție fetală acolo unde am început cursa.

— Olive, scumpo! strigă Marion și aleargă spre ea. Ești bine?

Olive nu se mișcă. Toate alergăm spre ea.

Părul întunecat al lui Faith îi stă încâlcit pe umeri. Eşarfa de mătase legată în jurul buclelor lui Marion este sfâşiată, iar ea strânge un briceag cu mâner de perlă. O tăietură peste sprânceana lui Greer lasă un fir de sânge să-i curgă pe obraz. Cămăşile noastre de noapte sunt acoperite de noroi până la genunchi. Emmy ține într-o mână un cuțit de bucătărie, iar în cealaltă potirul de aur.

Ca la un semn, armele se transformă în praf, dizolvându-ni-se în mâini într-o ploaie de cenuşă, exact ca lebăda.

Pe peluză, regina este încă pe scaunul său de arbitru, cu binoclul de operă lipit de față, atentă la fiecare mişcare a noastră.

Celelalte fete par să fi uitat că ea e acolo, dar eu îi simt privirea pătrunzându-mă. Nu mă pot abține. Îmi lipesc pe față un zâmbet mare, fals, şi-i fac cu mâna.

Marion ajunge prima la Olive şi o întoarce cu grijă pe spate. Ochii lui Olive sunt strânşi, iar ea plânge încet.

Marion trebuie să-i desfacă brațele încolăcite în jurul mijlocului ca s-o ridice în picioare.

— Ssst, scumpo, e în regulă! o liniştește ea.

Lui Olive îi ia câteva momente să-şi revină. Clipeşte din ochii ei mari şi îşi şterge lacrimile cu unul dintre degetele netede. Se smiorcăie.

— Urăsc întunericul! spune ea.

— S-a terminat acum! o asigură Marion, dar în vocea ei există o nuanță care mă face să mă întreb dacă chiar crede asta.

Mai avem încă douăsprezece săptămâni din competiție.

Toate tresărim la sunetul unor paşi în întuneric. Regina Mor a coborât de pe scaunul ei, încă înfăşurată în blănuri şi cu o tiară pe cap. Nicio pată de noroi nu-i murdăreşte pantofii; e la fel de impecabilă ca întotdeauna, cu o expresie sculptată în gheață.

— Bravo, domnişoarelor! spune ea apropiindu-se. Ador să văd un joc jucat ca la carte!

Ne holbăm la ea, cu răsuflarea tăiată.

— Felicitări, lady Emmy! Ai obținut o favoare: timp în compania lui Bram. E doar al tău la cină, poimâine seară. Restul o să-l vedeți mâine la Grosvenor Cup Regatta. Trăsurile vin la opt dimineață. Mergeți să vă spălați!

Se îndepărtează, apoi se întoarce și adaugă, ca și cum ar fi uitat să ne spună ceva:

— Și nu uitați, micile noastre jocuri rămân între noi, da?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Ne târâm înapoi spre Caledonia Cottagge, Marion și cu mine sprijinindu-i greutatea lui Olive, care este atât de șocată, încât abia mai poate merge. Emmy și-a luxat glezna. Fața lui Greer încă sângerează, iar Faith atinge cu grijă locul unde ne-am lovit cap în cap.

Căsuța e întunecată și liniștită când ajungem. Nu ni s-a pregătit baia, iar personalul nu e nicăieri să ne ajute să ne curățăm.

Pe fiecare dintre pernele noastre se află câte un mic sul de pergament. Eu și Faith îl desfacem pe al nostru în același timp. Pe al meu, scris cu cerneală neagră, este numărul 3.

Fără un cuvânt, Faith mi-l arată pe al ei, cu sprâncenele adunate într-o expresie confuză. Pe al ei scrie 2.

O urmez pe hol, unde o găsim pe Marion ținându-și sulul. Pe pergamentul ei este scris numărul 4.

— Aveți idee ce înseamnă asta? ne întreabă.

Greer și Emmy apar din camera lor. Pe hârtia lui Greer scrie 5, iar pe cea a lui Emmy 1.

Olive intră ultima pe hol, cu o pătură strâns înfășurată în jurul ei. Ochii îi sunt încă roșii, chipul îi e palid, dar măcar lacrimile s-au oprit.

— Am primit 6. Asta înseamnă că am pierdut, nu?

Și, dintr-odată, totul devine clar. Am fost clasificate.

Întoarsă în camera mea, arunc numărul 3 în foc, apoi îmi scot cămașa de noapte distrusă și o arunc și pe ea în flăcări.

Când mă trezesc, aud pe cineva țipând.

Deschid ochii brusc şi mă rostogolesc pe podea de spaimă. O găsesc pe Lottie stând deasupra mea şi țipând de parcă a fost martora unei crime.

— Scuze, domnişoară! exclamă ea, albă ca varul la față. Dar eşti plină de sânge.

Mă uit în partea opusă a camerei, unde Faith se ridică somnoroasă din pat. Nu arată mai bine decât mă simt eu. Pielea de sub ochii ei e vineție, cu cercuri ca nişte vânătăi, iar cămaşa de noapte îi e ruptă în genunchi, unde a căzut.

— Sunt somnambulă, îi spun. Probabil m-am împiedicat.

Mă ridic cu greu în picioare.

Lottie întinde mâna şi-mi culege o pană albă din părul încâlcit.

— Într-un iaz cu gâşte?

— Aşa se pare.

Se întoarce apoi spre Faith.

— Şi tu eşti somnambulă?

— Întreab-o pe regină! îi răspunde Faith sec.

La parter, micul-dejun cu dulciuri reci şi terci de ovăz e pregătit pentru noi pe tăvi de argint.

— Trebuie să-i spunem, zice Marion.

Olive se foieşte pe scaun, neliniştită. Toate ştim că se referă la Bram.

Sunt de acord cu Marion, dar mă aflu deja într-o poziție precară. Nu pot risca să devin o țintă.

— Atunci, spune-i! bombăne Greer pe înfundate, uitându-se la degetul mare.

Probabil se gândeşte la acelaşi lucru ca mine. Care va fi prețul?

Faith o priveşte lung.

— Bine! Îi spun eu.

— Şi ce te aştepţi să facă? Să i se împotrivească mamei sale? întreabă Olive.

— Da! se răsteşte Faith. Exact asta ne datorează. Dacă el nu ne poate proteja, ce rost mai are?

— Dar jurământul pe care l-am făcut? întreabă Olive.

— Naiba să-l ia! spune Faith.

Terminăm micul-dejun în tăcere, apoi ne întoarcem în camerele noastre ca să ne pregătim pentru o nouă zi de curte.

Am vânătăi peste tot, dar mâinile îmi arată cel mai rău. Sunt însângerate şi jupuite, practic complet sfâşiate după ce m-am împiedicat şi am căzut. Lottie mi le înfăşoară cu grijă în bandaje atât de subţiri, încât nu se văd pe sub mănuşile albe până la coate. Mă îmbracă într-o rochie sport, cu dungi albe şi albastre, şi-mi prinde de bucle o pălărie de navigaţie.

Toate cameristele au făcut o treabă impresionantă cu noi. Greer poartă o pălărie de paie elegantă, trasă mult peste faţă ca să-i ascundă rana de pe frunte. Părul lui Faith a fost împletit pentru a acoperi locul unde ne-am lovit cap în cap, iar glezna răsucită a lui Emmy a fost fixată cu o atelă ascunsă sub fuste. Olive arată cel mai rău dintre noi, cu ochii încă roşii din cauza vaselor de sânge sparte de cât a plâns.

Suntem duse în caleştile lucioase ale palatului până la Thames Rowing Club, un debarcader splendid, situat chiar pe malul râului, lângă linia de sosire a regatei. Pe peluza verde a clubului a răsărit un cort alb cu marchiză, decorat cu steguleţe vesele în roşu şi albastru. Sub cort, mesele sunt încărcate cu şampanie, caviar şi stridii.

Vicontesa Bolingbroke iese din mulţime pentru a ne ţine o prelegere despre decenţă şi spirit sportiv.

În timp ce turuie, Emmy se apleacă şi-mi şopteşte la ureche.

— Ar trebui să ne spună, „Nu uitaţi, nu aveţi voie să vă distraţi", ca să nu mai pierdem timpul.

Pe urmă, se ascunde în spatele meu ca să dea peste cap un pahar de şampanie pe care nu-mi amintesc s-o fi văzut când l-a luat.

Suntem izolate de restul grupului şi instruite să ne aşezăm pe o bancă la umbră, pe malul apei, şi să aplaudăm bărcile în mod politicos.

Suntem la fel de expuse ca bărcile. Stăm cu spatele drept în corsete şi privim ore în şir cum trec juniorii clubului, apoi băieţii de la universităţi în uniformele lor. Bârfele ne înconjoară, la fel şi reporterii de ziar care notează frenetic în carneţelele lor, studiindu-ne ca pe o atracţie de la zoo. Mi se pare totul puţin ameţitor, aşa că ajung să joc piatră, foarfecă, hârtie cu Olive ca să treacă timpul.

Regina nu se coboară la astfel de evenimente, dar e totuşi peste tot: chipul îi apare pe banii care trec dintr-o mână în alta pentru pariuri, statuia de lângă apă o înfăţişează, iar profilul ei poate fi văzut pe sigiliul regal ce marchează ambele laturi ale bărcilor.

În sfârşit, ceasul bate ora două, iar evenimentul principal începe. Atmosfera devine mai animată, oaspeţii petrecerii se adună în jurul nostru, iar pe malul opus al Tamisei, cetăţenii s-au strâns pentru propriile festivităţi. Aerul e greu din pricina mirosurilor amestecate de tutun, apă de râu, cărbune şi aroma uşor arsă a vatei de zahăr. Copiii râd, cocoţaţi pe umerii taţilor lor, purtând cele mai elegante ţinute de mici marinari.

De undeva, de departe, se aude un foc de armă, urmat de aclamaţii îndepărtate de pe ambele maluri ale râului, pe măsură ce bărcile trec în viteză.

Ne uităm toţi spre Podul Londrei, ce străluceşte sub cerul albastru, aşteptând cu nerăbdare să vedem apariţia concurenţilor.

— Iată-i!

Un strigăt se aude din mulţime când bărcile îşi fac apariţia. Fiecare cocă este marcată de un steag şi toţi cei

prezență aclamă culoarea preferată: „Haide, Roz!” sau „Bravo, Galben!”

Dar cei mai mulți strigă pentru Albastru, ambarcațiunea care se vede clar în fața grupului și înaintează pe apele Tamisei.

Trece pe lângă noi, aproape de linia de sosire. Este o barcă de opt locuri, iar chiar în spatele timonierului, pe scaunul de tribord, trăgând de vâsle ca și cum viața lui ar depinde de asta, se află prințul Emmett. Lângă el, pe scaunul de babord, lucrând la fel de intens, este prințul Bram. Spre deosebire de restul echipajului, Bram nu transpiră și nu gâfâie după aer; pe fața lui tronează un zâmbet larg, ca și cum s-ar distra cel mai bine dintre toți cei de aici.

La vederea lui, toate sărim de pe bancă și strigăm încurajări.

Mulțimea explodează în aplauze când echipa Albastră trece linia de sosire. Confetti cad de undeva, iar fanfara începe să cânte o melodie veselă.

Prinții păşesc pe mal şi îşi dau părul de pe frunte. Împreună, acceptă cupa de argint şi o ridică deasupra capetelor, triumfători.

Vicontesa Bolingbroke ne conduce către ei, şi, una câte una, facem o reverență şi-l felicităm pe Bram pentru victorie.

Tocmai mă ridic din reverență când o rafală de vânt se înalță de pe râu și ceva ascuțit îmi intră în ochi. Clipesc să-mi alung lacrimile şi duc mâna să şterg ceea ce mă deranjează, dar îmi dau seama că nu pot să-mi scot mănuşile fără să dezvălui rănile de noaptea trecută.

Băieții din barcă se bat pe spate, felicitându-se, iar celelalte fete întârzie, încercând să fure timp cu Bram. Profit de haos ca să mă strecor în depozitul pentru bărci, aflat la câțiva metri de locul unde sărbătoarea este în toi.

Îmi smulg mănuşile şi îmi frec agresiv ochiul care mă deranjează.

Nu izbutesc mare lucru fiindcă un zgomot din spatele meu mă face să tresar.

Din spatele unui morman de bărci stivuite până la tavan, apare Emmett.

— M-ai speriat! îi spun, gâfâind.

— Credeam că vrei să vin după tine.

Luceşte de transpiraţie şi poartă un pulover în dungi albe şi albastre. Ridică mâna să-şi dea părul de pe frunte, iar puloverul i se ridică, dezvăluind o porţiune de abdomen tonifiat.

— Nu, încercam să-mi scot o mizerie din ochi fără să mă fac de râs.

— Ia să văd!

Nu apuc să dau înapoi, că îmi prinde marginea feţei în palmă şi-i simt buricele degetelor delicate pe maxilar. Ca să vadă mai bine, îmi înclină capul spre razele de lumină ce pătrund prin tavanul de sticlă prăfuită.

— A, uite! şopteşte el.

Ridică cealaltă mână.

— Nu mai clipi!

— E dificil când am o mână în ochi.

— O să te leg!

— Aş vrea să te văd încercând, îi răspund.

— M-ai văzut navigând adineauri. Mă pricep să fac noduri.

— O să le muşc. Am dinţi puternici.

Îşi trece degetul pe marginea ochiului meu.

— A, l-am scos! şopteşte victorios.

Cu mănuşile într-o mână, o ridic pe cealaltă ca să-mi şterg lacrimile de pe faţă. Îmi dau seama de greşeală în momentul în care o fac. Ochii lui Emmett scapără, şi mă prinde de încheietură.

Rănile au doar câteva ore şi n-au avut timp să prindă coajă. Sunt pete roşii în locurile unde bandajele s-au umplut de sânge.

Îmi smulg încheietura, dar Emmett mă ţine strâns.

— Ce-ai pățit?

— M-am împiedicat, îi răspund, ferindu-mi privirea.

Fac câțiva paşi în spate până mă lovesc de altă stivă de bărci.

— De ce mă minți? mă întreabă.

Uşa magaziei se deschide cu un scârțâit. Emmett mă împinge de umeri şi mă poticnesc în spate, nimerind o ascunzătoare îngustă după un suport pentru vâsle.

— Cine-i acolo? strigă el cu o voce voit prietenoasă.

— Doar eu, răspunde o voce blândă de femeie.

Paşii lui Faith Fairchild sunt aproape tăcuți când străbate magazia spre el, la fel de delicați ca toată ființa ei.

— N-ar trebui să fii aici, îi şopteşte Emmett.

— Trebuia să te văd, îi spune ea, aproape suspinând. De ce nu-mi răspunzi la scrisori? Te-am aşteptat la statuia noastră o veşnicie…

— Faith…, o întrerupe Emmett.

— Nu poți să mă ignori la nesfârşit! Nu după tot ce s-a întâmplat. Nu e deloc aşa cum ai spus c-o să fie, seara trecută…

Se aude o tuse ciudată, iar Faith se îneacă. Scot capul pe după vâsle şi o văd roşie la față şi aplecată, de parcă nu poate să respire.

— Faith?

Emmett o bate uşor pe spate de câteva ori, până când ea reuşeşte să icnească puternic.

— Încerc să-ți spun că…

Dar gâfâie din nou, înecându-se cu ceva, înainte de-a respira iar.

— Eşti bine?

Emmett se ghemuieşte şi se uită la fața ei, îngrijorat.

— Lasă-mă să chem o cameristă ca să te ducă acasă.

— Vrăjitoarea aia afurisită! şuieră Faith pe înfundate.

Ar fi trebuit să ştim că vorbea la propriu că nu vom putea discuta cu nimeni despre lecțiile ei.

— Ce s-a schimbat? E vorba de altcineva? întreabă Faith.

Nu pare tristă. Ci absolut furioasă.

Emmett își îndreaptă umerii.

— Am decis că n-ar trebui să fii tu. Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit. Nu cred că ești potrivită pentru el. Şi nu vreau decât să fie fericit.

— Prostii! zice ea și-l lovește în umăr. M-ai mințit.

— Nu te-am mințit. M-am răzgândit.

— De ce-mi faci asta? Știu că am mai avut neînțelegeri, dar credeam că măcar mă respecți.

— Îmi pare rău!

Vocea lui Emmett pare iritată.

— O să-i spun, mârâie Faith. O să-i spun despre noi şi despre toate felurile în care ai de gând să-l manipulezi.

— Ba n-o să-i spui.

— De ce nu?

— Pentru că în felul ăsta nu te-ar alege niciodată.

Faith îl loveşte în umăr încă o dată. El acceptă lovitura ca un gentleman. Pe urmă, ea iese afară valvârtej.

Scot capul din ascunzătoare. Emmett îşi trece mâna peste fața epuizată şi oftează.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la asta!

— Trebuia să fie Faith…

Am fost o proastă că nu m-am prins mai devreme. Emmett nu avea de gând să lase alegerea Reginei Lunii Mai la voia întâmplării. Mi se răsuceşte stomacul când pricep adevărul.

— Nu-i de mirare că mă urăşte.

— Îmi pare rău!

— Ar trebui. Trebuia să-mi spui.

Emmett se uită în jos la mâinile lui. E prima dată când pare cu adevărat nesigur.

— A fost balerină. Credeam că o să aibă un avantaj la stâlp. Ne cunoaştem de ani de zile.

— Deci zvonurile despre voi doi erau false? Nu e iubita ta, ci pionul tău?

El deschide gura. Şi o închide la loc. Apoi o deschide iar.

— Nu tocmai.

Trec pe lângă el, scârbită.

— Erai dispus să-ți laşi fratele să o aleagă pe una dintre fostele tale iubite?

Emmett aleargă după mine prin hangarul pentru bărci.

— Te rog, lasă-mă să-ți explic!

— Mă interesează un singur lucru. Cât de multe ştie?

Dacă Faith cunoaşte detalii despre planul lui Emmett de-a o detrona pe regină, ar putea să le divulge, iar eu aş fi executată pentru trădare.

— Nu-mi ştie adevăratul scop. I-am promis doar că am s-o ajut să se mărite cu Bram. I-am spus că e important să câştige titlul de Regina Lunii Mai, dar nu şi de ce.

— O, perfect! mârâi sarcastic.

Prințul își muşcă uşor buza de jos. Trebuie să-mi feresc privirea ca să nu mă holbez la el.

— O să te ajut pe tine să câştigi. Nu se schimbă nimic. O să se îndrăgostească de tine. Ştiu că aşa va fi.

Ideea să se îndrăgostească cineva de mine pare atât de ridicolă, încât îmi provoacă greață.

— Pe ea ai iubit-o? îl întreb.

— Ivy…

Îmi pronunță numele de parcă aş fi un cal pe care încearcă să-l îmblânzească. Afară se aude cântecul harpei, ceea ce înseamnă că a început a doua partea a petrecerii, iar eu lipsesc din cadrul grupului de prea multă vreme!

Mă întorc spre uşă, dar Emmett mă prinde din nou de încheietură şi mă ține mai delicat de data asta, ca şi cum s-ar scuza.

— Hai să ne întâlnim în seara asta în grădina cufundată, la miezul nopții, şi o să pun toate cărțile pe masă!

Are îndrăzneala să pară rănit când mă îndepărtez.

Ies din hangarul pentru bărci, clocotind de o furie atât de orbitoare, încât nu-l văd pe Bram decât după ce mă ciocnesc de el.

— Îți cer scuze! exclam.

El doar chicotește.

—Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim așa, lady Ivy!

Ține trofeul regatei cu lejeritate într-o mână și o sticlă de șampanie în cealaltă. La fel ca fratele lui, poartă un pulover cu dungi albe și albastre, iar părul îi este ciufulit de vânt și de apă. Spre deosebire de restul vâslașilor, nu pare deloc obosit. Nici nu mijește ochii cenușii în bătaia soarelui. Are o postură perfectă și totul la el pare relaxat.

Intru în panică, de teamă că Emmett o să iasă după mine și o să ne prindă din nou. Poate că Bram e amabil din fire, dar mă îndo-iesc că e și prost.

— Îmi arăți barca? îl întreb, fără să-i dau timp să răspundă.

Cobor deja către doc și-l conduc destul de departe de hangar pentru ca Emmett să poată ieși fără să-l vadă nimeni.

Ușa magaziei se deschide, iar Emmett scoate capul. Fac ochii mari la el, încercând să-i spun să stea locului. El dă din cap că a înțeles și închide ușa, care scârțâie din nou. Strâng din dinți de frustrare.

Bram se uită în spate. Trebuie să acționez repede.

— Câți de-alde voi încap în barca asta?

E prima întrebare care-mi trece prin minte.

— Ăă, nouă. Opt vâslași și un timonier.

Minunat, acum crede că-s plictisitoare! Sau prostuță. Sau cea mai rea combinație dintre toate, plictisitoare și prostuță.

Peste umărul lui, o văd pe vicontesa Bolingbroke privindu-ne cu ochi critici de pe peluză.

Îi distrag atenția lui Bram, gesticulând spre spațiul mic din pupa bărcii.

— Timonierul chiar încape aici?

— Johnny e cel mai mic din echipa noastră. Îl împăturim ca pe un şervet elegant, iar el ne dă ordine ca o guvernantă aspră.

— Sună înfricoşător.

— Aşa e!

Emmett iese din hangarul pentru bărci exact când o pală de vânt deschide uşa larg şi o trânteşte la loc.

Ochii lui Bram sticlesc şi se întoarce pe jumătate.

Trebuie să fac ceva rapid.

— Aşa?

Urc în barcă. Coca începe să se încline din secunda în care o ating cu piciorul.

Bram strigă şi se aruncă după mine, dar nu e suficient de rapid.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mă trezesc cufundată sub apă.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Deschid gura și înghit o gură din apa Tamisei. Lovesc din picioare din instinct, dar nu știu în ce direcție s-o iau, așa că înot înspre adânc. Gândul îmi stârnește panica. Întorc capul, dar este atât de întuneric, încât mă dezorientez și mai tare.

Tușesc din reflex și înghit și mai multă apă murdară.

Pe urmă, o rază de lumină pătrunde prin întuneric. Două brațe puternice mă apucă de talie și mă ridică la suprafață.

Bram lovește ambarcațiunea cu picioarele vânjoase și-mi dau seama că sunt prinsă sub ea.

Clipesc în bătaia luminii brusc apărute. Plămânii mei urlă. Mă întorc pe o parte și vomit apa din râu pe tot pontonul. Mă ustură ochii din pricina spasmelor puternice. Recunoscătoare, trag aer adânc și încerc să-mi domolesc bătăile disperate ale inimii.

Bram stă deasupra mea, îngrijorat. E ud până la piele. Părul i s-a lipit de frunte, iar puloverul i se mulează pe toate rotunjimile trunchiului.

— Lady Ivy, te simți bine?

Încerc să răspund, dar reușesc doar să trag o gură de aer, tremurând. Un alt val de apă brună îmi curge din gură. Tușesc și tușesc, incapabilă să-mi controlez respirația. Bram mă lovește puternic de câteva ori pe spate până când plămânii mi se dilată suficient pentru a reuși să trag aer adânc.

De pe peluză, muzica s-a oprit, iar zeci de membri ai înaltei societăți londoneze se uită la mine, înghețați de spaimă. Celelalte fete şi vicontesa Bolingbroke aleargă pe ponton spre noi.

— Lăsați-i spațiu! porunceşte Bram, iar paşii lor se opresc imediat.

Prințul se apleacă mai aproape, atât de aproape, încât îi simt răsuflarea caldă în ureche.

— Hai să te ducem de aici!

Mă şterg la ochi, perfect conştientă de înfățişarea mea jalnică, şi dau din cap, acceptând tacit.

Bram mă ridică în picioare, iar Greer dă fuga şi mă echilibrează, ținându-mă din cealaltă parte.

Rochia mi se lipeşte de corp, insuportabil de îngreunată de apă. Părul meu, aranjat cu atâta măiestrie azi-dimineață, îmi atârnă ud pe gât. Mi-am pierdut pălăria de paie, care pluteşte tristă pe apă.

Nu vreau nimic mai mult decât să-mi smulg mănuşile ude, dar nu pot risca să-mi arăt bandajele.

— O ajut eu! îi spune Greer lui Bram pe deasupra capului meu. Ştii, eu şi Ivy suntem cele mai bune prietene.

Gâlgâi din nou, iar Bram mă bate pe spate.

— Uşurel, scoate tot afară!

Mă uit la Greer prin cortina părului meu ud şi-i văd expresia îngâmfată. Ştie la fel de bine ca mine că, dacă o dau de gol, mă fac şi eu de râs. Mă tentează să mă arunc înapoi în râu şi să plutesc până în cel mai apropiat comitat.

Bram şi Greer mă urcă împreună într-o trăsură, urmați îndeaproape de vicontesa Bolingbroke.

— Cred că ar fi cel mai bine s-o însoțesc, spune Bram.

Vicontesa îşi ţuguie buzele, dar ştie că nu poate să refuze un prinț.

— Va merge şi lady Greer, pentru bună-cuviință, răspunde vicontesa.

Bram înclină politicos din cap.

— Insist să meargă.

Prințul oftează și se sprijină de peretele trăsurii.

— Mulțumesc că mi-ai oferit ocazia să scap de acolo! Dacă tre-buia să mai ascult fie și o singură persoană care-și exprima părerea despre care din voi ar trebui să-mi fie mireasă, poate mă aruncam și eu în Tamisa.

Greer se uită în ochii mei. Suntem amândouă șocate de nepăsarea lui subită. E ca și cum ar fi căzut o cortină, iar adevăratul Bram stă în fața noastră. Pare mai tânăr, cu umerii mai relaxați.

— Mulțumesc că m-ai salvat! îi spun.

Bram schițează un zâmbet, arătându-și gropița din obraz.

— Crede-mă când îți spun: oricând, cu plăcere. Orice întindere de apă e suficientă – marea, un lac, o cadă foarte adâncă.

Trăsura ne hurducăie pe câteva străzi. Tremur în rochia plină de apă, dar sunt disperată să nu i-o arăt. Și hainele lui Bram sunt ude, doar că el nu pare deranjat.

— Și, de cine e vorba? îl întreb după o clipă.

Bram se uită de la fereastră la mine.

— Poftim?

— Pe cine crede lumea că ar trebui să alegi? îl întreb cu o intonație glumeață, dar curiozitatea mă omoară.

— Sunt destul de sigur că fiecare o susține pe cea pe care a pariat în cluburi. Lady Marion Thorne are cele mai mari șanse, însă tu, Ivy Benton, i-ai ajuta să câștige cea mai mare sumă.

— E un mod drăguț de a spune că toți sunt de părere că o să pierd, îi spun, râzând, iar Bram râde odată cu mine.

Descopăr cu surprindere că-mi place sunetul râsului său, versiunea asta a lui nestânjenită de supravegherea constantă a mulțimii.

— Spuneți-mi, cum v-ați cunoscut? ne întreabă Bram.

Eu și Greer ne uităm una la alta.

— Ivy mi-a distrus tortul când am împlinit cinci ani, iar sora ei a încercat să-l facă la loc cu mâinile goale, spune Greer. Nu a… reuşit.

În ciuda a tot ce simt în privința lui Greer, nu pot să nu zâmbesc la amintirea asta: Lydia, Greer şi cu mine pe podea, pline de glazură roz. Zâmbeşte şi Greer, şi are o expresie ciudată pe fața ei cea nouă, însă eu tot simt căldura zilelor de odinioară. Preț de o clipă, mi se face dor de ele.

— Ai o soră? întreabă Bram.

— Da! îi răspund. Lydia este o persoană remarcabil de strălucitoare. Chiar şi la şapte ani, era mereu în centrul atenției.

Greer încuviințează, dând din cap şi exprimându-şi acordul cu un entuziasm care, spre surprinderea mea, pare sincer.

— Era vedeta fiecărei petreceri la care participa. Ivy nu era chiar la fel de elegantă şi a nimerit direct în crema de unt franțuzească la care bucătăreasa noastră lucrase toată săptămâna. M-am aşezat pe podea şi am început să plâng în hohote până când Ivy m-a ridicat şi m-a împăcat cu o înghețată. În apărarea lui Ivy, s-a simțit groaznic – şi încă se simte. A trecut mai bine de un deceniu, iar ea încă apare în fiecare an la uşa mea cu un tort.

În fiecare an în afară de acesta. Dar partea asta n-o mai pomeneşte.

Sunt multe lucruri pe care nu le spune, cum ar fi faptul că ea şi Lydia s-au săturat de obsesia mea pentru elfi când aveam vreo doisprezece ani. Lydia mi-a ținut o predică, spunând că ar trebui să nu mă mai port ca un copil, dar Greer n-a scos o vorbă, însă pur şi simplu n-a mai venit să se joace cu mine. Ştiu doar că într-o zi făceam rochițele elfilor de prezentat la curte din petale de flori, împreună cu sora mea şi cea mai bună prietenă, iar în ziua următoare am rămas singură. M-au lăsat singură în grădină.

Era ceva atât de neobișnuit pentru ea, încât am crezut aproape un an întreg că poate era un copil schimbat de elfi. Aşa s-ar fi explicat de ce ne îndepărtaserăm. Iar eu mi-am scris teoriile într-un carnet pe care l-am furat din rezerva mamei, de parcă aş fi fost o detectivă.

În cele din urmă, am trecut mai departe. Trebuia ori să mă joc singură, ori cu Lydia şi Greer: am ales a doua variantă.

— Ai spus „era".

Bram se încruntă, întrebător.

— La ce te referi? întreabă Greer.

— Ai spus că Lydia era vedeta fiecărei petreceri.

Greer se uită stânjenită la mine.

— S-a îmbolnăvit în ultimele luni, îi răspund repede. Stă prost cu nervii şi e în convalescență. Sper că sezonul ăsta va fi un pretext pentru ea să intre din nou în societate.

Bram zâmbeşte călduros.

— Lydia!

Îi pronunță numele încet, de parcă vrea să şi-l întipărească în memorie.

— Aş vrea s-o cunosc, deşi apreciez avertismentul de-a le ține pe surorile Benton departe de torturi.

Când ajungem la Caledonia Cottagge, Bram îl alungă pe lacheu şi mă ajută chiar el să cobor din trăsură. Mă opresc, stângace, când se uită în jos, la mine. Aş vrea să-l pot ruga să-mi vindece mâinile din nou, aşa cum a făcut când ne-am întâlnit prima oară, dar aş fi nevoită să-i explic cum m-am ales cu rănile şi nu pot să fac asta.

Mă conduce la uşă, iar eu o îngrozesc pe Lottie pentru a doua oară pe ziua de azi. Se înroşeşte ca racul când face o reverență în fața prințului, apoi mă duce în grabă la etaj.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Am căzut în râu.

— Ai făcut-o ca să sară după tine şi să te prindă?

Întinde gâtul ca să-l vadă pe Bram pe fereastră când trăsura lui se îndepărtează.

— Cred că e cel mai chipeş băiat pe care l-am văzut vreodată.

— N-a fost aşa! mormăi eu.

După ce mă îmbrac cu haine uscate, o găsesc pe Greer la parter, pentru un prânz târziu, pentru că am ratat amândouă restul petrecerii date cu ocazia regatei.

Ştiu că n-a urcat în trăsură de dragul meu, însă îi mulţumesc doar ca să pun capăt tăcerii.

Ea scoate un cub de zahăr dintr-un castron de porţelan cu cleştele delicat de argint. Observ pe chipul ei o expresie asemănătoare cu ruşinea. Dar nu pot fi sigură. Nu-i cunosc faţa asta nouă. Mă loveşte senzaţia că n-o mai cunosc pe Greer de multă vreme.

— Mai ţii minte când ne ascundeam în dulap în timpul lecţiilor de cotilion? mă întreabă încet.

Ne doseam după mormanele de materiale şi şuşoteam despre un tărâm imaginar, unde fetele nu erau nevoite să înveţe să coasă, şi, călare pe cai, exploram gheţari, vulcani şi păduri. Calul lui Greer era alb ca neaua, iar ea îmi spunea că eu aveam un cal mai mic, cu pete maronii, dar în mintea mea îl vedeam mereu auriu. Caii aveau şi nume, dar acum nu mi le mai amintesc.

Dacă ne găsea guvernanta ei, ne certa. Dacă ne găsea mama ei, ne lua la palme.

— Îmi amintesc, îi răspund în şoaptă.

Îmi amintesc tot! Îmi amintesc totul atât de bine, încât mă simt zdrobită de povara amintirilor. Dacă n-aş fi complet definită de tot ce am iubit şi ce am pierdut până acum, poate aş fi genul de persoană care trece cu uşurinţă prin viaţă. Am doar optsprezece ani, dar încep să înţeleg ce a vrut mama să spună cu „E greu să-ţi aminteşti tot. Durează tare mult".

Acum mă gândesc la mama lui Greer, care a târât-o spre podium şi i-a tăiat palma cu cuţitul în ziua Paradei Pactelor.

Mă uit la Greer şi simt că resentimentele urâte şi dragostea se amestecă într-un nod pe care nu pot să-l dezleg.

Mă urăsc pentru cât de mult o urăsc! De ce pățesc mereu așa? De ce pot să urăsc oamenii doar după ce i-am iubit mai întâi?

— Vrei să câştigi? o întreb.

— Pare cumsecade.

— Aşa e! încuviințez. Dar vrei să câştigi?

Îşi prinde buza de jos între dinți. Tresare când muşcă prea tare şi-i dă sângele.

— Trebuie să câştig.

Un răspuns tipic pentru Greer.

— Am putea spune că e valabil pentru toate.

Greer clatină abătută din cap.

— Dacă pierzi, măcar mama ta o să te privească din nou în ochi. A mea a promis că mă dezmoşteneşte.

Cunoscând-o pe mama lui Greer, mă îndoiesc că e o figură de stil.

Mâncăm mai departe în tăcere, două fete care nu mai ştiu ce să-şi spună.

Bag linguriţa de desert într-o carafă cu budincă rece când Greer îşi drege glasul.

— Ți-l amintești pe Joseph? mă întreabă.

Încerc să-mi dau seama despre cine vorbeşte.

— Fiul bucătăresei? Cel pe care îl alergam prin grădina împrejmuită cu ziduri?

Greer are o privire distantă, pe care nu pot s-o descifrez.

— Era de treabă.

— Presupun că da. Îl mai vezi?

— Acum lucrează la grajduri.

— Greer! îi spun mai apăsat, iar ea clipeşte de câteva ori, întorcându-se în prezent. Greer, îl mai vezi?

Ştim amândouă că întrebarea mea presupune mai mult de atât.

Greer ia încă o gură de ceai şi priveşte în depărtare.

— Sigur că nu!

Îmi este mai uşor să mă strecor afară decât ar trebui. Faith sforăie din momentul în care îşi lasă capul pe pernă, iar vicontesa Bolingbroke merge la culcare la ora zece fix.

Lumina stelelor se reflectă în iazul dreptunghiular care se întinde pe toată lungimea grădinii, iar eu aştept, tremurând. A fost o primăvară neobişnuit de rece şi nici măcar cea mai groasă mantie a mea nu mă ajută prea mult.

Tresar la fiecare umbră alungită ori la fiecare foşnet de frunze în întuneric, îngrozită c-o să dau peste un şarpe, o lebădă cu dinții ascuțiți sau peste însăşi regina Mor.

Părul îmi cade liber pe umeri, iar pe sub mantie am doar o cămaşă de noapte. Faith doarme adânc, dar nu vreau să-mi forțez norocul.

O rămurică se rupe când se apropie cineva.

— Emmett? şoptesc.

El iese din ascunzătoarea tufelor de trandafiri.

— E seara liberă a lui Lottie. Îmi pare rău că te-am rugat să ne întâlnim aşa – nu voiam să te rătăceşti singură prin tuneluri!

Îi urmăresc conturul întunecat al umerilor prin tunelurile oranjeriei până în camera lui.

El traversează dormitorul şi trage cuvertura de pe pat, punându-şi-o pe umeri. Pig, care dormea în pătura aceea, se străduieşte nemulțumit să urce în poala lui Emmett.

— De ce-i aşa de frig aici? îl întreb.

— Nu puteam să risc să ne descopere servitorii. Le-am spus că sunt plecat în seara asta, aşa că n-a făcut nimeni focul.

— De ce nu-ți faci singur focul?

Îngenunchez lângă vatră şi trag grătarul.

Emmett şovăie.

— O, Doamne! pufnesc în râs. Nu ştii să-l faci.

— Nu e vina mea!

— Normal că e vina ta! Vino încoace!

Îi fac semn să se apropie.

El cedează cu un geamăt şi îngenunchează lângă mine.

Lângă vatră se află un teanc de lemne de foc şi o cutie de chibrituri. I le arăt cu degetul.

— Dă-mi trei buşteni şi chibriturile de acolo.

— Nu! Ştii, am încercat deja. Dar buştenii nu se aprind.

Mă întorc spre el ca să poată vedea pe deplin cât de tare îmi dau ochii peste cap.

— Ai nevoie de vreascuri. Profesorii ăia ai tăi aleşi pe sprânceană nu te-au învăţat nimic?

— Dacă ai nevoie de analiza unui text în engleza veche, mă descurc de minune.

Scot nişte cârpe încâlcite şi pline de grăsime dintr-o cutie de argint cu iască, aflată pe poliţă, şi aranjez buştenii deasupra lor.

— Aşa! Trebuie să aprinzi mai întâi ceva mai subţire.

Se apleacă spre mine, iar căldura lui pare deodată copleşitoare, în ciuda frigului din cameră.

Trosc!

Cârpele se aprind repede, scăldându-i faţa în strălucirea portocalie a luminii împrăştiate de flăcări.

Emmett se întoarce spre mine.

— Toate fiicele de marchizi ştiu să facă focul?

Vocea i s-a mai îmbunat. Ştiu ce mă întreabă de fapt.

Mă uit înapoi la vatră.

— Doar cele care au fost nevoite să renunţe la servitorii din casă.

La început, n-a fost atât de evident. Majordomul ne-a servit cina în loc de lachei. Pe urmă, camerista mamei s-a măritat şi n-a mai fost înlocuită. Apoi am vândut trăsura. După ce au plecat şi cameristele, totul a început să se prăbuşească.

Eu şi Lydia am învăţat să facem singure focul, să ne călcăm hainele şi să ne cârpim ciorapii, în timp ce restul fetelor coseau dantelă cu guvernantele lor. Mama ne-a spus clar că trebuie să păstrăm secretul despre starea în care se află casa noastră. Nu-mi plăcea să mint. Nu m-am

obişnuit niciodată cu asta, aşa că o lăsam pe Lydia s-o facă în locul meu.

Îmi îndrept spatele.

— Să revenim la ale noastre! Tu şi Faith. Toate cărţile. Aş vrea să le văd pe masă chiar acum.

El se sprijină în mâini pe spate şi se uită la foc.

— Din momentul în care am auzit că în sezonul ăsta regina intenţionează să-l însoare pe Bram, am ştiut că nu pot lăsa lucrurile la voia întâmplării. Mi-am petrecut o bună parte din an încercând să găsesc candidata perfectă. De fapt, asta făceam în noaptea în care ne-am cunoscut. Mă duceam să mă întâlnesc cu Christine Cambere, dar era total nepotrivită.

Tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea îmi revine brusc în minte, cum s-a aplecat cu faţa aproape de a mea. „Să ştii că eşti chiar drăguţă."

Nimeni nu-mi spusese până atunci că sunt drăguţă. Când voiau să-mi facă un compliment, oamenii spuneau „Semeni cu Lydia".

Nu înţeleg de ce îmi vine deodată să plâng. Aleg să-i trag una în umăr.

— De-asta ai cerut să mă vizitezi?

Oare reputaţia lui de destrăbălat e doar o diversiune ingenioasă, menită să-i ascundă motivele mult mai riscante?

— Da!

— De fapt, nu erai interesat de mine.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că m-ai respins. Orgoliul meu nu şi-a revenit nici acum.

— Orgoliul tău pare în regulă.

Mă uit din nou la focul ce arde din plin acum. Căldura sa îmi pătrunde în oase.

— O cunoşteam pe Faith, îmi explică. O plăceam. Tatăl ei a zis că trebuie să se mărite în sezonul ăsta, deşi restul poveştii merită să-l spună chiar ea. M-a rugat să fiu eu cel care o ia de soţie, dar am refuzat. După ce m-am ferit cu

succes de pocalul de cristal pe care mi l-a aruncat în cap, am acceptat s-o ajut să se mărite cu Bram.

— De ce n-ai vrut să te însori cu ea?

Emmett își alege cuvintele cu grijă.

— Pentru că n-o iubeam. Nu în felul acela.

— Așa că ai acceptat s-o ajuți în schimb să se mărite cu fra-tele tău.

— O faci să sune foarte urât.

— Păi nu e urât? Să-i manipulezi în felul ăsta pe fosta ta iubită și pe fratele tău?

Emmett își coboară colțurile gurii și pune pe foc un buștean nou, din care sar scântei.

— N-am pretins niciodată că aș fi un om bun. De-asta ar trebui ca Bram să fie rege. El e mult mai bun decât mine.

— Deci i-ai promis lui Faith c-o ajuți să câștige.

— Da!

— Iar acum trebuie să câștig eu.

— Așa e!

„Ai putea fi regină."

— În regulă, atunci! Ajută-mă!

Emmett încuviințează cu o mișcare din cap, redevenind serios.

— Lui Bram îi plac căpșunele, toate fructele, de fapt, spune că sunt diferite de ceea ce crește în Lumea Cealaltă. Culoarea lui preferată e verdele. Își iubește calul, pe Mab, și adoră orice fel de competiție. Cred că perechea lui ideală ar fi cineva care-l provoacă.

— I-ai spus lui Faith ce târg să facă?

Emmett clatină din cap.

— Până și eu am niște limite ale moralității. Nu puteam să-i cer să facă asta, mai ales că nici eu nu cred în sistemul ăsta. În plus, ce-ar fi putut să ceară? Este deja cea mai frumoasă fată din Londra.

Are dreptate, dar mă doare să-l aud când o spune.

— A făcut un târg? mă întreabă.

— Nu știu sigur. A refuzat să ne spună.

Emmett pufnește în râs.

— Tipic pentru Faith!

— Încă o întrebare!

Emmett mă privește cu răbdare.

— De ce sunteți tu și Bram atât de apropiați? Aș fi zis că ai toate motivele să-l urăști. O urăști pe mama lui.

Emmett mijește ochii, uitându-se în continuare la foc.

— L-am urât, la început. Am fost o adevărată pacoste când a venit el prima oară. Amândoi aveam paisprezece ani. Am refuzat să-l bag în seamă, chiar și atunci când încerca să stea de vorbă cu mine sau să mi se alăture în plimbările călare sau la lecții. Acum știu cât de singur era pe atunci, cât de speriat, dar la vremea respectivă nu-l puteam vedea decât ca pe o extensie a mamei lui. Aceasta îl alinta necontenit, ceea ce nu făcea decât să-mi amplifice ura. Apoi, într-o zi, cam la o lună după ce a sosit, câțiva dintre ceilalți fii de nobili și cu mine luam lecții de tras cu arma pe domeniu. Unii dintre băieții mai mari mă împingeau, mă insultau, spunându-mi că sunt un bastard, nimic prea creativ. N-am fost niciodată prea bun la bătăi, dar crescusem cu vreo trei centimetri în acel an și m-am gândit că poate era timpul să mă apăr. M-am ales cu trei coaste rupte și un ochi vânăt. M-au bătut măr. Un lacheu a trebuit să mă ducă în camerele mele, țipând și zvârcolindu-mă, înainte ca bătăușii să mă lase inconștient. Bram a intrat câteva minute mai târziu, cu hainele rupte, un genunchi însângerat și un ochi vânăt, la fel ca al meu. „I-am rezolvat pe cei pe care i-ai ratat" – asta mi-a spus. Aveam aceeași vârstă, dar pe atunci era mult mai mare decât mine. Eu încă arătam ca un copil sfrijit, dar Bram era aproape un bărbat. L-am întrebat de ce a făcut-o, iar el a spus: „Nu-i voi lăsa să-mi numească fratele bastard." Am izbucnit în râs, chiar și cu coastele rupte. N-am putut să mă abțin. Și, din acea zi, am fost de nedespărțit.

Îmi imaginez scena cu ușurință.

— Înseamnă că e un om bun? Atât de bun pe cât spui?

— E chiar mai mult de atât. E cel mai bun.

— Am nevoie de timp în compania lui, îi spun. N-o să câștig niciodată dacă nu ne petrecem timpul împreună.

— Atunci, trebuie să înveți cum să flirtezi. Nu las viitorul țării în mâinile cuiva care credea că nişte capete de crevete sunt romantice.

— Nu-i corect! M-ai luat pe nepregătite!

Emmett mă fixează cu privirea.

— Bine, atunci mai încearcă o dată!

— Ce să încerc?

— Să flirtezi cu mine.

— Bleah!

— Ca să exersezi.

Îmi zâmbeşte larg.

— Pretinde că sunt Bram.

Mă uit în jos la picioare, şovăind. Mi-l imaginez pe Bram, cu ochii blânzi, maxilarul perfect şi gropița aceea în obraz. Am emoții doar cât mă gândesc la el.

— Ăă… Cum ți-a fost ziua?

Emmett îmi ridică bărbia cu vârful degetului mare.

— Te ajută contactul vizual. Vorbeşti de parcă ai discuta cu bunica ta. Încearcă din nou.

— Ai citit vreo carte bună în ultima vreme?

— Ce faci, îl chestionezi?

Ridic mâinile în aer de frustrare.

— Atunci arată-mi tu cum se face!

Se apleacă astfel încât să fim la acelaşi nivel, înclinând uşor capul. Privirea îi coboară către buzele mele, apoi revine la ochi.

— Nu ți-am observat niciodată ochii până acum. Sunt foarte frumoşi!

Stomacul mi se strânge într-un mod neplăcut.

— Mulțumesc! I-am crescut singură.

El îşi dă ochii peste cap şi pufneşte nemulțumit.

— N-avem nicio şansă!

— Ştiu că mă minți, îi spun. Nimeni nu mi-a complimentat vreodată ochii căprui.

— Oamenii n-au bun-gust. Încearcă din nou!

— Vreau să te cunosc mai bine.

Emmett îşi întinde mâinile într-un gest de „aşa şi aşa”.

— Atinge-mi brațul când o spui.

Întind mâna şi-i ating interiorul încheieturii.

— Vreau să te cunosc mai bine.

El îşi duce mâna la inimă.

— O, Ivy, sunt măgulit!

— Taci!

— Oamenilor le place sinceritatea, îmi spune. Îi ajută să se simtă mai apropiați de cineva. Nu există un mod mai rapid de-a te apropia de cineva decât cu ajutorul unui secret. Spune-mi ceva!

— Vrei să-ți spun un secret?

Întâmplarea din labirint se repetă.

Emmett încuviințează din cap.

— Sunt îngrozită! Ai spus-o chiar tu. Viitorul întregii țări depinde de abilitatea mea de a-l face să se îndrăgostească de mine. Dacă nu sunt în stare s-o fac? Cum o să trăiesc mai departe dacă îi condamn pe toți la cruzimea ei pentru veşnicie doar pentru că nu sunt destul de fermecătoare sau de frumoasă?

Este şi o parte pe care nu o spun – şi de Emmett mi-e frică.

El mă priveşte un moment, ascultându-mă cu atenție.

— Nu-mi fac griji în privința asta.

— Eu, da.

Se uită la ceasul de pe poliță.

— Ar trebui să te duc înapoi. Trebuie să te odihneşti.

Uşa căsuței e descuiată, şi urc treptele în vârful picioarelor ca să nu fac zgomot.

O umbră se mişcă prin întuneric. Faith stă în capul oaselor în pat.

— Şarpe ce eşti! mârâie la mine. Mă întreb cum o să reacționeze Bram când o să îi spun că ai lipsit toată noaptea.

— Faith, te rog! o implor. Nu e ceea ce crezi.

— Emmett nu te poate salva.

— Ce vrei de la mine? o întreb, gâtuită.

— Îl vreau pe Emmett înapoi.

— E doar al tău. Nu despre asta e vorba.

N-am energia necesară să mă cert cu ea. Deodată, simt că mi se înmoaie genunchii. Camera parcă se învârteşte cu mine.

— Atunci, despre ce?

Mi-ar fi mai uşor să fiu supărată pe ea dacă n-ar părea atât de nefericită.

— Aş vrea să-ți pot spune, îi răspund.

— Atunci nu mai avem ce discuta! se răsteşte la mine.

Tonul ei mă îngheață. Mă strecor în pat, incapabilă să mă opresc din tremurat, şi las somnul agitat să mă cuprindă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Mă trezesc în zori, când ușa de la dormitor se deschide cu zgomot. În cadrul ușii, în cămașă și cu boneta de noapte, se află vicontesa Bolingbroke. Faith stă lângă ea.

— A ieşit afară în toiul nopții, declară Faith, de parcă propune să mă ardă pe rug. A fost extrem de necuvenit. Am fost nevoită să vă anunț de îndată.

Deschid gura să protestez, dar mă arde gâtul. Tremur şi transpir în acelaşi timp. Mă doare tot corpul din interior spre exterior, de parcă ceva se învinețește și se rupe fără încetare. Clipesc să-mi alung somnul de pe gene, dar vederea mi se întunecă.

Vicontesa Bolingborke aleargă la mine şi-mi pune mâna rece pe frunte.

— A făcut febră, domnişoară Fairchild. Adu doctorul şi camerista! Nu ştiu exact ce fel de farsă încerci să faci, acuzându-ți adversara, vizibil bolnavă, de necuviință, dar data viitoare când o să mai minți o anunț pe Maiestatea Sa.

Faith bâiguie, roşie la față de furie, apoi iese nervoasă din cameră.

Când mă trezesc, Lottie îmi şterge fruntea cu o cârpă rece.

— Sst, domnişoară, eşti bine!

Mă liniştește ca pe un copil, şi închid ochii încet.

— Ce s-a întâmplat? întreb, răgușită.

Lumina pătrunde pe fereastră şi bănuiesc că am dormit multă vreme.

— Ai făcut febră, draga mea. Doar relaxează-te!

Mâinile mă dor cel mai tare. Sunt umflate şi urâte, şi-mi simt încheieturile prea înțepenite ca să le mişc.

Când mă trezesc din nou, Greer stă lângă mine.

— Mi-au spus să te conving să bei, zice ea şi înclină un pahar cu apă rece spre gura mea.

Fiecare înghițitură e o agonie.

Întunericul e rece ca un sloi de gheață şi mă înghite pe de-a-ntregul.

EMMY ITO

Marion și Faith sunt în grădină, iar Greer stă de veghe lângă patul lui Ivy. Olive e în bucătărie, iar părul meu arată mai rău ca niciodată.

Jur că mă urăşte camerista. În seara asta iau cina cu prințul Bram, răsplata mea pentru că am câştigat cursa aia blestemată prin labirint – o cină, singură cu el, iar eu arăt ca un pudel.

Camerista a folosit un cleşte de ondulat părul pe şuvițele din față şi acum îmi atârnă în fața ochilor ca nişte arcuri mici. Le dau la o parte, frustrată, împăturesc revista de modă şi străbat căsuța ca să văd ce face Olive în bucătărie.

— Ai făină în păr, îi spun.

Ea se şterge, dar îşi face o dâră albă pe față.

Îi arăt aluatul care creşte lângă vatră.

— O să ne îngropi în brioşe.

— În cazul ăsta, sărmanul Bram o să moară singur.

Gândul la nemurirea lui mă îngrețoşează de fiecare dată, dar râd, pentru că e vorba de Olive, iar ea zâmbeşte fericită când mă vede râzând.

Mă sprijin cu cotul de bufet.

— Fii sinceră, arăt ridicol?

Olive presară făină pe blatul de lemn în timp ce se gândeşte.

— Arăți ca un câine foarte sofisticat.

— Eşti nepoliticoasă!

— Am spus unul sofisticat!

Își șterge mâinile de șorț.

— Vino încoace!

Deschide robinetul și udă un prosop pe care mi-l întinde peste șuvițele de păr, netezind cârlionții oribili. Pe urmă, aranjează clamele din nou.

— Mult mai bine!

Se aude o bătaie în ușa de la intrare și alergăm împreună să răspundem. Bram a venit singur, îmbrăcat cu o jiletcă roșu-burgund, la care a asortat o cravată înfoiată. Chipul îi e perfect, ca de fiecare dată. Înclină capul spre noi.

— Lady Ito, arăți minunat!

— Eu i-am făcut părul! exclamă Olive, dar am trântit deja ușa în urma noastră.

Prințul mă conduce pe alee, pe dealul nu prea înalt care înconjoară palatul.

— Sper că nu te deranjează dacă am pregătit cina în oranjerie în seara asta.

Tresar când aud pași în urma noastră și mă întorc, observând o bătrână într-o rochie urâtă și demodată care merge după noi.

— Însoțitoarea noastră, îmi explică Bram. Sunt hotărât să respect buna-cuviință, dar m-am gândit că ți-ar plăcea să scapi de Bolingbroke în seara asta. Contesa de Tribley e una dintre prietenele străbunicilor mei încă de când erau la școală. E foarte amuzantă, e grozavă la jocurile de cărți, dar e pe jumătate surdă, așa că m-am gândit că s-ar potrivi perfect.

Râd și-i fac cu mâna bătrânei, care-mi răspunde la fel.

Oranjeria este decorată cu o mie de lumânări care dansează în lumina sticlei pe întuneric.

Sub unul dintre portocali se află o masă aranjată cu sfeșnice, argintărie și o față de masă albă. Nu sunt genul care să fie dată pe spate de gesturi grandioase, dar trebuie să recunosc că e cu adevărat încântător.

Contesa Tribley se aşază într-un fotoliu din colţ şi îşi scoate lucrul de tricotat.

Bram este un ascultător foarte atent. Pune toate întrebările potrivite. Câți frați am (patru, iar eu sunt mijlocia). Ce pasiuni am (cititul, pianul și pictura). Ce speranțe de viitor am (să călătoresc).

— Să călătoreşti? întreabă, aparent surprins. Adică, pe mare?

— Dincolo de ea, îi răspund cu prea multă îndrăzneală.

N-am vrut niciodată să mă mărit, nu ca fetele celelalte. E ironic, presupun, că străbunicii mei au riscat totul, traversând oceanul ca să ajungă în țara asta, iar eu mi-am petrecut toată viața dorindu-mi s-o părăsesc. Nu aveam cum să călătoresc fără un soț alături și o moşie de întreținut.

Nu aveam de gând să fiu soție. Ci pictoriță, pirată sau poetă.

Asta e treaba cu fetele ca Marion şi ca mine, crescute cu poveşti despre tărâmuri conduse de oameni şi nu de o regină elfă. Ştim exact cât de vastă este lumea dincolo de toate acestea.

Ar fi trebuit să renunț devreme la competiția pentru a deveni Regina Lunii Mai, dar, ca de obicei, orgoliul a avut câştig de cauză. L-am zărit pe tatăl meu în public şi mi-am amintit de lecția pe care mi-o ținea mereu în copilărie. „Orice ai face, încearcă să dai tot ce ai mai bun.” I s-ar fi frânt inima să mă vadă eşuând intenționat, şi ar fi ştiut. Sunt sigură că ar fi ştiut.

Chipul lui Bram se înseninează.

— Am văzut doar o mică parte din lumea oamenilor. Visez să văd mai mult.

Mă mir să-l aud spunând ceva ce contrazice politicile izolaționiste stricte ale mamei sale.

Îi dezvălui ce mi-au povestit bunicii mei despre Kyoto, despre străzile întortocheate şi verile fierbinți şi umede. E

alarmant de drăguț când mă ascultă, cu bărbia perfectă sprijinită în palmă.

După ce termin, gesticulează spre poşeta cu mărgele pe care am pus-o pe masă.

— Ce-i acolo? mă întreabă.

Mă prefac jignită.

— E nepoliticos să întrebi o domnişoară ce are în poşetă.

— Dar tu nu eşti o domnişoară obişnuită. Ai bani de drum? O să mă părăseşti atât de curând? întreabă în glumă.

Iau poşeta şi scot vechiul pachetul de cărți de tarot pe care mi l-a oferit guvernanta mea când am împlinit treisprezece ani. Îmi făceam griji că s-ar putea să nu avem ce discuta, dar cărțile sunt un subiect bun de conversație. E mai uşor decât să vorbesc despre mine însămi.

— Vrei să-mi ghiceşti? mă întreabă. În patria mea, avem oracole, dar ele trăiesc mai mult în copaci şi-n peşteri. Îți prefer compania.

Îi dau pachetul şi-l rog să-l amestece, apoi să tragă o carte. Diavolul ne zâmbeşte de pe masă. Bram plescăie din limbă.

— O, nu-mi place cum arată!

Inima îmi tresaltă în piept, iar afecțiunea pe care o simt pentru Bram mă ia prin surprindere.

— Înseamnă că cineva o să te trădeze.

O expresie îngrijorată îi traversează chipul, dar şi-o înlocuieşte imediat cu zâmbetul lui amabil.

— E rândul tău!

Nu-i nevoie să-mi bat capul, va fi aceeaşi carte care îmi pică de câteva luni. Oricât le-aş amesteca, rezultatul e mereu acelaşi. Lumea întreagă.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă după ce trag cartea.

Înseamnă că o să plec.

— Că pot avea tot ce îmi doresc, dacă sunt suficient de curajoasă să îl iau.

Privindu-l pe Bram în lumina tremurătoare a lumânărilor, sunt cuprinsă de sentimentul că, pentru prima dată, aş putea avea ceva pentru care să vreau să rămân.

Contesa Tribley moţăie în fotoliu, aşa că Bram mă conduce singur înapoi la căsuţă.

Mă lasă în faţa uşii după ce îmi sărută delicat mâna. Înţeleg deodată ce vor să spună oamenii când zic că simt fluturi în stomac. În stomacul meu e un adevărat iureş.

— A fost o plăcere, lady Ito!

— Şi pentru mine la fel, îi răspund, surprinsă că vorbesc serios.

Se întoarce exact la timp ca să rateze mişcarea fulgerătoare a uşii laterale, dar eu o văd: fratele lui, strecurându-se afară din căsuţă şi fugind în noapte.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Am o amintire vagă cu Marion citind la căpătâiul meu, la lumina lumânării. Apoi, cu Greer schimbându-mi bandajele de pe mâini. „Asta primeşti pentru că te-ai aruncat în Tamisa cu răni deschise", mă dojeneşte, dar vocea ei e blândă, iar chipul îi este brăzdat de îngrijorare.

Oare Coroana îi va plăti familiei mele dacă mor aşa sau voi deveni doar o altă fată Benton sacrificată pe altarul bârfelor? Este oarecum amuzant, presupun, să încerci o lovitură de stat împotriva reginei şi să mori în schimb din cauza unei infecţii.

Apoi vin visele, locuri în care culorile sunt distorsionate într-un mod greşit. Sunt la o încoronare, cu o coroană pe cap. Sunt la un ceai, iar pereţii se topesc precum ciocolata lăsată la soare. Galopez în spinarea unui cal printr-un ţinut care nu seamănă deloc cu acesta.

Simt o mână puternică, bătătorită, pe frunte, alinând, ca şi cum ar putea să-mi alunge febra.

Păr castaniu. Ochi pătrunzători.

Acesta pare cel mai real vis.

Când mă trezesc din nou, Olive mă veghează. Scoate un oftat din scaunul unde stă, lângă patul meu, şi scapă cartea pe podea.

— Te-ai trezit! exclamă ea.

Sunt mai lucidă decât am fost în ultimele zile, deşi sunt încă prea slăbită să ridic capul.

— Eram convinse c-o să mori! continuă, şi mă întreb dacă Olive a avut vreodată un gând căruia nu i-a dat glas

imediat.

Emmy apare în prag, apoi un grup de fete dau buzna în cameră. Poartă rochii de mătase, diamante în păr şi par îmbrăcate pentru un bal. Greer lasă din mână evantaiul cu pene de albatros şi dă fuga la mine.

— Credeam c-ai murit.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc! spun răguşită.

Celelalte fete izbucnesc în râs, dar ceva aspru şi îndurerat apare în treacăt pe chipul frumos al lui Greer.

Lottie îşi face loc printre celelalte, care stau înghesuite în prag.

— Lăsaţi-i puţin spaţiu! strigă ea şi-mi dă la o parte părul care mi s-a lipit de frunte, sprijinindu-mă în perne.

Am senzaţia că oasele mele au o sută de ani, dar fierbinţeala febrei s-a domolit. Îmi verific încheieturile degetelor şi observ că s-au mai dezumflat. Am trecut de ce era mai greu.

— Cât am dormit? le întreb.

— Trei zile, ciripeşte Olive.

Am ratat concertul de cvartet de miercuri, iar acum ratez balul familiei Harrowfield. Presupun că n-au mai avut loc încercări în absenţa mea, având în vedere că nimeni nu are răni vizibile, dar am irosit foarte mult timp pe care l-aş fi putut petrece cu Bram.

Lottie dispare să-mi aducă supă pentru cină, iar fetele îmi urează toate cele bune înainte de a ieşi pe rând pe uşă, către trăsuri.

Mai trece o zi până să fiu în stare să mă ridic din pat şi să mi se permită să particip din nou la activităţi cu celelalte fete. Toată lumea, în afară de Faith, mă alintă, chiar şi Greer, care pare să se fi înmuiat.

Îmi amintesc ce a spus Olive în prima zi la Caledonia Cottagge: „Speram să devenim toate prietene!" Eu nu-i împărtăşeam spe-ranţa, dar poate că faptul c-am fost la un pas de moarte era tot ce-mi trebuia. Faith nu a mai adus vorba despre escapada mea nocturnă.

A doua zi, sunt în sfârşit suficient de puternică să mă dau jos din pat şi abia aştept să ies afară! Lottie mă ajută să mă îmbrac pentru prima mea ieşire completă de când m-am îmbolnăvit – o plimbare prin parc –, când îmi strecoară un bilet în mână. Continuă să-mi încheie rochia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar eu ascund bucata de pergament în palmă. N-o pot citi acum, cu Faith uitându-se la mine.

Vastul teren verde al palatului este deschis publicului, iar la plimbarea de azi ne simțim ca şi cum am fi expuse privirilor. Oamenii şuşotesc în spatele evantaielor în timp ce trecem, judecându-ne frumusețea şi farmecul, şi dându-şi cu părerea care dintre noi ar fi cea mai potrivită pentru a deveni prințesă.

Țin o umbrelă de dantelă într-o mână, iar cealaltă este agățată de brațul lui Olive. Aceasta este o companioană perfectă pentru astfel de momente, pentru că nu se opreşte niciodată din vorbit, aşa că eu nu trebuie să spun niciun cuvânt.

— Problema cu croasantele este că trebuie să împături aluatul în straturi…

De minute bune povesteşte despre tehnici de pregătire a alua-tului şi a umpluturilor.

Mă detaşez de vorbăria lui Olive şi privesc grădinile, acum de un verde vibrant după o iarnă umedă în Anglia. Observ un petic de brânduşe mov pe o colină lină şi, dincolo de el, o încurcătură de tufe de trandafiri.

Astăzi suflă o briză uşoară, dar şalul pe care l-am legat cu un nod în jurul coastelor nu mă lasă să tremur de frig. Boneta îmi atârnă pe spate; nu e tocmai o înfățişare cuvenită, dar e divin să simt soarele pe piele după atâtea zile închisă în casă.

Faith şi Marion se plimbă la braț în fața noastră, iar Emmy şi Greer vin din urmă.

Grupul se opreşte în loc când doi cai apar pe potecă. Călăreții încetinesc şi îşi scot jobenele când se apropie de

noi.

— Lady Ivy, ți-ai revenit!

Bram coboară de pe cal cu un zâmbet larg pe față. Emmett rămâne călare, uitându-se de sus la mine cu o expresie pe care nu reușesc s-o deslușesc.

O agitație de fuste se declanșează în timp ce restul fetelor se înghesuie în jurul nostru, toate vorbind cu Bram în același timp. Greer îl întreabă dacă îi place noua ei pălărie. Olive îl întreabă dacă a primit coșul cu biscuiți pe care i l-a trimis. Faith se împiedică artistic de vârful pantofului și ajunge în brațele lui.

El o ridică repede, zâmbind. Emmy face un pas lateral în fața ei, spunând:

— Mereu am fost lăudată pentru echilibrul meu.

Cocoțat pe cal, Emmett dă din bărbie spre mine. „Fă ceva", îmi șoptește fără glas. Celelalte fete sunt prea atente la Bram ca să-l vadă.

„Ce?" îi răspund în același mod.

Emmett ridică o mână înmănușată la frunte și se preface că leșină.

Pare umilitor. „Nu!"

Emmett își drege glasul zgomotos.

— Vai, lady Ivy, pari cam palidă!

— Mă simt destul de bine, mulțumesc pentru grijă, Alteța Ta!

— Nu! Nu! Frate, nu ți se pare că nu arată bine? Ar fi bine s-o conduci înăuntru.

Dacă Emmett n-ar fi prea departe, i-aș trage un picior.

Bram mă privește îngrijorat.

— Da, ai fost tare bolnavă!

Îmi înăbuș supărarea pe Emmett și-mi amintesc că am un rol de jucat. Trebuie să-l fac pe Bram să mă iubească. Emmett are dreptate, chiar dacă asta îl face enervant.

— O să le rog pe celelalte fete să mă ducă înapoi la căsuță, îi spun încetișor. N-aș vrea să-ți stric după-amiaza asta frumoasă.

Îmi duc batista la frunte şi flutur din gene, jucând un teatru convingător

— Nu strici nimic! Insist să mă asigur că ajungi acasă în siguranță.

Este galant, exact aşa cum mă aşteptam.

Îi surprind privirea lui Emmett exact când mă întorc pe alee.

— Calul tău este o adevărată frumusețe, îi spun lui Bram, amintindu-mi de sfatul fratelui său.

Emmett pleacă în galop, lăsând în urmă un nor de praf.

Ochii lui Bram se încrețesc când zâmbeşte.

— O cheamă Mab şi promit că e mai politicoasă decât fra-tele meu!

— Mai ai şi alți cai? îl întreb.

— Câțiva, deşi ea îmi place cel mai mult.

— Mă simt mai bine acum, că nu mai stau în bătaia soare-lui. Poate ar trebui să facem un ocol pe la grajduri? Mi-ar plăcea să-i văd.

Bram cade pe gânduri o clipă.

— Eşti sigură că te simți destul de bine?

— Foarte sigură.

Tăiem peluza pe diagonală, îndreptându-ne spre grajdurile de pe cealaltă parte a palatului, adăpostite sub umbra copacilor, departe de privirile vigilente ale vicontesei şi ale celorlalte fete. Este nepotrivit, dar puțin probabil să ne vadă cineva.

În timp ce mergem, îmi amintesc ceva ce mi-a spus Emmett despre faptul că lui Bram îi plac fructele de aici, pentru că sunt diferite de cele care cresc în Lumea Cealaltă.

Scot un măr verde şi un briceag din buzunarul legat de şoldul rochiei mele de plimbare.

Întotdeauna am considerat că lecțiile de etichetă care ne învățau să tăiem felii de fructe în timp ce mergem sunt printre cele mai stupide, dar mi-au plăcut pentru că-mi

ofereau un pretext să port un cuțit. Şi, desigur, acum se dovedeşte util.

Străpung coaja mărului şi tai cu grijă o mică felie.

— Vrei o bucată?

I-o ofer lui Bram cu vârful cuțitului.

El zâmbeşte şi o acceptă.

— Ştii, îmi spune mestecând, noi avem altfel de fructe în Lumea Cealaltă.

Îmi vine să râd. E clar că Emmett îşi cunoaşte fratele foarte bine.

— Serios? îl întreb.

— O, da! Ceva ca o rodie, dar mare cât o farfurie de la cină, cu sâmburi dulci ca mierea şi fructe de pădure mai negre ca noaptea, care au gust de fum şi de sare.

Aş vrea să am un carnețel să notez. Abia aştept să-i scriu lui Ethel despre toate astea.

— Ce îți place mai mult, mâncarea de aici sau de aca…

Cât pe ce să spun „acasă”, dar nu ştiu dacă Bram mai consideră că Lumea Cealaltă este acasă pentru el. E o idee tulburătoare, o lumea aproape de a noastră, dar cumva intangibilă. Poate de aceea eram atât de obsedată de ideea asta când eram copil.

Probabil Bram înțelege la ce mă refer, pentru că rămâne pe gânduri o clipă înainte de a răspunde.

— Mâncarea de aici, dar băuturile de acolo. Întăritoarele acidulate care au gust de lămâi şi trandafiri, vinul fermentat din florile ce înfloresc noaptea…

Are o privire distantă, imaginându-şi un loc pe care eu nu-l pot vedea.

— Probabil îți lipseşte!

Mă gândesc la propria mea copilărie şi cât sufăr pentru că nu mă mai pot întoarce.

Rămâne o clipă pe gânduri, iar încălțările noastre scârțâie pe poteca de pietriş. Profit de ocazie să-l privesc pe furiş, încadrat de frunzele verzi ce tremură în lumina soarelui. Are un pistrui pe linia unghiulară a maxilarului

pe care nu l-am observat până acum. E aşa de frumos, încât doare să-l priveşti direct, căci e ca şi cum te-ai uita fix în soare. Mă întreb dacă mă voi obişnui vreodată cu asta, dacă îl voi lua de soţ sau dacă îmi voi petrece tot restul vieţii copleşită de acest sentiment de uimire.

Îşi trece o mână prin părul ondulat, brăzdat de şuviţe aurii decolorate de soare.

Păr castaniu. O mână puternică pe fruntea mea, alungând febra.

Băieţii de la grajd se risipesc ca umbrele în momentul în care intrăm în hangarul luminat de razele de soare. Mergem încet pe lângă boxele cailor, mângâindu-le boturile catifelate.

— Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai vizitat când eram bolnavă.

Îşi încruntă sprâncenele, părând confuz.

— Am fost plecat.

— O, probabil a fost ceva ce am visat!

Cât de jenant!

Se opreşte brusc şi arată spre un morman de baloturi de fân. Îşi scoate haina şi o întinde pentru mine. Mă aşez încet lângă el.

Un rid adânc îi traversează fruntea, în timp ce îşi răsuceşte inelul gros de aur de pe degetul mic.

— De fapt, voiam să-ţi cer scuze pentru asta. Am trimis flori, dar meriţi mai mult de atât. Mi-aş fi dorit să te pot ajuta.

— Să mă vindeci, cum ai făcut în ziua Paradei Pactului, vrei să spui?

Un alt rid îi apare între sprâncene.

— Nu! Aş fi făcut-o dacă aş fi putut, însă magia mea nu e atât de dezvoltată ca a mamei – mai degrabă trucuri de salon decât altceva. Pot gestiona tăieturi mici şi vânătăi, dar nu mai mult.

Chipul lui Emmett îmi răsare brusc în minte. Întind mâna să-i ating cămaşa lui Bram.

— Vreau să te cunosc mai bine.

Colțul gurii i se curbează într-un zâmbet abia schițat.

— Chiar așa?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Spune-mi mai multe despre magie!

Emmett mi-a spus că oamenii apreciază sinceritatea. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții dorindu-mi să aflu mai multe despre elfi. Dacă Ivy de zece ani ar putea să mă vadă acum…

— Nimeni nu mă întreabă asemenea lucruri, îmi spune, zâmbind. Magia limitată, așa cum fac eu, e înnăscută.

De-a lungul marginii grajdului se află mici pâlcuri de păpădii. Bram flutură mâna, iar florile se transformă în lalele roz. Icnesc de uimire.

Bram pufnește în râs.

— Nu folosește la mare lucru.

Lalelele se prefac în cenușă în timp ce vorbește.

Bram închide pumnul și-l deschide iar, dezvăluind o monedă lucioasă de aur. Mi-o întinde și constat cu uimire că e rece ca gheața.

— Așteaptă! îmi spune încet.

Iar moneda mi se topește într-o băltoacă mică în palmă.

Râd de uimire.

— Magia puternică, așa cum are mama, este produsul anilor de studii în școlile palatului. Eu n-am avut niciodată răbdare pentru asta și am venit aici când eram foarte mic. Nu are cine să mă învețe în afară de ea, iar ea nu are nici timp, nici vreun interes pentru așa ceva.

Mi se taie respirația auzindu-l vorbind despre Lumea Cealaltă. Un milion de întrebări mi se adună pe vârful limbii. Cum arată, cum miroase, plouă tot timpul ca aici, toți sunt la fel de frumoși ca tine, cum funcționează magia?

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, îi spun.

El ridică din sprâncene.

— Da?

Mă îmbujorez și regret brusc că am vorbit, dar acum nu mai pot da înapoi.

— Mi-am petrecut jumătate din viață obsedată de elfi. Am adunat toate informațiile disponibile, am făcut desene cu Lumea Cealaltă, iar pe sora mea și pe Greer le puneam să se joace cu mine de-a elfii.

Nu-i povestesc și că n-am reușit niciodată să depășesc cu adevărat etapa aceea.

— Aveam o carte din care ne citea fosta noastră bucătăreasă, Elfii din Insulele Britanice. Cred că am trasat ilustrațiile din carte de cel puțin o sută de ori.

Îmi acopăr gura cu mâna. N-ar fi trebuit să admit în fața fiului reginei că dețin informații ilegale despre elfi.

— Îmi pare rău! exclam. Cartea a fost arsă când mama și-a dat seama despre ce era vorba.

Bram mă privește cu atenție.

— N-am să spun nimănui. De fapt, sunt puțin ușurat. Nimeni nu vorbește niciodată cu mine despre asta. E ca și cum nu le place ideea că sunt diferit.

— Mie îmi place că ești diferit.

Și o spun sincer.

— Și să nu te îndoiești niciodată că îmi doresc mereu să aflu mai mult.

El strânge din buze.

— Mi-e greu să vorbesc despre casa mea. Relația părinților mei nu s-a terminat cu bine. Mă simțeam prins la mijloc.

— De-asta ai decis să vii aici?

Bram ridică din umeri.

— Nu prea a fost decizia mea. Mama și tata au domnit împreună ca rege și regină ai Lumii Celeilalte, dar nu erau de acord în privința câtorva lucruri, în special asupra modului în care oamenii ar trebui tratați. Mama, la fel ca mulți de la curtea ei, avea o slăbiciune pentru a folosi oamenii ca pe niște jucării, dar tata avea o inimă blândă și nu putea suporta astfel de lucruri. Când mama a încercat

să-l înlăture printr-o lovitură de stat la scurt timp după ce m-am născut, el nu a avut de ales decât să închidă definitiv poarta dintre lumile noastre.

— Așa a ajuns pe câmpul de luptă în ziua aceea? mă minunez eu. Cum a învins-o tatăl tău?

Pare atât de trist, încât îmi pare rău că l-am întrebat!

— Cu ajutorul fierului.

Cuvântul îmi este foarte puțin cunoscut. Probabil l-am citit în cartea cu povești a doamnei Osbourne.

— Nu știu ce înseamnă asta.

Bram ridică din umeri.

— Presupun că n-ai de unde să știi. E un element natural, un fel de metal pe care poți să-l topești ca să faci obiecte precum armele, uneltele și lanțurile. Mama a șters orice referire la fier din istorie.

— Iar tatăl tău l-a folosit împotriva ei?

— Se temea de ea. Și avea toate motivele.

— Așa că ea a venit aici.

Bram încuviințează cu o mișcare din cap.

— Nu putea să meargă acasă, dar avea totuși nevoia de-a fi regina unui ținut.

— Dacă ușa era încuiată, cum a pătruns aici?

Bram se uită solemn în pământ.

— Poate că tatăl mei avea o inimă blândă, dar era totuși rege, iar pe măsură ce mă apropiam de vârsta maturității, deveneam o amenințare din ce în ce mai mare pentru el. Curtea din Lumea Cealaltă este nemiloasă și competitivă. Toți trăiesc veșnic, așa că singura cale de a ajunge pe tron este să-l ucizi pe ocupantul său anterior. Tatei îi era teamă că încă îi eram loial mamei mele sau, poate, că eram pur și simplu ambițios, și a devenit paranoic, crezând că încerc să-l omor. Farmecele pe care le-a pus asupra porții permiteau doar celor din sângele nostru să o traverseze. M-a alungat în toiul nopții și a închis-o definitiv în urma mea.

Mă simt copleşită de durere – durere pentru Bram, alungat din țara lui natală, pentru felul în care a fost trădat de propriul tată, dar şi pentru mine însămi, odată cu distrugerea finală a teoriei mele cum că Lydia ar fi putut să cadă într-o altă lume. Avea dreptate, sunt copilăroasă. Lydia nu este o fată dintr-un basm cu elfi; este doar o fată.

Dar Bram mi-a arătat că magia există, chiar dacă este mică.

— Îmi pare foarte rău, Bram!

El întinde mâna şi-mi şterge o lacrimă de pe obraz. Nici nu mi-am dat seama că plângeam. Bram o ține pe vârful degetului şi o transformă într-un fulg care se topeşte apoi într-o picătură de lichid.

— E în regulă! spune el. Acum sunt aici, nu-i aşa?

— E o prostie. Când sora mea a dispărut, am crezut că poate era… acolo.

Bram se uită la mine, nu cu milă, ci cu o tristeţe împărtăşită.

— Îmi pare rău, Ivy!

Se joacă cu inelul de pe degetul mic de la mâna dreaptă. Are câte un inel de aur pe toate cele zece degete, dar acesta e cel mai delicat, incrustat cu o perlă micuță.

Gesticulez spre inele.

— Au vreo semnificație?

Bram ridică din umeri.

— Suveniruri de acasă.

Îmi strecoară pe arătător inelul cu perlă.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Dar vreau s-o fac.

— De ce?

— Când o să mă uit prin sala de bal şi o să-l văd pe degetul tău, o să simt că te ating, chiar dacă nu e adevărat.

Roşesc, iar el întinde mâna şi-mi ridică bărbia ca să mă uit la el.

— Şi eu vreau să te cunosc mai bine, Ivy Benton!

Deodată, mă cuprinde teama că are să mă sărute şi vreau să-l sărut şi eu, dar nu mă simt pregătită. Scot mărul şi briceagul din buzunar doar ca să am ceva de făcut cu mâinile. Bram mă priveşte atent în timp ce tai altă felie. I-o ofer din nou pe vârful cuţitului.

Mă ţinteşte cu privirea când se apleacă, de parcă ar vrea să mă sărute, apoi îşi înfăşoară buzele pline în jurul feliei şi o mănâncă direct de pe cuţit.

Expir tremurând, dar el doar zâmbeşte în timp ce mestecă.

Pun mărul şi cuţitul înapoi în buzunar, dar degetele mele ating biletul împăturit pe care mi l-a strecurat Lottie mai devreme.

Mai târziu, în intimitatea camerei mele, îl desfac. Într-o scriere necunoscută, copilărească, sunt scrise cuvintele: Cred în tine. EDV. Iar dedesubt, un mic desen cu un crevete şi o inimioară chiar în mijlocul capului său.

MARION THORNE

Faith Fairchild ar putea fi, cu adevărat, sfârșitul meu.

— Psst, Marion! şopteşte ea în timp ce ne plimbăm pe te-renurile palatului.

Înainte să apuc să protestez, mă trage de braț şi mă duce printre pereții de sticlă ai oranjeriei.

Cascadoria lui Ivy Benton cu prințul Bram a fost insuportabilă, e drept, dar măcar ne-a scutit pentru o vreme de atenția vicontesei Bolingbroke.

Faith respiră greu, iar obrajii îi sunt roşii de efort. Părul ei castaniu este împletit într-o coroană pe creştet, dar azi e umed şi mici şuvițe i se ondulează pe lângă urechi.

Îşi trece limba peste buza plină de jos şi…

— Marion! spune mai aspru şi clipesc, întorcându-mă în prezent.

Stăpâneşte-te!

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, îmi zice.

Orice, aproape îi spun, dar ar fi o prostie, aşa că dau din cap.

— Te deranjează dacă fac schimb de camere cu Olive?

Clipesc de câteva ori.

— Schimb de camere?

— Da! Ca să stăm noi două împreună, spune şi expiră. Abia mai pot suporta să mă uit la Ivy. Ştiu că se furişează pe afară cu Emmett şi, după isprava de mai devreme cu Bram, sunt mai tentată ca oricând s-o sufoc în somn. E mai bine pentru siguranța tuturor. Nu cred că Olive s-ar

supăra să se mute vizavi, iar eu aş putea să stau cu tine în locul ei.

Gluma mă face să râd, dar e un râs lipsit de veselie. E vorba de Emmett, bineînțeles. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Am fost o proastă să presupun altceva.

Faith mi-a povestit despre relația ei cu Emmett în a doua seară pe care am petrecut-o în căsuță. Eram afară şi priveam apusul în grădina de trandafiri când a ieşit brusc şi a bombănit ceva pe înfundate cum că are nevoie de aer curat.

Am furat două pahare şi o sticlă prăfuită cu o băutură necunoscută din bucătărie, apoi m-am aşezat lângă ea pe o bancă veche de piatră, năpădită de muşchi.

— Se pare că simți nevoia să te confesezi cuiva, i-am spus.

Aşa că s-a confesat. Nu mințeam, dar nici nu voiam să ratez ocazia de-a mă ataşa de ea. Din momentul în care i-am zărit profilul în dimineața aceea la Parada Pactelor, am fost… fermecată. Da, ăsta e cuvântul potrivit! Să-i spunem fermecată. Mi se părea nespus de familiară, de parcă aveam un fir legat de inimă şi, ori de câte ori îi vedeam chipul, o forță invizibilă trăgea de el.

— Am crezut că aş putea să-l iubesc, mi-a explicat ea în noaptea aceea din grădină. Acum mi se pare ridicol.

— Eu cred că dragostea nu e niciodată ridicolă, i-am răspuns.

— De-asta eşti aici? m-a întrebat. Pentru că şi tu crezi că l-ai putea iubi pe Bram?

— O, nu! i-am spus sincer.

Era chiar contrariul, deşi nu i-am mărturisit atunci.

— De-asta eşti tu aici? i-am răspuns. Ca să te răzbuni?

A oftat, de parcă ținea pe umerii mici povara întregii lumi, apoi a clătinat din cap.

— Nu, Emmett nu mă iubeşte în felul acela. N-aş putea să-i stârnesc o asemenea reacție nici dacă aş încerca.

— Pe mine puteai să mă păcăleşti.

— Ceea ce e a fost între mine şi Emmett… e greu de explicat. Aveam nevoie unul de celălalt.

Asta am înțeles, măcar în parte.

— Dacă nu eşti aici pentru Emmett, atunci de ce?

Faith şi-a muşcat buza din nou şi m-am temut că, dacă îi dă sângele, aş fi nevoită să fac un gest frumos, cum ar fi să scot o batistă curată ca să-i şterg rana.

— Tata mi-a spus că trebuie să particip în sezonul ăsta şi n-am vrut să las nimic la voia întâmplării. El ar vrea să accept prima ofertă pe care o primesc doar ca să nu mai fiu problema lui. M-am gândit că Bram e cea mai bună opțiune. Ce clişeu, nu-i aşa?

— Cred că e mai mult decât un clişeu, i-am răspuns cu prea multă sinceritate.

Faith a zâmbit. Voiam s-o fac să zâmbească în continuare.

— S-ar putea să fii singura care crede aşa ceva.

Mi s-a părut că sunt foarte ingenioasă când m-am înscris în competiția asta cu mireasa prințului. Subiectul găsirii unui soț pentru mine a fost discutat la cină în familia Thorne de când mă ştiu.

Anglia reginei Mor e nespus de izolată de restul lumii. În afară de schimburile economice strict reglementate şi absolut necesare, nu există, practic, niciun contact cu lumea exterioară. Se spune că, într-o zi senină la Dover, poți vedea până în Franța. Lumina e de o frumusețe aparte când se reflectă pe rămăşițele zidului construit acum patru sute de ani pentru a o ține pe Mor la distanță.

Fiecare țară pare să aibă propria explicație pentru regina Mor şi domnia ei eternă. Înger sau demon, în funcție de cine întrebi. Pentru poporul tatălui meu, ea era un monstru. Nu exista altă explicație rațională pentru o femeie care trăia veşnic. Nu intri în pădure joia şi, cu siguranță, nu pleci de casă ca să navighezi spre Anglia. Dar, după cum povesteşte tatăl meu, seceta îi uscase pământurile familiei în Ghana, iar opțiunile îi erau epuizate. Aşa că s-a

urcat pe o barcă, alături de alții care credeau că demonii sunt doar mituri, și a traversat un ocean ostil.

Conform Decretului Regal din 1597, oricine are curajul să încheie un pact cu regina Mor devine cetățean.

Avea doar optsprezece ani când a îngenuncheat în fața ei și a cerut o sută de baloturi de stofă și o mașină de cusut.

În mai puțin de un an, devenise cel mai căutat croitor de pe Savile Row. Un an mai târziu, a folosit câștigurile pentru a deschide un magazin universal. Astăzi controlează jumătate din districtul comercial al Londrei, în West End. Și-a schimbat numele de familie din Agyapong în Thorne, ca și cum ar fi îmbrăcat o haină nouă care nu-i plăcea nici pe jumătate atât de mult precum cea veche.

Regina Mor i-a luat capacitatea de a visa. Odată mi-a spus că, dacă ar putea visa, ar visa la acasă.

Povestitor desăvârșit și om de afaceri nemilos, a devenit rapid un favorit al curții, iar regina i-a acordat un titlu ducal într-un timp mai scurt decât cel necesar pentru a-și cumpăra primul său magazin cu două etaje.

În vara în care a împlinit ٢٣ de ani, a întâlnit-o pe mama mea, o tânără englezoaică sobră, crescută pe o moșie din apropierea Cornwallului. S-au căsătorit două luni mai târziu. M-am născut în iarna ce a urmat, iar planurile au început imediat. Era duce, dar nu de prea mult timp, și știa că trebuie să-și consolideze moștenirea familiei. Asta însemna o căsătorie. Asta însemna eu.

Viitorul meu a fost mereu ca o groapă care se umplea cu nisip. Nu puteam face nimic să opresc asta. Am brodat mottouri despre cât de bine este să fii o fată cuminte. Am învățat să cânt la pianoforte, am devenit expertă în whist și puteam identifica toate plantele care creșteau la marginea pădurii de pe moșia familiei noastre.

Sora mea mai mică, Este, era umbra mea, partenera mea. Guvernanta și tutorii noștri ne antrenau ca pe niște

mici soldați, iar la zece și doisprezece ani eram capabile să organizăm un banchet, să gestionăm bugetul unei gospodării și să dansăm perfect un cadril.

Eram fete bune, ca să putem deveni soții perfecte.

După lecții, trebuia să merg în plimbări lungi ca să mă calmez, până nu mai simțeam nevoia să ies cu disperare din propria-mi piele.

Când aveam cincisprezece ani, am sărutat pentru prima dată o fată, la petrecerea oferită de lady Richfield pentru a marca echinocțiul de primăvară, apoi am vomitat într-un tufiș de hor-tensii. Penny Richfield era cu doi ani mai mare decât mine și s-a îmbujorat când mâinile noastre s-au atins peste crema de frișcă. Toamna trecută s-a căsătorit cu fiul cel mic al unui viconte și acum se preface că nu știe cine sunt.

Viitorul meu a devenit un mormânt care se umplea cu pământ.

Făceam pe toată lumea să râdă la fiecare eveniment al sezonului de baluri. Visam să mă urc pe o barcă spre Accra, să găsesc familia tatei și să-mi construiesc o viață diferită de aceasta.

Dar nu le puteam frânge inimile părinților mei sau lui Este, așa că am împins tot ce era real în mine într-un loc greu de atins.

Mi-am pus rochia pentru Parada Pactului de parcă mă pregăteam pentru propria-mi înmormântare.

Dar atunci regina Mor a anunțat că acesta este sezonul în care Bram își va alege o soție.

Planul mi-a venit în minte pe dată. O să particip. O să pierd. O să fiu liberă.

Să semnez contractul cu sânge a fost cel mai ușor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Nu voi avea un soț. O, vai, ce tragedie! Găsesc eu altă cale de-a merge mai departe.

Doar reacția părinților mei nu m-a lăsat să dorm noaptea. Au muncit atât de mult pentru viața pe care ne-

au oferit-o mie şi surorii mele, încât ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i dezamăgesc. Nu pot să suport gândul ăsta. Dar o să găsesc alt mod de-a le explica povestea tragică a eşecului meu. S-ar putea să ieşim totuşi câştigători.

De-asta m-am străduit atât de tare în competiţia pentru Regina Lunii Mai. Trebuia să las impresia că încerc.

E imposibil ca Bram să mă aleagă pe mine. Acum nu încerc nici măcar un pic, dar ei nu trebuie să afle.

De asemenea, nu trebuie să afle despre târgul pe care l-am făcut. Povestea pe care am inventat-o pentru celelalte fete, cea despre migrenele mele, e reală. M-au chinuit dintotdeauna, dar nu ăsta e târgul pe care l-am făcut.

Când regina Mor m-a întrebat care este cea mai mare frică a mea, am privit-o în ochi şi i-am spus: „Să trăiesc la nesfârşit o viaţă atât de măruntă. Dacă trebuie să mai brodez o pernă, o să mă arunc în Tamisa."

Ea a râs, iar asta m-a făcut ciudat de mândră.

Când am rugat-o să mă facă o scriitoare celebră, a devenit serioasă.

— Pot să fac asta. Pentru un preţ.

— Înţeleg!

Vedeam totul clar în faţa ochilor, viaţa pe care aveam s-o duc după ce se termina totul.

Ceea ce mi-a luat în schimb a fost atât de ciudat, încât nu am înţeles pe deplin în acel moment. De fapt, abia acum încep să înţeleg. Dar îmi umplu caietele cu sonete şi romane care curg din mine ca apa şi nu mă gândesc deloc la ceea ce am pierdut.

Singurul lucru care mi se pare acum dureros este s-o privesc pe Faith Fairchild.

— Marion? întreabă Faith, iar eu revin cu picioarele pe pă-mânt, înapoi în oranjerie, unde ea stă în faţa mea cu chipul acela. Deci, schimbăm camerele? mă întreabă.

— Orice vrei tu, îi răspund, din nou prea sinceră.

— Minunat! Diseară îmi mut lucrurile în camera ta. Eşti sigură că Olive nu se supără?

— E un înger! Ivy va trebui să accepte să doarmă de acum cu lampa aprinsă, dar nu-i atât de rău.

— S-a făcut!

Faith întinde mâna şi o ia pe a mea.

— S-a făcut! încuviinţez.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

A fost o dimineață ciudată. M-a trezit Olive, care bufnea și-și trăgea cufărul peste pragul camerei mele.

— Faith a spus că facem schimb, mi-a explicat, pe urmă a continuat să-și aranjeze familia de cățeluși de pluș pe pernă.

— Chiar așa?

Traversez holul către camera unde Faith și Marion îi despachetează lucrurile lui Faith.

— Nu s-a gândit nimeni să mă întrebe și pe mine?

Adevărul este că mi-e milă de Faith, dar mă îndoiesc că ar reacționa bine dacă i-aș spune.

Fetele au ridicat ochii. Măcar Marion a avut buna-cuviință să pară vinovată.

— Nu am considerat că este necesar, a răspuns Faith pentru amândouă.

Și ea mă sperie. Are aceleași informații despre Bram pe care le am și eu, însă beneficiază de un chip angelic și de experiență reală cu băieții. Pariez că Emmett n-a fost nevoit s-o învețe cum să flirteze.

Acum traversăm peluza vastă și verde către palat într-o tăcere încordată, îndreptându-ne spre salonul privat al reginei ca să luăm ceaiul.

O duzină de lachei ciudați și tăcuți ne așteaptă într-un salon ascuns în apartamentele reginei.

Vicontesa Bolingbroke își pune mâinile în șolduri.

— Sper că sunteți pregătite pentru o nouă lecție cu Maiestatea Sa. Am auzit că v-ați distrat de minune la ul-

tima.

Ştiam că asta urmează, dar tot mă trec fiori pe şira spinării.

— O soție bună are numeroase talente, spune Bolingbroke. Trebuie să fie o gazdă perfectă, să țină registrele contabile cu sfințenie şi să fie inima gospodăriei sale. Trebuie să-i ofere soțului ei alinare şi înțelegere.

— Asta face regina Mor pentru soții ei? întreabă Marion.

Stă în spatele lui Faith, dar vocea îi răsună prin încăperea care se cufundă din nou într-o tăcere tensionată.

Vicontesa Bolingbroke înclină capul, cu fața la fel de împietrită ca de obicei.

— Ea nu e soție. Ci regină.

Groaza mă cuprinde în timp ce broboane de sudoare mi se adună pe ceafă.

Vicontesa se ridică şi gesticulează către lacheii aliniați de-a lungul peretelui.

Aceştia deschid uşile duble de la capătul încăperii către un alt salon, mult mai mare.

Emmy, probabil încurajată de statutul ei de actuală lideră, face un pas în camera alăturată. Greer, care nu poate să se întoarcă spre stânga, trebuie să facă un cerc complet ca să vină după noi.

Trei ferestre mari dau spre parc, unde vizitatorii şi membrii curții se plimbă agale sub soarele de primăvară.

Salonul este obişnuit, cu excepția dimensiunii sale. Tapetul în nuanțe de verde salvie şi lavandă se potriveşte cu covorul decorat cu modele elaborate. Există câteva zone de relaxare distincte: grupuri de fotolii şi canapele, un pianoforte, o masă de whist, un coş cu materiale pentru broderie şi un foc viu în şemineu.

Încet, de parcă ar pluti prin aer, regina intră în încăpere şi se aşază pe o canapea de îmbrăcată în mătase. De parcă ar vrea să ne descurajeze, îşi deschide evantaiul din pene de păun.

— Şi acum? întreabă Greer.

Un lacheu îşi drege glasul, aşa că ne întoarcem spre el.

— Conform planului Maiestății Sale, veți găsi șase posturi di-ferite, spune el, arătând în jurul camerei către drapelele aurii suspendate care marchează locurile pregătite pentru noi. Veți lucra la fiecare post timp de zece minute, apoi va suna un clopoțel, iar voi veți schimba locul. Acest proces va continua până va rămâne o singură domnişoară, care va fi declarată câştigătoare şi va primi favorul reginei.

Este un exercițiu de rezistență, asemenea competiției pentru desemnarea Reginei Lunii Mai.

— Sunteți gata? întreabă lacheul, iar noi, pentru că nu avem altă opțiune, răspundem afirmativ.

Mă aşez prima pe canapeaua de lângă coşul cu materiale de cusut, gândindu-mă că e un mod destul de simplu pentru a începe. Cos de dinainte să pot citi.

Aliniate într-un şir sunt şase cercuri de broderie, fiecare legat cu o panglică de mătase brodată cu numele noastre. Îl ridic pe cel pe care scrie Ivy.

Cineva a desenat deja modelul cu creionul de contur. Îl țin la lumină ca să disting literele. Nepoliticoasă şi necizelată. O versiune mai puțin atrăgătoare a surorii ei nebune şi ruinate.

Ochii mi se umplu de lacrimi, iar furia îmi pulsează prin vene.

Aleg la întâmplare un alt cerc de broderie, cel al lui Greer. Pe material găsesc trasate cuvintele: Menită să îmbătrânească la fel de urât ca mama ei, cu jumătate din abilitățile ei de a se descurca în societate.

Urmează al lui Emmy. Neînzestrată, nesigură, o pată pe numele familiei sale.

— Ce-i asta? întreb, îngrozită.

— Mireasa lui Bram va trebui să suporte criticile. Ai grijă să nu te înțepe acul, draga mea!

Vicontesa se plimbă nepăsătoare în cealaltă cameră, iar eu știu că discuția s-a încheiat. Îmi înghit furia și înfig ața în ac.

Greer se așază la pianoforte, lângă fereastră.

Olive își ia locul la o masă mai mare, acoperită cu hârtii.

Faith, Emmy și Greer merg într-o cameră alăturată.

Totul pare absolut obișnuit, ceea ce face ca întreaga situație să fie și mai sinistră.

Lacheul sună din clopoțel, iar cele zece minute încep. Camera este tăcută și, preț de câteva momente, nu se întâmplă nimic, dar apoi Marion greșește o notă și icnește, retrăgându-și mâna de pe clape de parcă s-ar fi ars.

Distrată, pierd un punct de cusătură. O înțepătură bruscă îmi străpunge degetul mijlociu, ca și cum m-ar fi înjunghiat un ac invizibil. Sângele se adună pe vârful degetului și picură pe firul argintiu prins între degete.

Arunc o privire către Olive, care stă încruntată, strângând din dinți și bâțâind agitată din picior cu o mișcare necontrolată.

Din cealaltă cameră se aud voci, muzică și, brusc, zgomotul unor porțelanuri sparte. Îmi țin privirea în jos, îngrozită să nu pierd altă cusătură.

Cos încă zece minute, lăsând ochii să treacă pe deasupra cuvintelor oribile pe care le brodez, apoi trec la următorul post: pianoforte.

Nu durează mult să înțeleg de ce Marion a icnit. Lovesc un la minor greșit, iar o arsură bruscă îmi sfâșie degetul, ajungând până la os.

Îmi smulg mâinile înapoi, iar din cealaltă parte a camerei Olive țipă, înțepată de acul de cusut.

Clopoțelul sună după alte zece minute. O picătură de transpirație îmi curge pe șira spinării. Sunt înțepenită de groază, temându-mă de durerea care mă așteaptă dacă fac o greșeală.

Al treilea post la care ajung este masa mare. Pe ea sunt împrăştiate liste de nume – lorzi, doamne, alți membri ai aristocrației – şi un plan al unei săli de bal. Trebuie să facem o schemă a aşezării la masă.

Încep prin a aranja numele în ordinea rangului, pregătindu-mă pentru durerea pe care o voi simți dacă greşesc. Pun un nume pe plan, iar o durere ascuțită îmi urcă pe picior, prin articulațiile gleznei, ale genunchiului şi ale şoldului. Aproape că mă prăbuşesc, dar mi-e prea teamă să cad.

Clopoțelul sună din nou. Mă mut în camera următoare. Prima sarcină este să mă aşez pe un scaun, față în față cu un lacheu care joacă rolul unui invitat la petrecere, povestind o istorioară extraordinar de plictisitoare despre grădinărit. Dacă mă aplec sau îmi întorc privirea chiar şi pentru o secundă, o durere cumplită îmi străbate coloana vertebrală.

La următoarea rotație trebuie să echilibrez o farfurie de porțelan pe cap şi să parcurg lungimea camerei cu o postură perfectă. După un tur complet, un lacheu îmi pune o a doua farfurie pe cap, apoi o a treia, şi tot aşa.

Dacă scap o farfurie, trebuie să țin cioburile în mâini în timp ce fac următorul circuit.

Greutatea de pe creştetul capului este mai mare decât mă aşteptam. Sunt la primul meu tur când regina trece pe lângă mine, alunecând uşor şi privindu-ne. Nu înțeleg ce parte din asta o încântă. Suferința? Puterea pe care o are asupra noastră? Sau e pur şi simplu atât de plictisită, după tot acest timp, încât nu se poate gândi la altceva?

Cu vârful papucului de mătase, ridică un colț al covorului. Tocul pantofului meu se prinde de el şi cad în genunchi.

— Asta nu se face, lady Ivy! O prințesă trebuie să aibă un echilibru perfect.

Strâng cioburile în mâini, fierbând de furie. Fac un alt tur, atât de furioasă, încât mă împiedic din nou, iar o a

doua farfurie mi se sparge la picioare.

Cioburile îmi lasă mici tăieturi usturătoare de-a lungul degetelor.

Ultima mea rotație este un dans popular de una singură. Tortura acestui exercițiu se dezvăluie rapid: dacă ratezi un pas, genunchii ți se înmoaie și cazi la pământ. Cad de patru ori, fiecare cădere fiind mai grea decât cea precedentă. Lacrimi tăcute de durere îmi curg pe obraji.

Probabil suntem la jumătatea celor zece minute când un strigăt mă ia prin surprindere. Cad imediat în genunchi, de parcă mi-ar fi fost tăiat sforile, ca unei marionete. Covorul îmi zgârie pielea prin ciorapii subțiri.

— Destul!

Marion Thorne stă în colțul opus al camerei, în zona cu farfuriile de porțelan. O grămadă de farfurii zac sparte la picioarele ei. Lacheul se grăbește să adune cioburile și încearcă să i le pună în mâini, dar Marion nu-i permite. Se dă la o parte și, cu o mișcare amplă a brațului, răstoarnă grămada de farfurii albe de porțelan stivuite în colțul camerei. Trebuie să fie sute de farfurii, iar acestea cad cu un zgomot puternic ce zguduie podeaua.

Muzica se oprește. Celelalte fete intră în fugă din camera alăturată. Mâinile ne sângerează. Gâfâim și suntem transpirate după o oră de efort intens.

— Destul! repetă Marion. Dacă Bram mă vrea de soție, știe unde să mă găsească!

Iese furtunos din cameră, lăsând în urmă doar o ușă ce se leagănă și o tăcere uluită.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Pentru o clipă, ne privim doar una pe cealaltă. Olive își bagă degetul arătător în gură, sugând locul unde sângerează. Întregul corp îmi este atât de zdruncinat de efort, încât mă prăbușesc pe o canapea mică, iar Emmy se așază lângă mine cu un oftat greu.

Ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat, lacheul sună din nou clopoțelul său de aur, semnalând începutul următoarei rotații.

Un schimb de priviri trece prin cameră, ca și cum același gând ne-ar fi trecut simultan prin minte. Dacă refuzăm să continuăm, nu se poate desemna nici o învinsă, nici o câștigătoare.

— Să spunem că este egalitate? propune Greer.

— Parcă mi-ai citit gândurile, spune Emmy.

— De acord! adaug eu.

— Evident! spune și Faith.

Olive doar dă din cap, cu degetul încă în gură.

Suntem pe la jumătatea scării când Olive se oprește brusc.

— Brățara mea! exclamă ea. Trebuie să se fi desfăcut. Un moment, mă întorc imediat!

În timp ce așteptăm, mă uit în sus, la copacul care atinge tavanul. Frunzele sale verzi tremură ușor, iar vârfurile abia ating sticla modelată ca un fagure.

M-am simțit nespus de hotărâtă prima dată când am văzut acest copac, în ziua Paradei Pactului. Acum mă simt doar epuizată.

Olive coboară scările într-un salt câteva momente mai târziu.

Mă aşteptam ca lacheii, gărzile regale sau chiar regina să ne oprească, dar ieşim toate şase pe uşă şi traversăm peluza spre căsuța noastră, fără niciun fel de agitație.

Marion ne aşteaptă, stând la masa din sufragerie, unde bucătăreasa a pregătit un prânz impresionant.

Se ridică brusc, cu ochii mari de uimire.

— Ce s-a întâmplat?

Emmy se prăbuşeşte pe scaun şi ia un biscuit.

— Am decis că aveai dreptate.

Ochii lui Marion se umezesc de lacrimi, dar nu spune niciun cuvânt. Faith se aşază lângă ea şi-i pune o mână pe umăr s-o încurajeze.

Prânzul trece în tăcerea tensionată a unor copii care aşteaptă să fie certați. Tresărim la cel mai mic scârțâit al podelei, aşteptându-ne la o consecință pentru că am părăsit a doua probă a reginei.

La ora ceaiului, se aude o bătaie ascuțită la uşa din față. Tresărim.

— Lasă că deschid eu! spun.

În prag stă un lacheu cu un pachet învelit în hârtie maro. Mi-l întinde. Desfac hârtia să arunc o privire şi găsesc o nuanță de verde dureros de familiară.

Urc scările în fugă spre camera mea.

— Cine era? strigă Olive.

— Doar o scrisoare de la mama!

Arunc cartea pe pat şi rup hârtia, dezvăluind coperta. Cu litere aurite, scrie: Elfii din Insulele Britanice.

Deschid coperta şi găsesc un bilet de la Bram: O carte despre magie, pentru o fată care deja are destulă. B.

E aceeaşi ediție pe care am avut-o în copilărie. Pe versoul copertei este o însemnare: Din biblioteca lui EJB, 4 Waters Lane, Alton, Anglia. 1702.

O strâng la piept, savurând mirosul, apoi o ascund sub saltea.

În seara aceasta suntem aşteptate la balul mascat al familiei Welby. Contele şi contesa Welby se numără printre cei mai ti-neri membri ai aristocrației şi sunt cunoscuți pentru petrecerile lor de tip bacanale. Se spune că balul din seara aceasta nici nu începe înainte de ora zece şi se va întinde până la răsărit.

Căsuța devine un adevărat uragan de mătăsuri, bijuterii şi pene. Olive aleargă de la camera noastră la a lui Marion purtând doar o cămaşă şi o pereche de aripi de fluture. Spatele enorm din pene de păun al lui Greer este prea mare, şi ea rămâne blocată temporar în scara îngustă. Emmy trebuie să o împingă, şi amândouă râd atât de tare, încât sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Între timp, Lottie mă ține nemişcată în fața oglinzii, punând cu grijă cristale în părul meu, prins în vârful capului. Chiar foloseşte mici bucăți de pastă pentru a lipi câteva pe pomeți şi la coada ochilor.

Rochia mea din seara asta este din mătase albastră ca miezul nopții, cu mâneci care se lărgesc la încheieturi şi un decolteu îndrăzneț de adânc. Este brodată peste tot cu un model auriu de constelații.

Lottie îmi face semn să mă ridic şi apoi îmi leagă la gât o pelerină care străluceşte cu sute de stele căzătoare.

Piesa finală este o tiară din stele, cu o semilună în mijloc.

Nici măcar eu nu mă pot abține să nu scot un oftat de uimire când mă văd în oglindă.

— O, Lottie, te-ai întrecut pe tine însăți!

Zâmbeşte mândră.

— O să leşine când o să te vadă.

Îmi reprim un zâmbet, imaginându-mi fața uluită a lui Emmett într-o sală de bal aglomerată. Apoi îmi şterg imediat gândul, furioasă că mi-a trecut prin minte.

Petrecerea e deja în toi când ajungem. Treptele impunătoare din fața casei sunt luminate de torțe, iar mulțimea în haine elegante se revarsă în noapte.

Ne ajutăm una pe alta să ne prindem măştile când coborâm din trăsuri. A mea e făcută dintr-o plasă delicată de argint. Masca lui Olive e creată din aripi de monarh şi se asortează perfect cu rochia portocaliu cu negru de fluture. Nuanța veşmântului se potriveşte cu părul roşcat al fetei.

Mulțimea se desparte când intrăm toate şase în sală. Suntem o privelişte deosebită în costumele noastre. Emmy, la dreapta mea, e îmbrăcată într-un costum de liliac de un negru intens, cu aripi legate de degetele mijlocii, care se extind când îşi întinde brațele.

Marion străluceşte în costumul ei de sirenă, completat cu o tiară din scoici şi perle.

Dar pe Faith o invidiez! Este îmbrăcată ca Julieta, iubita lui Romeo. Rochia ei e cea mai simplă dintre toate, dintr-o mătase caldă, crem, strânsă cu şireturi pe față. Poartă o coroniță aurie pe cap, iar buclele ei castanii îi sunt trase de pe față, revărsându-se în cascadă pe spate.

Mă fulgeră cu privirea când mă prinde că o cercetez.

Ca de obicei, nu ni se oferă carnețele de dans precum celorlalte fete eligibile de vârsta noastră. În schimb, ne facem de lucru pe lângă turnul de şampanie, bârfind despre ceilalți invitați.

Deodată, cineva mă prinde de braț, şi tresar, total lipsită de eleganță, direct în brațele Lydiei.

— Ce cauți aici? o întreb, icnind.

Arată mai bine decât ultima dată când am văzut-o. Obrajii îi sunt mai rozalii, iar părul mai strălucitor. Costumul ei însă este neobişnuit de simplu. Poartă rochia din mătase de culoarea lavandei pe care mama i-a făcut-o pentru primul ei sezon, acum doi ani, şi are flori proaspete împletite în buclele blonde.

— Mama s-a gândit că mi-ar prinde bine.

Mama apare în spatele ei, cu tata alături.

Îi îmbrățişez strâns pe toți, surprinsă cât de mult mă relaxează gestul, şi simt un dorde casă adânc, până în

oase, un dor pe care nici nu mi-am dat seama că-l aveam.

Mama îmi prinde ambele mâini într-un gest conspirativ.

— Cum merg lucrurile?

Sunt tristă că nu-i pot oferi bârfele suculente pe care le dorește și refuz s-o împovărez cu temerile mele. Asta e problema cu o mamă care își amintește totul. Trebuie să fiu atentă la ce îi ofer ca să nu-și facă griji.

— A fost minunat! Celelalte fete sunt foarte drăguțe, iar prințul Bram e un adevărat gentleman.

Zâmbește, iar eu îmi amintesc din nou că fiecare moment de durere merită pentru bucuria de pe chipul ei.

Sună trompetele, iar ușile se deschid larg când prințul Emmett și prințul Bram intră în sală.

La vederea chipului lui Emmett, simt cum o fisură mi se formează în mijlocul pieptului, iar cele două părți se războiesc. E vorba despre partea care vrea doar să fiu o fată cuminte și o fiică bună, care-și ajută familia să fie acceptată din nou în societate, și partea care este aliată cu Emmett și dispusă să ardă totul pentru a construi o lume mai bună decât asta.

Răsucesc neliniștită inelul de perle al lui Bram pe degetul arătător.

Cu părinții în fața mea, mă simt din nou ca un copil, cu o inimă de copil care vrea doar ca ei să fie în siguranță, întregi și mândri de mine.

Vocea lui Emmett îmi răsună în minte: „Ai putea fi regină."

Vicontesa Bolingbroke îmi face semn să mă alătur celorlalte fete acum, că Bram a sosit la petrecere.

Prințul vine direct spre noi, studiindu-ne costumele. Este îmbrăcat ca un fel de pirat, într-o haină din catifea neagră și o cămașă albă, largă, deschisă la gât.

Se întoarce spre părinții mei și se prezintă politicos. Mama chicotește ca o școlăriță, iar tata se uită la el ca la fiul pe care și l-a dorit întotdeauna.

Bram o ia mai întâi pe Olive la un vals, apoi continuă să danseze cu fiecare dintre noi.

— Te descurci din ce în ce mai bine, spune în timp ce mă roteşte prin sala de bal.

Îl privesc în ochi, aşa cum m-a învăţat Emmett.

— M-am antrenat.

Ceasul bate miezul nopţii, iar Bram dispare cu bărbaţii în salonul de la etaj să fumeze trabucuri şi să discute subiecte prea lumeşti pentru urechile noastre delicate.

Au trecut câteva ore şi nu am mai văzut-o pe Lydia. Mă întreb cu amărăciune dacă s-a strecurat acasă fără să-mi spună la revedere.

Petrecerea nu dă semne că s-ar încheia, dar vicontesa Bolingbroke sforăie încet într-un colţ, prăbuşită pe un scaun după prea multe pahare de şampanie.

Mă strecor afară în grădină, unde torţele aruncă umbre lungi peste gardurile vii şi stejarii răsuciţi, căutându-mi sora.

În stânga mea se joacă un croquet zgomotos, dar Lydia nu ar fi acolo, aşa că mă îndrept spre dreapta, unde e mai întuneric şi mai linişte.

— Lydia? strig.

Nu primesc niciun răspuns. Se aude doar foşnetul vântului printre pomii fructiferi şi gardurile vii tăiate în forme de animale sălbatice.

— Lydia?

— Lady Ivy, tu eşti? îmi răspunde o voce masculină.

— Emmett?

Acum îl văd – merge spre mine printre umbre, încadrat de lumina lunii.

— O căutam pe sora mea, îi spun.

— Iar eu te căutam pe tine.

— Oh?

— Vino repede!

Se întinde să mă ia de mână, dar se răzgândeşte şi ascunde mâna în buzunar.

Poartă un pieptar deschis, cu o coroană asortată, uşor strâmbă printre onduleurile închise la culoare. Am renunțat amândoi la măşti acum câteva ore.

Gesticulez spre costumul său.

— Şi ce ar trebui să fii?

— Un prinț.

Se uită peste umăr şi afişează un zâmbet doar pe jumătate enervant.

— Asta nu se pune – eşti deja prinț.

— Sunt un prinț – gesticulează vag cu mâinile – din vremurile de altădată, sau ceva asemănător.

— E cel mai necăutat costum pe care l-am văzut vreodată.

El îşi duce mâna la inimă, prefăcându-se jignit.

— Mă răneşti, Lady Ivy. Nu putem avea toți norocul de-a purta un costum atât de impresionant ca al tău.

— Eşti impresionat?

Îmi măsoară corpul din priviri, apoi îşi ridică ochii spre fața mea. Mă cutremur, de parcă m-ar fi atins.

— Arăți ca o stea căzută.

Cuvintele lui nu poartă nicio umbră de amuzament.

Ajungem la poarta grădinii din spatele casei, unde zgomotul petrecerii nu mai e la fel de puternic. Poarta e parțial ascunsă de tufele de trandafiri crescute peste măsură şi umbrită de o salcie.

Emmett întinde mâna prin spatele meu ca să deschidă poarta, apoi îmi face semn să intru fără el.

— Bram te aşteaptă.

I-am spus că am nevoie de mai mult timp cu fratele lui.

— Mă bucur să văd că ştii să asculți, îi răspund, dar vocea îmi pare sugrumată.

— Doar mă ştii, îmi răspunde cu o figură împietrită. Mereu sunt ascultător.

Vreau să câştig. Vreau să-l sprijin pe Emmett, să susțin rebeliunea şi să-mi ajut familia. Timpul petrecut cu Bram mă poate ajuta să câştig. Atunci de ce simt că pierd?

Trec prin poartă, iar Emmett dispare în întuneric. N-am puterea să-l privesc plecând.

Bram mă aşteaptă în centrul grădinii ascunse, sub o statuie erodată de vreme a unui înger care suflă dintr-o trâmbiță.

— Lady Ivy!

Fața i se luminează când mă apropii.

— O privelişte nespus de plăcută vederii.

— Te aşteptai la altcineva?

— Nu eram sigur ce să aştept. Fratele meu m-a adus aici şi mi-a spus să aştept o surpriză. Trebuie să recunosc că eram puțin emoționat, având în vedere locul, dar eşti o surpriză mai plăcută decât orice mi-aş fi putut imagina.

Sunt confuză, dar apoi face un gest spre parcela de pământ din apropiere şi văd un strat subțire de ceață peste plante şi o tăbliță înfiptă în pământ pe care scrie degețel, iar alături acul dracului şi, în spate, salcâm galben.

— Te-a lăsat într-o grădină cu plante otrăvitoare? înțreb.

Bram râde, acel râs uşor al lui.

— Fratele meu are simțul umorului.

— Sau poate s-a gândit că nimeni nu ne-ar căuta aici. Am auzit că e isteț fratele tău.

Chipul lui Emmett îmi apare din nou în minte, cu zâmbetul lui enervant, părul dezordonat şi ochii blestemați.

— Ah! zice Bram şi dă din cap cu înțelepciune. Foarte isteț!

Păr castaniu. O mână puternică pe fruntea mea, alungând febra.

Emmett e doar ceva ce trebuie să-mi alung din gânduri. Pentru el, nu sunt decât un mijloc de a-şi atinge scopul.

— Nu vreau să vorbesc despre fratele meu, spune Bram, iar ochii lui gri sclipesc ca lumina stelelor.

E o culoare pe care n-am mai văzut-o niciodată la cineva.

— Despre ce vrei să vorbim? îl întreb.

— Nu cred că vreau să vorbesc deloc.

Îmi ia mâna şi îşi plimbă degetele pe degetul meu arătător. Are mâinile calde.

— Porți inelul meu.

— Nu l-am mai dat jos.

Inima îmi sare în gât, dar spațiul dintre noi devine tăcut şi liniştit. Nu simt dorință, ci arsura inevitabilului.

Odată, când eram copil, am înotat în mare şi am fost doborâtă de un val. M-am rostogolit în spumă, mi-am zgâriat genunchii de nisip şi am tras apă pe nas.

A fost prima dată când m-am simțit cu adevărat mică, prima dată când am ştiut cum e să fii purtat de o forță pe care n-o poți controla.

Acum simt gustul apei sărate în fundul gâtului.

— Ivy!

Îmi şopteşte numele ca şi cum ar fi dorit de mult să-l guste.

Apoi face un pas sigur spre mine şi îşi apasă buzele pe ale mele.

N-am mai fost sărutată până acum. E mai cald decât mă aşteptam şi puțin mai umed, de asemenea.

Panicată, rămân locului, dar Bram preia controlul, sigur pe el. E evident că a mai sărutat fete, dar în acel moment nu ştiu dacă îmi pasă.

Mâinile mi se pierd din instinct prin buclele părului său.

El mă trage mai aproape, ținându-mă cu mâini puternice de talie.

Aştept să simt ceva. Am crezut că voi simți scântei, clopote de biserică sau flăcări arzătoare. Dar tot ce pot gândi e: Oare fac bine? Trebuie s-o fac bine. Trebuie să-l fac să vrea să mă ia de soție, altfel îl dezamăgesc pe Emmett. Aş putea dezamăgi întreaga țară.

Bram se retrage brusc, ca şi cum l-ar durea, şi mă priveşte de sus. Este într-adevăr extraordinar de frumos, iar chipul lui e nepământean. Întind mâna şi-i ating vârful

urechii ascuțite, doar pentru că pot. Tresare sub atingerea mea.

Zâmbeşte uşor, iar eu în sfârşit simt ceva: o strângere goală în inimă.

Trebuie să mă prefac, aşa că-i zâmbesc înapoi, apoi îmi aplec capul. Nu cred că sunt în stare să joc rolul de îndrăgostită acum, dar pot să par timidă.

— Trebuie să-mi găsesc sora, şoptesc.

— Te ajut! îmi şopteşte la rândul său, şi am senzația că există puține lucruri pe care Bram nu le-ar face pentru mine.

La colțul casei, văd o siluetă mică, ghemuită pe o bancă.

— Lydia? strig.

Îşi ridică uşor capul, şi acum o văd mai bine. Florile din păr i s-au ofilit.

Bram mă urmează până la ea. Lydia are privirea rătăcită pe care o urăsc atât de mult pentru că mă face să mă tem că s-a pierdut din nou şi nu voi supraviețui dacă o pierd pentru totdeauna.

Mă aplec să o pot privi în ochi.

— Lydia, hai să te ducem înapoi la mama!

Clipeşte, revenind parcă în prezent, după ce a rătăcit undeva unde eu nu pot ajunge.

— Oh! murmură ea. Da!

Bram merge de cealaltă parte a ei ca s-o ajute să se ridice.

— Trebuie să fii celebra Lydia, spune el cu amabilitate, cu un ton pe care l-ai folosi pentru a vorbi cu un copil mic.

Ea îl priveşte, de parcă abia acum îşi dă seama că era acolo. Urmează o clipă de pauză, iar eu mă străduiesc să găsesc ceva fermecător de spus pentru a detensiona situația, când Lydia îşi strânge stomacul şi varsă peste pantofii eleganți ai lui Bram.

— Lydia! exclam.

Bram face un pas înapoi, şocat. Voma stropeşte pietrişul şi ajunge până la stelele brodate pe tivul rochiei mele.

— Lady Benton, eşti bine?

Nu ştiu pe care dintre noi o întreabă. Bram scoate o batistă din buzunarul de la piept şi i-o întinde Lydiei.

Nu o ia. În schimb, mormăie:

— Îmi pare rău! O s-o găsesc pe mama, adaugă, apoi fuge înapoi în casa mare înainte ca vreunul dintre noi s-o poată opri.

— Îmi pare rău pentru sora mea – oh, şi mulţumesc pentru carte! strig peste umăr, dar sunt atât de ocupată să alerg după Lydia, încât nu sunt sigură dacă Bram mă aude.

Intru în grabă înăuntru, aproape panicată de o combinaţie greţoasă de umilinţă şi îngrijorare. Lumina aurie a lumânărilor îmi înţeapă ochii după întunericul de afară. Ochii îmi ard de lacrimi de ruşine, iar buzele încă mă dor, de parcă ar fi învineţite de sărut.

Bram nu ne urmează, şi nu-l pot condamna pentru asta.

În sala de bal, muzica răsună în continuare, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Vicontesa Bolingbroke încă doarme în fotoliul ei cu spătar înalt, iar celelalte cinci fete stau rezemate de perete, în diverse stări de plictiseală.

Marion pare pe punctul de-a adormi, Olive îşi roteşte capul prin sala de bal, emanând o disperare tăcută, iar Emmy, Faith şi Greer au furat o sticlă de şampanie şi chicotesc, ascunzând cu greu înghiţiturile pe care le iau în spatele evantaielor de pene.

Pentru o clipă îngrozitoare, pare că Lydia e pe cale să alerge direct prin mijlocul ringului de dans, unde cuplurile se învârt ca nişte titirezi. Am depus atâta efort pentru a reabilita imaginea familiei mele, iar asta ar distruge totul.

Dar, din fericire, virează spre stânga, acolo unde mama mea stă tolănită pe o canapea într-un semicerc, alături de prietenele ei. Lydia se prăbuşeşte pe umărul mamei

noastre, care pare şocată. Ajung la ele câteva secunde mai târziu. Lydia este de neconsolat şi incoerentă.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

Mama nu o întreabă pe Lydia, ci pe mine. Dulcea Lydia, mereu primind prezumția de nevinovăție din partea părinților noştri. Desigur, mama presupune că trebuie să fi fost vina mea.

— N-am nici cea mai vagă idee, îi spun. Dar m-a umilit în fața prințului Bram.

Urăsc furia care mă cuprinde, iar preocuparea pe care o simțeam cu doar câteva secunde în urmă se transformă într-o furie familiară.

Eu şi Lydia, mereu două fețe ale aceleiaşi monede. Suferința surorii mele e vărsată pe podea, dezordonată, într-un mod care cere să fie văzută. A mea, îngropată atât de adânc, îmi face paşii mai grei sub povara ei.

De ce nu poate să sufere într-un mod mai acceptabil? De ce nu poate să-şi facă agonia mai adorabilă, iar durerea mai demnă de căsătorie, în timp ce eu mă străduiesc atât de mult?

„Fii mai frumoasă când plângi", vrea să-i spună partea din mine pe care o urăsc cel mai mult.

Poate că acesta este miezul furiei mele față de Lydia. Sunt pregătită să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc pentru a ne salva familia. Sunt uşurată că Lydia, persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume, va fi cruțată de aceeaşi soartă, şi totuşi îi port pică pentru că mă lasă să fac asta singură.

Mama o ridică pe Lydia în picioare.

— Voi trimite mâine un bilet cu veşti despre sănătatea surorii tale. Îmi pare rău, draga mea, nu a vrut să facă asta!

Cum ar putea mama să ştie ceva despre intențiile Lydiei, când nici măcar Lydia nu cred că ştie?

Lydia îşi ridică fața brăzdată de lacrimi şi muci şi mă priveşte în ochi.

— Nu am vrut să…

Niciodată nu vrea. Asta e problema.

O iubesc prea mult ca să pot suporta s-o privesc așa.

Epuizată de întorsătura evenimentelor din noaptea asta, ies pe ușă și merg spre trăsuri fără escortă. Dacă voi fi certată de vicontesa Bolingbroke dimineața, fie.

Trăsura mă lasă în fața palatului, iar eu traversez grădinile spre căsuță.

Un șir de nori de furtună s-a ridicat, acoperind aproape complet lumina lunii și a stelelor. Îmi târăsc rochia grea, brodată cu mărgele, prin iarbă, încercând să ajung la adăpost înainte să înceapă să picure. Aerul miroase a ploaie; nu va mai dura mult.

Mă aşteptam ca înăuntru să fie întuneric și liniște, cu celelalte fete încă la bal, dar tresar la sunetul materialului ce foșnește pe iarbă.

Cu coada ochiului, surprind o mișcare ce mă face să sar. Pentru o fracțiune de secundă, cred că sunt celelalte fete întorcându-se de la bal, dar nu e așa.

Regina Mor păşeşte spre mine, la doar câteva zeci de metri distanță, cu pași tăcuți. Pielea ei palidă are o nuanță aproape spectrală de albastru în lumina lunii, iar părul întunecat îi cade liber pe umeri.

Poartă o rochie somptuoasă din mătase de culoarea cerului nopții. În mâna dreaptă ține un coş perfect nemișcat.

La naiba!

Ca un animal de pradă, ceva primitiv tresare în mine la vederea ei, un instinct uitat de mult care-mi spune să fug.

Ochii ei negri mă fixează.

Deschid zăvorul uşii căsuței.

— Te rog, nu vrei să intri? spun, pentru că politețea este singura armură pe care o am.

— Aceasta este casa mea, îmi răspunde cu un zâmbet senin.

Cu toate astea, mă urmează în camera de zi, unde personalul a întreținut focul în șemineu.

Intrăm chiar înainte ca ploaia să înceapă să bată în acoperiș și în ferestre.

— Pot să întreb motivul vizitei?

Vocea îmi tremură.

— Nu!

Cer să fie adus ceai, pentru că pare lucrul potrivit, dar nu beau nicio picătură cât așteptăm. Trebuie să țin ceașca strânsă pe picior, ca să nu zăngănească de farfurioară din cauza mâinilor mele tremurânde. Ceasul de pe poliță ticăie și ticăie, fiecare secundă scurgându-se parcă mai lent decât precedenta.

Tăcerea agonizantă nu pare s-o deranjeze deloc pe regina Mor. Își soarbe ceaiul, iar eu mă întreb dacă viața eternă seamănă cu așteptarea. Probabil noi suntem doar o clipă efemeră pentru ea. Mă întreb dacă își va aminti măcar prima serie de fete pe care le-a torturat pentru a găsi o mireasă pentru fiul ei. Mă lovește o senzație profund tulburătoare: poate suntem doar prima generație din multe.

Poate delirez din cauza lipsei de somn sau poate din cauza temerii că nu voi mai avea altă șansă, dar pun ceașca de ceai pe masă și deschid gura să pun o întrebare.

— Îmi vei spune care a fost pactul surorii mele?

Privirea i se înfige într-a mea, și clatină din cap ca o mamă, mereu răbdătoare, dar exasperată.

— Nu voi face asta.

Mai am o întrebare pe vârful limbii. Nu mă pot opri să n-o rostesc.

— Dar știi unde a fost în acele săptămâni când a dispărut?

De data aceasta răspunde mai încet, de parcă mestecă întrebarea și nu se poate decide cum să reacționeze.

— Desigur că știu.

Cuvintele ei îmi cad ca un pumn în burtă. Nu a fost în Lumea Cealaltă, acum știu asta cu siguranță. Unde naiba ai fost, Lydia?

Uşa din faţă se deschide brusc, iar vicontesa Bolingbroke şi celelalte fete intră, în sfârşit ajunse acasă de la bal.

Se aud chicoteli, foşnet de mătăsuri şi paşi pe podeaua de piatră.

Apoi se lasă o linişte înspăimântată când intră în camera de zi şi ne găsesc pe mine şi pe regina Mor în faţa focului.

— Aşezaţi-vă! porunceşte ea.

Camera de zi e mică, iar cu atâtea corpuri, devine aglomerată.

Olive se aşază pe marginea fotoliului meu, aripile de fluture ofilindu-i-se în spate. Faith şi Marion se înghesuie împreună pe scaunul de vizavi, tiara de scoici a lui Marion stând strâmb pe capul lui Faith. Greer şi Emmy se aşază pe podea, chiar în faţa focului, iar eu sunt terifiată că penele de păun ale lui Greer vor lua foc de la scânteile din şemineu, dar mi-e prea frică să rup tăcerea tensionată ca s-o avertizez.

— Se pare că nu v-a plăcut jocul nostru de astăzi, spune regina Mor, încruntată. Sunt puţine lucruri pe care le urăsc mai mult decât lipsa de spirit sportiv.

Stomacul mi se strânge de frică. Degetele lui Olive devin albe în timp ce strânge marginea fotoliului.

— Aceste lecţii sunt importante şi mă ajută să vă cunosc, continuă regina. Bram are nevoie de ajutorul meu pentru a-şi alege mireasa. Una dintre voi va deveni într-o zi o noră extrem de iubită şi nu putem lăsa ceva atât de important la voia întâmplării, nu-i aşa?

Niciuna dintre noi nu răspunde, prea speriate, furioase sau pa-ralizate ca să reuşim să spunem ceva. Dar ea ne fixează cu ochii negri de neînţeles până când Emmy cedează.

— Nu, doamnă!

O imităm într-un cor tremurat.

— Îmi dau seama acum, vina a fost a mea, spune regina Mor. Ar fi trebuit să vă ofer mai multe instrucțiuni. Cum poate cineva să joace un joc ale cărui reguli sunt atât de slab definite?

Își lasă cuvintele să plutească în aer, apoi închide ochii și inspiră adânc, corpul relaxându-i-se vizibil, de parcă s-ar delecta cu frica noastră.

— Să adăugăm câțiva termeni în plus, bine? Fata cu cel mai mic punctaj la sfârșitul tuturor probelor va avea familia deposedată de titluri și pământuri. Orice alt act de nesupunere va fi ultimul. E clar?

Sângele îmi îngheață în vine. Ne va distruge pe toate dacă nu ne supunem.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Marion sare în picioare, protestând. Greer se înroșește la față de furie. Olive izbucnește în lacrimi. Emmy doar râde, isterică, la limita unui țipăt. Doar Faith pare neatinsă, complet nemișcată, cu mintea hălăduind cine știe unde.

Regina se apleacă să caute în coșul de lângă ea. Una câte una, scoate mostrele noastre din proba de astăzi și ni le înmânează.

În diverse stadii de finalizare, sunt pătate de sângele din degetele înțepate. În mijlocul fiecărei mostre este brodat cu fir roșu un număr.

Pe a mea este un 6. Arunc o privire spre cea a lui Marion, tot un 6. Toate am terminat pe ultimul loc.

Regina îi dă ultima mostră lui Olive, iar eu rămân șocată să văd un 1 strălucind într-un roșu sângeriu.

Mă gândesc la cele petrecute mai devreme, după-amiază, când a fugit înapoi pe scări pretinzând că și-a pierdut o brățară. Șerpișorul ăla mic! Nu știam că Olive e în stare de așa ceva. Sincer, sunt puțin mândră.

— Vei merge cu Bram la un bal la contele Doncaster poimâine, înainte să plecăm toți spre Hampshire. Va fi o vânătoare în weekend.

Regina își împreunează mâinile și ne zâmbește larg, arătându-și toți dinții.

— Ce bine o să ne distrăm!

Olive – cu fața ei dulce, părul roșu și croasantele! Am fost naive s-o subestimăm.

Uşa se trânteşte în urma reginei când ne lasă singure într-o tăcere tensionată. Căsuţa este mică şi sufocantă. Olive pare că ar vrea să se scufunde în podea.

Se dezlănţuie haosul când Greer se năpusteşte spre ea. Olive ţipă când Greer o apucă de păr, trăgând atât de tare, încât îi dă capul pe spate.

Olive se zbate şi ţipă:

— Luaţi-o de pe mine!

E nevoie de Faith şi de Emmy pentru a o reţine pe Greer, care tremură, cu pumnii plini de păr roşcat.

Olive îşi adună fustele, încercând să fugă spre scări, dar eu îi prind aripile de fluture şi o trag înapoi.

— Să nu îndrăzneşti! îi şuier.

Olive izbucneşte în lacrimi false, suspinând în felul acela pentru care toate am compătimit-o până acum.

— Nu era nicio brăţară, nu-i aşa? întreabă Emmy, mai degrabă trădată decât furioasă.

— Nu înţelegeţi, suspină Olive.

— Ce nu înţelegem? întreb.

Olive ne priveşte pe fiecare, pe rând, apoi izbucneşte:

— Îl iubesc!

Faith izbucneşte în râs.

— Cum ai putea să-l iubeşti?

Olive îşi împinge buza de jos în afară.

— Pur şi simplu îl iubesc. A fost dragoste la prima vedere. Sunteţi toate atât de cinice, ca şi cum asta v-ar face mai deştepte, dar de fapt vă face doar acre.

— Aşa că ce, ne-ai mințit despre o brăţară şi ai terminat mai multe sarcini sus? întreabă Greer.

— Am cântat doar o melodie în plus la pianoforte, se plânge Olive.

— Dar a fost suficient ca să fii înaintea noastră, îi răspunde tăios Greer.

Olive îşi smulge aripile de fluture şi urcă scările tropăind.

— Dă vina pe regină, nu pe mine!

— Treci înapoi! strigă Marion.

Olive se opreşte pe scări, apoi se întoarce şi se aşază jos, cu fundul pe podeaua din salon şi o expresie bosumflată pe faţă.

— Şi acum ce facem? întreabă Marion. Toate am acceptat să participăm ştiind că nu ne vom căsători niciodată dacă Bram nu ne alege, dar n-aş fi fost niciodată de acord dacă aş fi ştiut că familia mea va fi condamnată la sărăcie, sau mai rău, dacă pierd.

— De acord, spune Greer. Mama mea nu va supravieţui.

Emmy dă din cap, aprobator.

— Părinţii mei, fraţii mei… Nu pot să-i dezamăgesc aşa.

— Atunci ce facem? întreabă Marion din nou.

— Am putea s-o înjunghiem pe la spate pe scorpia asta mică şi oribilă, mormăie Faith, întinsă pe podea şi privind tavanul.

— Dacă cineva găseşte o metodă pentru asta, sunt numai ochi şi urechi, glumeşte Marion.

Aproape că mă înec.

— Ce-ar fi dacă am face un pact? propune Olive, cu o voce mică. Cine câştigă va deveni prinţesă, nu? Ar putea să-i ceară reginei să reconsidere pedeapsa familiilor celorlalte fete.

Urmează un moment de tăcere în timp ce reflectăm la propunerea ei.

— Am putea să-i cerem asta când e într-o dispoziţie bună, spune Emmy.

— În faţa lui Bram! adaugă Greer, entuziasmată.

„Ai putea fi regină."

Un sentiment familiar mi se strânge în stomac. Trebuie să câştig, nu doar pentru a-mi proteja familia, ale cărei titluri sunt singura sa protecţie, ci şi pentru a-i proteja pe toţi ceilalţi. Dacă Emmett şi ceilalţi îşi joacă cărţile corect, am putea s-o înlăturăm pe regină, să punem capăt

secolelor ei de tortură, iar eu aş putea să mă asigur că toată lumea din această încăpere şi familiile lor sunt în siguranţă.

Este primul moment în care ne-a ameninţat viaţile în mod direct. Dacă răbdarea ei în ceea ce ne priveşte se subţiază suficient încât să-şi dorească să scape complet de noi, nu mai e loc pentru greşeli.

Trebuie să găsesc o cale să-i spun lui Emmett.

— S-a făcut!

Îmi întind mâna pentru a o strânge pe a celorlalte.

— S-a făcut! confirmă Emmy.

— Stai, cum fac băieţii? întreabă Marion.

Apoi scuipă în palmă.

Îi urmăm exemplul şi ne lovim mâinile lipicioase, una peste alta. Chiar şi Olive şi Greer. Jăratecul care se stinge în şemineu pâlpâie în timp ce simţim cum se instalează camaraderia, dar ştiu că aceasta se va destrăma mâine, odată ce Bram va fi în faţa noastră şi realitatea ne va lovi.

— Să câştige cea mai bună fată! spune Marion grav.

— Să câştige cea mai bună fată! răspundem toate.

Balul familiei Doncaster este o treabă categoric plictisitoare. Contele se apropie de 90 de ani, iar conacul său sufocant nu prea încurajează distracţia.

Vicontesa Bolingbroke este în salon, jucând whist cu nişte prietene în vârstă, aşa că plec să-l caut pe Emmett. Nu e genul de eveniment pe care l-ar frecventa de obicei, dar l-am zărit mai devreme, îmbrăcat cu un veston bleumarin, strecurându-se pe o uşă laterală.

Rătăcesc pe un coridor cu uşi închise, departe de zgomotul sălii de bal, când îi aud vocea.

— Emmett? şoptesc.

Nu primesc niciun răspuns, dar aud din nou un murmur jos. Deschid o uşă chiar la timp să-l văd aplecându-se s-o sărute pe Faith Fairchild.

Mă retrag brusc ca arsă, apoi închid uşa în tăcere. Nici Emmett, nici Faith nu şi-au dat seama că eram acolo.

Inima îmi bate nebuneşte când părăsesc holul lung şi, ameţită, ies în grădină să-mi trag sufletul. Pielea îmi pare prea fierbinte. Trebuie să ies afară.

Îmi sprijin ambele mâini de balustrada rece de piatră şi-mi şterg ochii care mă ustură. Sunetul sângelui îmi bubuie în cap atât de puternic, încât nu-l aud pe Bram apropiindu-se.

— Te simţi bine?

Probabil că nu arăt prea grozav, pentru că, atunci când mă întorc spre el, faţa lui perfectă se schimonoseşte de îngrijorare.

Parcă nu mai pot să respir. Nu-mi amintesc ultima dată când nu m-am simţit panicată, cel puţin nu de la Parada Pactelor încoace. Asta a fost întreaga mea viaţă în acest sezon: un înec continuu.

— Respiră! şopteşte Bram. Te sprijin eu!

Trebuie să mă adun. N-am nevoie de Emmett. Pot să fac asta singură.

— Mi-e teamă că mi-am scrântit glezna, îl mint. Poţi să te uiţi?

— Desigur! îmi răspunde.

Celelalte fete îmi aruncă priviri ucigătoare în timp ce prinţul mă conduce înăuntru şi mă aşază pe un scaun. Se apleacă la picioarele mele şi-şi strecoară mâna sub straturile de fustă liliachie ca să-mi rotească articulaţia de câteva ori.

— Te doare? mă întreabă.

— Cred că voi supravieţui, îi răspund. Petrecerea asta este teribil de plictisitoare. E vreun alt loc unde am putea merge?

El se uită în jur.

— Unii dintre bărbaţi vorbeau să mergem la club.

Fiecare gentleman din Londra este membru al unui club privat unde se adună să cineze, să bea şi să joace jocuri de

noroc.

Mă ridic și o pornesc spre linia de trăsuri din față.

— Atunci să mergem!

Bram zâmbește.

— Condu tu!

Zâmbesc. Nu mă aşteptam să spună da. Mă ia de mână în timp ce urcăm în trăsura din față, fără urmă de ezitare din partea lui.

Odată înăuntru, Bram oftează și se sprijină de scaunele tapițate, trăgându-mi glezna în poala lui.

— E bine s-o ții ridicată, îmi explică.

— Puterea ta de vindecare se extinde și asupra gleznelor scrântite?

Zâmbește strengărește.

— Dar e mult mai puțin distractiv decât asta.

Își plimbă un deget în jurul gleznei mele. Mă ia cu cald, iar obrajii mi se înroșesc.

— N-am apucat să-ți mulțumesc cum se cuvine pentru carte, schimb subiectul, brusc emoționată, și-mi este greu să-l privesc în ochi.

Colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet.

— Sunt doar bucuros că am avut ocazia să fac ceva pentru tine.

— De unde ai luat-o?

Sunt prea curioasă ca să nu întreb.

— De la un prieten vechi.

Trăsura încetinește pe măsură ce ne apropiem de clubul lui. Asemenea celorlalți din familia regală, Bram este membru al clu-bului Kendall's, care la exterior arată ca oricare dintre casele luxoase din Mayfair, dar se întinde pe tot cvartalul.

Am auzit un zvon că proprietarul, lordul Bexham, a făcut un târg pentru șanse mai bune la pariuri și a renunțat la păr. El neagă, dar l-am văzut fără pălărie și sunt tentată să cred.

Îmi întind gâtul, urmându-l pe Bram, şi încerc să absorb totul. Tavanele decorate cu grinzi din lemn sunt punctate cu candelabre de cristal, iar pereţii sunt acoperiţi cu opere de artă reprezentând câini de vânătoare şi cai eleganţi. În general, prezenţa femeilor nu este îngăduită în astfel de locuri, dar nimeni nu-i va spune asta prinţului de Wales. Mâine, oraşul va vui din pricina zvonurilor legate de prezenţa mea aici, şi, pentru prima dată, abia aştept! Să ştie tot oraşul că sunt favorita lui.

— Să cer să ni se aducă cina? mă întreabă Bram. Putem folosi una dintre camerele private.

Îmi adun fiecare picătură de falsă încredere pe care o am. Trebuie să fie cât mai public posibil.

— Nu! Vreau să mă înveţi să joc poker.

Bram se uită în jos la mine şi zâmbeşte.

Sala dedicată jocurilor de cărţi devine tăcută în momentul în care intru la braţul lui.

Zâmbesc dulce şi clipesc pentru a îndepărta fumul de trabuc care îmi arde ochii. Bram îi cunoaşte pe toţi. Străbate camera, bătând bărbaţii pe umăr.

— Ce mai face soţia ta? îl întreabă pe un bărbat mai tânăr, cu joben.

— Mai bine, mulţumesc, Maiestatea Voastră!

Mă uit la Bram.

— Ce ai făcut?

— Am trimis un medic privat să o consulte. Nimic important, doar un favor prietenesc.

Un alt bărbat se apropie.

— Soacra mea a adorat tufa de azalee pe care ai plantat-o. Vorbeşte întruna despre ea.

Bram dă din mâini, de parcă ar fi fost nimic.

— Transmite-i salutările mele!

— Soacra lui? şoptesc încetişor.

— Ducesa de Marlborough. O văduvă mai mult imobilizată la pat, dar un geniu absolut la puzzle-uri. Mai trec pe

la ea din când în când. M-am gândit să-i ofer ceva frumos de privit de la fereastră.

Ne aşezăm la una dintre mesele cu postav verde. Camera, ai cărei pereți sunt acoperiți cu lambriuri din lemn închis la culoare, are pe podea un covor din pluş bordo.

Sunt în jur de o duzină de mese, toate înconjurate de bărbați cu cravate apretate şi haine impecabil croite. Îi recunosc pe câțiva dintre vechii prieteni şi parteneri de afaceri ai tatălui meu.

Bram îi salută călduros pe ceilalți bărbați de la masa noastră.

— Ah, Perkins!

Se uită la bărbatul de lângă noi, apoi face semn unui chelner. Ştie ce bea fiecare, comandă pe rând pentru toți, apoi ajunge la mine.

— Şampanie, nu-i aşa?

Chelnerul se grăbeşte să plece, dar Bram pocneşte din degete, iar un vin roşu-închis apare ca prin minune în paharul de apă al lui Perkins.

Perkins ia o înghițitură, apoi face o grimasă.

— De ce e acru? întreabă el.

Toată lumea izbucneşte în râs.

Bram ridică din umeri cu bunăvoință.

— Mă tem că darurile mele sunt limitate, Perkins!

Dintr-un colț îndepărtat se aude un strigăt. Cineva țipă.

— Ce se întâmplă acolo? întreb şi gesticulez spre jocul care pare să fi luat o întorsătură neplăcută.

— Nu-ți face griji! spune Bram pe un ton încordat.

Dealerul ne pasează cărțile.

Un fulger de mişcare. Bărbatul care striga la cealaltă masă se aruncă la picioarele lui Bram. Îşi ține mâinile împreunate în rugăciune şi capul pe genunchii lui Bram.

— Te rog, te rog, Alteță! Vorbeşte cu mama dumitale pentru mine. Voi face orice!

Bram se ridică.

— Nu este nici locul, nici momentul potrivit. Afacerile mamei mele sunt doar ale ei.

Un paznic îl apucă pe bărbat şi-l trage departe de Bram.

— Te rog! strigă el în timp ce este tras afară din cameră. Am făcut târgul pe 23 iulie 1826. M-a ruinat! Mi-am pierdut deja familia. Proprietatea este tot ce mi-a mai rămas. M-a înşelat! Cere-i milă!

Activitatea din sala jocurilor de noroc reîncepe imediat, de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta! spune Bram, grav.

Îmi pun mâinile pe marginea netedă a mesei ca să le împiedic să tremure.

— Se întâmplă des aşa ceva?

În ochii lui se strecoară o umbră de tristeţe.

— Nu sunt de acord cu toate lucrurile pe care le face mama, dar oamenii ăştia îşi fac singuri înţelegerile. Nu pot să-i ajut.

— Sunteţi pregătiţi, domnilor? întreabă dealerul. Şi… doamnă, adaugă el stângaci.

— Vă rog, continuaţi, răspunde Bram, calm.

Îmi pun mâna pe genunchiul lui Bram sub masă, mai disperată ca niciodată să-i câştig afecţiunea. Nu suport să mă gândesc la Emmett acum, dar, dacă are dreptate, iar eu sunt singura speranţă de-a pune capăt acestui lucru, nu pot da greş.

— Asta care e? întreabă lord Cutare sau Cutăricâ, în timp ce cărţile sunt din nou împărţite.

— Lord Hambleton, permiteţi-mi să v-o prezint pe lady Ivy Benton, răspunde Bram scurt.

Înclin uşor din cap, dar lordul Hambleton se întoarce la căr-ţile lui.

— Cealaltă mi se părea mai drăguţă. Fata lui Trummer, nu-i aşa? Sau balerina fratelui tău?

Privirea lui Bram se întunecă.

— Nu aşa te porţi în faţa unei doamne.

— Ei bine, oricum n-ar trebui să fie aici, nu-i aşa? mormăie lordul.

Pieptul îmi arde de jenă, dar continui să zâmbesc dulce. Dealerul întoarce prima carte.

— Reaminteşte-mi ce este un full house, îi şoptesc lui Bram ca un pretext să mă apropii de el.

— Trei de acelaşi fel şi două de alt fel, îmi şopteşte Bram înapoi. Putem pleca dacă vrei.

Îi pun o mână pe braţ.

— Nu, nu, aş vrea să rămân!

Ne învârtim în jurul mesei, plasând pariuri. Mâna mea este slabă, dar pot să blufez.

— Accept!

— Pe banii cui? întreabă cu dispreţ lord Hambleton. Linia de credit a tatălui tău a fost tăiată acum ani de zile.

— Destul! spune Bram cu răceală.

— Nu trebuie să mă aperi, răspund. Are dreptate!

— Joacă pe contul meu şi o vei trata cu respectul pe care îl merită, spune Bram suficient de tare, încât capetele se întorc prin încăpere. Accept!

Dealerul trage o altă carte. Regina de cupă. Trecem din nou în jurul mesei, în tăcere tensionată. Ridic miza. Lordul Hambleton pufneşte zgomotos.

— Poate să cheltuiască fiecare şiling pe care îl am, spune Bram. Ceea ce, dacă-mi amintesc corect, este cu câteva milioane mai mult decât ai tu.

Renunţ la următoarea rundă. Mâna mea e slabă, şi nu am nevoie ca Bram să mă apere.

Bram şi Hambleton continuă schimbul pentru o vreme, dar Hambleton câştigă în cele din urmă. Îşi întinde ambele braţe ca să tragă potul de jetoane spre el, moment în care observ ceva în mâneca lui.

Fără să stau pe gânduri, mă aplec şi scot un as din căptuşeala de mătase a jachetei lui. Cei de la masă încremenesc.

— Trişai, spun.

— Târfă! mârâie Hambleton.

Se aude un zgomot puternic în spatele meu când un scaun se răstoarnă, iar Bram se năpusteşte asupra lui Hambleton, izbindu-l de masă şi făcând jetoanele să zboare în toate direcţiile. Bram îl loveşte o dată în faţă, apoi încă o dată. Nasul lordului se crapă, împrăştiind un şuvoi de sânge peste cărţi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

—Bram! strig, apoi mă arunc în spatele lui, încercând să-l trag înapoi.

— Ivy!

Mă întorc şi-l văd pe Emmett alergând spre noi prin încăpere.

Îşi face loc prin mulțimea care s-a strâns şi mă ridică de pe Bram, apoi mă aşază în siguranță înainte de a-l trage pe Bram de pe lord Hambleton.

— Ce se întâmplă? gâfâie Emmett, cu ochii sălbatici, stând între Bram şi lordul Hambleton cu brațele întinse.

Lordul Hambleton a reuşit să lovească o singură dată, dar asta i-a despicat buza de jos lui Bram, care îşi linge firicelul de sânge.

— I-a spus lui Ivy că-i o târfă.

Ochii lui Emmett strălucesc de furie şi-l loveşte pe lordul Hambleton drept în față. Bărbatul se clatină înapoi şi se prăbuşeşte peste masă.

Se aude un fluierat, iar managerul clubului, un bărbat corpolent în jur de cincizeci de ani, intră vijelios în încăpere.

— Ajunge! tună el. Cred c-ar fi mai bine să plecați, Altețele Voastre.

Bram îşi ia haina de pe spătarul scaunului şi îşi şterge sângele de pe încheieturile degetelor.

— Cu plăcere.

Urcăm toți trei într-o trăsură.

— Nu trebuia să faceți asta, le spun amândurora. Sunt perfect capabilă să trag și eu niște pumni.

Nu adaug că singura persoană pe care am lovit-o vreodată este Lydia și că n-am mai făcut asta de când aveam zece ani, dar sunt destul de încrezătoare că aș putea.

— Nu e prima bătaie în care ne-am băgat, spune Emmett.

— Nici măcar prima bătaie în acea cameră, adaugă Bram.

Își linge buza de jos despicată, iar aceasta se vindecă chiar sub ochii mei.

Îmi observă expresia șocată și râde.

— Unul dintre cele mai bune trucuri ale mele.

Își coboară privirea spre rochia mea.

— O, nu, te-am murdărit de sânge!

Chiar deasupra inimii se vede o mică pată, probabil de când m-am aruncat în spatele lui Bram.

— Nu-ți face griji! îi spun. Am deja o mulțime de pete acum.

Bram își plimbă degetul arătător peste veșmântul meu, pata dispare, iar rochia mi se transformă dintr-un liliachiu pal într-un vișiniu intens.

— Culoarea asta îți scoate mai bine ochii în evidență.

Zâmbește.

Lămpile cu gaz pâlpâie la ușile palatului. Emmett merge direct înăuntru, lăsându-mi un moment furat alături de Bram.

— Mulțumesc! îi spun. Nu trebuia să-mi aperi onoarea în seara asta. Am fost cam… târfă.

Bram râde.

— Merita, și oricum căutam o scuză să-l lovesc de ceva vreme. Mi-ai făcut un serviciu.

Face un pas mai aproape, iar fața îi e atât de desăvârșită, încât încă mă face să-mi pierd echilibrul. E ca și cum sunt mereu pe picior greșit în prezența lui. Se uită la mine, apoi privirea îi coboară spre buzele mele. Închid

ochii când se apleacă, dar buzele lui abia îmi ating partea superioară a pomeților.

— Noapte bună, lady Ivy!

Traversez peluza, cu fața arzând de jenă.

Sunt aproape de căsuță când aud paşi pe iarba udă în spatele meu.

Mă întorc, sperând să-l văd pe Bram, pregătit să mă sărute cu adevărat de data asta, dar mă dezumflu când dau de Emmett. Probabil că vine la Caledonia Cottage ca s-o aştepte pe Faith şi să termine ce au început mai devreme.

Merg repede, sperând că va renunța, dar el începe să alerge uşor în urma mea.

— Mai încet!

— Ne urmăreai?

Încetineşte când mă ajunge din urmă, mergând în pas cu mine.

— Şi ce dacă?

— N-ar fi trebuit să faci asta în seara asta, îi spun.

Emmett râde stânjenit.

— Din păcate, eu întotdeauna întâi lovesc şi pe urmă gândesc.

Dar nu sunt sigură dacă îl cred. Se gândeşte atât de mult la toate, că parcă îl văd cum se încurcă mereu în propriile gânduri.

Mă întorc spre uşă, dar Emmett întinde mâna spre mâneca mea, atingând-o uşor, dar fără să mă prindă.

— Pari supărată pe mine.

— Nu sunt supărată.

Nu sunt. N-am absolut niciun motiv să fiu supărată pe Emmett pentru că a sărutat-o pe Faith în seara asta.

Încheieturile lui Emmett sunt deja vânăt-albastre, ca violetele.

— Te doare?

Îi fac semn către ele, disperată să schimb subiectul.

El îşi trece degetul mare peste pielea pătată.

— Pot să-l rog pe Bram să le vindece mai târziu.

Ochii i se mijesc, de parcă ar vrea să vadă prin mine.

— Eşti sigură că nu eşti supărată?

Deschid larg uşa căsuței. Prefer să înfrunt furia celorlalte fete – care, fără îndoială, sunt supărate pe mine pentru că l-am furat pe Bram – decât să mai petrec încă o secundă uitându-mă la fața lui Emmett De Vere.

— Niciodată, dar niciodată n-am fost mai bine ca acum.

El opreşte uşa cu piciorul.

— Bine. Pentru că totul merge conform planului. Până acum, singura persoană pentru care a dat vreodată o lovitură a fost pentru mine.

Următoarele două zile sunt un haos absolut. Suntem duse degrabă la croitoreasă pentru modificări de ultim moment a garderobei de vânătoare, vicontesa Bolingbroke organizează o lecție de etichetă de urgență despre cum să ne comportăm pe drum, iar în tot acest timp noile condiții impuse de regină planează deasupra noastră ca niște nori de furtună.

În noaptea aceea, imaginea lui Emmett de la bal îmi revine în minte. Am un somn agitat, visând felul în care Emmett o ținea pe Faith de talie când a sărutat-o.

Mă gândesc la părinții mei, care s-au căsătorit din dragoste şi ne-au condamnat la o viață de instabilitate; la Olive, care oftează atât de deschis după Bram, încât îmi este ruşine de ruşinea ei; la Faith şi la paharul de cristal pe care i l-a aruncat lui Emmett în cap. Dragostea nu poate exista pentru mine. Refuz să devin atât de nesăbuită.

Mama îmi trimite un bilet, aşa cum a promis, cu veşti despre Lydia. Scrie doar: Sănătatea surorii tale s-a îmbunătățit considerabil. Îți duce dorul, iar noi toți îți dorim mult succes. Cu sinceritate, mama ta devotată.

Îmi trimite, de asemenea, un decupaj dintr-un ziar, un articol intitulat PRINȚII SE ÎNCAIERĂ LA CLUBUL KENDALL'S. Este o relatare cu iz de senzațional a eveni-

mentelor, dar se menționează prezența mea și se pune întrebarea dacă nu cumva acest lucru înseamnă că prințul Bram și-a prezentat deja favorita prietenilor săi de la club. Pe margine, mama a scris: Bravo!

Este un articol perfect, cu suficientă intrigă cât să devin interesantă, dar fără să ating pragul unui scandal adevărat.

Împăturesc scrisoarea și articolul, și le ascund în spatele cărții Elfii din Insulele Britanice, alături de hărțile pe care le-am furat din cărțile din salon. Le-am rupt din atlase când toți ceilalți dormeau.

Le studiez la lumina lunii, planificând cele mai bune rute. Mi-am învățat lecția în noaptea în care am plecat s-o caut pe Lydia și n-am de gând să fac aceeași greșeală de două ori.

Citesc și cartea, redescoperind magia pe care o simțeam în copilărie printre paginile ei. Mă transportă înapoi la vatra caldă a doamnei Osbourne. Cartea a fost tipărită cu peste două sute de ani în urmă, în timpul domniei reginei Mor, mult după ce informațiile despre semenii ei au fost interzise. Nici măcar nu este menționată, de parcă autorul spera că, ignorând-o, conținutul cărții va fi mai puțin incriminator. Fiecare informație este ascunsă în povești pentru copii. Citesc un pasaj pe care probabil l-am auzit de o sută de ori în copilărie – despre un bal al elfilor la solstițiul de vară și fata umană ademenită acolo –, când o frază îmi atrage atenția: „Deși vinul elfilor era dulce, nimic nu era mai dulce decât dragostea unui muritor."

Emmett ar fi, probabil, furios pe mine dacă ar ști ce plănuiesc, dar, dacă totul merge conform planului, nu va afla niciodată.

Marți seara, Olive se întoarce de la cina ei privată cu Bram de parcă ar pluti. Intră în salon, unde jucăm o partidă lipsită de entuziasm de vist, și se prăbușește pe canapea.

— M-a sărutat!

Chicotește și dă din picioare.

— Nu-mi vine să cred că m-a sărutat!

Tăcem cu toatele. Greer strânge cărțile atât de tare în mâini, încât le șifonează. Ceva asemănător cu rușinea mă face să ard. Am fost atât de naivă, încât să cred că momentul cu Bram din grădină însemna că sunt specială? O fi Bram prinț, dar totodată este doar un băiat.

— O să vă fac domnișoarele mele de onoare când o să câștig, spune Olive.

— Du-te naibii, Olive! îi răspunde Faith.

Marion dă din cap aprobator. Greer lasă cărțile jos și urcă scările, iar noi toate o urmăm.

Drumul spre Hampshire e noroios și pare că nu se mai termină. Înghesuite în diligențe trase de echipaje de câte patru cai, ne în-dreptăm spre sud-estul Londrei într-o călătorie de o zi, în timpul căreia nervii îmi sunt încordați la maximum.

Încercăm să scăpăm de plictiseală cu jocuri de genul „Eu spionez" privind pe geam, dar vedem doar copaci și sate cu acoperișuri de stuf. Emmy adoarme sprijinită de fereastră, iar Marion și cu mine scoatem caietele de schițe și niște bucăți mici de cărbune pentru a face timpul să treacă mai ușor.

Fără să-mi dau seama, mâna mea conturează capul ridicol al lui Pig, câinele.

— Ce e asta? întreabă Marion, aplecându-se să-mi vadă foaia din capătul trăsurii.

— Un câine, îi răspund.

— E oribil! comentează ea.

Mototolesc foaia și i-o arunc, iar râsul nostru umple trăsura.

Soarele auriu coboară dincolo de copaci când ajungem în tabăra de vânătoare.

Personalul de la palat a transformat peste noapte sălbăticia din Hampshire într-un mic oraș. Corturi elegante

din pânză au fost ridicate pe platforme din lemn. Drapele vesele roșii și albe împodobesc întreaga tabără, iar focul central strălucește impunător. Sunt grajduri pentru cai și cuști pentru câinii de vânătoare.

Lacheii ne conduc spre cortul nostru, dotat confortabil cu șapte paturi.

Vicontesa Bolingbroke este deja acolo când ajungem, așezând o cuvertură roz pal, cinci perne de dimensiuni diferite și un mileu dantelat pe patul ei.

— Cum se așteaptă să trăim în asemenea condiții? oftează ea.

Tivul rochiei sale de călătorie este acoperit de praf, iar coafura albă, de obicei impecabilă, pare dezumflată.

Angajații ne aduc cuferele, pline cu tot ce ne trebuie pentru o petrecere de vânătoare de weekend. Fiecare dintre noi a fost echipată cu rochii sport. A mea are un palton elegant din tweed de un verde primăvăratic, prins în talie cu nasturi aurii. Greer alege patul de lângă al meu. E deosebit de tăcută de la vizita reginei încoace. Mă uit la ea și-i ofer un zâmbet timid. Mi-l întoarce, iar în momentul acela am senzația că gheața se topește. E nevoie de mai multă energie să fiu supărată pe ea și nu știu dacă mai am puterea necesară.

Răsună un corn de vânătoare, iar noi ne scoatem capetele afară din cort pentru a vedea sosirea grupului de vânătoare. Bram și Emmett taie centrul taberei călare pe caii lor. Îi recunosc pe câțiva dintre fiii de duci și baroni printre prietenii lor, fețe familiare de la petrecerile din acest sezon și colegi din echipa de canotaj.

Întâlnesc privirea lui Emmett și a lui Bram în timp ce trec pe lângă cortul nostru. Bram zâmbește larg – un zâmbet cald și mo-lipsitor. Expresia lui Emmett este, previzibil, de nepătruns, cu gura strânsă într-o linie dreaptă.

Ne schimbăm în rochii de seară și ne întâlnim pentru cină la șirul de mese lungi care șerpuiește printre copaci.

Ca fete tinere, necăsătorite, suntem plasate în capăt, sub ochiul mereu vigilent al vicontesei Bolingbroke.

Întreaga excursie este organizată în cinstea celei de-a nouăsprezecea aniversări a lui Bram, care urmează peste câteva zile.

La jumătatea cinei, Bram se ridică în picioare, ținând un pahar de cristal în mână.

— Dacă îmi permiteți, aş vrea să propun un toast. Fiecare dintre voi m-a primit şi m-a îmbrățișat ca pe unul de-al vostru, dar în seara aceasta sărbătorim aşa cum facem acasă. Noroc!

Ridică mâinile, iar câteva zeci de globuri de lumină, fiecare într-o nuanță palidă de aur sclipitor, se înalță în aer, acoperind pădurea în scântei strălucitoare. O melodie veselă se strecoară pe o adiere, iar cineva scoate o vioară pentru a acompania ritmul.

Toți ovaționează, iar paharele se ciocnesc peste masă.

— În cinstea lui Bram!

După ce desertul este servit, Bram se plimbă de-a lungul mesei, întâmpinându-şi oaspeții cu un zâmbet larg şi bătându-şi prietenii pe umăr. Emmett rămâne aproape de el, tăcut şi posomorât, contrapunctul constant al fratelui său, ca de obicei.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit să-mi sărbătoriți ziua de naştere! Ce norocos sunt să vă număr printre binecuvântările din acest an! spune Bram, ajungând la masa noastră.

Olive îl priveşte zâmbind, de parcă ar fi agățat luna pe cer cu mâna lui. Surprind o subtilă privire ironică schimbată între Faith şi Marion. De când regina a schimbat regulile, ceva s-a schimbat între noi, luciul prefăcut începând să se ciobească.

Mă aplec spre Bram.

— La mulți ani! Ai primit vreun cadou bun anul acesta?

Îmi zâmbeşte.

— Pe acesta.

— Petrecerea?

Clatină din cap.

— Tu! Aici!

Îl lovesc uşor pe umăr, luând-o ca pe o glumă, dar tot simt cum un roi de fluturi îmi invadează stomacul.

Petrecerea continuă până în zori, dar noi ne retragem la culcare cu mult înainte, când vicontesa Bolingbroke declară că nu este demn de o doamnă să stea trează după miezul nopții. În realitate, cred că pur şi simplu voia să doarmă, dar nimeni nu protestează, epuizate după călătoria lungă.

Din cortul nostru, îi auzim pe prietenii lui Bram vorbind şi dansând ore întregi.

Dorm agitat, reluând în minte planul pentru a doua zi. Parcurg ruta mental iar şi iar.

În dimineața următoare, o cameristă mă îmbracă într-o rochie de catifea verde pentru vânătoare. În timp ce fetele celelalte se pregătesc, mă prăbuşesc teatral pe pat şi declar că sunt prea slăbită pentru festivitățile zilei. Nu este considerat potrivit ca fetele să participe la vânătoarea de cerbi, dar urmează să însoțească grupul călare pentru un prânz pe câmp şi apoi o cină festivă înapoi în tabără.

Vicontesa Bolingbroke îşi pune o mână osoasă pe fruntea mea şi clatină din cap dezaprobator.

— Ai într-adevăr febră.

— Vă rog să nu rataţi distracția din cauza mea, îi răspund slăbită. Sunt destui servitori în tabără care să aibă grijă de mine.

Vicontesa se uită la mine şi apoi la celelalte fete, care aşteaptă nerăbdătoare la intrarea cortului. Face calculul; este preferabil să lase o fată pe cont propriu decât cinci.

— Te rog să-i chemi dacă ai nevoie de ceva, îmi răspunde ezitant. Ne întoarcem până la apus.

O salut în glumă, dar ea nu găseşte deloc amuzant gestul.

Din afara cortului se aud zăngănitul frâielor şi lătratul câinilor, nerăbdători să înceapă vânătoarea. Apoi tabăra devine liniştită şi nemişcată, lăsându-ne în urmă doar pe mine şi o mână de angajaţi.

Sar din pat, îmi leg grăbit cizmele şi iau cartea şi hărţile din locul în care le-am ascuns, la fundul cufărului. Trebuie să mă mişc repede dacă vreau să mă întorc înainte de apus.

Ieşirea din spate este mai aproape de grajduri, aşa că mă furişez pe la spatele cortului şi mă strecor încet spre padoc.

Caii au fost luaţi la vânătoare, cu excepţia unuia de povară, un animal bătrân cu care va trebui să mă descurc. Îi iau frâiele în mână.

— Bună, băiete! îi şoptesc.

O creangă trosneşte în spatele meu, şi mă întorc brusc.

— Pleci undeva? mă întreabă Emmett, stând acolo cu un zâmbet şiret, îmbrăcat în pantaloni de vânătoare şi cu părul ondulat ciufulit. Ţine un coş în mână, de parcă ne-am fi dat întâlnire pentru un picnic.

— Nu mai face asta! şuier la el. M-ai speriat de moarte.

— Ce faci? întreabă el.

— Sunt bolnavă.

Îşi întinde mâna şi-mi atinge fruntea. Mă retrag brusc de sub atingerea lui.

— Sunt bucuros să te anunţ că ai parte de un miracol. Pari complet vindecată.

— Dar tu ce faci aici? N-ar trebui să fii în fruntea grupului de vânătoare?

— Niciodată nu mi-a plăcut vânătoarea. Se pare că am fost amândoi atinşi de aceeaşi boală, pentru că şi eu m-am simţit rău de dimineaţă, dar acum, dintr-odată, sunt vindecat.

— Te rog, lasă-mă în pace!

— Deci eşti supărată pe mine.

Nu sunt supărată pe el. Sunt supărată pe mine.

— Nu sunt supărată! Dar am întârziat.

Emmett ia frâiele calului şi începe să-l prindă la un car.

— Nu te las să călătoreşti singură, aşa că mai bine îmi spui ce plănuieşti în timp ce mergem.

— Nu pot să te conving să renunți la asta?

— Ori cu mine, ori deloc, mă tem. Cavalerismul şi toate cele.

Oftând iritată, întreb:

— Ce ai în coş?

— Nu sar peste prânz, indiferent ce aventură nebună ai plănuit.

Mă urc lângă el, şi pornim, ieşind din tabără pe un drum de țară prăfuit.

Îi întind harta, iar el o studiază îndelung.

— Ce-i asta? mă întreabă.

Îi întind şi cartea. El îşi plimbă degetele peste copertă.

— Elfii din Insulele Britanice, citeşte. De unde ai asta?

— De la Bram.

Îi explic totul despre bucătăreasa noastră, despre cum mi-a dăruit Bram cartea şi, apoi, despre ideea pe care mi-a dat-o.

— Teoria ta despre Regina Lunii Mai este bună, dar complet lipsită de susținere. Dacă urmează să mizăm totul pe ea, trebuie să vorbesc cu o a doua sursă, îi spun.

Ceea ce nu-i dezvălui este partea care mă ține trează noaptea. Dacă urmează să manipulez pe cineva atât de bun ca Bram, încât să fugă cu mine, trebuie să fie dintr-un motiv solid.

M-am gândit să-i scriu lui Ethel despre asta, dar sunt aproape sigură că valeții citesc scrisorile pe care le trimitem, iar riscul e prea mare.

Când Bram mi-a dăruit cartea şi mi-a spus că e de la „un prieten", ideea a prins rădăcini. Proprietarul original este, cu siguranță, mort de mult, dar există o şansă ca prietenul lui Bram să mai trăiască la adresa notată cu

cerneală pe interiorul copertei sau poate că alte cărți au rămas acolo.

— Când aveai de gând să-mi spui? mă întreabă Emmett.

— Plănuiam să-ți spun seara trecută, dar păreai destul de ocupat cu Faith.

Este din cale afară de meschin şi n-ar fi trebuit s-o spun. Nu-mi aduce niciun beneficiu, iar el nu-mi merită răutatea. Are dreptul să sărute pe cine doreşte.

Emmett îşi strânge buzele, dus pe gânduri, apoi, când pricepe, i se luminează chipul.

— La acel simulacru de petrecere al contelui Doncaster? Când ai…?

— Am plecat să te caut şi te-am găsit… ocupat.

Am din nou sentimentul acela oribil, cel care-mi face pielea să ardă peste tot şi mă împiedică să respir normal.

— O! suspină Emmett. Nu este ceea ce crezi.

— Nu cred nimic. Nu e treaba mea.

— Faith iubeşte pe altcineva, oftează Emmett.

— O, desigur! Lasă-mă să ghicesc! Cineva i-a pus piedică, iar gura ei s-a lovit de a ta.

Emmett îmi aruncă o privire piezişă.

— Faith m-a sărutat ca să se asigure că simte ceva diferit. Nu trebuie să mă crezi, dar îți promit, nu a însemnat nimic.

— Bine!

Urăsc cât de copilăreşte sună răspunsul meu.

— Nu te-am minţit niciodată. Şi n-am să încep acum.

Bătrânul cal de povară îşi târăşte copitele încet.

Ajungem la marginea târgului cu mult înainte de prânz şi ne oprim pe marginea drumului pentru a adăpa calul şi a mânca jumătate dintr-o pâine pe care Emmett a strecurat-o de la micul-dejun.

Cărările devin din ce în ce mai înguste pe măsură ce ne afundăm în pădure, unde copacii cresc atât de des, încât

blochează lumina, iar lumea pare să capete câteva nuanțe mai întunecate.

Ne afundăm tot mai adânc în inima pădurii străvechi. Este ceva ciudat în aceste locuri, o senzație care-mi dă fiori.

— Nu se aude cântec de păsări, spune Emmett, dându-şi seama de asta în acelaşi moment ca mine.

Tăcerea este absolută, întreruptă doar de paşii grei ai calului nostru pe drum.

— Nu e un semn bun, zic.

— Nu cred în semne, răspunde Emmett, dar încheieturile lui albe, după cât de strâns ține frâiele, îl contrazic.

Ajungem la o cotitură bruscă în drum, iar calul fornăie şi îşi înfige copitele în pământul moale, oprindu-se din mers. Emmett sare din trăsură şi îşi pune o mână liniştitoare pe gâtul animalului.

— Sst, ce s-a întâmplat? întreabă el.

Emmett trage de frâie, îi oferă un măr, apoi trage din nou. Calul refuză să meargă mai departe.

Nu foloseşte un bici. Simt o căldură ciudat în inimă.

— Cred că de aici suntem pe cont propriu, îmi spune.

Îmi ridic fustele şi sar din trăsură, refuzând mâna pe care mi-o întinde.

— Acum crezi în semne? întreb.

Mergem în tăcere, cu nervii întinşi, preț de zece minute, până când ajungem la o casă de piatră, în cea mai întunecată parte a pădurii. Cuvântul „casă" e poate prea generos. Probabil a fost cândva o locuință măreață, dar pădurea pare să se străduiască din răsputeri să o recupereze. E complet acoperită de un muşchi verde-cenuşiu atât de umed, încât pare să picure de pe pietre. Ce a fost odată o grădină este acum o încurcătură furioasă de spini şi iederă pe jumătate moartă, care se cațără ca un animal disperat peste ceea ce au fost cândva paturi de flori aranjate în modele complicate.

Ne apropiem cu precauție de gardul putrezit, unde vopseaua abia mai este vizibilă pe lemnul erodat. Emmett întinde mâna spre poartă, iar întreaga structură se descompune sub atingerea lui, prăbușindu-se la pământ ca şi cum ar fi fost ținută împreună doar de praf.

Se întoarce spre mine, iar eu nu-i ofer nimic altceva decât o sprânceană ridicată.

— Bună ziua! strigă Emmett.

În cotul brațului, poartă un coş cu gemuri proaspete, rămase de la prânzul nostru pe câmp. „Ar fi nepoliticos să ne prezentăm fără un dar", cică.

Niciun răspuns nu vine dinspre casă, dar sus, pe acoperişul din stuf putrezit, un horn pufăie fum negru spre cer. O umbră trece fugar pe lângă fereastra acoperită de praf. Cineva este acasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Emmett se apropie de ușă cu încredere, de parcă am fi fost invitați la ceai. Îl urmez îndeaproape, umbra lui docilă.

Cu o mână mare, ridică pumnul și bate la ușa veche. Sunetul reverberează prin pădurea tăcută. Niciun răspuns. Mai bate o dată.

Umbra din fereastră se oprește, urmărindu-ne. Din spatele ușii vine sunetul a cinci zăvoare desfăcute, lent, agonizant.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Ușa scârțâie, deschizându-se atât cât să dezvăluie un singur ochi.

— Cine sunteți? întreabă o voce de bărbat.

— Am venit în vizită, răspunde Emmett cu o amabilitate studiată. Cred că-l cunoașteți pe fratele meu.

Unicul ochi vizibil se mijește.

Emmett ridică coșul cu un zâmbet plin de speranță.

— Am adus gem.

Ușa se închide brusc în fața noastră, sunetul reverberând din nou prin pădure.

Apoi, un ultim zăvor alunecă, iar ușa se deschide.

— Puteți să intrați! spune bărbatul.

Nu este ceea ce mă aşteptam. Îmi imaginasem o creatură bătrână şi zbârcită, ieşită parcă dintr-o poveste pentru copii. În faţa mea stă doar un bărbat. Pare să aibă undeva la vreo treizeci şi ceva de ani, cu părul blond-închis, tuns scurt. Are un chip obişnuit, destul de plăcut, dar complet lipsit de trăsături remarcabile.

Casa este întunecoasă şi cu un miros greu, toate perdelele fiind trase, iar ferestrele acoperite de murdărie, astfel încât lumina pătrunde doar vag. Pe fiecare suprafaţă disponibilă sunt stivuite cărţi, unele acoperite de praf, altele abia ieşite din tipar. Deasupra fiecărei uşi atârnă o potcoavă cu susul în jos.

Îl urmez pe Emmett înăuntru, dar de îndată ce păşesc pe podeaua de piatră mă loveşte o senzaţie de repulsie care îmi răsuceşte stomacul. O scârbă atât de puternică, încât simt brusc nevoia să fug de acolo, oriunde, numai să nu mai fiu aici.

Privesc spre gazda noastră, care stă nemişcată în hol, uitându-se la noi de parcă se aştepta la asta. Faţa bărbatului este neutră, chiar plăcută, dar, când îl privesc, simt doar o ură adâncă, inexplicabilă, care îmi urcă pe gât până când aproape mă sufocă. Îl urăsc. Îl urăsc cu disperare, fără motiv!

Pumnul lui Emmett se încleştează în jurul coşului cu gem, iar darul nostru nu mai are nimic amuzant.

— Intraţi, intraţi! spune bărbatul. Cu cât vă primiţi răspunsurile mai repede, cu atât puteţi pleca mai devreme.

Accentul lui este ciudat, sacadat.

Îl urmăm în salon, la fel de cenuşiu şi de aglomerat ca restul casei. Ne face semn să ne aşezăm pe două scaune de lemn de lângă foc, iar Emmett şi cu mine ne conformăm, deşi fiecare fibră a corpului meu se opune.

Bărbatul suflă praful de pe două ceşti de ceai.

— Nu primesc prea mulţi oaspeţi, se scuză.

Scoate un ceainic negru din şemineul din mijlocul camerei şi ne umple ceştile.

Scot cartea de sub mantie.

— Ştiţi ceva despre primul proprietar al acestei cărţi?

Bărbatul îi aruncă doar o privire superficială.

— Eu sunt.

— Asta nu e posibil. Sau…

— Sunt sigur că v-aţi dat seama până acum, spune bărbatul calm.

Emmett îşi ţine ceaiul în mână, iar eu fac la fel, prea speriată să iau o gură.

— Să-mi dau seama de ce anume? întreabă Emmett.

— De preţ, spun eu.

Totul mă loveşte dintr-odată. Această senzaţie de repulsie pe care o simt este lucrarea reginei.

— Aţi făcut un târg pentru viaţă eternă, dar nimeni nu poate suporta să fie în preajma dumneavoastră, îmi dau cu presupusul.

El tresare, de parcă l-aş fi rănit într-un loc invizibil.

— E un pic cam dur, spune. Cred că termenii exacţi au fost viaţă eternă, dar o viaţă fără iubire.

— Aţi fost de acord cu asta? îl întreb.

— Eram tânăr, ce ştiam eu? răspunde bărbatul. Tocmai ieşisem din război. Părinţii şi fraţii mei nu mai erau de mult. Luam câte o fată din când în când, dar mă consideram burlac. Ce nevoie aveam de iubire? Am fost un prost. Am plătit preţul pentru asta.

Emmett se foieşte inconfortabil în scaun.

— Cum vă numiţi?

Bărbatul ia o gură din ceai, apoi expiră lent.

— A trecut mult timp de când cineva nu m-a mai întrebat asta. Mi se spunea Eduart Burnhamme.

Emmett se apleacă înainte, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

— Ne spuneţi povestea dumneavoastră?

Eduart ne priveşte cu atenţie şi, chiar dacă ştiu că acest sentiment de greaţă care mi se strânge în piept este magia reginei, simt doar o repulsie profundă.

— Am luptat pentru Yorkişti, spune el, iar privirea i se pierde în foc. Eram acolo în ziua când a apărut ea pe câmpul de luptă. Am crezut că-i un înger. Am văzut ce-a făcut pentru bătrânul Eduard şi cum a distrus armata Lancasterilor de parcă era grâu gata de secerat. I-a pus coroana pe cap de parcă era nimic. Dar ştim cu toţii cum se termină povestea. Când a preluat tronul la Eltham, a făcut un anunţ – oricine dorea să facă un târg cu ea trebuia să vină şi să îngenuncheze în faţa tronului său. Eram sigur că nimeni nu va veni; trebuia să fii un prost desăvârşit ca să ai încredere în bătrâna vrăjitoare după tot ceea ce făcuse. Dar oamenii au venit cu miile. Zi şi noapte, ea făcea târg după târg. Am văzut săraci devenind lorzi, fermieri smulgând aur din pământ ca pe napi, proşti mărunţi luând de soţie cele mai frumoase fete din sat. Degete, amintiri, voci au dispărut, dar toţi erau de acord că preţul era corect. A venit o vreme când n-am mai putut rezista. Am aşteptat trei ani înainte să fac târgul. Mă credeam foarte isteţ pe atunci. Nu voiam pământ sau o soţie, voiam aventură. Eram însetat de lume, dar îmi era şi frică de ea. Văzusem cum Ciuma Neagră îi luase pe mama, pe tatăl şi pe surorile mele, stingându-i ca pe nişte lumânări. Când am îngenuncheat în faţa ei, i-am cerut viaţă eternă, iar ea mi-a râs în nas.

Emmett îl priveşte pe Eduart, complet fascinat, dar eu nu pot să-l privesc. Îmi înfig colţul unghiei în cuticule până când mă umplu de sânge.

Eduart continuă:

— „Ce e atât de grozav la a trăi pentru totdeauna?" m-a întrebat ea, dar ştiam că-şi bate joc de mine. I-am zis: „Spune-mi tu!" Ea a zâmbit cu zâmbetul acela îngrozitor al ei şi a spus: „Este să ştii că nimic nu contează cu adevărat. Vei trăi mai mult decât consecinţele; vei trăi mai mult decât sensul însuşi. Tot ce rămâne este distracţia." Nu ştiam atunci ce ştiu acum. După o eternitate, tot ce rămâne este plictiseala sau lipsa ei. M-a întrebat ce aş face

cu o viață veşnică. I-am spus că aş călători prin lume, aş vedea tot ce e de văzut şi apoi aş vedea totul din nou. Dar mințeam, o mințeam pe ea şi mă mințeam şi pe mine. Văzusem prea multă moarte pe câmpurile de luptă şi în mâinile nemiloase ale bolii. De fiecare dată când închideam ochii, vedeam măruntaiele prietenilor mei împrăştiate pe iarbă şi le auzeam țipetele din nou. I-am spus reginei că vreau aventură, dar adevărul e că mă temeam de moarte. Voiam să trăiesc fără să mă tem.

Ea mi-a spus că-mi va acorda viață eternă, dar va fi o viață fără iubire. Eram tânăr, ce nevoie aveam de iubire? Atunci am crezut că asta înseamnă că nu voi avea niciodată o soție. Mi se părea în regulă; o soție doar m-ar fi încetinit. Nu ştiam atunci adâncimea acestei lipse şi ce înseamnă să trăieşti atât de mult timp singur.

— Ce ai făcut? şoptesc, oripilată, dezgustată.

— La început, exact ce i-am spus că voi face. Am navigat în jurul lumii. Mai întâi Franța, apoi restul Europei. Am coborât pe coasta Africii, am petrecut câțiva ani în China, apoi am ajuns în Americi. Dar oriunde mergeam, era la fel. Hanurile îşi închideau uşile pentru mine, iar crâşmărițele refuzau să-mi toarne bere. Intram într-o cameră şi toți ceilalți ieşeau. În cele din urmă, m-am întors aici, în casa în care am crescut, aceeaşi casă în care ultimele persoane de pe pământ care m-au iubit au murit.

— Ce faci acum? întreabă Emmett.

— Stau, citesc şi aştept sfârşitul lumii, răspunde Eduart, grav.

— Putem să te ajutăm. Avem un plan, spune Emmett.

La asta, Eduart râde, un râs deranjant, din tot corpul, care face să i se verse ceaiul peste pantaloni. Face un gest spre un perete tencuit acoperit cu decenii de praf şi murdărie.

— Semnați peretele înainte să plecați, spune el, iar în lumina slabă reuşesc să disting zeci, dacă nu sute, de nume mâzgălite pe el.

— Poftim?

Emmett pare acum cu adevărat furios.

— Asta e problema cu a trăi pentru totdeauna. Trebuie să fii martor la fiecare generație nouă, cum se comportă de parcă ar fi inventat totul. Devine așa de obositor!

Suspină greu, ca și cum greutatea ignoranței noastre îi apasă pe plămâni.

— Vizitatori ca voi apar cam o dată la cincisprezece ani, de parcă ați fi primii care s-au gândit vreodată s-o înlăture.

— Ce vrei să spui? întreb, neliniștită.

— Primul grup a venit cam la un deceniu după ce a început să domnească. Eu eram în străinătate atunci, dar ea a făcut din ei un exemplu, spânzurându-le trupurile la Turn, la reflux, și invitând orașul să-i vadă cum s-au înecat pe măsură ce râul creștea. Următorii au venit cam cincizeci de ani mai târziu. Una dintre încercările stupide de a arunca în aer Palatul Apethorpe. Și ei au murit la Poarta Trădătorilor. De fapt, m-am alăturat unuia dintre grupuri prin anii 1660, doar ca să am ceva de făcut. A fost o încercare de a găsi poarta prin care venise ea. Ideea era că, dacă nu putea fi ucisă, poate ar fi putut să fie trimisă înapoi pe tărâmul ei. A fost o misiune fără speranță. Toți membrii grupului au murit de bătrânețe înainte de a găsi vreo dovadă. Apoi a fost revolta din 1724. Aceea a fost urâtă. Un om din Penzance care venise să încheie un pact s-a încuiat în sala tronului cu ea, cu intenția să-i înfometeze pe amândoi, în timp ce tovarășii lui păzeau ușa. Dacă nu puteai să ridici mâna împotriva reginei, se gândea el, atunci poate cauzele naturale aveau să o învingă. Regina doar a râs, a ieșit pe ușa sălii tronului complet nevătămată și l-a lăsat să moară de foame acolo.

— Nu există nicio consemnare despre toate astea, spune Emmett, încordându-se din tot corpul.

— Desigur că nu. De ce ar oferi un tiran o consemnare a urii poporului său față de el? Este același motiv pentru

care nu există cărți despre Ceilalți în nicio bibliotecă din țara asta mare. Regina conduce prin frică și umbre.

Mă uit în jur la grămezile de cărți.

— Cum a ajuns Bram să aibă această carte?

Eduart ia o înghițitură de ceai.

— Ăsta e un subiect interesant. L-am întâlnit pe prințul de Wales toamna trecută. E nevoie de mult ca să mă mai șocheze ceva în viața mea nesfârșită, dar a fost o mare surpriză să-l găsesc în pragul meu. Bram are o fascinație morbidă pentru cei pe care mama lui i-a făcut nemuritori.

— Mai sunt și alții ca dumneavoastră? întreb, oripilată.

— O, bineînțeles! De unde credeți că provin valeții ei?

Un fior rece îmi urcă pe șira spinării. Îmi dau seama acum că paloarea pielii lui Eduart este aceeași care străbate chipurile stranii, tăcute și loiale ale valeților reginei.

— A învățat lecția după mine. Toți cei care doresc să trăiască veșnic trebuie să-și cedeze libertatea pentru a o sluji. E deșteaptă, trebuie să recunoașteți.

— Și Bram știe asta? întreabă Emmett.

— A aflat acum un an. Atunci a venit să mă vadă. N-am avut multe informații să-i ofer bietului băiat, dar nu e niciodată ușor să recunoști că singurul tău părinte este un monstru. N-am mai auzit de el până n-am primit scrisoarea în care mă întreba dacă am o anumită carte în colecția mea. Se pare că acea carte era pentru tine, spune, gesticulând spre mine. Nu e nimic în ea care să ducă la pieirea reginei – credeți-mă, am căutat. Singura lor slăbiciune este fierul, iar ea a ordonat topirea tuturor armelor noastre după război.

Fier.

— Bram mi-a spus că așa a învins-o tatăl lui, spune Emmett. Putem găsi mai mult?

Eduart clatină din cap.

— Am renunțat în 1789, dar sunteți bineveniți să încercați.

— N-avem nevoie de fier sau de trucuri, sau de altceva. Nu suntem precum ceilalți, intervine Emmett. Plănuim să desființăm târgurile în sine.

— Voi chiar credeți asta, nu mă îndoiesc, răspunde Eduart, nu jignitor, ci cu oboseala unei lumi văzute prea mult.

— Ştiți ceva despre târguri? întreabă Emmett, nedescurajat.

Eduart suspină, ca şi cum îi face pe plac.

— Doar că au devenit mai creative de-a lungul anilor. Îi place să se joace cu mâncarea ei, dar cred că începe să se plictisească de întregul spectacol. Din câte ştiu, niciun târg nu a fost desfăcut vreodată, deşi mulți şi-au regretat deciziile şi au încercat. Însuşi tatăl tău mi-a bătut la uşă acum un deceniu, cerând informații.

Şocat, Emmett ridică dintr-o sprânceană.

— Tatăl meu?

— Ştiu exact cine eşti, Emmett Alexander De Vere. Tatăl tău e un om bun şi regretă.

E ca şi cum pot auzi inima lui Emmett crăpând în două. Clipeşte, alungând lacrimile care-i inundă ochii.

— Îşi regretă târgul?

Eduart încuviințează, dând din cap.

— Da, spune că ar fi trebuit să fugă cu tine noaptea, mai degrabă, decât să vă supună pe amândoi unei vieți în care să trăiți separat.

— Atunci de ce a făcut-o? întreabă Emmett, cu vocea îngroşată de lacrimi pe care este prea încăpățânat să le lase să cadă.

Eduart ridică din umeri, nepăsător.

— Regina i-a distrus viața bunicului tău. S-a târguit pentru o minte excepțională în calcule, în schimbul faptului că nu va mai găsi niciodată nimic amuzant. A devenit dur şi crud, până în punctul în care şi-a abandonat familia când tatăl tău era doar un băiețandru. Tatăl tău s-a alăturat

unui grup de rebeli cu gânduri asemănătoare în adolescență și și-a dedicat viața distrugerii reginei.

Emmett privește ceșcuța de ceai, strângând-o atât de tare, încât mă tem c-ar putea s-o spargă.

— De ce s-a căsătorit cu ea?

— A crezut că cea mai bună șansă era s-o distrugă din interior. S-a transformat în pretendentul perfect, dar, odată ce s-au căsătorit, regina a devenit suspicioasă față de el. Petrecea prea mult timp în bibliotecă, punea prea multe întrebări, avea legături cu oameni în care ea nu avea încredere. Crede că de aceea te-a separat de el. Regina se teme de soțul ei și nu a vrut să-i dea ocazia să te crească drept protejatul său. Tatăl tău s-a supraestimat, gândindu-se că-i va lua doar un an sau doi să rezolve problema târgurilor și că totul va fi bine în lume. Dar a greșit.

— M-a abandonat din aroganță? Am rămas singur, cu nimic altceva decât o guvernantă drept companie, din cauza încrederii greșit plasate a tatălui meu?

Emmett pare acum furios.

— Te-a iubit și a crezut că legitimitatea ta ca prinț te va proteja între timp. Orgoliul a fost căderea lui, la fel ca pentru mulți alții.

— Ei bine, trebuie să fi găsit o soluție. Mi-a lăsat indicii care descifrează târgul original al lui Moryen. Dacă îl distrugem, totul se prăbușește.

— Va merge doar dacă aveți dreptate.

— Avem dreptate, spune Emmett printre dinți.

— E o misiune nebunească și o să mori încercând să o duci la bun sfârșit.

— Refuz să accept asta, replică Emmett.

— Ăsta e încă un lucru pe care l-am învățat în viața asta extrem de lungă. Nu contează dacă accepți lucrurile sau nu. Se întâmplă oricum.

— N-am venit aici să mi se facă morală! izbucnește Emmett.

Eduart ia încă o înghițitură din ceai.

— Ba da, asta ai făcut!

Emmett se ridică, pregătit să plece.

— Dacă nu ne ajuți, nu mai avem nimic de discutat cu tine.

Eduart își întoarce atenția spre mine.

— Ești una dintre fetele lui Bram, nu-i așa? Am citit despre tine în ziar. Știe despre voi doi?

— Nu, răspund veninos. Bram nu știe despre planurile de-a o înlătura pe mama lui. Ne crezi proști?

Eduart clatină din cap.

— Nu, mă refeream la altceva. Știe bietul, dulcele prinț Bram că ești îndrăgostită de fratele lui?

— Nu sunt…

Mă ridic furioasă, iar fața îmi arde de rușine.

Îmi ia toată stăpânirea de sine să nu-i arunc ceașca plină de ceai direct în capul ăla oribil.

— Hai, Ivy! spune Emmett, ieșind în trombă prin hol, dar se oprește la ușă. Mulțumim pentru ospitalitate, domnule! Sper să vă placă gemul!

Eduart strigă după noi în timp ce ieșim furioși pe ușă.

— N-ați semnat peretele!

Ieșim din casă în grădina încâlcită, unde aerul pare mai ușor de respirat, și oftăm amândoi de ușurare. Tensiunea din umerii mei și greața care-mi stătea în gât dispar.

— Un om groaznic, spune Emmett.

— Cel mai groaznic! încuviințez.

— Tu, îndrăgostită de mine? Abia mă suporți.

Râde, dar râsul îi e forțat.

— Exact, răspund sec.

Ne îndepărtăm de casă spre pădure. Cântecul păsărilor începe din nou și, pentru un minut binecuvântat, mă simt ușurată, până când totul se prăbușește. Unde ar fi trebuit să fie calul și căruța, acum nu este decât o pată de pământ răscolit și urme de roți.

— La naiba! mormăie Emmett.

Dacă o luăm pe jos, drumul înapoi spre tabără va dura ore. Vom avea noroc dacă ajungem înaintea grupului de vânătoare și nu avem nicio explicație rezonabilă pentru absența noastră, ca să nu mai vorbim de faptul că suntem împreună.

— Sunt distrusă!

Intru în panică, plimbându-mă agitată. Sunt tentată să-mi ridic fustele și să încep să alerg, dar suntem atât de departe de tabără, încât n-ar avea rost.

Emmett se uită la mine și strânge din dinți.

— N-o să îngădui să se întâmple asta.

Urmează calea care iese din pădure spre un drum de țară mai mare, care duce înapoi spre Alton.

— O să plătim pentru o trăsură în sat.

Emmett merge atât de repede, încât aproape că aleargă. Știe la fel de bine ca mine că timpul e scurt. Avem nevoie de un noroc extraordinar.

Norii de furtună se adună la orizont pe măsură ce soarele coboară periculos de jos. Niciunul dintre noi nu vrea să recunoască situația, de parcă ignorarea timpului l-ar face să treacă mai încet.

Ajungem pe strada principală din Alton chiar atunci când izbucnește furtuna. Fulgerul spintecă cerul și în câteva secunde suntem uzi leoarcă.

Fugim pe drum până ajungem la un han cu acoperiș de stuf. Firma care atârnă deasupra ușii se leagănă în vântul urlător. Pe ea, se vede un blazon șters sub cuvintele Lebăda.

Eu și Emmett izbim ușa și pătrundem într-un pub la parter, plin de oameni care s-au adăpostit de vremea rea.

Proprietara, o femeie în vârstă cu ochi de oțel, se îndreaptă spre noi cu pași hotărâți.

— Îmi udați podeaua.

Emmett arată ca un cățel ud, cu părul lipit de frunte și haina atârnându-i greu pe umeri. Sunt sigură că nici eu nu arăt mai bine.

— Plecăm imediat, doamnă, se scuză Emmett. Avem nevoie de o trăsură.

Femeia face un zgomot dezaprobator.

— Pe vremea asta? Nici gând!

De parcă ar vrea să-i dovedească punctul de vedere, un alt tunet răsună afară.

— Facem parte din grupul de vânătoare al prințului. Vă rog, trebuie să ne întoarcem la petrecere! insistă Emmett.

— Nu-mi pasă nici dacă sunteți prințul în persoană. Niciun vizitiu nu iese pe vremea asta. Jumătate dintre ei sunt beți în pub, iar cealaltă jumătate s-a retras pentru noapte. Pe o furtună ca asta, caii se sperie.

— Vă rog…, încearcă Emmett din nou, dar ea îl întrerupe.

— Aveți noroc, totuși.

Fundația hanului scârțâie, legănându-se sub forța furtunii.

— Mai am o cameră liberă. E a voastră, dacă o vreți, milord.

Îmi muşc buza să nu râd, deşi nimic din toate astea nu e amuzant.

Emmett se întoarce spre uşă.

— Nu, mulțumim! Vom merge pe jos.

Deschide uşa cu forță, şi ieşim din nou în furtună. Imediat, vântul mă împinge înapoi cu o forță de uragan. Ploaia mă lovește în față, iar tivul deja ud al rochiei devine atât de greu, încât abia mă mai pot mişca.

Fac doi paşi înainte până când vârful cizmei mi se agață de o groapă din drum şi mă împiedic direct într-o baltă. Aterizez în genunchi cu un pleoscăit, iar Emmett se grăbeşte spre mine.

— Poți merge acasă pe jos, dar eu iau camera aia! strig încercând să acopăr tunetul, în timp ce mă ridic şi-i ignor mâna întinsă.

Mai bine distrusă decât înghețată de moarte.

O pornesc înapoi spre han, mai plină de noroi decât înainte, cu un Emmett exasperat în urma mea.

Îmi lovesc mâinile ude de tejghea.

— Luăm camera!

Hangița mă privește cu un aer triumfător.

— Presupun că sunteți căsătoriți? întreabă, ca și cum ar ști că nu suntem.

Emmett scoate un sunet de protest de neînțeles în spatele meu, dar eu doar zâmbesc dulce și spun:

— Proaspăt căsătoriți și fericiți.

Pana hangiței stă suspendată deasupra registrului.

— Nume?

Emmett îmi aruncă o privire fulgerătoare, apoi spune:

— Fern și Edward Bennett. Din Nottingham.

— Opt șilingi.

Emmett scoate niște bani. Opt mici portrete ale reginei Moryen de pe monede ne privesc critic de pe tejghea.

Hangița se întoarce și ia ultima cheie rămasă de pe un panou din spatele biroului.

— Urmați-mă!

În han este exagerat de cald, cu atâtea corpuri înghesuite înăuntru. Trecem prin pubul gălăgios și o urmăm pe proprietară pe o scară șubredă, cu trepte roase de uzură.

Rochia mea udă trebuie să cântărească cel puțin cinci kilograme și, chiar și cu căldura din han, încă tremur sub greutatea rece a materialului.

Suntem conduși până la etajul al treilea și, deși nu mă uit, simt privirea întunecată a lui Emmett în spatele meu.

Femeia descuie ușa cu un clic și ne face semn să intrăm.

Ușa se închide în urma ei cu un pocnet, iar acum suntem singuri.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Îl lovesc pe Emmett în umăr, iar haina lui e atât de udă, încât scârțâie sub forța palmei mele.

— Fern?

— A fost cel mai apropiat lucru de Ivy la care m-am putut gândi.

— Isolde, Isabelle, Imogen?

— Arăți mai credibil ca Fern.

Suflu iritată și mă duc să arunc un buștean în focul slab.

Oare voi fi eliminată imediat din competiție? mă întreb. Ruşinată public, la fel ca sora mea, menită să-mi petrec restul vieții plângând într-o pernă, singură într-o cameră întunecată? Spânzurată la Poarta Trădătorilor, ca rebelii descriși de Eduart? Sau poate regina mă va păstra pe lângă ea. Îi place să se joace cu mâncarea.

Emmett se așază tăcut lângă foc, cu hainele ude leoarcă. Își lasă capul în mâini și rămâne complet nemișcat.

Nu poate nici măcar să se uite la mine.

Focul pârâie și trosnește în timp ce-l întețesc.

— De vreme ce suntem aici, măcar să nu murim înghețați, spun.

Îmi scot rochia verde din catifea, pantofii distruși, crinolina, ciorapii umezi, apoi mă opresc. Nu voi reuși să mă descurc singură cu corsetul.

Privesc peste umăr la Emmett, care stă în fața focului. De parcă ar simți greutatea privirii mele, își înalță capul, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

Se oprește.

— Ce-i?

— Eu…

Nu pot să-i cer să mă dezbrace.

— Nu e nimic.

Se ridică și traversează camera spre mine. Înjur în sinea mea felul în care obrajii mi se înroșesc ca jarul. Poate că ar fi trebuit să las furtuna să mă înece.

— Mă pricep la corsete, Ivy.

O mie de replici sarcastice îmi vin pe limbă, dar mă abțin. Cu degete grijulii, îmi desface nodul de la mijlocul spatelui.

Mâinile îi urcă încet pe șira spinării mele, trăgând cu îndemânare șireturile.

— Tremuri, îmi spune după o secundă tensionată.

Degetele lui se opresc, dar căldura lor rămâne suspendată deasupra coloanei mele.

— Grăbește-te! îi spun.

Emmett oftează din toți rărunchii și își reia munca asupra corsetului.

— Gata! spune, cu o ultimă smucitură, iar corsetul îmi cade la picioare.

Ies din el, acum fiind doar în cămașa mea udă și pantalonii subțiri, transparenți din cauza apei.

— Mai bine?

Vocea lui e liniștită, tensionată.

— Da! îi răspund cu reticență.

Emmett e destul de gentleman, încât să-și ferească privirea. Îmi adună hainele ude și le așază cu grijă lângă foc să se usuce.

Cu spatele la mine, ies din lenjeria intimă și mă înfășor în plapuma de la capătul patului.

Mă așez în fotoliul din fața șemineului, iar căldura îmi trimite furnicături pe tot corpul, fiecare articulație începând să se dezgheațe.

— Încerci să mă distrugi? spun, schițând un zâmbet.

Emmett stă pleoștit în fotoliul de lângă mine, încă ud leoarcă. Sper că gluma îl va determina să zâmbească, dar nu face decât să-i adâncească încruntarea dintre sprâncene. Nu l-am văzut niciodată atât de abătut.

Focul pârâie, iar eu îmi scot degetele de la picioare de sub plapumă şi le apropii de flacără.

— Nu vei fi de niciun folos cauzei dacă mori de hipotermie, îi spun.

Nu răspunde, doar continuă să se uite la flăcări, respirând greu. Afară, furtuna urlă ca o zână rea.

— Emmett! spun mai hotărâtă, iar el revine în prezent. Nu înțeleg de ce ești supărat pe mine acum.

Asta îi atrage atenția.

— Supărat? Nu sunt supărat pe tine. Sunt supărat pe mine.

— Nu poți controla vremea.

— Nu, nu despre asta e vorba. Ar fi trebuit să te las singură, să te las în pace. Cel mai egoist lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să te implic în asta.

— A fost ideea mea să fugim azi.

— Dar n-ar fi trebuit să o faci dacă nu eram eu.

— Nu te mai comporta ca şi cum eşti singurul care are idei! O urăsc şi eu. Şi eu vreau s-o detronez!

— N-am vrut să sugerez că n-ai idei proprii.

— Nu deții monopolul asupra ambițiilor radicale. Singurul motiv pentru care am primit atenția lui Bram este datorită ajutorului tău. Am fost de acord cu asta, îți amintești?

— Te-am manipulat. Am manipulat-o pe Faith. Mi-am ma-nipulat fratele. Sunt groaznic! Sora ta avea dreptate. Sunt o persoană oribilă.

— Nu cred că e adevărat.

— Încerc…

Vocea i se frânge ca și cum şi-ar înghiți lacrimile.

— Încerc nespus de mult să fac ce e corect, dar nu reușesc.

— Ştiu! îi spun încet.

Devastarea de pe chipul lui frumos este evidentă.

— Am să te protejez cât pot de bine, spune Emmett, şi ştiu că se referă la bani.

Urăsc faptul că ştie că am nevoie de ei. Îmi pot imagina deja cum sunt dusă departe, într-o casă de la țară, nu ținută ca o amantă, ci ascunsă ca un secret. Regina Mor va continua să domnească şi totul va fi aşa cum a fost. Doar Emmett şi cu mine vom şti adevărul despre ceea ce ar fi putut fi.

Nu mai suport să vorbesc despre asta.

— Te rog, schimbă-ți hainele ude! Mă doare să te văd aşa!

Şi chiar mă doare. Mă doare într-un fel apăsător pe care nu-l mai pot ignora.

Emmett îşi fereşte privirea şi, în cele din urmă, îşi scoate bocancii uzi. Mă întorc să privesc focul, dar îi aud hainele căzând pe podea, una câte una.

Înfăşurat într-o altă pătură, se aşază din nou lângă mine, lângă foc. Culoarea începe deja să-i revină pe buze şi mă simt uşurată văzând asta.

Îşi aranjează hainele lângă ale mele, să se usuce, şi acum tot ce putem face este să aşteptăm. Furtuna de afară nu dă semne că s-ar potoli, şi, judecând după muzica de la parter, nici petrecerea de sub noi nu pare să se termine curând.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău! îi spun.

Ceea ce a spus Eduart m-a apăsat toată ziua şi simt o nevoie disperată să vorbesc despre altceva decât despre noi doi.

— Cred că ar fi mai uşor dacă aş fi supărat pe el, spune Emmett. Dar sunt doar trist. E ciudat să iubeşti un om pe care nu-l cunoşti. E şi mai ciudat să ştii că locuieşte chiar la câteva uşi distanță. Am aceste… amintiri cu el. Îmi amintesc cum citeam cărți în poala lui şi cum mă învăța să arunc pietre în lacul din spatele casei noastre.

— A încercat vreodată să te contacteze altfel decât prin mesajele ascunse în bibliotecă?

Emmett clatină din cap.

— Se pare că termenii înțelegerii lor îi interzic asta. Nicio scrisoare. Nu poate nici măcar să transmită mesaje prin altcineva, pentru că persoana respectivă amuțește. Aproape că i-a provocat o criză de inimă fostei mele guvernante prima dată când s-a întâmplat. Este una dintre cele mai vechi amintiri ale mele.

— Mai eşti apropiat de guvernanta ta?

Emmett se foieşte inconfortabil.

— Eram. A murit acum puțin peste un an. Cred că i-ar fi plăcut de tine. Eşti dură, la fel ca ea.

Clatin din cap. Sunt încăpățânată, ceea ce e diferit şi deloc admirabil.

— Nu cred că sunt dură.

Emmett doar chicoteşte.

— Ei bine, ea ar fi văzut ceea ce văd şi eu.

— Mi-ar fi plăcut s-o cunosc, spun.

Am sentimentul că lista oamenilor pe care Emmett îi iubeşte este foarte scurtă. Îi ține ascunşi, aproape de sufletul lui.

— Era o contradicție ambulantă. Mai dură cu mine decât oricine altcineva, dar a fost cel mai aproapiat lucru de dragostea părintească pe care l-am avut vreodată. Am fost un copil singuratic şi îmi petreceam tot timpul pe podea, inventând poveşti cu soldăței de jucărie. Ea iubea baletul, aşa că am ajuns să iubesc şi eu baletul; mergeam de fiecare dată când aveam ocazia. Era singura dată când ieşeam de pe terenul palatului.

Camera pare desprinsă de realitate, o bulă în care suntem doar noi doi.

— De fapt, acolo am cunoscut-o pe Faith, continuă Emmett. Era vara trecută, după ce a murit guvernanta mea, iar eu stăteam singur în public. Lui Faith i-a fost milă de mine.

Căldura din pieptul meu se dizolvă într-un sentiment rece și meschin.

— Asta sună exact ca Faith, de-a dreptul divin. O adevărată sfântă, spun sarcastic.

— Ești geloasă?

Emmett ridică dintr-o sprânceană, iar eu mă gândesc la confesiunea lui de mai devreme, la tandrețea din ea. Nu mă simt deloc tandră; mă simt speriată de acest hău de emoții pe care nu-l pot controla.

Îmi lipesc un zâmbet fals pe față.

— Ce amuzant! Ar trebui să încerci comedia mai des.

În cele din urmă, hainele noastre se usucă suficient cât să mă pot îmbrăca din nou în cămașa și pantalonii subțiri. Bumbacul fin nu oferă mare lucru când vine vorba să acopere ceva, așa că-mi păstrez pătura pe umeri. Emmett își trage pantalonii încă pe jumătate umezi și coboară să ne aducă ceva de mâncare. Soarele a apus de mult, dar furtuna continuă să urle.

Se întoarce cu o tavă pe care sunt așezate felii de carne rece, pâine crocantă, piersici de seră și bere slabă.

— Am refuzat tocana misterioasă, îmi spune, punând tava pe măsuța de lângă fereastră.

— Și dacă tocana misterioasă e mâncarea mea preferată?

— Atunci va trebui să-ți rafinăm gusturile înainte să devii prințesă.

Mâncăm în tăcere, înfometați, iar Emmett pune tava goală pe hol. Petrecerea de la parter s-a liniștit puțin, dar furtuna de afară nu.

— Ar trebui să încercăm să dormim, spune Emmett. Vreau să plecăm în zori. Ne putem gândi la o scuză în drum spre tabără.

— De acord!

Greața provocată de panică s-a retras în mare parte. Poate că viața mea e distrusă, dar ziua de azi a fost atât de

lungă, încât sunt prea obosită să mă gândesc cu adevărat la asta. Voi păstra îngrijorările pentru mâine.

Ne ridicăm stângaci, neştiind ce să facem. Privirile ni se îndreaptă spre patul din mijlocul camerei, imposibil de ignorat.

— Ar trebui să iei patul, spune Emmett. Eu voi dormi pe podea.

— Tu ai plătit camera, aşa că nu mi se pare corect! protestez.

— Sunt un gentleman, răspunde Emmett.

— Asta le spui tuturor fetelor pe care le seduci?

— Te simți sedusă?

— Nu vorbeam despre mine!

Mă duc furioasă pe partea cealaltă a patului şi mă strecor sub cearşafuri. Lenjeriile sunt spălate până aproape de destrămare, dar miros a curat, iar salteaua e destul de moale încât să mă scufund în ea.

Îi arunc lui Emmett cealaltă pernă, iar el se aşază pe podea, pe cealaltă parte a patului. Sting felinarul, iar camera e înghițită de întuneric, singura lumină venind de la jarul care pâlpâie în şemineu.

Nu reuşesc să mă liniştesc. Sunt prea conştientă de corpul cald al lui Emmett, aflat la doar câțiva paşi de mine. Din sunetul foşnetului păturilor, nici el nu reuşeşte să-şi găsească o poziție confortabilă.

Stau nemişcată şi ascult respirația lui Emmett şi picăturile de ploaie care bat în geam până când tot corpul îmi pare electrizat. După câteva minute, nu mai suport.

— O, pentru Dumnezeu, urcă în pat! E destul de mare pentru amândoi.

Salteaua scârțâie când Emmett urcă şi se aşază lângă mine. Îşi pune capul pe pernă şi apoi se întoarce cu fața spre mine, amândoi întinşi pe o parte. E atât de aproape, încât îi simt căldura respirației, îi văd marginea genelor sale întunecate şi modul în care ochii căprui îi strălucesc în lumina slabă a focului.

— Pariez că îți dorești să te seduc, șoptește cu un zâmbet abia schițat pe buze.

— Ce-ai face dacă aș fi una dintre fetele pe care le duci în grădină la baluri?

— Te-am dus în grădină la un bal.

— Știi ce vreau să spun.

Emmett mă privește o clipă, apoi întinde încet o mână și-mi atinge fața încetișor, cu degetul mare sprijinit pe linia maxilarului meu.

Un fior îmi străbate corpul.

— Ai mâinile reci, șoptesc.

— Fetele pe care le seduc nu sunt de obicei atât de critice cu mine.

— Nu sunt una dintre acele fete?

Dacă aș fi, ăsta ar fi momentul în care s-ar săruta, nu-i așa? Sunt sigură că le-ar cuprinde obrajii cu mâinile, foarte blând, și le-ar înclina capetele pentru a le gusta mai bine.

Dacă am fi orice altceva decât prieteni, probabil ne-am săruta deja.

— Îi aparții fratelui meu.

— Nu aparțin nimănui.

Oftează adânc.

— Știi ce vreau să spun.

— Ce ai face, Emmett? îl întreb, deși știu că n-ar trebui.

Simt nevoia perversă de a-l împinge să mă respingă în mod clar, ca să-mi pot stinge focul prostesc, insuportabil, care mi se aprinde în piept în prezența lui.

— Ești rea, Ivy!

Ploaia care bate în geamuri îmi oglindește ritmul frenetic al inimii. Doar căldura corpului său lângă al meu mă aprinde.

Mă întorc pe spate, îngrozită de gândul că o să mă aplec să-l sărut dacă mai continuă să mă privească așa.

— Ai sărutat vreodată pe cineva?

Vocea îi este atât de joasă, încât abia o aud peste sunetul furtunii.

Imaginea lui şi a lui Faith, cu buzele unite într-un sărut, felul în care mâna lui a căzut pe şoldul ei, îmi galopează prin minte.

— Da, Bram! îi răspund, intenționat răutăcioasă.

— Ştii ce întreb.

Ezit.

— Nimeni nu va vrea să te sărute dacă nu poți să-i priveşti, spune Emmett.

— Nu mă uit la tine, şi totuşi vrei să mă săruți.

Vreau să nege, să-mi spună că greşesc.

— Eu vreau să sărut pe toată lumea! îmi spune, şi asta doare mai mult.

— Şi toată lumea vrea să te sărute, ce noroc!

Încerc să o fac să sune ca o glumă, dar nu reuşesc, fiindcă vocea mea pare aspră.

— Dar nu şi tu, spune încet.

— Nu, nu şi eu.

— L-ai sărutat înapoi?

— Da!

L-am sărutat? Am încercat.

— Erai frumoasă în seara aceea, adaugă Emmett aproape vinovat. Nu sunt surprins că te-a sărutat. Îți faci treaba bine.

— Nu-i nevoie de complimente, răspund.

— Nu-i un compliment dacă-i adevărat.

— Nu sunt prea sigură de asta. Sunt aproape convinsă că m-am blocat. N-a încercat să mă sărute după cearta din club. Poate că n-a vrut.

— Ai întrebat ce aş face dacă ai fi una dintre fetele pe care le duc în grădină la petreceri. Vrei să ştii adevărul? întreabă Emmett. N-aş face nimic, mai ales dacă nici măcar nu ştii să săruți.

— Acum tu eşti cel care e rău!

Tace un moment, şi parcă aud rotiţele învârtindu-i-se în cap. Privirea lui mă arde.

— Aş putea să te învăţ, îmi spune.

Scuza e subţire ca un fir de mătase. Ştie la fel de bine ca mine că mâine, odată cu întoarcerea în tabără, voi fi dată afară din competiţie sau mai rău. N-o să-l mai sărut pe Bram niciodată.

Ar trebui să spun nu. Dar e Emmett.

E Emmett, adică, n-am niciun control asupra situaţiei.

Mă întorc să-l privesc, iar feţele noastre sunt la doar o suflare distanţă. Şi ochii lui, ochii lui. Culoarea ciudată de alun dansează aurie în lumina lunii.

Privirea lui mă fixează ca pe un fluture prins într-o ramă.

— Bine! şoptesc.

Sunt roşie toată, ca şi cum simpla conştientizare că urmează să mă atingă e la fel de bună ca atingerea în sine.

Mă ridic şi mă aşez cu picioarele încrucişate pe pat. Emmett se ridică şi pune o mână caldă pe genunchiul meu.

Se apleacă, dar exact când mă aştept ca buzele lui să le atingă pe ale mele, se retrage şi mă face să-l urmăresc.

Pentru o clipă, e doar căldură şi presiune.

Îmi apăs buzele de ale lui mai tare, dar nu ştiu ce să fac mai departe. Emmett rămâne nemişcat lângă mine. Mă retrag şi scot un oftat frustrat.

Emmett chicoteşte, iar eu îl lovesc în piept.

— Eşti prea rigidă, îmi spune.

— Ştiu. Aşa că învaţă-mă cum s-o fac mai bine.

Privirea îi coboară.

Îşi apasă degetul mare pe buza mea de jos. Automat, maxilarul mi se relaxează, iar buzele mi se deschid.

— Relaxează-te! îşi şopteşte pe buze.

E mai moale de data asta. Îşi trece o mână prin şuviţele părului meu desfăcut pe gât şi cu cealaltă mă prinde de

talie. Căldura și greutatea lui sunt peste tot, ca și cum corpul mi-ar fi acoperit de o cascadă de scântei.

Mâinile mele caută un punct de sprijin. Le încolăcesc în părul lui și trag puțin prea tare.

— Ușor! murmură el.

Își strecoară limba între buzele mele, iar eu mă încordez.

— Lasă-mă să intru! șoptește. Primește-mă!

Mă deschid sub presiunea catifelată a limbii lui, iar gura lui e moale, dar neînduplecată.

Îmi trage puternic părul de la ceafă, culcându-mă pe pat. Se apleacă peste mine, încadrându-mă cu trupul său înalt.

Mă mișc, disperată după o alinare, iar el mă trage aproape până când simt fiecare plan dur al corpului său. Gâfâi, disperată după aer, iar el își plimbă limba de-a lungul pulsului meu frenetic până ajunge la lobul urechii. Îmi prinde cu dinții pielea delicată, nu suficient de tare cât să doară, dar destul cât să mă facă să mă arcuiesc spre el.

Sărută complet diferit față de fratele lui. Nu e deloc politicos; parcă ar fi înfometat după asta.

Își coboară mâinile și mai jos, trecând ușor peste sânii mei, apoi apucând partea moale a taliei suficient de tare cât să lase vână-tăi. Îl vreau imposibil de aproape. A declanșat ceva în mine. Nu știam că un sărut poate să se simtă așa. Nu știam că ceva poate să se simtă așa.

Dintr-odată, mă împinge deoparte. Îmi ridic mâna la buzele umflate de sărut.

— Am făcut ceva greșit?

— Nu!

— Atunci de ce…

— Ivy, spune cu tonul acela ciudat, epuizat, al lui.

— Ce-i? șoptesc.

Se ridică brusc, retrăgându-se de lângă pat.

— Te-ai descurcat perfect. Cred că lecția de sărut s-a terminat.

Sunt copleşită de gelozie faţă de fetele care l-au avut înaintea mea, pe bune, fără vălul ăsta de amăgire şi negare.

— Perfect?

Încerc să-mi păstrez vocea senină. Am nevoie de toată puterea să nu întind mâna către el şi să-l implor pentru mai mult.

— Note maxime la Şcoala Regală de Săruturi a Alteţei Sale prinţul Emmett De Vere? O să fiu şefă de promoţie?

Râde fără umor.

— Nu ţi-o lua în cap!

Sunt doar o altă fată pe o listă lungă. Ar fi o nebunie să mă gândesc că sunt specială.

— N-aş îndrăzni!

Îmi încolăcesc braţele în jurul taliei şi mă strâng cu putere Încerc să mă gândesc la Bram şi la zâmbetul lui uşor. E un băiat minunat! Emmett nu e deloc minunat. E imprudent şi imprevizibil, şi nu-mi va aparţine niciodată.

I-am simţit trupul lângă al meu. Nu sunt atât de naivă să cred că sunt singura care îşi doreşte ceva. Emmett mi-ar da mai mult, ştiu că ar face-o. Tot ce ar trebui să fac ar fi să insist puţin mai tare, şi m-ar ţintui pe saltea în câteva secunde.

Dar sunt singură cu durerea stupidă şi pulsatilă din piept, care tânjeşte după ceva asemănător cu iubirea. Emmett nu mi-ar putea oferi asta şi nici n-aş avea dreptul la aşa ceva.

Dispare în baia alăturată şi stă acolo atât de mult, încât încep să mă tem că doarme în cadă, dar în cele din urmă aud scârţâitul uşii şi paşii lui moi. Patul se scufundă când se întinde lângă mine.

Respiraţia zbuciumată a lui Emmett se linişteşte după mult timp şi cred că trebuie să fi adormit. Asta îmi dă curajul să pun o întrebare care mă apasă de mult.

— Ai fost mereu în căutarea unei Regine a Lunii Mai perfecte?

Mă întorc din nou spre el, dar rămâne pe spate. Îi privesc profilul în lumina lunii care intră pe fereastră.

— Speram că dormi, îmi răspunde.

— Ai o reputație destul de impresionantă. A fost totul o înşelătorie?

— În mare parte, admite. Dar nu întru totul.

Urăsc durerea care mă încearcă atunci când îl aud spunând asta.

— Ai vrea să ştii adevărul? mă întreabă.

— Desigur!

— Mezina familiei Tremaine se întâlnea cu servitoarea. Eu doar le țineam de şase, apoi le-am acoperit când îndrăgostitele aproape au fost prinse.

— Şi Christine Cambere?

— Şi-a prins pantoful într-un spalier încercând să sară zidul grădinii ca să se întoarcă nevăzută în dormitorul ei. Doar o ajutam să se elibereze. Petrecerile o plictisesc.

— Deci niciunul dintre zvonuri nu este adevărat? îl întreb.

— Niciunul dintre cele mai populare. Nu sunt un sfânt, doar că nu sunt suficient de stângaci încât să fiu prins. Întâlnirea pe care am avut-o a fost, de fapt, cu sora lui Christine, Georgia, deşi am fost destul de pricepuți să o ținem secretă. Am avut parte de servitoare, barmanițe, fete de la fermă.

Nu-mi dau seama dacă glumeşte.

— Şi Faith, adaug.

Emmett tace.

— Şi Faith.

— Ai spus că n-o iubeşti.

Îşi frământă mâinile în aşternuturi înainte să răspundă.

— Faith şi cu mine ne-am rănit reciproc pentru că nu eram ce-şi dorea celălalt. Eu eram prea egoist pentru a-i oferi lui Faith respectul pe care-l merita, iar ea nu mă iubea în felul în care aveam eu nevoie. Eram stângaci şi lucrurile s-au stricat, dar asta nu înseamnă că o mare

poveste de dragoste a fost distrusă. Faith şi cu mine am vorbit, acum suntem prieteni. Te asigur că nu mă iubeşte, şi nici eu pe ea.

Mă aştept să simt gelozie, dar nu mă încearcă decât tristeţe.

— Aveam doar opt ani când tatăl meu m-a abandonat, îmi spune. Îmi doream iubire cu atâta disperare, încât o căutam peste tot. Au fost nevoiţi să schimbe servitoarele care îmi făceau focul zilnic, după ce am început să mă ataşez prea mult de ele şi să le rog să rămână cu mine. Noaptea, când ar fi trebuit să dorm, mă strecuram în grajduri şi le citeam poveşti cailor, ca şi cum ar fi fost prietenii mei, deşi îngrijitorii îmi spuneau că nu sunt. În primii ani după despărţirea de tatăl meu, scriam noaptea scrisori pentru el, detaliind fiecare lucru pe care-l făcusem în ziua respectivă. Credeam că într-o zi ne vom reuni şi va vrea să ştie tot ce am făcut în absenţa lui. Dar am încetat să mai cred asta de mult.

Vreau să întind mâna şi să-l ating, să-i ofer un pic de consolare, dar nu pot.

— Iată mărturisirea mea, continuă Emmett. Am crescut fără o familie, în camere friguroase de palat, având drept companie doar o guvernantă, un tutore şi un batalion de soldaţi de jucărie. Mi-am petrecut toată viaţa în genunchi, cerşind firimituri de iubire. Nu ştiu dacă va veni vreodată un moment în care să nu mai fiu însetat de ea.

Firea posomorâtă a lui Emmett, imprudenţele lui sentimentale, toate încep să aibă sens acum.

Îi ofer o mărturisire la schimb.

— Uneori mi-e teamă că am fost prea alintată. Cred că părinţii şi sora mea m-au iubit atât de mult, încât nu sunt pregătită pentru o lume care nu mă va iubi la fel.

— Singura persoană de pe pământ despre care sunt sigur că mă iubeşte este Bram, răspunde el.

Ca o posedată, întind mâna peste întinderea patului nostru comun şi-i prind mâna rece într-a mea. Strânge, iar eu

strâng înapoi. Eu aș putea să te iubesc. Lasă-mă să te iubesc, dar nu pot, și el știe asta la fel de bine ca mine.

Voi fi a lui Bram sau a nimănui.

Și acum singurul lucru pe care-l pot face este să trăiesc cu povara asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Dacă povestea mea preferată din Elfii din Insulele Britanice era despre porțile către lumea acestor ființe, povestea preferată a Lydiei era despre regele lor. O puneam pe doamna Osbourne să ne-o spună iar și iar, până când devenise la fel de uzată precum șanțurile de pe masa ei de măcelărie. Povestea spunea că, mult înainte de regina Mor, pe vremea când Anglia era un loc sălbatic, portalul dintre lumi era deschis. Ceilalți treceau liber prin el, căutând să facă înțelegeri și să-i folosească pe oamenii fragili ca pe niște jucării. Lăptăresele dispăreau în noapte și se întorceau la răsărit, ciudat de golite pe dinăuntru. Câmpurile se transformau în cenușă într-o singură după-amiază, iar altele rodeau grâu de aur pur, care se topea în ploaie. Bebelușii erau smulși din leagăne, iar în locul lor erau lăsate niște imitații stranii.

Oamenii isteți știau să stea departe de marginea pădurii, să nu lase niciodată pe cineva străin să intre după lăsarea întunericului și să nu răspundă niciunei voci necunoscute care-i striga pe nume. A fost cândva o fată care se credea foarte isteață.

Părinții ei, îngroziți de frumusețea ieșită din comun a fiicei lor, o țineau închisă într-un conac la țară, la fel ca al nostru, un loc ferit de lume și de pericolele care pândeau.

Fata era mulțumită să ducă o viață liniștită, cu grădina, frații, surorile și cărțile ei. Însă, în ajunul zilei în care împlinea optsprezece ani, a auzit o muzică atât de frumoasă, încât nu s-a putut stăpâni și a început să plângă. Cu lac-

rimi mari şi rotunde şiroindu-i pe obraji, a urmat sunetul dincolo de zidurile sigure ale domeniului ei şi a pătruns în pădurea de la marginea acestuia. Sub o salcie, a găsit un bărbat care cânta la lăută. Doar că nu era un bărbat. Pe măsură ce se apropia, a observat că ceva nu era în regulă cu el: degetele lui erau prea lungi, urechile îi erau ascuțite, iar chipul său era atât de frumos, încât fata a început să plângă şi mai tare. Şi atunci a ştiut că dăduse peste unul dintre Ceilalți, cei în privința cărora fusese avertizată.

S-a întors să fugă înainte ca el s-o vadă, dar n-a fost destul de rapidă. Fermecat de frumusețea ei, bărbatul a prins-o de mână, a căzut în genunchi şi a implorat-o să-i fie soție.

Crezându-se foarte isteață, fata a promis că-i va fi soție timp de un an şi o zi, iar apoi va fi liberă să trăiască aşa cum îşi doreşte. Bărbatul a acceptat şi a dus-o prin portal în lumea lui, pentru a se căsători. Abia când i s-a pus coroana pe cap, la nuntă, a aflat că noul ei soț era regele Lumii Celorlalți şi că fusese păcălită. Pentru Ceilalți, timpul nu trecea la fel ca pentru oameni, iar un an şi o zi în lumea lor putea dura cât o viață de om pe Pământ.

În unele versiuni ale poveştii, fata ajunge să se îndrăgostească de soțul ei şi domnesc împreună mulți ani; în altele, reuşeşte să scape, iar el îşi petrece tot restul vieții sale eterne căutând să se răzbune pe ea şi pe urmaşii ei. Întotdeauna mi-a plăcut mai mult versiunea în care se îndrăgosteşte. Eu şi Lydia ne făceam coroane din păpădii şi ne prefăceam că suntem miresele umane ale regelui elfilor.

În visul meu, sunt căsătorită cu regele elfilor şi încerc să scap din închisoarea dormitorului nostru conjugal. El îşi trece mâna peste corpul meu, cuprinzându-mă din spate. „Vino la culcare, soție.” Limba lui îmi atinge uşor marginea urechii şi un fior îmi străbate tot trupul. Buzele îi coboară încet, atingându-mi pulsul, până în locul unde

simt oasele dureroase ale claviculelor. „Vino la culcare”, spune din nou, iar de data asta îl urmez.

Îi simt mâinile fierbinți pe spatele meu. Îmi cuprinde fața cu blândețe și-mi dă la o parte o șuviță rebelă de păr. Mă zvârcolesc lângă el până când dorința mă cuprinde cu totul. Nu înțeleg de ce mă face să aştept. Se întoarce, mă prinde sub el şi mă înconjoară cu brațele. Genunchiul lui îmi atinge coapsele, iar eu mi le deschid pentru el. „Sărută-mă”, şoptesc lângă buzele lui. „Ia-mă. Am fost mereu a ta.” Fața regelui elfilor devine clară. Are chipul lui Emmett.

— Ivy! spune regele. Ivy!

Vorbeşte mai tare de data asta.

— Ivy!

Mă trezesc clipind, confuză şi cuprinsă de dorință, ca o febră. Camera în care mă aflu este ponosită şi necunoscută. Clipesc din nou, iar ochii mi se obişnuiesc cu lumina slabă a zorilor.

Ah, da! Furtuna. Hanul de pe drum. Emmett.

Ridic fața şi-l văd pe Emmett privindu-mă cu un zâmbet amuzat. Părul îi este ciufulit de somn, iar ochii, uşor umflați.

— Eşti greu de trezit, îmi spune.

Țin capul sprijinit de pieptul lui cald, iar bătăile inimii lui îmi răsună în urechi. Mă cuprinde cu brațul, iar mâna i se odihneşte pe talia mea.

Mi-au înghețat vârfurile urechilor, dar restul corpului s-a încălzit de căldura lui Emmett.

— Îmi pare rău!

Mă dau în grabă la o parte, roşind de ruşine.

— Focul s-a stins în timpul nopții. Ți-era frig, răspunde Emmett.

— Da! Frig.

Emmett îşi trece o mână peste față, ca şi cum şi-ar putea şterge roşeața de pe obraji.

— O să-l aprind la loc!

— Ce noroc pe tine c-ai avut o profesoară atât de bună! îi spun, când se apleacă să deschidă cutia cu iască.

La un moment dat în timpul nopții, şi-a dat jos cămaşa, iar acum este înfăşurat într-o pătură, pregătindu-se să reaprindă focul din vatră.

Încep să înțeleg ce a vrut să spună Emmett când mi-a zis că va fi mereu însetat de iubire. Simt o durere surdă, ca o foame disperată, când mă uit la el.

Furtuna s-a potolit, iar lumină palidă şi albăstruie a zorilor se revarsă peste ferestre.

Observ pentru prima dată că clavicula stângă a lui Emmett îi iese nefiresc sub piele. De obicei ascunsă de batistele pe care le poartă înnodate la gât , acum iese în evidență de sub pătură.

— Ce-ai pățit acolo?

Arăt spre claviculă.

Emmett îşi atinge osul cu grijă.

— Mi-am rupt-o sărind peste cai când aveam doisprezece ani. Mi-era teamă că guvernanta o să mă certe şi n-aveam pe nimeni altcineva care să aibă grijă de mine, aşa că am ascuns-o, iar osul s-a vindecat greşit. A durut ca naiba!

La doisprezece ani, eu încă mă jucam cu păpuşi împreună cu Greer. Emmett era atât de singur, încât n-avea pe nimeni în care să aibă suficientă încredere ca să-i spună despre un os rupt.

Întors cu spatele la mine, Emmett întețește focul.

— Vorbeşti în somn.

Mă afund sub plapumă până când sunt complet acoperită.

— Te rog, lasă-mă să mor aici! strig.

Emmett râde.

— Nu vrei să ştii ce ai spus?

— Nu! Vreau să mă înec într-una dintre bălțile de afară.

— N-a fost chiar atât de rău. Ceva despre un rege.

Scot capul de sub plapumă, sperând că nu-mi vede obrajii roşii. Mă rog să nu fi spus nimic despre ce făcea regele.

— Asta nu e chiar atât de îngrozitor.

Emmett se întoarce şi-mi aruncă un zâmbet ştrengar.

— Şi numele meu.

— Îh! strig şi mă ascund din nou.

— Nu e la fel de rău ca atunci când erai bolnavă. Atunci ai spus tot felul de lucruri.

Păr castaniu. Mâna fermă pe fruntea mea, alungându-mi febra.

Scot din nou capul de sub plapumă.

— Tu erai? Am crezut că poate am visat.

Se opreşte brusc.

— Mă simţeam foarte vinovat. A fost vina mea c-ai fost nevoită să sari în râul ăla nenorocit. Am rugat-o pe Lottie să mă strecoare în camera ta ca să-ţi stau la căpătâi noaptea.

Mi se strânge inima la imaginea asta. Emmett, în întuneric, stând pe scaunul tare de lemn, în timp ce eu mă zvârcoleam.

— N-a fost vina ta.

Nu se uită la mine.

— Ba da, bineînţeles c-a fost!

O văd în felul în care îşi ţine umerii plecaţi, de parcă întreaga lume apasă pe ei.

— Emmett, nu e responsabilitatea ta să mă protejezi.

— Asta e o prostie, spune el, iritat.

Nu înţeleg de ce pare supărat pe mine.

Jos, la cârciumă, Emmett trezeşte cu greu un vizitiu somnoros, iar în zori urcăm într-o trăsurică cu două roţi trasă de un singur cal. Emmett speră că vehiculul mai uşor va reuşi să străbată mai bine peisajul plin de noroi din

Hampshire. Îi plătește vizitiului dublu ca să meargă cât de repede poate, ceea ce nu înseamnă deloc foarte repede.

Bălțile s-au revărsat, iar drumurile bătătorite de ieri s-au transformat în râuri de noroi.

Se întâmplă ceva ciudat pe drum. Îl văd pe Emmett cum se retrage din nou în sinea lui. Căldura din priviri se răcește, iar chipul i se acoperă din nou de masca nepăsării. De parcă noaptea trecută n-ar fi existat, iar eu sunt doar o altă fată ignorată la un bal unde nu și-a dorit niciodată să fie.

— Emmett? îl întreb, atingându-l ușor cu cotul. Ești bine?

— Perfect!

Iarăși evită să mă privească.

— Ce le vom spune? îl întreb.

— O să le spun că am plecat să mă îmbăt în Alton, iar tu, cu inima ta bună, te-ai dus să vezi dacă sunt în regulă. Am fost prinși la han din cauza furtunii, dar am dormit separat. Vizitiul a fost deja mituit să confirme povestea.

— Nu e o poveste bună! spun.

Tot implică faptul că am plecat pe ascuns și am petrecut timp cu Emmett fără o însoțitoare, ignorând normele societății. Tot voi fi exclusă din competiție, dar poate că asta mă va ține în viață.

— E tot ce pot să fac.

Bietul cal de la trăsură se târăște mai bine de o oră până ajungem în sfârșit la marginea taberei de vânătoare. Decorațiile vesele sunt culcate la pământ de furtună și atârnă trist, încâlcite în crengile copacilor.

Coborâm din trăsură, iar Emmett îi plătește vizitiului cel puțin de trei ori mai mult decât i s-ar fi cuvenit.

Acum e acum! Momentul de care m-am temut cel mai mult. Momentul în care reputația mea o să se facă scrum. Oare regina o să ne ia pământurile și titlurile, așa cum a promis? Oare o să mă execute? Sunt sigură că Emmett și

Bram n-ar lăsa asta să se întâmple, dar poate că nici măcar ei nu vor putea s-o oprească.

Genunchii îmi sunt slăbiți, iar mâinile îmi transpiră. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să repar lucrurile, iar acum le-am stricat iremediabil. Noaptea trecută a părut un vis, dar lumina rece a realității este aici și mă orbește.

Emmett păşeşte înainte, ca şi cum nici n-aş fi aici. Îl urmez ca o umbră.

Mă aştept să găsesc un furnicar, strigăte scandalizate şi priviri grele. În schimb, nu vedem… nimic.

Corturile sunt încă pe platformele lor, deşi zdruncinate de furtună. Terenul este un imens bazin de noroi, iar mesele şi scaunele din prima noapte sunt răsturnate pe jumătate şi acoperite de murdărie.

— Au plecat? întreb.

Emmett pare la fel de nedumerit ca mine.

Chiar atunci un valet apare din cortul cel mare al personalului, cu noroi până la genunchi. Se înclină în fața lui Emmett, surprins de prezența noastră.

— Alteța Voastră, s-a întors cumva grupul de vânătoare?

— Eu…

Emmett caută o replică.

Dintr-odată, din spatele nostru se aude zgomotul frâielor şi lătratul câinilor. Ne întoarcem şi vedem un şir de trăsuri şi căruțe intrând în tabără. În frunte, călare, este Bram, care pare la fel de impecabil ca întotdeauna. Nu se poate spune acelaşi lucru despre restul grupului, care arată de parcă ar fi mers prin noroi ore în şir.

Bram coboară de pe cal şi-mi face o plecăciune rapidă, iar lui Emmett îi oferă o îmbrățişare caldă.

— Una dintre cele mai memorabile aniversări ale mele. Cum v-a fost vouă aici, în tabără?

— O…

Emmett se poticneşte în timp ce amândoi cugetăm la ce tocmai s-a întâmplat. Probabil că grupul de vânătoare al

lui Bram a fost întârziat de furtună. Am ajuns cu câteva momente înaintea lor. Emmett clipeşte şi îşi îndreaptă umerii.

— Suntem un pic uzi, dar nimic mai grav de atât.

În hainele noastre noroioase de aseară, nu arătăm mai bine decât grupul de vânătoare. Amândoi inventăm scuze şovăitoare, spunând că n-am vrut să chemăm servitorii din corturile lor, pe furtună, ca să ne pregătească de culcare.

Emmy, Marion, Greer, Olive şi Faith coboară din trăsura lor arătând de parcă tocmai s-au întors dintr-un război. Chiar şi vicontesa Bolingbroke este ciufulită, ceea ce e de neconceput, şi seamănă cu un câine mergând pe picioarele din spate.

— Doamne, ce s-a întâmplat? întreb.

— A fost groaznic, spune Emmy. O ploaie torenţială ne-a blocat în pădure.

— Aţi stat acolo toată noaptea?

— Bucătarii instalaseră corturi pentru prânz, aşa că n-am fost complet expuşi intemperiilor, dar unul dintre corturi s-a rupt pe la mijlocul nopţii şi toată apa s-a vărsat peste Greer, explică Marion.

Mă uit la Greer, al cărei păr încă îi atârnă în şuviţe ude pe spate.

— Magia lui Bram a menţinut focul aprins, dar am crezut sincer c-o să mă înec, spune Faith.

Bram zâmbeşte cu regret.

— Îmi pare rău că nu m-am străduit mai mult să învăţ magia!

Le urmez pe fete în cortul nostru. Se îmbracă în haine uscate şi îşi înfăşoară şaluri tricotate pe umeri. Pe rând, ne împletim părul, iar ele mă bombardează cu întrebări despre cum mi-am petrecut noaptea.

— Cortul nostru a rezistat bine, le mint. A fost puţin frig, dar se pare că am dus-o mult mai bine decât voi.

— Aţi fost doar tu şi servitorii? întreabă Greer.

— Şi groaznicul ăla de Emmett era aici, îi aminteşte Olive.

— Nu e groaznic! sare Faith.

— O, Doamne, a încercat să te seducă? întreabă Greer. Pun pariu c-a zis ceva despre cum are nevoie de căldura corpului ca să supravieţuiască. Ce ticălos!

Râde, iar eu fac tot posibilul s-o imit. Faith îmi ţine încă părul, iar când îmi termină împletitura, trage puţin mai tare.

— Să nu-l laşi pe Bram să te audă spunând asta! avertizează Faith.

Tabăra este strânsă repede, toţi fiind nerăbdători să iasă din pădure şi să se întoarcă la căldura şi confortul palatului.

Drumul înapoi spre Palatul Kensington durează mai bine de zece ore. Petrecem o zi îngrozitoare, cu oase zdruncinate pe drumuri sufocate de noroi. Mă simt uşurată să ajung în sfârşit la Caledonia Cottagge, cu căzile sale de cupru pline cu apă fierbinte şi uleiuri parfumate. Îmi frec pielea până devine roşie şi usturătoare, de parcă aş putea spăla povara lui Emmett, dar tot ce reuşesc e să rămân cu pielea iritată.

În următoarele zile, toate suntem încordate, aşteptând următoarea lecţie a reginei. În schimb, avem parte doar de lecţiile de etichetă ale vicontesei Bolingbroke ziua şi de nenumărate jocuri de whist seara. Nici măcar pe Bram nu-l vedem. Pare ocupat cu activităţi mondene.

Nu pot să nu mă gândesc la ce a spus Eduart despre tatăl lui Emmett. Grăbită, îi scriu lui Emmett un bilet în care îi spun simplu Trebuie să vorbim şi i-l dau lui Lottie, amestecat cu restul corespondenţei de azi.

Vineri are loc petrecerea anuală din grădina familiei Hinchingbrook, iar noi suntem nerăbdătoare să ieşim din incinta palatului.

Croitorii ne-au făcut tuturor rochii de zi personalizate şi împodobite cu florile specifice zilei noastre de naştere. Fiind născută în octombrie, rochia mea este brodată pe guler, tiv şi mâneci cu gălbenele, pete strălucitoare de portocaliu-galben realizate cu o măiestrie desăvârşită, încât am rămas fără cuvinte când am văzut-o. Restul veşmântului este din mătase moar de un verde pal. Lottie scoate un accesoriu pentru păr asortat, cu două fundiţe galbene delicate, câte una deasupra fiecărei urechi.

Rochia bleu pal a lui Olive este decorată cu nemţişori, cea a lui Marion cu margarete, iar cea a lui Faith cu narcise albe, care par uşor nupţiale.

Petrecerea are loc în grădinile întinse ale familiei Hinchingbrook. Servitorii au agăţat candelabre de cristal de copaci, au aşezat mese delicate cu prăjiturele pastelate şi au legat panglici curcubeu de streşini, balcoane şi gardurile vii.

Petrecem ore întregi socializând, iar orchestra cântă melodii vesele, care plutesc prin grădini.

Cu gura plină de tort, stau în grădina de trandafiri când simt o uşoară şi deopotrivă surprinzătoare tragere de mânecă. Mă întorc şi-l văd pe Emmett, care stă în soarele strălucitor, purtând un frac albastru cobalt cu garnituri aurii. Astăzi arată exact ca un prinţ, cu părul în sfârşit îmblânzit, fără să-i mai cadă pe frunte. Este prima dată când îl văd de la dezastruoasa partidă de vânătoare şi mă cuprinde o uşurare copleşitoare la vederea chipului său. Dar apoi vine durerea aceea familiară, chiar în mijlocul pieptului. Mi-ar fi mai bine dacă aş putea uita de linia fermă a maxilarului său, de ridul delicat de la coada ochilor, de genele întunecate ori de buzele lui pline. Faţa îi este impasibilă, ca şi cum nu simte nimic când se uită la mine.

— Salonul de la parter, peste cinci minute, îmi şopteşte, apoi se îndepărtează prin grădină, de parcă nici n-am vorbit.

Mă strecor printre invitați și, cinci minute mai târziu, găsesc ușa salonului familiei Hinchingbrook, aflat pe un coridor liniștit.

În încăpere, draperiile sunt trase, iar mobila e acoperită cu cearşafuri albe. Mă plimb de colo-colo timp de câteva minute, până când se răsuceşte clanța, şi Emmett intră în cameră.

— Bună ziua, lady Ivy! mă salută.

— Am revenit la politețuri după ce…

Am împărțit patul şi ne-am atins pe întuneric.

Nu pot s-o spun cu voce tare. Se pare că Emmett se gândeşte la acelaşi lucru, şi schimbăm o privire plină de semnificații.

Ne oprim când auzim paşi pe hol. Apoi, uşa se dă de perete cu zgomot şi Bram dă buzna în cameră. Mă ascund după canapea, ca să nu mă vadă. Bram închide uşa după el şi o încuie. Emmett rămâne nemişcat, şocat şi tăcut.

Bram îşi încleştează fălcile.

— Nu sunt prost! E timpul să vorbim, în sfârşit, despre ce se întâmplă aici!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

—Frate! spune Emmett, întinzând mâinile spre Bram, iar bine-cunoscuta lui mască de detaşare rece i se întipăreşte din nou pe chip.

— Te rog, încetează să mă mai tratezi ca pe un copil! izbucneşte Bram.

Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Părul îi este ciufulit, haina de catifea vişinie îi atârnă pe jumătate de pe un umăr, iar fața, de obicei deschisă şi blândă, pare schimonosită, ca şi cum ar fi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Sunt sigur că nu ştiu la ce te referi, spune Emmett.

— Lady Ivy Benton, mârâie Bram. Tocmai v-am văzut împreună în grădină. Păreați destul de apropiați.

— Era o albină pe care încercam să o alung – ştii cum sunt doamnele, răspunde Emmett.

Bram ridică mâinile, exasperat.

— Chiar te aştepți să cred scuzele astea jalnice? Fă-mi măcar onoarea de a nu-mi insulta inteligența! Te-am văzut şi în foişorul de la debarcader.

Culoarea dispare din obrajii lui Emmett.

— Nu sunt naiv, continuă Bram. Ştiam că nu orice fată care intră în competiție pentru a-mi deveni mireasă se va îndrăgosti de mine, dar nu mă aşteptam să fiu trădat de propriul meu frate.

Vocea i se frânge. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi fost furios pe noi, dar arată foarte trist.

— Nu e ceea ce crezi, insistă Emmett.

— O iubești? întreabă Bram.

— Nu, desigur că nu! spune Emmett cu tărie.

Mă doare mai mult decât ar trebui.

— Dacă măcar ai iubi-o, aș înțelege, spune Bram. Dar dacă doar vă ascundeți pentru a…

Se oprește, prea gentleman pentru a spune asta cu voce tare. Implicațiile mă fac să simt cum îmi iau foc obrajii.

— Nu ne ascundem. Nici măcar n-o cunosc bine. Am încercat s-o seduc pe sora ei nebună odată, şi a mers atât de prost, încât aş fi idiot să încerc cu o altă fată Benton. Acordă-mi măcar atâta încredere! spune Emmett, punând o mână pe umărul fratelui său.

Dar Bram o respinge şi începe să se plimbe de colo-colo, ca un animal în cuşcă.

— Bram, te rog, ascultă-mă! îl imploră Emmett.

— Ce să ascult? Mai multe minciuni?

— Te rog, nu ridica vocea! Să mă dau în spectacol la petreceri e specialitatea mea, nu a ta.

— Știu că n-ai fost în tabără în noaptea aceea, spune Bram, iar Emmett încremenește.

Un val de groază mi se strânge în stomac, iar tortul dulce pe care l-am mâncat îmi devine grețos în gât.

— Desigur c-am fost…, încearcă Emmett, dar Bram ridică o mână, oprindu-l.

— Încetează să mă minți! strigă Bram.

Apoi se prăbuşește pe canapeaua lângă care mă ascund.

Îi văd doar călcâiele pantofilor.

— Te rog, nu mă minți! mai spune o dată, de data asta în şoaptă.

Îmi amintesc ce mi-a spus Emmett despre elfi, că Bram nu poate să mintă. O fisură fină îmi străbate inima, care se frânge pentru el.

Ochii lui Emmett se umplu de lacrimi văzându-l pe Bram atât de tulburat. Mă simt neajutorată și copleşită, iar inima îmi bate atât de tare, încât am impresia c-o să vărs totul pe covoarele scumpe ale ducelui de Hinchingbrook.

Emmett suspină adânc.

— Lady Ivy mi-a cerut ajutorul ca să te cunoască mai bine. E neexperimentată. Mi-a fost milă de ea. Am sperat că, dacă o ajut, ai s-o alegi pe ea, nu pe Faith Fairchild.

— Puteai pur şi simplu să-mi spui că nu vrei s-o aleg pe Faith.

— Ştiu asta acum. Am fost un prost. Nu voiam să te joci cu jucăriile mele.

— Unde ai fost în noaptea aceea? întreabă Bram.

Nu pare furios, doar trist.

— Am luat un cal şi o trăsură şi m-am dus la hanul din Alton ca să mă înec în bere. Sunt un trăgător îngrozitor şi n-am vrut să mă fac de râs de ziua ta. Să mă ierţi pentru mândria mea!

— Nu eşti chiar atât de rău la trasul cu arma.

— Eşti prea amabil, ca de obicei.

— Dar lady Ivy Benton? întreabă Bram.

— N-am nici cea mai vagă idee. Probabil că era bolnavă în cortul ei, aşa cum a spus. Dacă vreunul dintre servitori a spus că a fost cu mine, nu a făcut decât să creeze bârfe inutile. Ar fi fost scandalos, nu-i aşa?

Bram oftează adânc.

— Juri?

— Jur, răspunde Emmett imediat. Nu e deloc genul meu; e teribil de răsfăţată de familia ei ridicolă.

Furia urcă în mine ca fierea. Nu-mi vine să cred că foloseşte ceea ce i-am spus în confidenţă ca pe o armă.

— Este o fată adorabilă, spune Bram în apărarea mea.

— O, fără îndoială! Şi va fi o mireasă perfectă pentru tine, dar eu nu m-aş putea mulţumi niciodată cu o fată ca ea…

Se opreşte.

— La ce te referi?

— E lipsită de eleganţă.

Mă gândesc la frumoasa Faith Fairchild şi la felul în care păşeşte, de parcă ar pluti. Furia îmi urcă pe gât. Ştiu

că Emmett nu-i poate spune lui Bram nimic altceva decât „Desigur că n-o vreau”, dar refuzul ăsta pare personal.

— Mie chiar îmi place aşa cum este, răspunde Bram.

— Cu atât mai bine. Hai, frate, să furăm o sticlă de şampanie şi să plecăm de la petrecerea asta oribilă. Nu mă distrez deloc. E doar o fată frumoasă aici şi am avut-o deja. Mă plictisesc.

Faith! Din nou Faith! Mereu Faith!

Bram se ridică, iar Emmett se apropie de canapea. Se aude foşnetul materialului când Emmett îşi pune braţul pe după umerii lui Bram. Uşa se închide în urma lor, lăsându-mă singură în cameră, cu inima bătând ca şi cum aş fi fugit un kilometru.

Îmi şterg lacrimile cu podul palmelor, apăsând atât de tare, încât pielea începe să mă doară.

Emmett are dreptate. Nu suntem potriviţi.

De îndată ce uşa se trânteşte în urma lor, sar din ascunzătoare, îmi lipesc urechea de tăblie şi ascult până sunt sigură că nu mai e nimeni, apoi fug pe hol şi înapoi în mijlocul petrecerii.

În noaptea aceea, după ce toţi ceilalţi adorm, mă strecor afară din căsuţă şi prin tunelurile palatului până în camera lui Emmett, pentru ceea ce sper să fie ultima dată.

Pig mă întâmpină la uşa ascunsă, dând din coadă atât de tare, încât i se mişcă tot corpul. Emmett este la birou şi citeşte la lumina unei lumânări. Tresare când intru.

— Ivy?

Nu apucă să-şi pună masca rece a detaşării. Se uită la mine, ca şi cum ar căuta ceva. Cuvintele lui de mai devreme îmi răsună în minte: „Răsfăţată. Lipsită de eleganţă. O fată ca ea.”

— Doar o întrebare, şi apoi plec. N-o să mai întreb niciodată.

Dă din cap, şi ceva întunecat îi sticleşte în ochi.

— Crezi cu adevărat ceea ce i-ai spus lui Bram? Că nu sunt genul de fată pe care ţi-ai dori-o?

— Nu mă obliga să-ți răspund, zice încordat.

— Te rog, vreau doar să te aud cum o spui!

Ajută-mă să închid capitolul, îmi vine să-l implor, şi atunci poate o să uit cum se simțeau mâinile tale pe întuneric.

Emmett se uită pe fereastra întunecată. În seara asta n-au ieşit stelele.

— Te faci de râs, Ivy! Bram o să fie un soț minunat. Dar noi doi? Oftează, continuând cu o voce distantă: Între noi doi n-o să fie niciodată nimic. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva!

Am impresia că este un discurs de respingere îndelung repetat, unul pe care l-a ținut în fața zecilor de fete îndrăgostite, la fel de nesăbuite ca mine.

GREER TRUMMER

Când mama mi-a spus prima oară că nu mai am voie să vorbesc cu Ivy, am plâns o săptămână întreagă. Apoi, mi-a vândut al doilea cal preferat şi mi-a spus că-l vinde şi pe celălalt dacă lacrimile mele vor sta în calea pregătirilor pentru sezon, aşa că am terminat repede cu plânsul. Cu mama n-aveai cum să câştigi. După optsprezece ani, ştiam asta destul de bine. În mare parte, încetase să mă mai lovească după ce împlinisem şaisprezece ani, dar uneori îmi doream să înceapă din nou. Jocurile ei psihologice erau mai rele, pentru că erau mult mai greu de anticipat.

Mamei nu i-au plăcut niciodată surorile Benton. Erau cu desăvârşire ele însele, iar asta o speria, cred, pentru că mama nu voia ca eu să fiu altceva decât soldatul ei perfect. Habar n-am avut cum arată o familie adevărată până când n-am stat la masa lor şi i-am văzut bârfind şi discutând despre artă şi filosofie. Nimeni nu era pus să vorbească mai încet – asta m-a surprins cel mai mult.

Ivy făcea uneori remarci usturătoare despre cum trăia permanent în umbra mea, dar şi eu eram geloasă pe ea. Gelozia noastră se hrănea reciproc până când s-a împletit în însăşi fibra relaţiei noastre.

Nu m-a surprins când Lydia şi-a distrus familia. Trăise cu im-prudenţa cuiva căruia i se spusese toată viaţa că este perfect. Nu se temea de greşeli, pentru că fiecare pas pe care-l făcuse vreodată fusese întâmpinat cu aplauze. Era bună la viaţa asta a noastră. Îi plăcea să fie în centrul

atenției, să trăiască de parcă totul era un spectacol, nimic altceva decât un mare joc. Când eram mică, credeam c-o urăsc; acum am suficientă minte să știu că ceea ce simțeam atunci purta un alt nume: invidie. Dar nu mai contează, n-are rost să mă gândesc la asta.

Ceva s-a schimbat în anul debutului Lydiei. Ivy apărea la mine acasă cu o expresie îngrijorată şi poveşti despre ce se întâmplase cu o seară înainte. Lydia nu primea vizitatori şi cu atât mai puțin cereri în căsătorie.

Asta şi lipsa unui târg încheiat de Lydia făceau ca situația să fie o rușine, o pată pe numele familiei, şi îmi era milă de Ivy, pentru că nu părea să îşi dea seama cum stau lucrurile. Era prea ocupată să-şi facă griji pentru sora ei ca să-şi mai bată capul şi cu propria situație.

Toată lumea credea că Lydia o să se mărite cu Percival Chapwick. În ziua în care i-a refuzat cererea, Ivy a venit la mine şi a plâns toată seara în patul meu. „A promis", se văicărea ea. N-am ştiut niciodată ce să fac când oamenii plâng.

Nu eram ca surorile Benton. Am ştiut mereu exact pentru ce mă voi târgui. Eu şi mama am decis împreună, când aveam zece ani, că nu voi avea nasul proeminent. Petreceam ore în şir uitându-mă în oglindă, cu mama chiar în spatele meu. Îşi trecea degetul mic peste puntea nasului şi spunea „chiar acolo". Părea ceva asemănător iu-birii. Era singura modalitate prin care ştia să aibă grijă de mine.

Fetele Benton nu aveau nimic din pragmatismul nostru.

De-asta Ivy era o prietenă bună. Avea mereu poveşti despre regi elfi sau îşi dorea să construiască căsuțe din frunze pentru rățuște. Îmi plăcea să trăiesc în lumea ei. Savuram serile petrecute în casa Benton, unde nimeni nu țipa. Părinții ei păreau să se placă cu adevărat; nici nu ştiam că aşa ceva e posibil până nu i-am întâlnit.

Prietenii sunt complicați în lumea noastră.

M-a durut s-o las în urmă, dar ştiam de ce trebuia să fac asta. Am tăiat firele care ne legau, ca şi cum aş fi terminat

o broderie. O iubeam pe Ivy, dar nu suficient cât s-o las să mă distrugă.

Am învățat de la mama cum să împing sentimentele atât de adânc, încât să nu mai pot ajunge la ele. Ivy s-a potrivit bine în locul întunecat.

Absența ei din viața mea a lăsat un gol în mai multe feluri. N-am pierdut doar o confidentă şi o prietenă, ci şi o modalitate de a-mi umple timpul. Orele pe care de obicei le petreceam cu Ivy erau, dintr-odată, libere. Începusem să merg la grajduri dimineața devreme, înainte de probele de haine, lecțiile de etichetă sau plimbările prin parc. Mai mult decât orice, o evitam pe mama, dar era plăcut să mângâi gâtul calului meu şi să-i împletesc coama.

Acolo am început să vorbesc din nou cu Joseph.

Fuseserăm prieteni când eram mici şi ne lăsa pe mine şi pe Ivy să-l chinuim. Îl fugăream şi-i legam fundițe în păr până reuşea să scape de noi, zvârcolindu-se. Dar acum devenise aproape un bărbat. Nici nu-mi dădusem seama că încă lucra pentru familia noastră; credeam că plecase la şcoală sau ceva de genul ăsta.

Dar acolo era, în lumina filtrată a dimineții, în grajduri, cu un şorț pe el şi o pilă de potcovar în mână.

— Milady! a spus.

Vocea îi era atât de adâncă, încât m-a făcut să tresar.

— Nu mi-am dat seama că eşti aici.

Am tresărit, ceea ce a speriat calul, care a nechezat şi s-a ridicat pe picioarele din spate. Am făcut un pas înapoi şi m-am împiedicat de tivul rochiei. A fost cât pe ce să zbor pe podeaua de piatră a grajdurilor, însă Joseph m-a prins.

Îmi amintesc cum m-am uitat în sus la el şi mi-am dat seama că nu-l văzusem niciodată cu adevărat.

— Te-am prins, a spus, şi m-am îndrăgostit pe loc.

De atunci, m-am dus la grajduri în fiecare dimineață. Beam ceai împreună, aşezați pe baloturi de fân, iar el m-a învățat cum să-mi lustruiesc echipamentele de călărie. A

fost prima persoană care m-a ascultat cu adevărat de la Ivy încoace.

Îmi frecam mâinile până la sânge, ca mama să nu vadă urmele negre de ceară de sub unghii. Am râs cu toatele de târgul făcut de Olive, care o lăsase fără unghii, dar sincer, poate că ea a fost mai inteligentă decât noi.

Joseph era prea politicos ca să mă sărute, deşi i-am dat de înțeles săptămâni întregi. Până la urmă, eu a trebuit să fac primul pas. Era o dimineață gri, cu ploaie fină, şi m-am ridicat pe vârfuri, apăsându-mi buzele de ale lui, în pragul hambarului. A fost atât de surprins, încât a încremenit, şi am crezut că am interpretat totul greşit. M-am retras, iar el s-a uitat la mine cu ochii mari şi albaştri, apoi m-a ridicat de pe pământ şi mi-a mărturisit că m-a iubit toată viața. A fost tot ce mi-am dorit vreodată.

Ne-am întâlnit în secret luni de zile. Joseph mă implora să fugim împreună, spunea că-şi va folosi târgul pentru o trăsură rapidă care să ne ducă la granița cu Scoția sau pentru ca familiile noastre să uite că am existat vreodată, ca să putem trăi în pace, dar eu nu eram curajoasă ca el. Mă uitam la nasul meu în oglindă şi rămâneam fidelă planului mamei.

Mama ne-a prins în dimineața Paradei Pactelor. A fost o imprudență, ştiam asta, dar trebuia să-mi iau rămas-bun. Îmi ceruse să-i promit că-i voi arăta fața aşa cum era pentru ultima dată. Nu i-am spus atunci, dar aveam totul planificat. M-aş fi măritat cu un văduv bătrân şi plicticos şi l-aş fi angajat pe Joseph să lucreze în grajdurile noastre. Am fi putut avea o viață împreună, chiar dacă doar ascunzându-ne.

Mama a dat buzna în grajduri şi ne-a prins chiar când răsărea soarele. Furia de pe chipul ei îi schimonosise trăsăturile atât de tare, încât, pentru o clipă, nici măcar n-am recunoscut-o. M-a târât de păr până în camera mea, iar Joseph ştia destul de bine cum stau lucrurile ca să nu încerce s-o oprească. M-a lovit peste abdomen, ca să nu mi

se vadă vânătăile prin rochia pentru Parada Pactelor, folosindu-şi podurile palmelor, ca loviturile să fie ascuțite şi precise.

Tata privea scena cu brațele încrucişate pe pieptul lat şi mi-a spus că totul e vina mea, că ar fi trebuit să mă ducă şi pe mine capul.

Cred că mama m-a târât pe estradă să concurez pentru a deveni mireasa lui Bram doar pentru că voia o scuză să mă taie cu un cuțit şi să mă vadă sângerând. Dar ironia sorții a fost că n-am simțit nimic când m-a tăiat.

Când am intrat în sala tronului pentru a-mi face târgul, eram atât de amorțită, încât nu puteam gândi limpede, aşa că am cerut ceea ce eu şi mama planificaserăm dintotdeauna. Regret asta acum.

Am fost surprinsă când regina Mor s-a uitat la mine cu capul uşor înclinat şi m-a întrebat:

— De ce îți este cel mai frică, lady Trummer?

Nimeni nu mă întrebase vreodată asta, nici măcar Joseph.

M-am oprit la „teama de a spune adevărul". A fost cel mai sincer răspuns pe care mi-l puteam imagina, iar într-o zi, poate, o să pot râde de ironia situației. Îmi clădisem viața pe minciuni; eram suficient de sinceră cu mine însămi ca să recunosc asta. I-am spus mamei c-o iubesc. I-am spus lui Joseph c-o să fiu a lui pentru totdeauna. Am pretins că nu-mi lipseşte deloc Ivy.

Îmi planificasem o viață în care să continui să mint – pe viitorul meu soț, pe mama, pe mine însămi.

Regina a râs când i-am spus şi a zis:

— Am admirat mereu mincinoşii talentați.

Am ieşit din încăpere cu un chip nou şi am făcut la dreapta pe uşă, cu râsul reginei încă răsunând în spatele meu.

Joseph a rămas fără cuvinte când m-a văzut pentru prima dată.

M-am strecurat în dormitorul lui mic din locuințele servitorilor în noaptea Paradei Pactelor. M-am mirat să-l găsesc acolo. Eram convinsă că mama îl concediase, dar ea știa că, păstrându-l prin preajmă, o să mă rănească și mai tare. Lumina pâlpâitoare a felinarului îmi ilumina fața mea cea nouă.

— Nu-i așa că sunt mai frumoasă acum?

A ezitat, iar asta m-a înfuriat atât de tare, încât mi s-a făcut greață.

— Spune-mi că sunt mai frumoasă acum, Joseph!

— Credeam că erai perfectă înainte, a spus el, continuând să lustruiască șaua la care lucra, de parcă nu suporta să se uite la mine.

O lacrimă rebelă mi-a alunecat pe obraz.

— Greșești! Ești doar un băiat de la grajduri, ce știi tu despre gusturi rafinate?

Am insistat și insistat până când a spus-o, deși vedeam pe chipul lui că nu credea asta.

— Ești mai frumoasă acum, a spus el, dar nu era un mincinos la fel de priceput ca mine.

De fapt, era groaznic la asta.

— Știu! i-am răspuns.

— O să fii prințesă, a spus într-un târziu, trasându-mi umărul gol cu degetele când stăteam împreună în patul lui.

Îmi dădeam seama că o credea cu adevărat. Am clătinat din cap.

— Probabil că nu. O va alege pe Marion.

Palma mă ardea acolo unde mă tăiase mama.

— Cum ar putea cineva să nu te vrea?

Dar nu s-a uitat la fața mea când a spus-o, de parcă nu mai putea s-o facă.

E destul de ușor să mă strecor să-l văd. Vicontesa Bolingbroke doarme buștean, iar reședința părinților mei e la distanță mică de palat și pot merge pe jos. Uneori văd silueta neclară a lui Ivy traversând peluza în același timp.

Sper că merge să se întâlnească cu Bram. M-aş bucura pentru ea.

Mă furişez pe străzi în zori de zi şi mă întâlnesc cu Joseph în grajd, exact când primele raze de lumină pătrund prin praful din camera unde se păstrează harnaşamentul. Închide ochii şi mă sărută de parcă nu s-a schimbat nimic.

Când Bram o să aleagă altă fată, iar eu o să rămân fată bătrână, o să mă întorc acasă şi o să continuăm ca şi până acum. Nu e nevoie să ştie nimeni adevărul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

De ce ești atât de posomorâtă, Ivy? mă întreabă Greer a doua zi, în timpul micului-dejun.

— Nu sunt posomorâtă.

Greer ridică din umeri, nepăsătoare.

— Ai o expresie acră de ieri. S-a întâmplat ceva? Lydia e din nou bolnavă?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta.

Muşc dintr-o chiflă cu coacăze şi clipesc de câteva ori. Concentrează-te, Ivy! Nu e timp pentru autocompătimire acum.

— Eşti amabilă că mă întrebi, totuşi.

— Te iubesc, Ivy! Îmi pare rău dacă ți-am dat vreodată motive să te îndoieşti de asta.

Să mă îndoiesc? Tot ce a făcut a fost să mă facă să mă îndoiesc. Din primul moment în care m-a lăsat singură în grădină, m-am îndoit. Jumătate din viață mi-am petrecut-o, încercând să-i câştig aprobarea. Asta e motivul pentru care am fost prietene atât de bune.

Dar apoi îmi toarnă o ceaşcă de ceai, cu două linguriţe de zahăr şi o picătură de lapte, exact cum îmi place, şi ceva în mine se înmoaie.

— Şi eu te iubesc, Greer!

Un valet intră în căsuță, drept ca o lumânare şi îmbrăcat în livrea bleumarin. Poartă un sul de hârtie pe o tavă de argint. Emmy este suficient de curajoasă să-l ia. Desfăşoară pergamentul şi citeşte:

— „Lady Ivy Benton, lady Greer Trummer, lady Emmy Ito, domnișoara Faith Fairchild, lady Marion Thorne și lady Olive Lisonbee sunt invitate cu respect să participe la o audiență cu Maiestatea Sa Regina Moryen. Imediat!”

Cameristele năvălesc în căsuță, începând să ne pregătească cu o coregrafie bine exersată. În câteva minute, pălăriile sunt prinse cu ace, rochiile închise la nasturi, iar noi ne îndreptăm peste iarba udă spre Palatul Kensington.

Îl urmăm pe unul dintre valeții tulburători ai reginei, urcând scara principală, la fel ca în ziua Paradei Pactelor. Nu-mi vine să cred că n-am observat înainte cât de ciudate și pătate sunt venele de pe mâinile lor și cât de adâncite le sunt orbitele. Corpul uman n-a fost făcut să dureze pentru totdeauna. Mă întreb câți ani are acesta, cine a fost înainte sau dacă-și mai amintește măcar.

O ploaie sâcâitoare cade pe acoperișul de sticlă, iar copacul din mijlocul atriumului se leagănă ușor.

— Ai vreo idee despre ce e vorba? șoptește Emmy spre mine.

— Niciuna, îi răspund sincer.

Virăm la stânga, în capătul scării, spre o sală de bal imensă. Tocurile îmi alunecă pe covor când mă opresc brusc. Toate șase icnim la unison.

Sala de bal a fost transformată: tufe de trandafiri și iederă întunecată se cațără până la tavan, iar ferigi bogate se înghesuie în fiecare colț.

O orchestră cântă o melodie ciudată și cam fără ritm, iar mesele sunt acoperite cu porțelanuri iridescente, care nu se potrivesc unele cu altele.

Sala e deja plină de femei, iar printre ele le zăresc pe mama și pe Lydia, înconjurate de un grup de vechi prietene ale mamei, inclusiv mama lui Greer.

Regina se apropie de noi.

Poartă o rochie din mătase argintie atât de strălucitoare, încât pare că i-a fost turnat metal topit peste trupul sub-

— Mamă? o întreb nedumerită, dar mama lui Greer mă întrerupe.

— O, Ivy n-o să câştige! Fiicele tale sunt nişte ratate. Mă tem că s-a molipsit şi Greer de la ele. E singura explicaţie pe care o pot găsi pentru prestaţia ei atât de slabă. Dar în cele din urmă, o să fie victorioasă. Aşa suntem noi, cei din familia Trummer.

Nu apuc să-i răspund, fiindcă un valet sună din clopoţel.

— Mergem? întreabă regina.

Flancată de lachei, se aşază şi ne face semn s-o urmăm. Masa, care se întinde pe toată lungimea camerei, e acoperită de mai multă mâncare decât ar fi necesar la o petrecere cu ceai. Mormane de struguri verzi lângă rodii desfăcute şi hălci de şuncă tăiate în spirală. În faţa mea se află un tort de ciocolată neagră, cu trei etaje, iar glazura i s-a topit pe jumătate din cauza lumânărilor pâlpâitoare.

Cineva mă apucă de mână şi, când ridic ochii, mă aştept la oricine altcineva, dar nu la Greer. Ochii el albaştri sunt căscaţi de spaimă, şi priveşte drept înainte.

Arunc o privire în jurul mesei. Suntem înconjurate de familii şi prieteni. Greer stă pe o parte, iar Lydia şi mama stau pe cealaltă parte. În faţa mea se află Faith, bunica ei cu faţa ascuţită şi un bărbat cu ochi albaştri, ca ai ei.

Marion stă în stânga lui Faith, cu mama şi sora ei mai mică. Ceva mai departe sunt Emmy şi Olive cu mamele lor, precum şi alte câteva debutante din acest sezon: Deidre Rutland, Sara Middlebrook, Fiona Devon, Althea Jones şi însoţitoarele lor.

Regina stă în capul mesei, iar lumina lumânărilor se reflectă în orbitele goale ale coroanei din craniul de cerb.

Scâncetul viorilor pare să mi se strecoare pe sub piele şi simt deodată că leşin de foame.

— Bine aţi venit, stimaţi oaspeţi!

Regina întinde braţele către festin.

— Ce minunat că sunteţi toţi aici astăzi!

țire. Mânecile îi sunt acoperite cu mărgele de sticlă, care se târăsc pe podea în urma ei. În jurul ochilor negri are o urmă de fard, iar pe buze, un balsam roşu ca sângele. Dar cel mai remarcabil este jumătatea unui craniu de cerb pe care-l poartă drept coroană.

E ca şi cum vrea să ne reamintească că nu este una dintre noi.

— Ce-i asta? întreabă Marion.

— O petrecere cu ceai, răspunde regina Mor, cu un zâmbet nebunesc.

Inima îmi stă în gât când mă îndrept spre mama şi Lydia, îngrozită că au fost atrase în toată povestea asta. N-am mai văzut-o pe Lydia din noaptea dezastruoasă a balului mascat şi nici n-am mai auzit nimic de atunci, în afară de scrisoarea mamei.

— Mi-e dor de tine! Mi-e dor de tine! îi repet disperată când ajung la ea.

— Ştiu.

Gândurile trec între noi în stilul acela specific surorilor, în care cuvintele sunt de prisos. Vinovăția, resentimentele şi iubirea se amestecă în ceva prea dificil de descris în cuvinte, aşa că, preț de o clipă, nu putem decât să stăm aici, să simțim totul şi să înfruntăm forța sentimentelor care ne copleşesc.

O prind pe mama pe după umeri, iar ea se întoarce, icnind.

— Draga mea! Ce plictisitor e acasă fără tine!

Lydia dă din cap, încuviințând.

— Aşa e! De mine nu-i mai place aproape deloc.

Amândouă au o privire ciudată, sticloasă. Pupilele le par mărite, şi pielea le e ca de ceară.

— Vă simțiți bine? le întreb.

Mama ia o gură din ceaşca de porțelan.

— Minunat! Din câte am auzit, o să câştigi. Sinceră să fiu, nu te credeam în stare.

— Mă îngrozeşti! comentează Althea Jones. Aş prefera să nu fiu aici.

Regina îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ei bine, eşti aici şi aici o să rămâi câtă vreme mi se pare amuzant.

Mă încordez, înspăimântată pentru Althea. De obicei, e foarte timidă.

— Ei bine, eu sunt onorat să mă aflu aici, intervine un bărbat care bănuiesc că este tatăl lui Faith. N-am crezut c-o să mai fiu invitat aici după ce s-a aflat micul meu secret.

Gesticulează spre Faith, care se îneacă cu ceaiul.

— Secret? Sunt un om! spune ea.

— Nu vorbi pe tonul ăla! se răsteşte bunica ei. Ţi-a făcut o favoare recunoscându-te acum. Putea să te lase să putrezeşti cu târfa aia de maică-ta la nesfârşit.

— Destul! strigă Marion.

— Marion…, şopteşte Faith, de parcă n-ar vrea s-o auzim şi noi.

— N-au dreptul să vorbească aşa cu tine! spune Marion.

— Vorbesc cum vreau cu fiica mea!

În curând, toată masa e cuprinsă de haos.

— Ce se întâmplă? întreb.

Regina bate bucuroasă din palme.

— Mă bucur c-ai întrebat, lady Ivy.

Invitaţii încremenesc.

— Bun-venit la următoarea mea lecţie. Soţia lui Bram trebuie să înveţe să tolereze bârfele şi zvonurile. Ce mod mai bun de-a vă pune la încercare decât să vă spună prietenii şi familiile voastre exact ce părere au despre voi? Cei dragi vouă au fost vrăjiţi să spună numai adevărul, fără filtrul politeţii sau grijă faţă de sentimentele voastre. După ce vor părăsi încăperea, vor uita ziua asta cu desăvârşire.

Dar noi o să ne amintim. Se înţelege de la sine. Noi vom trăi cu tot ceea ce aflăm azi.

Craniul de cerb, muzica oribilă, munţii de mâncare, toate capătă sens. Regina nu dă o petrecere obişnuită în

cinstea noastră. Seamănă cu banchetele elfilor pe care mi le imaginam cândva. Dacă toți în afară de noi o să uite, regina poate să dea orice fel de petrecere poftește.

Și nu vrea decât să se distreze, atâta tot. Îmi amintesc vorbele lui Eduart. „După o eternitate, tot ce rămâne este plictiseala sau lipsa ei."

Pălăvrăgeala se reia. Emmy izbucnește în lacrimi, auzind ceva ce a spus mama ei și fuge spre ușă. Trage cu disperare, dar ușa e încuiată.

— Trebuie să rezistați o oră, anunță regina, privindu-ne cu o sclipire în ochi.

Mă întorc spre familia mea.

— Eu am vărsat sticla de cerneală pe șalul tău preferat acum doi ani, spune Lydia. Îmi pare rău c-am dat vina pe pisica bucătarului.

— Știu! Erai murdară de negru pe mâini și habar n-ai să minți, îi răspund.

Cea mai răutăcioasă parte din mine ar vrea să le pună întrebări la care nu vreau, de fapt, să aflu răspunsul. De pildă, cine este preferata mamei sau dacă Lydia mă iubește la fel de mult cât o iubesc eu.

Dar în realitate nu vreau să știu decât un singur lucru.

— Ai putea la fel de bine să-mi spui…, îi zic Lydiei.

N-am de ce să termin propoziția. Ai putea la fel de bine să-mi spui unde ai fost în cele două săptămâni în care ai lipsit.

Lydia oftează, exasperată.

— Ivy, nu-mi amintesc unde am fost. Totul e ca un gol imens.

Cu siguranță spune adevărul. Simt un val de greață în stomac.

— Nu-ți amintești nimic?

— Absolut nimic. Dar am vise.

Vocea i se frânge, fragilă și distantă.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu. Nu pot să explic mai bine de atât.

Mama ne urmăreşte cu o expresie ciudată şi neclară.

— Cred că e rândul tău să spui adevărul, mi-o întoarce Lydia.

Am încercat din răsputeri să fiu sora perfectă şi să-mi salvez familia de la ruină prin orice mijloace posibile, înăbuşindu-mi totodată furia şi propriile dorinţe. Am făcut totul pentru că-mi iubesc părinţii, iar pe Lydia o iubesc mai mult decât o să pot vreodată să explic. Dar furia creşte din nou în mine. E un val îngrozitor de durere pe care nu sunt în stare să-l opresc. Îmi este mult mai uşor s-o iubesc când nu e în faţa mea.

— Aveam un plan, Lydia, şi nu înţeleg de ce l-ai abandonat.

— Ivy…

Îmi pronunţă numele ca pe un avertisment. E singurul subiect încă prea sensibil ca să-l discutăm – nu dispariţia ei, ci a treia şi ultima ei trădare.

— Am făcut un pact, îi spun. Puseserăm totul la punct. Tu urma să te măriţi cu Percival Chapwick, iar eu să stau cu tine pentru totdeauna. Urma să fim fericite. Nu aveam cum să fiu vreodată bună la toate astea.

Gesticulez spre rochia mea, spre părul coafat şi spre palat.

— Tu erai cea menită pentru înalta societate. Mereu ai fost perfectă, dulce şi bună.

— Nu mai puteam să suport!

Lydia se ridică de la masă, răsturnând scaunul din spatele ei.

— Eram perfectă, dulce şi bună. Pe urmă, într-o bună zi, mi-am dat seama că n-o să fiu niciodată decât atât. Tu, mama şi tata m-aţi urcat pe un piedestal pe care nu l-am cerut. Nu puteam să trăiesc acolo la nesfârşit.

— Dar urma să fim împreună!

— Eşti supărată că nu suntem împreună sau pentru că ai fost nevoită să te maturizezi în sfârşit şi să-ţi asumi o parte din responsabilitate?

tractivă. Erai tot ce eu nu puteam să fiu, pentru că te protejam pe tine.

Nimic din toate astea nu mai contează.

— Iar acum m-ai abandonat, rostesc eu.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Nu e vina mea.

— Şi totuşi, viitorul nostru depinde de mine, îi spun. N-am avut de ales. Mama şi tata nu sunt destul de puternici să supravieţuiască unui exil din societate. Altfel, n-aş fi avut nicio şansă să primesc o cerere în căsătorie.

Mama e prea adâncită în conversaţie cu bunica lui Faith ca să ne audă. Nu ştiu nici măcar dacă s-ar simţi jignită să mă audă spunând aşa ceva.

— Nu ştii asta cu siguranţă. Uneori cred că-ţi place s-o faci pe martira, îmi răspunde Lydia.

Credeam că pot să duc responsabilitatea acestei familii pe umeri, dar mă zdrobeşte. Parcă nici nu pot să mai respir.

— Dar nu e responsabilitatea ta să ne salvezi, spune Lydia.

— Sigur că e! Nimeni altcineva nu intervine! Totul ar fi mult mai uşor dacă n-aţi fi naivi de bunăvoie. Lucrurile nu se rezolvă ca prin farmec. Nu vine niciun prinţ chipeş să te salveze.

Ea îşi dă ochii peste cap şi capul pe spate, râzând.

— Tocmai tu spui asta, care speri chiar în clipa asta să te salveze un prinţ chipeş!

— Du-te naibii, Lydia!

Mă uit în lungul mesei, în jurul căreia s-a dezlănţuit carnagiul. Faith stă înghesuită cu Marion într-un colţ, iar tatăl şi bunica ei urlă unul la altul.

Mama lui Emmy îi enumeră pe degete defectele fizice. Sora lui Marion notează fiecare articol de îmbrăcăminte pe care i l-a furat în lipsa ei.

Mama lui Olive îi povesteşte în detaliu aventura pe care a avut-o cu fratele soţului ei, iar Olive o priveşte îngroz-

Mă doare groaznic, de parcă m-ar fi lovit.

— Mi-am asumat întreaga responsabilitate! Ai lăsat totul pe umerii mei. Nu sunt destul de puternică să îndur – nu ăsta e rolul pe care trebuia să-l joc.

— Erau închipuirile unui copil, Ivy. N-am avut niciodată intenția să mă mărit cu Percival Chapwick. Credeam că e doar un joc atunci când ți-am promis. N-a fost real.

— Pentru mine a fost!

A fost temelia pe care mi-am construit viața, și acum mi se prăbușește sub picioare. Nu sunt influențată de vraja reginei, dar nu mă pot abține să nu spun adevărul. Ce mai contează? Oricum ea n-o să-și amintească nimic.

Amândouă plângem cu lacrimi mari și urâte, pe care nu reușim să le oprim.

— Nu vreau să mă urăști, spune Lydia. Îmi pare rău că nu-mi amintesc târgul făcut! Știu doar că am intrat în sala tronului și m-a cuprins panica. M-am gândit la o viață măruntă ca a mamei și n-am putut să îndur. Nu știu ce m-a apucat.

Mă simt îngrozitor de vinovată. Ce rost are să fac tot ce pot ca să-mi salvez familia dacă nu pot să-mi salvez sora – pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume – de propria mea otravă?

— Nu vreau să te urăsc! spun cu vocea frântă, care răsună în sala de marmură. Întotdeauna ai fost cea mai frumoasă, mai rafinată și mai iubită dintre noi. Nu înțelegi cum a fost să trăiesc în umbra ta.

Face un pas spre mine, iar eu unul înapoi, ștergându-mi cu furie lacrimile de pe față.

— Erai perfectă, spun eu.

Lydia ridică brațele în aer de frustrare.

— Eram perfectă pentru ca tu să fii toate celelalte lucruri. Crezi că eu nu voiam să le răspund profesorilor, să adorm la lecțiile de etichetă sau să alerg prin pădure în loc să stau și să cos cu mama? Poate că eu eram perfectă, dar tu erai cea mai curajoasă, mai îndrăzneață și mai dis-

ită.

Mama lui Greer e însă cea mai sinistră dintre toate, fiindcă nu scoate o vorbă. N-a ratat niciodată ocazia să spună ceva usturător la adresa fiicei sale.

Regina dă ocol mesei. Coarnele coroanei se agață în vițele și panglicile colorate atârnate de tavan.

Pune o mână palidă și osoasă pe umărul mamei lui Greer.

— Dorești să împărtășești ceva cu noi, lady Trummer?

Femeia își drege glasul.

— De fapt, este ceva ce nu-mi dă pace.

— Te rog să ne spui, o îndeamnă regina Mor.

— Mamă! șoptește Greet, albă ca varul.

Lady Trummer se întoarce spre ea.

— Dulcele prinț Bram știe despre grăjdarul tău soios?

Lacrimi se rostogolesc pe obrajii lui Greer.

— Mamă, te rog, nu face asta!

— Pentru că ar trebui să știe că eu și tatăl tău te-am prins într-o poziție destul de compromițătoare în dimineața Paradei Pactelor de anul ăsta.

Se întoarce apoi spre regină.

— Cele mai bune guvernante și profesoare din lume, și ce dezamăgire s-a dovedit a fi! Virtutea lui Greer nu mai poate fi salvată.

Greer suspină.

— Nu, te rog!

Încremenesc de groază.

— Greer…, spune Lydia, întinzând mâna spre ea și trezindu-mă din transă.

Greer se ridică de la masă cu zgomot și aleargă spre ușă. Regina dă alene din mână, iar ușa se deschide.

— Lăsați-o să plece! spune ea cu răceală, iar Greer traversează camera în fugă.

— Greer! strig și alerg după ea, dar nu încetinește.

Nici măcar nu privește în urmă. Sunt cât pe ce s-o ajung din urmă, cu mâna întinsă, dar în momentul în care trece

de ușă, regina mișcă din mână, iar ușa mi se trânteşte în nas.

Cad pe spate, aterizând pe parchet.

Lydia mă ajută să mă ridic.

— A plecat. Nu e vina ta, spune ea.

Dar mă simt vinovată. Te iubesc, Ivy. Asta mi-a spus mai devreme. Şi eu o iubesc. O iubesc prea mult ca s-o văd suferind aşa. Emmett spune că, dacă planul ăsta funcționează, o să-i salveze pe toți de cruzimea reginei, dar mă simt nespus de neajutorată, fiindcă acum nu mai pot să-i salvez.

— O, asta nu-i nimic! Faith…, începe tatăl lui Faith, dar nu-l las să termine.

Mă urc pe masă, spărgând ceştile de ceai şi stâlcind sub talpă prăjitura cu glazură de cocos.

— L-am sărutat pe Bram la balul mascat de la Welby! strig eu.

Se face liniște în jurul mesei. Poate că n-am reuşit s-o ajut pe Greer, dar pot s-o ajut pe Faith.

Toți se uită la mine, scandalizați şi amuțiți, însă ochii mei se opresc asupra reginei. Stă perfect nemişcată. Fața ei superbă nu trădează nicio emoție.

— Poftim? icneşte mama lui Olive.

— Bravo ție! spune Lydia, dar nu zâmbeşte, nu ca mama, care arată ca pisica scăpată la smântână.

Cobor de pe masă şi las o urmă de tort pe covor.

Sacrificiul meu pare să fi distras atenția grupului suficient pentru ca tatăl lui Faith să nu revină la subiectul aventurii ei cu Emmett. În schimb, toți încep să vorbească despre cine are şanse de câştig.

— Marion e mult mai drăguță ca tine, cotcodăceşte mama. Dar eu o să fiu mândră chiar şi după ce o să pierzi.

Se aude un clopoțel când se termină ora, iar regina iese pe uşă fără o vorbă.

Nu ştiu exact când o să treacă efectul vrăjii, dar vreau să petrec puțin timp singură cu sora mea ca să lămurim

lucrurile. Nu-mi place să mă cert cu ea. Ştim exact cum să ne rănim reciproc.

Îi spun mamei că o conduc pe Lydia la căsuță să-i împrumut o rochie și s-o aştepte în scurt timp la intrare.

O iau pe ocolite, către intrarea din spate a palatului, ca să-i evit pe ceilalți musafiri. Sunetul paşilor noştri răsună prin sala de marmură. Emmett intră în cameră și tresare la vederea noastră.

— Lady Benton și... lady Benton.

Se uită la obrajii noştri uzi de lacrimi. Se foieşte stânjenit de pe un picior pe altul.

— N-am vrut să vă întrerup.

— Bună! îl salut, stângace.

Nu-mi pot lua ochii de la el. E îmbrăcat într-o haină crem la două rânduri, iar fața îi e enervant de perfectă, ca întotdeauna. Ultima noastră discuție îmi răsună în urechi. „Te faci de râs, Ivy."

Îşi trece mâna prin păr.

— Bună! îmi răspunde, stânjenit.

— Ar trebui să plecăm!

O prind pe Lydia de cot și o împing spre uşă.

În momentul acela, Bram intră în holul cu statui și-l cuprinde cu brațul pe după umeri. În cealaltă mână are o rachetă de tenis identică cu cea pe care o văd acum în mâna lui Emmett.

— Eşti gata, frate?

Bram se opreşte când ne observă, apoi face o plecăciune.

— A, surorile Benton! Mereu o plăcere! Ați vrea să jucăm tenis la dublu?

— Nu, mulțumesc! răspunde Lydia tăios, trăgându-mă în jos pe scări. Suntem la jumătatea peluzei către Caledonia Cottagge când vorbeşte din nou: Îl placi.

Îmi trage una cu cotul în coaste.

Îi răspund la fel.

— Pe Bram? Normal! E foarte greu să nu-l placi!

— Nu vorbeam de el, spune Lydia pe o voce cântată. Ce s-a întâmplat cu planurile noastre de a-l chinui împreună pe îngrozitorul prinț Emmett?

— Sunt încă valabile.

— Eşti o mincinoasă jalnică.

— Nu contează! E o prostie. O să-mi treacă.

Lydia ridică dintr-o sprânceană.

— E o prostie?

— Nu e nimic.

Lydia clatină din cap.

— Cum spuneam, o mincinoasă jalnică.

Ajungem la uşa căsuţei, iar Lydia mă îmbrăţişează cu un gest stângaci.

— N-am să mă prefac că ştiu ce se întâmplă aici, dar am încredere că o să te descurci, orice ar fi. Când am spus că ai fi o prinţesă minunată, am vorbit serios. Doar… să ai grijă de tine! Nu e nevoie să faci totul singură.

— Ştiu, ştiu.

Ne întoarcem şi-l vedem pe Bram alergând pe peluză, cu racheta de tenis în mână. Se apropie de noi, gâfâind.

— Îţi cer scuze c-am fost nepoliticos mai devreme.

Îşi dă la o parte o şuviţă blondă de păr de pe frunte.

— Ar fi trebuit să te întreb cu ce ajungi acasă, lady Lydia. Te rog, permite-mi să te însoţesc!

— O!

Lydia pleacă ochii şi se înroşeşte.

— Nu e necesar! Mă aşteaptă mama.

— Nu, insist! O să vă însoţesc pe amândouă. Dacă nu de dragul tău, atunci măcar de-al lui Ivy.

Mă simt oarecum înduioşată, văzând că Bram vrea să aibă grijă de persoana la care ţin cel mai mult pe lume. Ea lasă ochii în pământ.

— O, bine atunci!

El îi aşază mâna pe braţul lui.

— Când te întorci, întrebi de Greer? îl rog pe Bram. Mai devreme nu părea deloc bine.

Bram se înclină.

— Desigur!

Îi văd dispărând pe peluza vastă împreună.

În seara aceea, stau în pat şi citesc un roman. Olive e la parter şi coace, când Faith Fairchild apare în prag.

— Putem sta de vorbă?

Încuviinţez din cap, surprinsă, şi închid cartea. Faith se aşază pe patul lui Olive, care era al ei înainte, şi expiră adânc.

— Îţi cer iertare!

Cuvintele par nefireşti în gura ei, de parcă nu e obişnuită să le spună.

— Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut în după-amiaza asta, că m-ai protejat. Nu era nevoie s-o faci.

A fost o seară tensionată. Greer încă nu s-a întors, iar eu mă îmbolnăvesc de griji. Petrecerea cu ceai de după-amiază m-a lăsat cu nervii întinşi la maximum, iar scuzele neaşteptate din partea lui Faith aproape mă fac să plâng.

— Sigur că era, îi spun.

— Am fost nedreaptă cu tine, zice Faith. Îmi pare rău! Doar că… sunt supărată tot timpul pe toţi şi pe toate.

— Înţeleg. Mai bine decât crezi. Îmi pare rău că ai trecut prin aşa ceva astăzi!

— E în regulă! îmi spune, de parcă ştie că nu e deloc în regulă.

Se ridică şi se sprijină de tocul uşii, ca şi cum mai are ceva de spus.

Marion bagă capul în cameră şi îşi sprijină bărbia pe capul lui Faith.

— Ţi-a mulţumit din partea noastră?

— A amândurora? întreb.

— Foarte subtil, dragă!

Faith îşi dă ochii peste cap şi închide uşa după ea.

Ne trezim a doua zi dimineață cu un ziar nou la căpătâiul pa-tului. Titlul anunță cu litere de-o șchioapă: UNICA FIICĂ A LORDULUI TRUMMER DECEDATĂ LA 18 ANI. CADAVRUL A FOST SCOS DIN TAMISA ÎN ZORII ZILEI.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

—NU! ȘOPTESC.

Mă întorc spre Olive, care pare șocată, albă ca varul la față și uitându-se la ziar.

Pe fiecare ziar este scris un număr în colț. Al meu poartă numărul 1 îngroșat, deși nu înțeleg ce-am făcut ca să câștig.

Cineva plânge în capătul holului. Dau fuga în camera lui Marion și a lui Faith și o găsesc pe Emmy plângând, iar pe Marion ținând-o pe Faith în brațe.

— A ucis-o? întreabă Emmy.

— Din cauza grăjdarului? adaugă Faith.

Greer n-ar fi făcut așa ceva, așa că trebuie să fi fost regina. Ne-a pedepsit pentru lipsă de respect, așa cum a promis că o să facă.

— Nu putem lăsa toate astea să continue…, reușesc să rostesc, deși am gâtul uscat.

Fără o vorbă, desculță și în cămașă de noapte, alerg pe peluza acoperită de rouă.

Strig din răsputeri, urcând câte două trepte odată spre camera lui Emmett. Dar durerea fizică nici nu se compară cu inima mea frântă.

Dau buzna prin tabloul de pe perete și-l găsesc la oglindă, legându-și cravata.

Tresare când năvălesc în cameră.

— Ivy?

Pentru o secundă, nu spun nimic. Pur și simplu, stau acolo, încercând să-mi trag sufletul, dar sfârșesc prin a

suspina. Suspine mari şi sughiţuri care-mi zguduie corpul. Emmett traversează ca-mera şi mă prinde în braţe înainte să cad în genunchi pe covor.

— Ea a ucis-o…, icnesc.

Lacrimile mele lasă pete pe cămaşa lui proaspăt călcată.

— A ucis-o!

— Poftim? Despre ce vorbeşti? Te rog, respiră!

Mă aşază pe marginea patului.

— Pune capul între picioare, o să te ajute.

Mă ghidează cu blândeţe în poziţia aceea, dar Pig încearcă întruna să urce în braţele mele, aşa că-mi este imposibil. Emmett bagă căţelul sub un braţ şi, cu mâna liberă, îmi şterge lacrimile de pe obraji.

— Aşa! îmi spune, respirând adânc. Respiră!

— Le…

Vreau să spun lecţia reginei, dar e ca şi cum mi s-ar fi umflat limba brusc şi mă înec. Panicată, am uitat că nu pot să-i spun direct. Trebuie să fiu ingenioasă.

Stai!

— Cheam-o pe Faith, îi spun.

— Poftim?

— Fă-o şi gata!

Cincisprezece minute mai târziu, Emmett se întoarce prin tu-neluri, însoţit de Faith. E îmbrăcată tot în capot, iar ochii ei, de un albastru electric, sunt înroşiţi pe margini.

Mă uit lung la ea.

— A spus că nu putem vorbi cu nimeni altceva despre lecţiile ei, dar n-a spus că nu putem vorbi între noi.

Sunt supărată că mi-a luat atâta vreme să-mi dau seama.

— Poftim? murmură Emmett, nedumerit.

— Faith, încep eu. Vreau neapărat să-i spun lui Emmett despre lecţiile private pe care ni le dă regina.

Ochii ei se luminează când îşi dă seama de intenţia mea.

— Da, desigur! Ce proaste am fost!

Sufrageria scăldată în lumina lumânărilor amuțește când regina Mor intră și se îndreaptă spre capul mesei. Poartă o rochie de mătase verde pădure, iar părul îi e împletit într-o coafură complicată. Dar nu ia loc.

O urăsc cu patimă. Încleștez pumnii pe sub masă ca să nu sar la ea și s-o lovesc.

Mi-am pus toate speranțele în planul lui Emmett și în gândul că în curând o să am puterea s-o pedepsesc așa cum merită.

— Credeam că ne-am înțeles să păstrăm secretul asupra timpului pe care îl petrecem împreună.

Vocea îi răsună prin încăpere, vibrând pe o frecvență pe care o resimt în cutia toracică.

— Astăzi, fiul meu a venit la mine și a insistat să pun capăt lecțiilor noastre. Are o inimă tare blândă băiatul ăsta! Nu-mi împărtășește repulsia de-a primi cereri din partea unui grup de aristocrate mici și mofturoase. Chiar dacă nu suntem de aceeași părere, consider că nu merită bătaia de cap. O să mă descurc mai bine cu lotul următor. Cincizeci de ani trec foarte ușor.

Ne foim stingherite pe scaune, amintindu-ne cât de ușor se poate descotorosi de noi.

— Sezonul vostru se încheie mai devreme. Dacă nu se vor mai ține lecții, nu văd de ce l-am mai prelungi. Bram va face cererea în căsătorie la balul familiei Kendall de sâmbătă seara.

Adică poimâine. Credeam că am la dispoziție douăsprezece săptămâni să-l fac pe Bram să se îndrăgostească de mine. Dar am avut doar cinci. Mă cuprinde panica. Credeam că am mai mult timp.

Emmy strânge cuțitul în mână. Faith și Marion schimbă o privire tensionată.

— Sper că sunteți mulțumite de voi. N-am să uit ce-ați făcut, spune regina Mor.

O ia spre ușă.

— Să aveți o cină plăcută!

Îi spun lui Faith tot ce vreau să-i povestesc lui Emmett, iar el ne ascultă tăcut. Detaliez fiecare lecție, labirintul, cum ne-a clasificat şi ne-a rănit. Emmett arată de parcă i se face rău când îmi amintesc cum a apărut regina la căsuță şi ne-a amenințat că ne omoară dacă nu cooperăm. Faith intervine din când în când cu propriile detalii. În cele din urmă, ajungem la Greer. Faith a fost destul de isteață să aducă ziarul. Îl aruncă în poala lui Emmett.

Se face alb ca varul când citeşte titlul.

— A ucis-o din cauza asta?

— Ea trebuie să fie. Îți promit că nu e vina lui Greer, îi răspund.

Un regret enorm îmi apasă în stomac şi mă tem c-o să vărs pe podea. Ar fi trebui să fiu mai amabilă, mai iertătoare. Ar fi trebuit să-i pun mai multe întrebări când a adus vorba de Joseph. Aş fi putut să fac mai multe pentru ea ieri.

Emmett îşi îmbracă haina.

— Atunci, trebuie să-i spun lui Bram. N-o să lase toate astea să continue.

Pe drumul de întoarcere, Faith întinde mâna şi o strânge pe-a mea.

— Cred că-ți datorez viața.

Mă simt moartă pe dinăuntru, de parcă toată durerea mea m-a ars pe interior, lăsând doar o coajă uscată în urmă.

— Nu face nimic, îi răspund sec.

Vicontesa Bolingbroke şi regina Mor ne lasă singure în căsuță tot restul zilei. Dacă ar fi să ghicesc, ne lasă timp să fierbem de frică, agonizând după pierderea lui Greer.

S-a întunecat de mult când un lacheu soseşte să ne cheme la cină. Nu vine nicio cameristă după noi. Ne îmbrăcăm una pe alta într-o tăcere îndurerată şi traversăm peluza ținându-ne de mână.

Nu mai suport. Aştept vreo două minute, doar cât să fiu sigură c-a plecat. Pe urmă, mă ridic de la masă şi ies pe uşă, cobor scările şi mă îndepărtez în lumina apusului.

Mă aştept să mă oprească paznicii, dar nu spune nimeni nicio vorbă când trec de poartă şi ies pe stradă. Nu sunt atât de naivă, încât să-mi imaginez că ea n-o să afle. Pur şi simplu, nu-mi mai pasă.

Aud nişte paşi în urma mea. Mă întorc şi o văd pe Faith, cu răsuflarea tăiată.

— Ivy, mergi mai încet!

Se opreşte să-şi ridice poalele de mătase ale rochiei grele de seară, apoi porneşte în acelaşi ritm cu mine.

— La naiba, ce repede mergi! Unde te duci?

— Să văd dacă Greer chiar a murit.

— Bine, atunci! spune Faith.

Merge câteva minute, apoi auzim alți paşi în fugă pe urmele noastre.

— Stați! strigă Olive, iar părul roşcat flutură în urma ei. Aşteptați-ne!

Îmi scapă un sunet, între un râset şi un suspin, când le văd pe Olive, Marion şi Emmy alergând pe stradă.

— Ce facem? întreabă Emmy.

— Merg după Ivy ca să mă asigur că nu o omoară cineva, răspunde Faith.

— Eu merg după Faith, spune Marion.

— Nu vă las să plecați într-o aventură fără mine, spune Olive.

Emmy gesticulează spre ea însăşi.

— Tipic pentru copilul mijlociu, nu suportă să fie lăsat pe dinafară. Nu poate să ne omoare pe toate, trebuie să rămână vreuna cu care să se însoare Bram.

Plâng de-a binelea. De tristețe din pricina lui Greer, dar şi copleşită de dragostea pe care o simt pentru fete.

Merg mai departe, simțindu-mă mai curajoasă şi mai puțin pustiită ca înainte.

— Atunci, hai să mergem!

Ne ia o jumătate de oră să ajungem în Belgravia şi, cu toate că ne tot uităm îngrijorate în urma noastră, nu ne urmăreşte nimeni. E o noapte liniştită în Londra şi doar câteva trăsuri trec pe lângă noi în seara albastră de primăvară.

Nu ne deranjăm să batem la uşa conacului masiv de piatră al familiei Trummer. Nu căutăm pe nimeni înăuntru.

Fetele mă urmează în spatele casei, unde se află grajdurile pentru cai. Bat în peretele lateral, dar uşa e deja deschisă.

— Alo? şoptesc. E careva acolo?

Un băiat nu mai mare de cincisprezece ani iese uimit dintr-o boxă.

Îşi şterge mâinile murdare de şorţ.

— Doamnelor!

Speriat, face o mică plecăciune.

— Îl căutăm pe Joseph, îi spun.

Băiatul îşi scoate şapca şi o frământă între degete.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut. N-a venit la muncă azi-dimineaţă. A dat de vreun necaz?

— A lăsat ceva în urmă? îl întreb.

Băiatul pare confuz.

— Doar câteva scule.

— Dar nu pe toate?

El clatină din cap.

— Nu, nu cred.

— Mulţumesc! Asta e tot.

— Credeam că o să vorbeşti cu părinţii ei, spune Faith când ne întoarcem spre palat.

Clatin din cap. Familia Trummer n-ar avea ce să-mi spună. Dacă ştiu ceva despre ei, probabil sunt în casă, jelind nu după Greer, ci după pierderea statutului social.

Un zâmbet vag îmi apare pe faţă.

— Dacă au fugit? Dacă sunt împreună?

— Dacă regina l-a ucis şi pe el? răspunde Marion.

Faith îi trage un ghiont.

Este şi asta o posibilitate, una pe care am luat-o în calcul.

— Dar acum avem speranţă. Înainte, nu aveam.

Ridic faţa spre stele şi-i trimit un gând bun prietenei mele, oriunde ar fi, că este teafără şi în siguranţă, în braţele băiatului care o iubeşte. Mi-o imaginez la jumătatea drumului spre Gretna Green deja, într-o trăsură, îndrăgostită şi liberă. Aşa aleg să-mi amintesc de ea.

Paznicii nu par nemulţumiţi când ne deschid porţile să ne primească înapoi la palat. Restul fetelor se întorc la căsuţă, dar le fac semn să meargă, prea neliniştită ca să stau în casă, în faţa focului.

Aleea de pietriş e luminată de torţele care nu reuşesc să alunge umbrele de pe peluza vastă şi înverzită.

— Ivy? şopteşte o voce pe întuneric.

— Bram?

Se apropie pe alee, zâmbind în stilul acela al său care-ţi sfâşie inima şi care-l face să pară luminat din interior.

— Ce zi cumplită! spune el.

— Cea mai rea.

Deschide braţele, iar eu mă las în îmbrăţişarea lui, îngropându-mi faţa la pieptul său. Vreme îndelungată, nu face decât să mă îmbrăţişeze. De data asta, nu mă mai gândesc să-l fac să se îndrăgostească de mine. Îmi îngădui doar să fiu ţinută în braţe când am mare nevoie de asta.

El se retrage şi ia o şuviţă liberă care mi-a căzut pe umăr.

— Aş face orice pentru tine, Ivy!

Nu pot să-mi stăpânesc roşeaţa care-mi apare în obraji.

Înaintăm pe aleea de pietriş până la un pâlc de copaci de la marginea iazului, destul de departe încât să nu ajungă lumina torţelor până la noi.

— Când fratele lui e pe punctul de-a se logodi? Mi se pare ciudat.

Lottie doar ridică din umeri.

— E tipic pentru el. N-a existat niciodată un eveniment important de la care să n-o șteargă. Mă mir că nu ți-a spus, zice Lottie. Lui Faith i-a scris un bilet. I l-am adus azi-dimineață. Poate are ea mai multe detalii.

Mă încrunt în oglindă.

— Probabil.

— O! exclamă Lottie. Apropo de familia De Vere.

Scoate biletul meu, cel adresat tatălui lui Emmett, din buzunarul șorțului.

— Și prințul consort Edgar e plecat, chiar de câteva săptămâni, din câte se pare.

— De ce?

Lottie se încruntă.

— Știi, e foarte ciudat, dar nu știe absolut nimeni. Nu a dat nicio veste nimănui.

O briză rece pătrunde pe fereastra crăpată, dar nu de-asta mă cuprinde frigul deodată. Mă lovește gândul că sezonul e aproape de final, iar eu am rămas complet singură.

Se apleacă şi, în fracţiunea aia de secundă, nu mă gândesc decât la Emmett. Am încercat din răsputeri să nu mă mai gândesc la noaptea petrecută la han, dar nu mă pot abţine. Îmi revin mereu frânturi în minte. Mâinile lui în părul meu, presiunea flămândă a buzelor lui, liniile ferme ale trupului său, lipit de al meu.

Buzele lui Bram le ating pe ale mele, şi alung gândurile legate de Emmett. Bram e bun, e cumsecade şi mă vrea.

Îl trag mai aproape, apucându-l de umerii laţi. Sărutul devine mai disperat, iar el îşi strecoară limba printre dinţii mei.

Mă sărută de parcă şi-o doreşte cu adevărat. Conştientizarea dorinţei lui îmi pulsează în vene. Poate că e prinţ, poate nici nu e uman, dar la mine se află toată puterea.

Mă retrag şi-l privesc. Amândoi gâfâim, iar el e aproape insuportabil de frumos în lumina lunii. Ridic mâna şi trasez linia sprâncenelor lui perfecte, a maxilarului pronunţat, apoi adânciturile pometilor. Îi dau o şuviţă de păr după ureche ca să văd de aproape vârful ascuţit.

— E un început, îi spun.

Îmi zâmbeşte, iar eu nu mă pot abţine să nu pun degetul pe gropiţa lui. Îşi lasă obrazul în palma mea.

— Bine! Pentru că nu voiam să fie un sfârşit.

— Unde-i Emmett? Nu l-am văzut în seara asta, îi spun lui Lottie mai târziu, când îmi despleteşte părul.

Degetele ei ezită.

— A plecat. S-a dus la vânătoare sau aşa ceva.

A spus că nu i-a plăcut niciodată vânătoarea. „S-a dus.” De ce nu şi-a luat rămas-bun?

— Când se întoarce?

— Nu prea curând, presupun. Şi-a luat haine cât pentru o lună sau două. Valetul lui s-a plâns toată după-amiaza din cauza asta.

FAITH FAIRCHILD

Aveam patru ani când mi-am dat SEAMA PENTRU PRIMA oară că mama mă minte. M-a băgat în pat, m-a sărutat pe frunte şi mi-a şoptit acelaşi lucru pe care mi-l şoptea mereu:

— Noapte bună, fetiţa mea dulce! Spune-ţi rugăciunile şi fie ca tatăl tău din ceruri să te vegheze.

Eram conştientă de ceva timp că familia mea era diferită de familiile altor copii. Eu şi mama locuiam la ultimul etaj al unei pensiuni, doar noi două. Alţi copii aveau fraţi şi taţi, precum şi peluze mari şi înverzite pe care să alerge. Eu o aveam doar pe mama şi mica lume creată de noi.

Dar ziua asta era diferită. Prima dată am observat că era un bărbat în apartamentul nostru. Nu cred că mai fusese vreunul la noi până atunci. Erau mereu chiriaşi în casă. Mă învăţau să joc şah în salonul de la parter sau mă lăsau să-i ajut să-şi agaţe rufele în grădina de afară. Dar în mansarda noastră eram doar eu şi mama.

Bărbatul era înalt şi solid, cu o figură cam dispreţuitoare şi sprâncene mari şi stufoase.

Pe urmă, am remarcat că bărbatul ăsta o făcea pe mama să plângă.

Amintirea e neclară acum, după paisprezece ani. Cred că mă trezisem din somn. Dar îmi amintesc că, atunci când m-am cocoţat în braţele mamei ca să-i şterg lacrimile, a spus:

— Voiam doar să-mi văd fiica.

— Poţi s-o vezi oricând doreşti, a răspuns mama.

El se tot plimba prin camera prea mică pentru el. Mă temeam că o să dea peste leagănul de lemn în care dormea păpușa mea.

— Știi că nu-i adevărat, a zis el.

Mi-am dat seama deodată că bărbatul ăsta necunoscut era tata – că mama mă mințise toată viața mea. Îmi spusese că tata era un marinar care murise pe mare. În fiecare seară mă rugam pentru el, iar tata era chiar aici, în fața mea.

Am învățat o lecție valoroasă în ziua aceea: nu poți să ai încredere în nimeni. Oricine poate să te mintă oricând, chiar şi oamenii pe care îi iubeşti cel mai mult.

Mi-am găsit curajul s-o înfrunt pe mama abia când am împlinit zece ani. S-a prăbuşit ca un castel din cărți de joc şi mi-a spus tot. Mi-a explicat că tata era lordul unei moşii aflate în apro-piere. Când mama era cameristă în slujba lui, avuseseră o aventură. „Aventură" nu era un cuvânt pe care ea să-l folosească de obicei, dar eram destul de mare ca să-i înțeleg sensul. El nu dorise să mă recunoască şi o concediase pe mama fără prea multe fasoane în momentul în care îi spusese că e însărcinată.

Cu inima încă frântă după atâția ani, mama a plâns când mi-a vorbit despre el. Mă simt vinovată pentru disprețul pe care l-am simțit față de ea în momentul acela. Am jurat să nu fiu niciodată atât de jalnică din cauza unui lucru aşa de trivial ca un bărbat. Următorul meu gând a fost să dau foc domeniului din temelii. Eu şi mama nu prea semănam la fire.

Am plecat de acasă după câțiva ani şi m-am mutat singură la Londra când aveam paisprezece ani, ca să studiez la Şcoala Regală de Balet.

Dansul îmi calma gândurile care se învârteau haotic. Nu puteam controla prea multe lucruri din viața mea, dar îmi puteam controla corpul. Iubeam regulile baletului, cât de clare erau. Maestra de balet mă lovea pe spatele gleznelor cu rigla până când reuşeam să fac un tendu, un frappé sau

un plié perfect, şi niciodată nu puteam explica altcuiva cât de mult savuram fiecare moment.

Munceam ore întregi în faţa oglinzii, până când muşchii îmi ardeau şi eram udă leoarcă de transpiraţie, dar tot efortul merita pentru acele câteva momente pe scenă, când simţeam cu adevărat că zburam.

Zilele erau lungi şi singuratice. Îmi era dor de mama. Eram prea dependente una de cealaltă şi, chiar dacă ştiam că nu e sănătos, tânjeam după ea.

S-a îmbolnăvit când aveam şaisprezece ani. Am făcut o pauză de şase luni de la şcoală şi m-am întors în Brighton ca s-o îngrijesc în camera aceea din mansardă. Dar toată dragostea şi căldura mea nu i-au însănătoşit plămânii. Am alinat-o când a tuşit atât de tare, încât i s-au rupt coastele, scoţând cheaguri de sânge pe gură. Am ţinut-o în braţe când şi-a dat ultima suflare şuierată. Pe urmă, m-am întors la Londra şi am dansat până mi-au sângerat picioarele şi n-am mai simţit nimic.

Pe Emmett l-am cunoscut în vara următoare. Stătea în rândul din faţă şi mă privea cu ochii aceia mari de căprioară rănită.

L-am găsit aşteptându-mă în cabina mea din culise, cu braţele pline de două duzini de trandafiri roşii. L-am sărutat înainte să-i spun măcar cum mă cheamă. L-am sărutat până când a scăpat trandafirii pe jos şi a uitat de ei.

Emmett a continuat să participe la spectacole şi să mă aştepte în cabină. M-a implorat să-l las să mă ia la teatru sau să-mi cumpere daruri extravagante, dar eu nu asta îmi doream de la el. Mai mult ca orice, cred că amândoi aveam nevoie să vorbim cu cineva despre durerea care ne copleşea. Mă ţinea de mână când plângeam pentru că-mi era dor de mama, iar eu îi dădeam părul din ochii înlăcrimaţi când îmi povestea despre guvernantă şi despre tatăl căruia nu-i putea nici măcar vorbi.

Nu era dragoste – niciunul nu-şi făcea iluzii în sensul ăsta –, ci un fel de barcă de salvare de care aveam o ne-

voie disperată să ne agățăm.

Uneori ne sărutam până ni se învinețeau buzele şi nu mai simțeam nimic altceva. Dar de cele mai multe ori nici nu ne atingeam. Stăteam în capete opuse ale camerei şi ne ascultam unul pe altul. Emmett avea ziduri sufleteşti înalte până la cer, iar eu nu mă prea pricepeam să mă cațăr, dar eram alături unul de altul.

Nu știu nici acum cum a aflat tata despre cariera mea de dansatoare, dar presupun că a avut legătură cu zvonurile care începuseră să circule despre mine şi Emmett.

Trecuseră şase luni de când ne cunoşteam, iar numele meu era şoptit în mod regulat în cluburile şi saloanele din oraş. Prințul Emmett şi balerina aia, se spunea cu dispreț.

Bărbații îmi trimiteau flori în cabină, sperând să mă răpească prințului doar din orgoliu. Eu însă nu deschideam uşa niciunuia dintre ei.

Apoi, într-o seară, tata a apăsat pe clanță fără să bată. Nu-l mai văzusem de paisprezece ani şi nu mă gândisem la el cam tot de atâția.

Mi-a luat ceva să-l recunosc, dar expresia lui batjocoritoare era inconfundabilă. Uneori, îmi surprindeam aceeaşi expresie pe chip în momentele în care mă uram cel mai mult.

— O să încetezi imediat cu asta! a strigat el. Destul ne-ai făcut familia de râs.

Habar n-aveam despre ce vorbeşte, iar expresia mea impasibilă l-a înfuriat şi mai mult.

— Fiica mea n-o să-şi câştige existența ca dansatoare sau amantă.

Scuipa cuvintele ca pe nişte blesteme.

— Partea cu dansatoarea e adevărată, dar mă tem că nu ştiu la ce te referi când spui amantă, i-am răspuns cu răceală, privindu-l în oglindă, în spatele meu.

— Adică zvonurile despre tine şi prințul Emmett De Vere sunt nefondate?

— Nu pot fi amanta lui pentru că e necăsătorit.

Gluma mea nu i s-a părut amuzantă.

— Faci familia asta de râs.

— Ai spus clar că nu sunt o membră a familiei tale. N-ai vrut să plătești nici măcar pentru piatra de mormânt a mamei.

Nici n-ar fi avut o piatră de mormânt dacă n-ar fi plătit-o Emmett fără știrea mea după ce mă auzise într-o seară plângând din cauza asta.

— Nu mă insulta cu insolența ta!

— Eu sunt cea insultată.

În același moment, s-a auzit o bătaie în ușă. O femeie roșie la față, cu o rochie albastră, cu guler înalt, a băgat capul în cameră. În spatele fustelor ei erau două fetițe care n-aveau mai mult de opt și zece ani.

Pe chipul tatei a apărut o mască și și-a netezit costumul.

— Ți-am spus să aștepți afară, scumpo, i-a spus el femeii.

— Am încercat, dar ele au avut alte idei, a răspuns femeia cu un zâmbet.

Fetițele au trecut pe lângă ea chicotind și au dat buzna în cabina mea. Părul lor, în aceeași nuanță castanie ca a mea, era legat cu panglici la spate. Aveau și ochii mei, iar asemănarea mi-a tăiat respirația. Parcă m-aș fi uitat la mine însămi când eram mică.

— Putem să-i cerem autograful, tată, te rugăm? au scâncit ele, sărind de pe un picior pe altul.

Prea uluită să vorbesc, am luat stiloul și mi-am scris numele pe programele lor.

— Ai arătat ca o prințesă pe scenă, mi-a șoptit cea mică.

N-am putut să-i răspund. Mă usturau ochii de lacrimi și mă temeam că, dacă deschid gura, n-o să iasă decât un suspin.

— Ne vedem în hol, i-a spus femeia tatălui meu.

Apoi a tras fetițele după ea.

— Surorile tale, a spus el crispat după ce au plecat.

— Mi-am dat seama, am spus, gâtuită de emoție. Ce crede soția ta că faci aici cu mine?

— N-am secrete față de ea. Ştie cine eşti, la fel ca jumătate din oraş, din câte se pare.

M-am mirat să-l aud spunând-o. Eu, una, eram doar vag conştientă de zvonuri.

— Statutul tău de favorită specială a prințului Emmett a dezlegat limbile oamenilor şi, din pricina aventurii voastre stângace, lumea vorbeşte în tot oraşul despre originea ta. Am trăit în pace până la scandalul tău egoist.

— Asta nu e vina mea.

— Nu, dar e problema ta.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Să renunți la balet. O să rupi relația cu prințul Emmett şi o să participi la sezon ca orice debutantă respectabilă ca să faci o partidă potrivită.

Am rămas fără aer în plămâni. Nu puteam să nu mai dansez. Ideea în sine mi se părea asemănătoare cu moartea.

— Nu mă poți obliga să fac asta.

— Întâmplător, chiar pot. Îl ai în față pe noul patron al Baletului Regal. Ca angajator, regret să te informez că ți-am reziliat contractul. Mama va poza în naşa ta de botez şi-ți va sponsoriza ieşirea în societate în primăvara asta. Îmi pare rău! Nu-mi face nicio plăcere treaba asta.

Lacrimile începuseră să-mi cadă pe obraji şi mă uram pentru asta. Jurasem că n-am să-l las niciodată să mă vadă slabă. Mă simțeam de parcă aveam din nou zece ani şi voiam să-i dau foc conacului său impozant. Simțeam o amărăciune egoistă față de fetițele dulci din hol, care aveau acelaşi chip ca al meu şi care puteau fi copii, aşa cum mie nu mi se îngăduise niciodată.

— Nu mă poți obliga să particip. O să sparg paharele la cină. O să fiu retrasă la baluri.

— Asta e alegerea ta, dar să ştii că, dacă nu cooperezi, n-o să le mai vezi niciodată pe fete. Surorile tale o să-şi

dorească să aibă o relație cu tine, Faith.

Nu avusesem niciun fel de familie de când murise mama.

— O să mă gândesc, i-am spus.

— Păstrăm legătura!

A ieşit din cabina mea, lăsându-mă distrusă în urma lui, aşa cum făcuse dintotdeauna.

Am luat o trăsură direct către Palatul Kensington şi am strigat la paznici până m-au lăsat să intru şi să-l văd pe Emmett.

I-am povestit tot ce-mi spusese tata, iar el se plimba cu paşi neliniştiți, desenând opturi mari pe covor. Pig tot încerca să-l apuce de călcâie.

— Îmi pare rău, Faith! a spus el.

M-am ridicat şi am traversat camera spre el.

— Ia-mă de soție!

A fost oarecum satisfăcător să-l văd pe Emmett şocat. S-a oprit brusc şi s-a întors spre mine.

— Poftim?

— Ia-mă de soție, te rog, Emmett!

— De ce?

— Pentru că te cunosc. Şi te plac. Te rog, nu mă lăsa pe mâna bărbaților ălora oribili din societate! Nu suport gândul de-a fi a doua soție a vreunui duce pe jumătate mort, izolată într-o casă de la țară pentru ca soțul meu să-şi păstreze amantele la Londra. Te rog, Emmett, nu pot să îndur!

Aproape m-am prăbuşit în brațele lui, plângând, dar mi-am păstrat demnitatea.

— Nu pot!

— De ce nu? m-am răstit.

Părea copleşit de milă când mi-a răspuns:

— Pentru că nu ne iubim.

Nu puteam să neg. Nu-l iubeam şi ştiam că nici el nu mă iubeşte.

— Dar ne place unul de altul. E mai mult decât au parte cei mai mulți oameni.

— Fii sinceră cu mine, Faith! Crezi c-ai putea să mă iubești vreodată?

Nu avea rost să mint. Noi nu făceam asta. Admiram nespus de multe la Emmett. Era generos, amuzant și atent. Dar îmi era clar de luni de zile că nu avea să mă primească niciodată cu adevărat în sufletul lui. Iar eu nu puteam iubi pe cineva care se mulțumea să mă țină la distanță. Nu ne potriveam așa cum ar fi trebuit.

— Nu, nu cred.

A clătinat abătut din cap.

— Atunci nu mă pot căsători cu tine!

Era romantic așa cum doar puțin oameni își permit să fie. În momentul acela, l-am urât pentru asta. Am luat un pahar de cristal de pe noptiera lui și l-am aruncat spre el. S-a ferit, iar paharul s-a spart de perete.

M-am oprit în prag.

— O să te urăsc toată viața pentru asta.

Ochii lui Emmett s-au umplut de lacrimi, de parcă avea vreun drept să fie trist.

— Sper că nu e adevărat.

Am trântit ușa fără o vorbă, iar el n-a venit după mine. L-am urât și pentru asta. O parte din mine încă îl mai urăște.

A venit să mă vadă acasă la tatăl meu după trei zile, cu o propunere neașteptată.

— Bram o să-și aleagă o soție sezonul ăsta. Ar trebui să fii tu aceea.

— Eu?

— Bram e cumsecade. O să-ți fie un soț bun.

Îl cunoșteam puțin pe Bram de pe vremea când eram cu Emmett. Ne însoțise de câteva ori în plimbările făcute pe domeniu sau la jocurile de croquet. Avea o fire veselă și era plăcut să stai în preajma lui. Mereu mă tratase cu respect. Aș fi putut găsi un soț mult mai rău decât el.

Chiar dacă nu mă alegea drept soția lui, tata nu putea spune că n-am încercat să fac un sezon bun. Era genul meu preferat de joc, în care aş fi câştigat indiferent de rezultat.

— Cu ajutorul meu, o să te aleagă.

Am bătut palma ca nişte prieteni vechi şi, pentru prima dată, am simțit că-mi renaşte speranța. Aş fi vrut să mă întorc în timp, în cămăruța din mansardă, şi să-i spun mamei că unica ei fiică avea să fie prințesă.

Am petrecut o lună întâlnindu-mă cu Emmett înainte de începutul sezonului, învățând toate preferințele şi antipatiile lui Bram, exersând conversația şi dansul. Emmett avea o fixație ciudată pentru un stâlp decorat cu panglici, dar, dacă era ceva în privința căruia eram încrezătoare, acela era dansul meu, aşa că nu mi-am făcut griji.

M-am îmbrăcat pentru Parada Pactelor, convinsă că eu voi fi câştigătoarea. Mi-am purtat încrederea ca pe o armură, aşteptând până în ultima clipă să-mi scriu numele, exact cum îmi spusese Emmett. „Va vrea să simtă că te-a câştigat. Aşa e Bram, nobil." Împreună cu Emmett, bunica mea – care pretindea că-mi este naşă – m-a supus unui adevărat test al bunelor maniere în societate. Aveam o garderobă nouă, plină de rochii, şi diamante în păr.

Cele două puncte strălucitoare ale zilelor mele erau Hattie şi Bea, surorile mai mici care îmi luminau colțurile întunecate ale vieții. Îl detestam pe tata din toată ființa, dar şi-a respectat promisiunea de-a construi o relație cu surorile mele.

Am luptat cât am putut de tare în competiția pentru a deveni Regina Lunii Mai, dar am fost mulțumită cu locul al doilea. Emmett era hotărât să câştig, dar ce mai conta, la urma urmei, când eram pregătită să mă transform în fata perfectă pentru Bram?

Mai târziu, în aceeaşi zi, când am intrat în sala tronului pentru a încheia târgul cu regina, m-am simțit foarte isteață.

— Vreau să știu când oamenii mă mint, i-am spus.

M-am gândit la mine, când eram copilă, și la minciunile pe care mi le spunea mama despre tatăl meu. Uram minciuna mai presus de orice.

Regina a zâmbit cu subînțeles. Părea nefiresc pe chipul ei ascuțit.

— În schimb, nu vei mai putea rosti niciodată o minciună, mi-a spus.

— S-a făcut! am zis.

Nu eram ipocrită. Părea un târg suficient de ușor, mai bun decât să renunț la un deget de la picior și să nu mai pot dansa niciodată cum trebuie.

— De-asta ți-e frică, de minciună? m-a întrebat regina imediat ce târgul a fost încheiat.

M-am gândit la întrebarea ei ciudată pentru o clipă.

— Mi-e frică de multe lucruri. Să nu-mi pierd libertatea, să nu-mi cedeze trupul și să fiu nevoită să mă opresc din dansat, să iubesc din nou pe cineva și să-l pierd, așa cum am pierdut-o pe mama.

— Ei bine, ești sinceră, a răspuns regina.

Nu știam exact ce formă va lua târgul meu, dar am aflat curând.

Emmett a venit la mine în noaptea aceea, în grădina casei bunicii mele.

— Nu poți fi tu aleasa. Îmi pare rău! M-am răzgândit.

Stătea cu mâinile în buzunare și avea îndrăzneala să pară trist pentru mine.

Un mic semnal s-a declanșat în mintea mea.

— Mă minți!

— Îmi pare rău!

A dispărut în întuneric înainte să mai pot spune ceva. Emmett era mereu alunecos, imposibil de ținut în loc, dar cred că-i plăcea să fie așa.

Ne-am mutat în Caledonia Cottagge pentru restul sezonului, iar în prima zi, toate pretendentele lui Bram au trecut pe rând la masă și și-au dezvăluit târgurile. Marion

Thorne a inventat o minciună lipsită de convingere despre cum a renunțat la capacitatea de a simți mirosul florilor ca să nu mai aibă dureri de cap. Un alt mic semnal s-a declanșat în mintea mea și am știut sigur că mințea. Dar de ce?

Apoi Emmett a început să se învârtă pe lângă Ivy Benton, care nu era nici pe departe atât de pricepută la strecurat pe timpul nopții cum credea ea.

Voia să mă ignore? Bine! Dar să încerce să mă înlocuiască era de neiertat.

Timp de câteva săptămâni, doar Marion a părut să observe sau să arate că-i pasă. Nu puteam s-o mint în privința motivului pentru care eram supărată, așa că i-am spus adevărul.

— E un idiot, a zis ea.

— Ai dreptate!

Nu se schimba nimic, dar era mai bine să nu mai fiu singură.

La început au fost lucruri mici, felul în care punea mâna pe genunchiul meu sau își sprijinea capul pe umărul meu. Nu mai simțisem niciodată fluturi ca aceia. Credeam că toți ceilalți exagerau când vorbeau despre asta, dar, cu Marion lângă mine, am înțeles brusc.

Marion m-a sărutat pentru prima dată în grădina Căsuței Caledonia, sub salcia mare plângătoare, și abia când buzele ei le-au atins pe ale mele am simțit-o, senzația care lipsea întotdeauna cu Emmett.

— Mi-am dorit să fac asta de mult timp, a șoptit ea pe buzele mele, și nu aveam nevoie de târgul reginei ca să știu că spunea adevărul.

— Mi-aș fi dorit s-o faci mai devreme.

Din momentul acela, am fost de nedespărțit.

Am fost o proastă să-i cer lui Emmett să mă sărute la balul contelui Doncaster. Eram atât de îndrăgostită de Marion, încât credeam că poate presiunea sezonului îmi alterase simțul realității și-mi imaginam intensitatea senti-

mentelor mele pentru ea. L-am tras pe Emmett într-un salon şi l-am rugat să mă sărute.

— De ce? m-a întrebat, cu ochii blânzi.

Era întotdeauna de o frumusețe excepțională.

— Trebuie să compar cu altceva.

S-a aplecat încet, cu reticență, gândindu-se prea mult, ca de obicei. Emmett şi cu mine suntem buni la sărutat, am avut destulă practică, dar sărutul din salonul familiei Doncaster a fost lipsit de profunzime.

M-am retras, zâmbind.

— N-am simțit nimic.

El a zâmbit.

— Ar trebui să mă simt jignit.

— Dar nu eşti.

— Sunt fericit pentru tine, sper că ştii asta. Voi face tot ce pot pentru voi două.

— Dar cu Ivy ce vei face? l-am întrebat.

— Nu ştiu la ce te referi.

Vocea lui devenise distantă.

Am păşit spre uşă.

— Noi nu facem asta. Nu începe să mă minți acum.

— N-o să fie niciodată nimic între mine şi Ivy Benton.

Iar darul reginei mi-a spus că el credea că spune adevărul. Nu mă simțeam geloasă. Doar tristă pentru el.

Mai târziu în noaptea aceea, i-am povestit lui Marion despre sărutul meu copilăresc cu Emmett şi despre tot ceea ce mi-a confirmat acesta. Ea îşi plimba degetul pe piciorul meu, iar eu mi-am făcut curaj în sfârşit să-i pun întrebarea pe care mi-o doream încă de prima dată când am văzut-o la Parada Pactelor.

— Există vreun motiv pentru care ai pretins că nu ne-am mai întâlnit? am întrebat-o.

Degetul ei s-a oprit. S-a uitat la mine cu ochii ei căprui mari, surprinsă.

— Poftim?

— În prima zi a sezonului, te-ai prezentat de parcă nu ne-am mai văzut niciodată.

— Nu ne mai văzuserăm, a spus Marion, căutând prin amintire cu sprâncenele încruntate. Sunt sigură că aş fi ţinut minte.

Ştiam că nu minte; aş fi putut să-mi dau seama dacă o făcea. Mă durea faptul că nu-şi amintea.

Fusese cu câteva luni înainte ca tatăl meu să apară în cabină şi să dea totul peste cap. Marion, mama şi sora ei erau în loja privată a familiei lor pentru o reprezentaţie cu La Sylphide. Mama ei, care sponsoriza baletul, îşi adusese fiicele în culise după spectacol pentru a-i cunoaşte pe câţiva dintre dansatori.

Marion părea foarte încrezătoare. A fost primul lucru pe care l-am remarcat la ea. Ţinea capul ridicat, de parcă ştia că e genul de persoană care contează. Am făcut o reverenţă când i-am cunoscut familia, iar mama ei a zâmbit cald şi a spus:

— O, nu-i nevoie de aşa ceva!

Sora lui Marion era foarte vorbăreaţă, dar Marion aproape că n-a spus nimic. Mă privea doar cu ochi ei inteligenţi.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus cu o voce mai blândă decât m-aş fi aşteptat.

— Şi mie, lady Thorne.

Apoi a plecat. N-am mai văzut-o până la Parada Pactelor, unde s-a prezentat. Era copilăresc din partea mea să cred că şi-ar fi amintit întâlnirea aceea, oricât de importantă a fost ea pentru mine.

— Mi-aş fi amintit dacă te-aş fi întâlnit, a repetat Marion.

— Ai făcut-o, la balet, împreună cu mama şi sora ta.

— N-am mai fost la balet de când eram copil.

— Nu-i adevărat, ai venit toamna trecută la o reprezentaţie cu La Sylphide. Am jucat o vrăjitoare.

Marion s-a aşezat şi şi-a prins capul în mâini.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Am purtat o conversație politicoasă cu familia ta, iar tu ai stat acolo, privind fix la mine, complet tăcută.

Marion a gemut de jenă.

— Nu, chiar mi s-a părut fermecător! am liniștit-o, râzând. Ți-am complimentat colierul, iar tu ai încercat să ți-l scoți și să mi-l dai. Am refuzat politicos, dar a doua zi l-am găsit în cabina mea, împachetat cu o fundă. L-am purtat în ziua Paradei Pactelor, dar, pentru că nu ți-ai amintit de mine, m-am simțit prea jenată să-l mai port vreodată. Îl am sus.

Marion a ridicat privirea spre mine, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Ştiu ce mi-a luat, a şoptit ea.

M-am aşezat lângă ea şi mi-am sprijinit capul pe umărul ei.

— Poftim?

— Regina Mor, târgul meu. Mi-am schimbat cea mai fericită amintire pe talentul de a scrie. Faith, întâlnirea cu tine trebuie să fi fost cea mai fericită amintire a mea.

Spunea adevărul.

Clipesc, alungând amintirea, şi revin în salonul de la parter al Caledonia Cottage, unde Ivy Benton stă lângă mine, cu buzele umflate, de parcă tocmai ar fi fost sărutată.

Ivy minte mereu; sunt sigură că e din cauza lui Emmett. De aceea a trebuit să mă mut din camera în care stăteam cu ea şi să locuiesc cu Marion. Acum nu regret deloc decizia asta, chiar dacă Marion mă scoate din minți, stând trează toată noaptea şi scriind necontenit în caietele ei.

Mă simt puțin vinovată că Ivy crede că nu-mi place de ea din cauza sentimentelor pe care le nutreşte față de Emmett. De fapt, chiar cred că ea şi Emmett ar face o pereche bună. Cât de trist că e imposibil să fie împreună!

Se pare că doar Ivy Benton, cu natura ei hotărât antiromantică, a fost suficient de puternică să escaladeze

zidurile înalte până la cer ale lui Emmett. Nici măcar nu cred că şi-a dat seama încă de cât de devotat îi este el. Emmett nu m-a privit niciodată aşa cum o priveşte pe ea, nici măcar pe departe.

Asta a fost parte din problema mea cu Emmett. Nu a fost niciodată suficient de practic pentru mine. Marion este tot ce înseamnă pragmatism. Sub salteaua ei se află un program al navelor care pleacă din Londra spre porturi din toată lumea. Noaptea, stăm şi ne uităm peste el, visând la locurile în care am putea merge împreună. Lângă program sunt manuscrisele ei neterminate, împreună cu liste ale editurilor şi preţurile pe care le oferă pe cuvânt, odată ce vor fi terminate.

E destul de uşor să părăseşti Anglia. Regina Mor se mândreşte să le spună supuşilor că nu suntem prizonierele ei. Dar să te întorci este dificil. Odată plecate, porturile ne vor fi închise, prin orice mijloace legale, pentru totdeauna.

Ultima zi înainte de anunţarea câştigătoarei de către regină pare ca liniştea dinaintea unei furtuni care se apropie la orizont. Niciuna dintre noi nu ştie ce să-i spună celeilalte. Ne împachetăm bagajele în timp ce Emmy şi Olive fac glume; mâine ne mutăm toate din căsuţă, indiferent de rezultate.

Am făcut calculele aseară, adunate în jurul şemineului din salon. Ivy Benton este în frunte, cu un scor de 3,3. Marion şi Emmy sunt la egalitate cu 3,6, iar Olive şi cu mine suntem egale cu 4. Regina n-a spus niciodată explicit că scorurile noastre vor determina câştigătoarea, aşa că oricine poate câştiga.

Dacă va fi Marion sau eu, o să fugim.

Sper să fie Olive, pentru binele ei şi al lui Bram. Se plimbă de colo-colo pe holuri, spunând furioasă că scorurile ar putea să nu însemne nimic şi că nu contează că pierde.

Toată ziua aşteptăm, dar niciun valet nu vine să ne adune. Nimeni n-are poftă de mâncare, deşi Olive aduce tăvi pline cu tarte, chifle şi budinci din bucătărie. De câte ori credem c-a terminat, mai aduce alta.

Abia când sunt în pat, un valet mă trezeşte, scuturându-mă.

— Vino cu mine, domnişoară!

Este marele final. Aud orchestra ajungând la crescendoul final. Este aproape timpul să-mi iau rămas-bun. Sunt, în fond, o artistă desăvârşită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Este trecut bine de miezul nopții când un valet mă trezește brusc. Mă scutură de umăr destul de tare. Pentru o clipă, mă simt de parcă m-aş afla din nou în coşmarurile febrile din mai, dar clipesc în lumina subită a felinarului său şi îmi dau seama că sunt trează.

— Vino cu mine, domnişoară! îmi porunceşte.

Nu-mi dă timp să mă îmbrac, aşa că-l urmez desculță, în cămaşa mea de noapte, pe podelele de lemn.

Camera e întunecată şi doar lumina tremurândă a felinarului îmi ghidează vederea, dar este evident că patul lui Olive e gol.

Privesc peste hol, spre camera lui Faith şi Marion. Şi paturile lor sunt goale, iar cearşafurile sunt aruncate peste tot pe podea, ca şi cum ar fi fost smulse în grabă.

— Unde mă duci?

Îmi forțez vocea să rămână fermă.

Nu răspunde.

Simt roua de pe gazon rece pe tălpi. Vântul îmi biciuieşte părul desfăcut în jurul feței, dar n-am nicio panglică să mi-l prind.

Palatul Kensington este cufundat în somn, dar valetul mă conduce pe scara principală către sala tronului, unde regina Mor mă aşteaptă.

Momentul îmi aminteşte de Parada Pactelor, urcând aceleaşi trepte cu mama mea alături. Şi atunci eram speriată. Dar acum sunt mult mai curajoasă.

— Lady Ivy, mă salută regina Mor cu un zâmbet senin. Întotdeauna aştept cu nerăbdare să petrecem ceva timp împreună.

Este perfect îmbrăcată, ca de obicei, într-o rochie de dantelă neagră precum cerneala şi are gâtul împodobit cu perle.

Nu vreau să ştie că mi-e frică.

— La fel şi eu, Maiestate.

— Mi-aş fi dorit să ne întâlnim în circumstanțe mai fericite. Te-am chemat aici să-ți dau vestea că ai pierdut.

— Poftim…, încep să spun.

— Ai pierdut. N-ai fost selectată să fii mireasa lui Bram. S-a terminat.

— Dar sunt în frunte, îi spun pe un ton întrebător. Nu eram eu în frunte? Nu pentru asta era sistemul de punctaj?

— Decizia mea e finală.

— Familia mea îşi va pierde titlurile şi domeniile?

— Deocamdată, n-am astfel de planuri. Dar îmi rezerv întotdeauna dreptul de a-mi schimba părerea.

Nu este tocmai o uşurare, dar tot e ceva.

Fac o reverență încă o dată, prea amorțită pentru a face altceva.

— Atunci îți mulțumesc pentru timp şi ospitalitate, Maiestate. Te rog să-i transmiți prințului de Wales felicitările mele pentru logodnă!

Ies din sala tronului de parcă aş fi somnambulă. Nici măcar nu mă gândesc să întreb cine a câştigat. Probabil Olive. Cine ştie? Nu contează.

Am eşuat şi ştiu ce trebuie să fac în continuare.

Valetul mă conduce pe scări până la intrarea în palat. Acolo, mă aşteaptă o caleaşcă neagră, lucioasă, cu portierele deschise.

— Lucrurile tale au fost împachetate, spune.

— Mi-e rău! îi răspund.

Valetul deschide gura şi o închide, de parcă protocolul regal nu i-ar fi oferit un răspuns pentru o astfel de situație.

Îmi strâng stomacul.

— Te rog să mă scuzi!

O iau la fugă spre colțul clădirii, de parcă aş fi pe cale să vomit în tufişuri, dar în ultima secundă ocolesc colțul şi urc dealul care duce spre sera cu portocali.

Se aud paşi în spatele meu, dar sunt rapidă, iar întunericul mă face greu de văzut. Uşile serei se închid în urma mea, iar căldura umedă a pomilor fructiferi mă cuprinde. Mă grăbesc prin tuneluri şi țâşnesc prin panoul fals direct în camera lui Emmett, fără suflare şi transpirată. Înăuntru este întuneric şi linişte, cu doar câțiva tăciuni aproape stinşi în foc şi Pig şi Emmett respirând uşor, în acelaşi ritm. Emmett se ridică în şezut, trezindu-se în momentul în care păşesc în cameră.

— Ivy? întreabă, cu vocea îngroşată de somn, trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

— Am crezut c-ai plecat. Am auzit c-ai plecat.

Îmi înghit lacrimile. Nu credeam că va fi aici. Credeam că o să stau în fața focului pe care l-am aprins odată împreună şi să-l simt, pentru ultima oară, înainte să renunț la tot. Să-l văd pe Pig, poate, dacă aveam noroc. Aveam nevoie de un moment să respir înainte de-a face ceea ce trebuia să fac.

Emmett nu mi-a uşurat niciodată situația.

Îşi freacă ochii somnoros. Pieptul îi este gol, dezvăluind clavicula fracturată.

— Eşti bine?

— Sunt bine, spun, dar nu ştiu dacă e o minciună sau nu.

— Arăți ca o fantomă, zice el.

— De ce ai plecat?

De lângă mine. Las partea asta nespusă. De ce ai plecat de lângă mine?

El geme şi se ridică mai drept.

— Pentru că nu cred că sunt suficient de puternic să rămân şi să te văd câştigând.

— Atunci de ce te-ai întors?

— Pentru că n-am fost suficient de puternic să stau departe.

— Credeam că nu mă placi, îi şoptesc.

Se retrage suficient cât să mă privească direct în ochi.

— Să nu te plac? Ivy Benton, sunt obsedat de tine. Chestia asta o să mă distrugă.

Mă aşez pe marginea patului său, destul de departe cât să nu ne atingem, dar suficient de aproape cât să-i simt căldura.

— Mă confunzi cu cineva care are o voinţă puternică, spune el.

— Emmett, te rog!

Nu pot scăpa de dorinţa masochistă de a simţi ceva, chiar şi dacă e durere.

Respiraţia mi se blochează în gât. Vreau să se aplece, să mă tragă mai aproape, să facă orice altceva decât să mă privească aşa, de parcă ştie că mă poate destrăma.

Îşi retrage brusc mâna, ca şi cum s-ar fi ars.

— Nu pot să te ating.

Mă înroşesc de ruşine.

— Pentru că sunt a lui Bram? Pentru că suntem prieteni? Pentru că sunt singura suficient de proastă să cred că noaptea aceea la han a însemnat ceva?

El încuviinţează aproape imperceptibil şi se apleacă.

— Pentru că, dacă încep să te ating, nu cred că mă mai pot opri.

Sprâncenele i se încruntă şi priveşte în jos, spre cămaşa mea de noapte albă, vaporoasă.

— M-au scos din pat în miezul nopţii, explic. Tocmai am fost la regină. Am pierdut.

— Poftim?

— Trebuie să…

Dar înainte să termin, vrând probabil să continui cu „să-l găsim pe Bram”, îşi înconjoară degetele în jurul închei-

eturii mele, mă trage spre el şi, cu o mişcare fluidă, îmi zdrobeşte buzele cu ale lui.

Mă gândesc la ce a fost înainte, nu la ce va urma. Şi răspund la sărut.

Îşi strecoară limba între buzele mele, iar eu mă deschid pentru el, luând tot ce este dispus să-mi ofere. Mâinile i se încleştează în părul de pe ceafa mea şi trage, ca şi cum nu m-ar putea avea suficient de aproape.

— Nu sunt suficient de puternic să stau sub acelaşi acoperiş cu tine, mărturiseşte Emmett pe buzele mele. Mă îmbolnăvesc ştiind că nu pot să te am.

Oftând, îi răspund:

— Acum mă ai.

Se rostogoleşte, închizându-mă în colivia braţelor lui, şi trage de panglicile cămăşii mele de noapte. Îmi ia ambele mâini şi le apasă pe pieptul lui, chiar deasupra sternului, unde îi simt bătăile inimii.

— Am putea fi împreună, Ivy.

— Nu ăsta este planul, îi spun slab.

Mi-ar fi foarte uşor să cedez.

— Nu mă pot mărita niciodată.

— Asta nu contează pentru mine. O să fugim. O să le spun tuturor celor care vor să asculte că eşti a mea. O să strig de pe acoperişuri în toată lumea.

Pentru o clipă, îmi imaginez că suntem pe puntea unui vapor, cu stropi de mare în păr, mergând undeva departe de Anglia.

— Eşti prinţ.

Îşi trece o mână de-a lungul liniei maxilarului meu.

— N-am cerut asta niciodată. Dar pe tine te cer.

Îi privesc chipul cu atenţie. Sunt ochii aceia, cei dintr-un vis febril. Nu cred că o să pot vreodată să mi-l scot din mine.

— Nu trebuie să ceri. Sunt deja a ta.

Mă sărută pe tâmplă, în colţul gurii, pe claviculele dureroase şi de-a lungul coastelor. Îmi ridică apoi cămaşa

de noapte, lăsându-mi picioarele dezgolite. Îmi sărut încheietura osoasă a gleznelor, genunchiul, osul proemin ent al şoldului. Din ce în ce mai sus, până spre locul car tânjeşte după el.

— Ivy! îmi şopteşte pe piele.

Îmi trec degetele prin părul lui brunet.

— Emmett!

Îi trag corpul mai aproape de mine, încercând să m agăț de el şi să-l simt.

N-am mai simțit niciodată asemenea dorință. Înțele acum ce înseamnă adevărata disperare şi ce ar putea în demna pe cineva să dea la schimb părți din el însuşi. Em mett mi-ar putea cere orice acum, iar eu aş ceda fără ezit are.

Mâinile îi coboară fierbinți de-a lungul şirei spinări mele expuse, apăsând cu buricele degetelor pe fiecare ver tebră. Îşi înfige dinții destul de tare, încât să mă doară loc ul dintre gât şi umăr, apoi alină rana cu mişcări delicat ale limbii. Gura îi urcă pe gâtul meu până la pavilionu urechii.

— Vrei să ne oprim? mă întreabă, şoptind în părul me despletit.

— Nu! Pe tine te vreau.

Se retrage ca să mă privească. Gâfâim intens, şi cev nerostit trece între noi.

— Niciodată n-am vrut ceva aşa cum te vreau pe tine spune cu un oftat.

Mă rostogolesc şi ajung deasupra lui. Trebuie să- privesc aşa, cu ochii mari de dorință şi cu părul vâlvoi p pernă. Mă las în jos, coborând până când ne unim com plet. Îşi închide ochii, cuprins de euforie, iar eu dau capu pe spate, aşteptând să mă obişnuiesc.

— Ivy! şopteşte.

Nici măcar nu ştiu dacă îşi dă seama că o spune cu gla tare. Mă mişc peste el, agonizant de încet, dar asta nu-m

domolește nevoia. Nu face decât să ne stârnească și mai mult frenezia.

Emmett îmi scoate cămașa de noapte cu o mișcare fluidă și-mi cuprinde sânii în palme, acoperindu-i complet.

— Ivy, Ivy!

Nu este decât o nevoie arzătoare și Emmett, de jur împrejur. Îmi trec mâna peste pieptul și prin părul lui, luându-l împreună cu sentimentul ăsta pulsatil, plin de dorință, iar și iar. Mă ridic pe genunchi și mă las în jos, până ne găsim ritmul. Mâinile lui sunt disperate și mă ating peste tot, iar eu mă arcuiesc peste el. N-am fost niciodată așa dezgolită, dar mă simt mai în siguranță decât m-am simțit vreodată între zidurile palatului.

El a mai făcut asta, chiar dacă eu nu, și am senzația vagă c-ar trebui să mă deranjeze. Dar n-am făcut-o niciodată unul cu altul, așa că e totuși ceva nou. Cu fiecare suspin și fiecare atingere vine o descoperire nouă.

I se taie respirația și mă întinde sub el. Se mișcă peste mine, în mine, iar inimile ne bat nebunește la unison. În cele din urmă, se cutremură și amândoi ne prăbușim pe de-a-ntregul. Senzația mă mistuie până simt că iau foc și ard odată cu el.

Pentru o secundă, nu putem decât să ne privim în ochi, gâfâind uluiți.

Îl iubesc! O să-i spun mai târziu, când pot să-mi trag sufletul.

Mă lipește de pieptul lui acoperit de sudoare și-mi dă părul la o parte din ochi.

— Ești bine? N-am…

— E perfect!

Emmett îmi zâmbește și e atât de frumos, încât simt că-mi stă inima!

— La fel ca tine.

Emmett mă ține în brațe o vreme, dar n-am mult timp la dispoziție; valeții o să mă caute și nu pot să-i las să mă găsească aici.

Mă uit la Emmett și-mi imaginez o viață în care aș fi putut fi a lui. Dar asta nu e viața pe care o trăiesc acum.

E timpul. Trebuie să fie.

Cobor din căldura patului său și-mi vine să-i fur un pulover, dar nu pot. Bram nu poate să știe c-am fost aici. Nu poate să afle niciodată ce s-a întâmplat în noaptea asta.

Emmett mă privește cum traversez camera ca să-mi iau cămașa de noapte, care a aterizat pe undeva, pe podea.

— Ivy?

— Nu pot să rămân, îi șoptesc.

Mă rog să mă lase pur și simplu să plec. Încă o privire din partea lui, și o să mă frâng.

— Bram!

Spune numele de parcă-l doare.

— Bram, spun eu. Ar trebui să merg la el acum, înainte să fim descoperiți.

Asta e! Planul B! Trebuie să sper că ține suficient la mine, încât să fugim împreună. Mi-a spus că ar face orice pentru mine.

Groaza și vinovăția îmi apasă stomacul și brusc mi se face rău. Bram merită mai mult de atât. E un băiat bun, care are încredere în mine și m-a tratat cu respect la fiecare pas.

— Va fi un soț bun, îmi spune Emmett pe un ton sec.

— Eu nu sunt suficient de bună pentru el.

Mă aștept ca Emmett să protesteze, dar el răspunde:

— Cine este?

Râd ca să nu încep să plâng.

— Dar cu timpul o să-l iubești pe Bram, știu că așa o să fie, spune Emmett. E răbdător și bun, și o să-l iubești, la fel ca toți ceilalți. Și îți jur, n-o să te învinovățesc, dar o spun doar o dată. Te-aș fi iubit. Te-aș fi iubit nespus de mult.

— Ştiu. Ştiu.

Are nevoie s-audă asta de două ori.

Mă întorc la el şi-i iau mâna caldă într-a mea. Dacă totul merge conform planului, va fi ultima dată când îl ating.

Emmett mă priveşte.

— O să fie un iad când am să te văd la braţul lui sau când am să mi te imaginez în patul lui. Dar o să privesc şi o să ard pentru tot restul vieţii dacă este singura cale în care pot să te am, îmi spune.

— Şi tu o să găseşti pe cineva, îi spun, urând-o deja pe fata fără chip pe care mi-o imaginez lângă el, într-o rochie albă.

Sper să fie frumoasă, deşteaptă şi complet diferită de mine. El clatină din cap.

— Cred că a fost menit să fii tu cea potrivită pentru mine.

— Nu spune asta! murmur. Nu m-ai fi văzut niciodată. Aş fi fost doar o fată invizibilă la un bal.

El îşi încreţeşte puţin nasul şi clatină din cap.

— Te-aş fi văzut.

Pieptul mi se strânge. Nu pot să plâng. Nu încă.

— Vrei să încerc să te conving să nu pleci? mă întreabă Emmett. Pentru că o fac. Mă pun în genunchi.

— Nu! îi răspund. Pentru că asta nu schimbă nimic.

Şi ştiu că nici măcar el nu-şi doreşte asta cu adevărat, nu în adâncul sufletului.

Emmett mă sărută încet, o ultimă dată.

— E chiar la capătul holului. A treia uşă pe dreapta. Mult noroc!

Mă conduce până la uşă.

— Trebuie să plec, şoptesc, dar încă îmi ţine mâna.

— Ştiu, ştiu!

Degetele i se desprind de ale mele şi totul s-a terminat.

CAPITOLUL TREIZECI

Bram doarme, respirând ușor, cuibărit în mijlocul patului moale, umplut cu fulgi. E prima dată când mă aflu în camera lui, așa că mă opresc o clipă s-o privesc. Spre deosebire de cărțile așezate haotic și biroul aglomerat al lui Emmett, totul aici este aranjat cu meticulozitate: cărțile, cristalele aliniate de lângă fereastră, inelele așezate ordonat pe măsuța de toaletă.

Mă aplec sub baldachin și-i pun mâna pe umăr.

— Bram!

Îl scutur ușor.

— Bram!

Se trezește cu un oftat și clipește de câteva ori.

— Ivy? Ce cauți aici?

Nu e greu să-mi forțez lacrimile; curg liber pe obraji din momentul în care permit digului să se rupă.

— Tocmai am vorbit cu regina, îi spun, plângând. Mi-a spus că am pierdut.

Bram se ridică brusc, furios.

— Nu e decizia ei.

— Au încercat să mă escorteze afară din palat, dar am fugit de ei, spun, gâfâind. Trebuia să te văd.

Îl las să completeze restul. Bram va dori să fie salvatorul aici. Nu trebuie să-i ofer totul prea ușor.

— Dar eu te vreau pe tine, spune cu disperare. Aveam de gând să te aleg.

Mi se rupe inima, auzindu-l spunând asta.

— Ce facem?

Bram sare din pat şi începe să se plimbe prin cameră.

— Nu pot s-o las să facă asta. Este viaţa mea!

— Nu e corect, spun.

Traversează camera din câţiva paşi şi-mi ia obrazul în mâna lui.

— N-am s-o las să decidă pentru mine. Am decis deja. Te-am ales pe tine!

Inima mea sfâşiată abia mai bate.

— Ai spus ieri c-ai face orice pentru mine.

Văd momentul în care îi vine ideea. Ochii lui gri strălucesc.

— Am putea fugi, să ne căsătorim în altă parte. Atunci ar fi obligată să te accepte.

Mă prefac că ezit.

— Mi-e teamă!

— Nu o să las să ţi se întâmple nimic.

Mă ia în braţe şi mă sărută cu pasiune. Simt fantoma lui Emmett peste tot pe mine, dar mă las moale şi supusă în braţele lui. E cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată.

El este primul care se retrage.

— Mergi acum, înainte să răsară soarele, şi fă-ţi bagajul. O să vin după tine în zori.

— Te iubesc! îi spun.

Nu este chiar o minciună. Vreau să-l iubesc, chiar vreau!

— Şi eu te iubesc!

El nu poate să mintă. Pentru a doua oară în seara asta, inima mea se face ţăndări.

Ameţită şi doar în cămaşa de noapte, merg spre Piaţa Belgrave pe străzile adormite ale Londrei. Sunt paranoică tot drumul, întorcând mereu capul ca să mă asigur că nu sunt urmărită.

Îmi amintesc de noaptea în care am ieşit s-o caut pe Lydia, cu multe luni în urmă.

Intrarea pentru servitori din spatele casei mele e descuiată, ca întotdeauna. Au trecut luni de când n-am mai călcat în casa asta şi, deşi nimic nu s-a schimbat, mă simt diferită de fata care am fost ultima oară când am stat aici.

Urc în grabă scările spre camera mea şi arunc o valiză pe pat ca s-o umplu cu haine pentru drum.

Mă schimb într-o rochie simplă de călătorie, îmi împletesc părul, apoi deschid larg uşile dulapului şi arunc câteva rochii de zi în valiză. În partea de jos a dulapului se află perechea mea de cizme de încredere, încă pline de noroi de când am câştigat titlul de Regină a Lunii Mai. Mama m-a obligat să le las în urmă când m-am mutat la Palatul Kensington.

Le aşez lângă uşă, pregătită să fug când va fi timpul.

Pe vârfuri, întind mâna spre raftul cel mai înalt şi iau pălăria de paie. Panglicile sunt prinse sub ceva, aşa că trag o dată, de două ori, apoi mă prăbuşesc pe spate. Deodată, zeci de foi de hârtie plutesc peste mine, căzând ca nişte fulgi de zăpadă albi şi aterizând fără zgomot pe podea.

Ridic una dintre pagini şi văd faţa lui Bram privindumă.

Este redată în pasteluri cerate, dar asemănarea e inconfundabilă. Maxilarul pătrăţos, părul strălucind sub razele soarelui, ochii gri, zâmbitori.

Ridic alta, un desen în cărbune cu Bram stând sub un copac.

Alta: o schiţă în creion cu Bram călare pe un cal în galop.

Alta: un studiu al mâinilor lui în cel mai mic detaliu.

Profilul lui.

Ochii lui.

Gura lui.

Trebuie să fie cel puţin o sută de imagini cu el aici.

Uşa mea se deschide brusc, dezvăluind-o pe Lydia. Cămaşa ei albă de noapte pare de un albastru întunecat în lumina slabă a lunii.

Încremenesc în genunchi, cu schițele împrăştiate în jur.

Ochii ei se adaptează la lumina slabă, şi începe să observe haosul de hârtii din jurul meu.

— O, nu!

Cade în genunchi în grabă şi le adună la piept.

— N-are rost! Deja le-am văzut.

Vocea îmi sună îndepărtată. Abia reuşesc să aud ceva din cauza inimii care îmi bate puternic în urechi.

— Nu e ceea ce crezi, spune încet.

— N-am absolut nicio idee ce să cred.

Se prăbuşeşte în mijlocul desenelor. Mâinile ei obosite le împrăştie, ca şi cum ar fi un copil care face un înger de zăpadă.

— Am avut visele astea de când m-am întors.

— Vise?

Ridică un desen cu grijă, un prim-plan al feței lui Bram, şi îşi trece degetul arătător de-a lungul liniei urechii ascuțite. Hârtia se şifonează sub presiunea vârfului de deget.

— Fața lui este singurul lucru pe care mi-l amintesc.

— Ai spus că sunt vise. Nu e acelaşi lucru cu o amintire.

Poate chiar şi-a pierdut mințile – orice fir fragil care o ținea întreagă s-a rupt în sfârşit.

Îşi lasă privirea în jos, prea ruşinată să mă privească.

— Ştiu.

În lumina lunii, mă uit la sora mea, la fața care seamănă atât de mult cu a mea.

— Sunt sigură că sunt doar vise, îi spun.

Fața lui Bram e în ziare, în statui şi în cârciumile din tot oraşul.

— De ce eşti acasă? mă întreabă, ca şi cum abia acum îşi dă seama cât de ciudată este prezența mea aici.

— Fug cu Bram. Ne căsătorim pe ascuns.

— O! spune slab. Eşti fericită?

— Voi fi, răspund cu speranță.

Se uită la valiza deschisă şi începe să mă ajute să împachetez, aruncând în ea cămăşi de noapte, mantaua mea veche şi uzată, perlele pe care le-am purtat în ziua Paradei Pactelor.

— Eşti în siguranță? mă întreabă îngrijorată.

— Probabil că nu, îi răspund sincer. Dar asta e singura mea opțiune.

Mă strânge cu putere în brațe.

— Te iubesc! îi şoptesc. Ştii asta, nu?

— E cam singurul lucru pe care îl ştiu.

Prima lumină a zorilor începe să se strecoare prin fereastre, pictând camera mea într-o nuanță palidă de gri perlat.

O bătaie la uşa din față ne surprinde pe amândouă. Apuc va-liza de pe pat şi o închid cât pot de repede. Îmi trag cizmele în picioare.

— Spune-le mamei şi tatei că o să trimit veşti curând. Nu-ți face griji, totul o să fie bine!

Cobor scările în fugă şi deschid uşa din față, aşteptându-mă să-l văd pe Bram, dar, în loc de el, găsesc un lacheu în deja cunoscuta uniformă albastră de la Palatul Kensington.

— Maiestatea Sa solicită o audiență.

Sângele îmi îngheață. Trebuie să ne fi descoperit. O să mă omoare pentru asta, la fel cum a omorât-o pe Greer.

— Nu!

Încerc să trântesc uşa, dar lacheul o blochează cu vârful pantofului său lustruit.

— Ivy? strigă Lydia de sus, dar nu e suficient de rapidă.

— Lydia! țip. Spune-i lui Emmett…

Brațele lacheului mă înconjoară ca un cleşte, iar el mă ridică şi mă duce spre caleaşcă.

Lydia ne urmăreşte afară pe uşă, dar rămâne sufocată de praful caleştii pe măsură ce ne îndepărtăm.

— Te rog! îl implor pe lacheu tot drumul până la palat. Fac orice.

Nici măcar nu se uită la mine.

E nevoie de doi lachei să mă scoată din caleașcă și să mă ducă în palat. Mă lupt la fiecare pas. Ei rămân tăcuți și impasibili când îmi înfig unghiile în carnea de pe antebrațele lor. Îl zgârii pe unul pe obraz, lăsând o dungă lungă și însângerată. Pe cel din stânga îl lovesc în spatele genunchilor, moment în care cade în noroi. Dacă ea o să mă omoare, nu cedez fără luptă.

Dar, ca un torent nesfârșit, apar alții. În cele din urmă, sunt patru care mă duc – câte unul pe fiecare braț și picior – pe scara mare, în timp ce mă zbat.

— Bram! țip. Emmett!

Strigătele mi se pierd în ecou pe tavanul de sticlă. Nimeni nu vine să mă ajute. Lacheii mă aruncă în sala tronului și trântesc ușile în urma mea. Aterizez greoi în genunchi, privind în sus prin părul încâlcit și lacrimile de frustrare.

Lumina aurie a dimineții se revarsă prin ferestrele înalte, proiectând curcubeie din diamantele diademei reginei.

Fustele reginei Mor sunt desfăcute ca un evantai, iar ea stă pe marginea tronului, aplecându-se înainte, ca și cum ar fi așteptat nerăbdătoare să ajung.

Zâmbește. Colții ei ascuțiți sunt complet la vedere. Are o gropiță, la fel ca fiul ei. Este prima dată când zâmbește suficient de larg ca s-o observ.

— Lady Ivy Benton! exclamă ea veselă. Felicitări!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Mă ridic de jos, iar genunchii însângerați mă ustură din pricina covorului.

— Poftim?

Regina coboară de pe tron şi traversează podeaua acoperită ca să mă îmbrățișeze stângace. E ca şi cum n-a îmbrățișat pe nimeni în viața ei. Mă strânge prea tare. Prea mult. Şi miroase a crini care s-au ofilit de câteva zile.

Se retrage, cu mâinile pe umerii mei, şi oftează.

— Să nu-i spui lui Bram, dar dintotdeauna mi-am dorit o fiică.

— Iartă-mă, Maiestate, dar nu înțeleg!

— Bram o să fie încântat. Mereu ai fost preferata lui.

Inima mi se opreşte o secundă, iar podeaua se înclina sub mine.

— Dar am pierdut.

Ea clatină din cap.

— A fost ultimul meu moment de distracție. Şi l-ai trecut cu brio. Ar fi trebuit să le vezi pe celelalte. Olive a implorat. Emmy a rămas ca o stană de piatră. Faith a încercat să plângă, dar abia a reuşit să stoarcă o lacrimă. Marion a râs, ceea ce mi s-a părut foarte tulburător. Ce fată ciudată s-a dovedit a fi!

Se opreşte o secundă.

— Dar tu! Tu ai fost întruchiparea demnității. Exact cum ar trebui să fie o prințesă.

Stau nemişcată, de parcă aş pluti undeva în afara propriului corp. Vorbeşte atât de repede, încât abia pot ține pasul

cu ea.

— Bram o să-ți ceară mâna diseară, la balul familiei Kendall. Numai despre voi o să se vorbească în tot orașul. O să facem nunta aici, bineînțeles, în timpul solstițiului. Ai o soră, nu? Ne putem ocupa să-ți fie doamnă de onoare dacă dorești, dar eu o să le aleg pe celelalte.

— Sunt… Am câștigat?

Încă nu reușesc să mă obișnuiesc cu ceea ce spune.

— Ține pasul, te rog!

Mă gândesc la prima noapte a sezonului, când Emmett m-a tras în camera aceea, la bal, și mi-a spus: „Dacă mă lași să te ajut, Ivy Benton, ai putea fi regină!"

— Mai avem o singură problemă de rezolvat, spune regina. Problema târgului tău.

— Dar eu n-am făcut niciun târg, doamnă.

Regina plescăie din limbă.

— Tocmai asta e problema. Am dus o viață îndelungată și încerc să învăț din propriile greșeli. M-am măritat cu ultimul meu soț fără ca el să fi făcut vreun târg. Și l-a folosit în beneficiul copilului altei femei, și m-a urât în fiecare zi a căsniciei noastre din cauza asta. Nu pot îngădui ca Bram să pățească la fel. Trebuie să faci un târg, apoi putem merge mai departe.

Mă privește cu atenție, înclinând capul.

— Aș putea să-ți aranjez părul? Să te fac o maestră a jocului de croquet? Putem face și ceva mărunt, ca să rezolvăm odată.

— Oh! bolborosesc.

Un nor de furtună trece peste chipul ei și-mi aruncă deodată o privire atât de veninoasă, încât pare că lumina din cameră pălește.

— Asta dacă nu cumva dorești altceva?

Tonul ei e grețos de dulce, ca fructele stricate.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Te întreb o singură dată, lady Ivy, pe urmă dăm totul uitării.

opresc în loc şi mă gândesc la ce am făcut adineauri, inima mea va înceta să mai bată.

Cobor scările, ies pe uşă şi urc în aceeaşi trăsură care m-a adus aici.

— Savile Row, îi spun vizitiului.

Lacheul cu faţa însângerată de zgârieturile mele mă ajută să cobor din trăsură, dar nu trădează nicio emoţie. Îl rog pe vizitiu să mă aştepte.

— Nu durează mult!

Foarfeca ascuţită a croitorului alunecă pe şirul de tweed gri. Prăvălia miroase a ulei de la maşinile de cusut şi a lână caldă. Croitorul se opreşte când intru.

— Lady Ivy, ce plăcere! Comanda ta e gata. Vrei s-o vezi sau s-o împachetez direct?

— Împacheteaz-o, te rog! Mulţumesc!

Sunt recunoscătoare că am fost prevăzătoare şi am comandat haina acum câteva săptămâni, într-o zi liberă între lecţiile vicontesei Bolingbroke. Pe atunci, îmi imaginasem c-o să i-o dau lui Emmett în chip de glumă, ceva care să-i amintească de sfârşitul sezonului.

Cu pachetul în mână, urc înapoi în trăsură şi mă întorc degrabă la palat. O oră nu este prea mult timp şi am foarte multe de spus.

Caledonia Cottagge pare o bântuită fără cele şase fete. Intru în salon şi parcă ne văd, ca pe nişte stafii, stând în jurul focului.

Dar acum sunt singură şi trebuie să fiu puternică.

Pe scrinul micuţ de lângă fereastră găsesc un stilou şi o foaie de pergament. Mă aşez pe scaunul tare de lemn, înmoi penița de metal în cerneala închisă la culoare şi pun stiloul pe foaie.

Nu pot să îndrept lucrurile. Sper doar să-l fac să înţeleagă.

Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă şi pe gât, coborând pe sub guler când scriu, dar nu pot să mă opresc şi să le şterg. N-am timp pentru asta.

— În regulă!

Vocea îmi tremură.

— Ai prefera să-l ai pe prințul Emmett De Vere?

Încremenesc, iar sângele pare că mi se îngroașă în vene.

— Pardon?

— Nu sunt neștiutoare în ceea ce privește lucrurile care se întâmplă între zidurile palatului meu. Am remarcat o… afecțiune între voi doi. Ai prefera să-l ai pe el? Bram merită o soție care îi este complet devotată. Fiul meu are o inimă mare. Nu se poate ca tocmai cei pe care-i iubește cel mai mult să i-o frângă.

Se aude o bătaie în ușa de lângă tron. Eu și regina Mor ne oprim o secundă. Prințul consort Edgar stă sprijinit de tocul ușii. Poartă o pereche de ochelari cu rame subțiri și ține o carte în mână.

— Voiam doar să-ți spun că micul-dejun e servit, draga mea. N-am vrut să vă întrerup.

E doar o coincidență că s-a întors?

— Vin imediat! îi răspunde ea.

Îl privesc pe tatăl lui Emmett cum iese pe ușă și știu imediat ce am de făcut.

— Nu! îi răspund hotărâtă.

Îmi separ mintea de trup. Plutesc undeva sus, pe tavanul pictat, ca să nu simt crăpăturile din inima mea, atât de intense, încât parcă îmi cedează coastele.

— Eu și Emmett suntem doar prieteni. Nu făcea decât să mă ajute să-l cunosc mai bine pe Bram.

Regina mă măsoară din priviri. Nu știu exact dacă mă crede sau nu.

— În ceea ce privește târgul meu, continui eu, am nevoie de timp de gândire. Pot să primesc un răgaz de o oră?

— Presupun că ceaiul e gata, iar asta mi-ar da timp să-l beau, zice ea, dând din cap. Ne vedem peste o oră, lady Ivy!

Am citit cândva într-o carte că rechinii mor dacă încetează să se miște. Așa mă simt și eu acum. Dacă mă

După ce termin, împăturesc scrisoarea și o strecor sub panglicuța cutiei de la croitorie.

Mai am doar câteva minute la dispoziție, așa că alerg spre palat. Îi dau cutia lacheului și-l rog să i-o ducă lui Emmett. Alerg, ca într-o evadare stângace, pe picioarele îngreunate. Dar măcar va fi un rămas-bun fără vărsare de sânge.

Povestea noastră nu putea să aibă alt sfârșit. Acum înțeleg.

Dau buzna din nou în sala tronului, aplecată, gâfâind cu mâinile pe genunchi.

— Ei bine, spune regina. Ce hotărâre ai luat?

Îmi dau o șuviță de păr umed de pe frunte și trag cât mai mult aer în piept.

— Vreau să mă faci să-l uit pe prințul Emmett!

PRINȚUL EMMETT DE VERE

Se aude o bătaie la ușă, dar nu mă deranjez să mă ridic din pat. Ceasul auriu de pe cămin arată că e trecut de ora nouă, dar nu m-am mișcat de când Ivy a plecat în zori.

Scenele se repetă în mintea mea. Pielea ei palidă în întuneric, felul în care arăta întinsă sub mine, răvășită. M-a lăsat s-o ating așa cum îmi doream din noaptea aceea la han. Mai devreme de atât, dacă sunt sincer.

A trebuit să-mi țin pumnii încleștați pe lângă corp ca să n-o devorez în timp ce gemea ușor în somn și își înfolăcea brațele și picioarele în jurul meu. Am crezut că asta era tortură, dar acum îmi dau seama că nu știam nimic despre durere sau cât de rău avea să devină pentru mine.

Dacă aș fi fost un om mai bun, ca Bram, aș fi simțit vinovăție sau rușine pentru ce am făcut aseară, dar nu sunt bun și nu-mi e rușine.

Mi-aș dori să pot retrăi noaptea trecută la nesfârșit, nimic altceva, doar Ivy într-un ciclu fără sfârșit. A fost un bărbat care a negociat pentru ceva asemănător acum câțiva ani. În cele din urmă, a înnebunit și s-a aruncat în Tamisa.

Bram intră fără să aștepte, cum face mereu. Un val de groază mă lovește în burtă la vederea lui. El și Ivy ar fi trebuit să fie deja pe drum.

Mă salută.

— Productiv ca întotdeauna, din câte văd.

— N-ar trebui să te logodeşti mâine? îl întreb cât mai nonşalant cu putință.

Vocea îmi e răguşită. Lângă mine, o panglică de pe cămaşa de noapte a lui Ivy. O împing imediat sub pătură, înainte să vadă.

Bram trage draperiile, scăldând camera în lumină. Mijesc ochii şi scot un geamăt.

— Despre asta am venit să vorbim. Am avut parte de o dimineață interesantă.

Se aşază la biroul meu şi ridică cizmele peste un teanc de hârtii.

— Urăsc când faci chestia asta, îi spun.

— Ivy Benton m-a vizitat înainte de ivirea zorilor.

— Da?

Mă prefac surprins, deşi îmi vine să vărs. Chipul ei îmi apare în minte, cum arăta deasupra mea, cu pielea de porțelan pe întuneric.

O iubesc! Ar fi trebuit să i-o spun.

Bram zâmbeşte reținut.

— Mi-a zis că mama i-a spus că a pierdut competiția. Tipic pentru mama, ea şi jocurile ei de putere.

— Şi tu ce i-ai spus?

Sunt disperat să aflu mai multe informații. Unde-i Ivy? E în siguranță?

— Am rugat-o să fugă cu mine. Cu cine altcineva era să mă însor? Cu Olive, care e atât de obsedată de mine, încât aproape leşina ori de câte ori vorbeam cu ea? Cu Marion Thorne, care a adormit, la propriu, când am avut singura ocazie să port o discuție cu ea? Emmy era potrivită, dar Ivy are ceva special, chiar dacă nu eşti de acord.

— Dar iată-te aici, n-ai fugit nicăieri!

— Ajung şi acolo. Îmi făceam bagajele, eram gata de plecare, când a venit mama la mine, ceea ce nu-i stă deloc în fire, şi a spus: „O să fie Lady Ivy Benton, ți se pare potrivită?" Am spus da, desigur.

Mă cuprinde teama.

— Crezi că ştia că aveaţi de gând să fugiţi?

Bram ridică din umeri, netulburat.

— Dacă da, nu mi-a dat niciun semn. Cred că voia să joace un ultim joc, ştii cum e ea.

— Da, ştiu.

Elfii ăştia afurisiţi şi înclinaţia lor către jocuri! În ceea ce-l priveşte pe Bram, sunt partidele nesfârşite de biliard. Uneori, îl apucă nebunia din cauza lor şi jucăm până în zori. Gusturile reginei sunt ceva mai sângeroase.

Ar trebui să mă bucur. Primesc tot ceea ce vreau. În câteva săptămâni, dacă am dreptate, domnia ei va lua sfârşit, iar fratele meu bun şi rezonabil va fi rege.

Bram se ridică.

— În fine, m-am gândit c-ai vrea să ştii că fratele tău preferat e logodit. Te las să dormi. Arăţi absolut îngrozitor. Eşti mahmur?

— Da!

Aşa mă şi simt. Complet distrus.

Bram ajunge la uşă, se apleacă şi aruncă pe pat o cutie mare şi albă.

— Asta era la uşa ta.

— Mersi! îi răspund, iar el închide uşa în urma lui.

Ridic capacul şi dau peste o haină neagră de lână, împăturită frumos şi învelită în hârtie subţire. Deasupra, sub panglică, se află o scrisoare cu numele meu scris pe ea.

Desfac foaia şi încep să citesc.

Emmett,

Te iubesc! Nu, nu aşa ar trebui să încep. Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău! Nu sper decât că într-o bună zi vei înţelege. Dacă nu, atunci nu sper decât să mă urăşti. Mi-ar fi mai uşor dacă m-ai urî. Te rog să mă urăşti!

Azi-dimineaţă mi s-a spus că mă voi căsători cu Bram.

Se pare că a fost doar un alt joc făcut de Mor când mi-a zis c-am pierdut. Mâine îmi va cere mâna, iar eu voi accepta.

Te rog să mă crezi c-am vrut să urlu și să fug din sala tronului. Că am vrut să fug cu tine. Mi-am dorit asta mai mult decât orice mi-am dorit vreodată.

Dar situația asta e mai importantă decât noi doi. Dacă fugim, se prea poate să distrugem singura șansă de-a o detrona pe regina Mor. O fac pentru Greer. Pentru sora mea. Pentru Eduart. Dar mai ales pentru tine și tatăl tău.

Bram merită o soție care îl iubește, dar știu că n-am să-l pot iubi niciodată dacă îl compar cu tine. Așa că știu, în sfârșit, ce târg am de făcut. După ce termin scrisoarea asta, am să-i cer reginei Mor să-mi șteargă amintirea ta din minte. E singura șansă pe care o avem la liniște sufletească. Știu că-ți vei găsi fericirea alături de altcineva. Mă rog să pot deveni soția pe care o merită Bram.

Undeva, dincolo de timp și spațiu, există o versiune a mea și una a ta care poartă inele identice și stau îmbrățișate în fața unui foc în vatră. Trebuie să cred că e adevărat.

Într-o altă viață, am fi putut să fim împreună, dar nu în viața asta.

Nu te pot avea așa cum meriți să te aibă cineva.

Să știi că te iubesc cu disperare.

Să știi că-mi pare nespus de rău.

Și că voi face tot ce-mi stă în putință.

Ivy

PS: Îți eram datoare cu o haină.

Citesc scrisoarea încă de două ori, încercând să înțeleg. Abia după ce o las din mână, îmi dau seama că i-am rupt

marginile, atât de tare am strâns-o în pumni.

Nu aud decât vâjâitul din cap. S-a aprins în mine o fricã fierbinte ca un incendiu de pãdure şi n-a mai rãmas decât instinctul animalic de-a fugi.

Aproape smulg uşa din balamale când ies din camerã şi cobor scãrile de marmurã. Trebuie s-o opresc, sã-i explic…

Mã opresc pe palierul de la etajul al doilea. S-o iau spre sala tronului sau spre cãsuţã?

Se aud voci în holul mare şi tropot de copite când trãsura trage în faţã.

Mã prind de balustradã şi cobor câte douã trepte odatã.

Ivy şi regina Mor stau în mijlocul foaierului cu tavan înalt. Pãrul blond al lui Ivy e împletit în douã cozi. Poartã o rochie simplã, gri, iar pielea ei palidã e acoperitã de petele de luminã care se strecoarã printre frunzele copacului ce creşte prin scara interioarã.

Rãmân pe loc, gâfâind, şi se întorc amândouã spre mine.

Observ o privire uluitã în ochii blânzi şi cãprui ai lui Ivy. E atât de frumoasã, încât mi se taie respiraţia.

Îmi face o reverenţã scurtã şi spune:

— Înãlţimea Ta, mã bucur sã te cunosc în sfârşit!

Dinţii ei au un aspect ciudat. Mã uit cu atenţie şi vãd urme de sânge printre ei. Strânge din buze, stânjenitã, de parcã îşi dã seama odatã cu mine ce am vãzut acolo.

Ferindu-şi privirea de ochii mei, îşi dã o şuviţã ondulatã, blondã şi rebelã, dupã ureche.

— Bram vorbeşte foarte frumos despre tine. Sper sã putem fi prieteni.

Am senzaţia cã m-a împuşcat cineva. Mã uit la propriul trunchi, surprins sã-l vãd intact. Dar gloanţele de muschetã nu strãpung carnea. Spulberã totul într-un dezastru însângerat. Aşa mã simt şi eu.

— Prieteni?

Mor întoarce ochii spre mine și clatină ușor din cap. Dacă n-aș ști adevărul, aș crede că-i pare rău pentru mine.

— Ivy…, spun în șoaptă.

Nu mă pot abține. Fiecare centimetru din mine mă imploră să întind mâna spre fata mea, s-o iau în brațe și s-o sărut până își amintește. Măruntaiele mi s-au împrăștiat pe frescele din spatele meu și singura care știe că sângerez e Mor.

Ivy lasă ochii în pământ.

— Te rog să mă scuzi…

Face din nou o reverență, apoi lacheul o ia de mână și o ajută să coboare treptele și să urce în trăsură. Mă lasă încremenit în foaier.

Mor se întoarce spre mine.

— Așa e cel mai bine, îmi spune.

— Ce i-ai luat în schimb? o întreb, gândindu-mă la dinții ei însângerați.

Ea pufnește, râzând încetișor.

— Doar un molar. Târgul în sine mi s-a părut o pedeapsă suficient de mare. Dar o să găsești în scurt timp altă fată, iar Bram o să fie fericit. E o situație în care toată lumea are de câștigat, din punctul meu de vedere.

— Pentru tine, e ușor s-o spui, pentru că tu câștigi de fiecare dată.

Se întoarce la palat, iar eu urc treptele după ea, spre camerele noastre. Se oprește în capul scărilor și mă măsoară cu o privire vicleană în ochii nefirești.

— I-am oferit opțiunea de-a se mărita cu tine.

Elfii nu pot să mintă. Îmi plăcea lucrul ăsta la ei, dar urăsc să știu că nu mă minte.

Ivy, atât de nesăbuită și de altruistă! Asta mă face s-o iubesc și mai mult.

Nu pun geană pe geană în următoarele 24 de ore.

Îmi petrec tot timpul în bibliotecă, scoțând cărțile de pe rafturi şi sperând să găsesc un indiciu nou, un mesaj din partea tatei.

E o agonie, ca o rană infectată, să ştiu că se află sub acelaşi acoperiş şi totuşi nu putem vorbi. Ce-o să facem după anularea târgurilor? Sper doar ca tata să ştie, fiindcă eu habar n-am.

Niciodată n-am fost atât de neglijent. De obicei, am grijă să nu las nicio urmă, ca să nu-i dau reginei de bănuit, dar nu-mi mai pasă. Rafturile sunt mai degrabă goale, iar eu stau în mijlocul unui ocean de cărți deschise, împrăştiate prin bibliotecă.

În cele din urmă, într-un volum de poezie medieval, găsesc o serie de linii trase cu creionul sub diferite litere. ÎN CURÂND.

N-am cunoscut dragostea decât prin intermediul codurilor şi al lucrurilor spuse pe jumătate. Ivy spune mereu exact ceea ce gândeşte. Aş vrea să fiu mai mult ca ea, nu să rod întruna frânghiile cu care m-am legat.

ÎN CURÂND.

Trebuie să fie în curând, altfel o pierd pentru totdeauna şi nu sunt suficient de puternic să îndur aşa ceva.

Mă gândesc la tata, aflat undeva în palatul ăsta, dar mi se pare mai departe ca niciodată. Nu scap de senzația că-l dezamăgesc şi pe el, şi misiunea, şi Anglia toată. Ivy trebuia să fie doar un mijloc care să mă ajute să-mi ating scopul, nu o slăbiciune pe care nu mi-o permit. Dar acum ştiu că, atunci când vine vorba de dragoste, nu îți dai seama că eşti îndrăgostit până când e prea târziu.

A doua zi, Bram dă buzna în camera mea când mă pregătesc pentru balul familiei Kendall, un bal la care ştiu că n-ar trebui să merg. Ar trebui să invoc aceleaşi pretexte şi să beau într-un bar ordinar din East End până uit şi cum mă cheamă. Îi spun valetului să plece când fratele meu intră în cameră.

Bram se aşază pe fotoliul din faţa mea, cu o figură marcată de grijă părintească.

— O să-mi spui de ce i-ai cerut valetului să-ţi aducă extrasele bancare?

— Ar trebui să-l concediez pentru că bârfeşte.

— Nu e bârfă, e un motiv bun de îngrijorare.

— Mereu mă încurajezi să fiu mai responsabil.

Bram oftează.

— Te rog, spune-mi că n-ai de gând să-i cheltui la jocuri de noroc!

— Trebuie să cheltui ca să câştigi, îi răspund cu un zâmbet care ştiu că-l scoate din minţi.

— Nu eşti deloc atât de amuzant pe cât crezi.

— Eu mă amuz.

Bram îmi întinde un teanc de hârtii de la bancă. O simplă privire îmi confirmă exact ce bănuiam. Banii oferiţi de Coroană sunt aproape de zero, dar am moştenit suficient de la familia mamei ca s-o pot lua pe Ivy oriunde în lume şi să clădesc viaţa pe care o merită, iar restul să-l las familiei sale.

Am cerut extrasele acum o săptămână, dar a fost prea târziu. Acum cred c-o să merg undeva de unul singur, unde să n-o văd pe Ivy la braţul lui Bram în fiecare zi.

— Te rog, spune-mi că nu vrei să faci vreo prostie, mormăie Bram.

— N-am făcut nicio prostie toată viaţa mea.

Zâmbesc, chiar dacă mă doare.

Bram scoate o cutiuţă verde de piele din buzunarul de la haină şi o deschide. Înăuntru, un diamant în formă de trandafir, pe o baghetă subţire de aur.

Mă doare stomacul.

— Nu e frumos?

— O să-i placă la nebunie, îi răspund sincer.

Bram pune cutia la loc în buzunar.

— Ai fost în toane proaste. E vorba tot de Faith Fairchild? E doar a ta dacă o vrei. Eu nu înţeleg de ce îţi

place atât de mult. E extrem de răutăcioasă. Singura dată când am încercat s-o sărut m-a muşcat, dar ştiu că noi doi avem gusturi diferite.

Îl privesc în oglindă şi mă silesc să-i zâmbesc. E un zâmbet care pare nefiresc pe faţa mea, cu cearcăne vineţii şi părul prea lung.

— Vii diseară, da? mă întreabă.

Dacă aş avea un minimum de instinct de autoconservare, n-aş face asta, dar nu mă pot convinge să stau departe. Tatăl meu obişnuia să-mi spună că sunt un maestru în a-mi răni propriile sentimente. „Nimeni nu te torturează aşa cum o faci tu însuţi, dragul meu băiat", murmura el în timp ce-mi bandaja genunchii juliţi. La vremea aceea, nu înţelegeam ce voia să spună, dar acum înţeleg. Nu a existat niciodată o rană pe care să n-o scormonesc, doar ca să mă asigur că încă mai sângerează.

— Desigur. N-aş putea rata logodna fratelui meu preferat.

Domeniul familiei Kendall este împodobit cu lumânări şi trandafiri proaspeţi. Am ajuns suficient de târziu, încât să pot aluneca prin mulţime şi să găsesc un colţ în care să mă ascund.

Formaţia se opreşte brusc, iar mulţimea se desparte în două când Bram păşeşte spre centrul sălii, ţinând mâna lui Ivy.

Poartă o rochie roz pal, iar în păr are perle prinse cu delicateţe. Lumina focului o învăluie, făcând-o să pară ceva desprins din rai. Dar acolo, chiar la marginea rochiei, unde gâtul întâlneşte umărul, se vede o vânătaie galben-maronie pe cale să se vindece. Cea pe care i-am lăsat-o în noaptea aceea.

N-o voi mai atinge niciodată. Gândul mă loveşte ca un pumn.

Bram se așază în genunchi. O privește cu atâta dragoste, încât întreaga încăpere pare să vibreze. Ivy roșește, zâmbește, își duce mâinile la piept. Sunt fericiți. Ar trebui să-mi fie suficient, dar n-am fost niciodată o persoană altruistă. Ar trebui să fiu eu. Asta e tot ce mintea mea obsedată poate să repete. Ar trebui să fiu eu. Ar trebui să fiu eu. Ar trebui să fiu eu.

Nu mai suport! În cele din urmă, nu sunt suficient de puternic ca să privesc.

Îmi fac loc prin mulțime când aplauzele izbucnesc și petale albe de trandafir cad din tavan. Toți sunt prea distrași ca să observe cum ies pe o ușă laterală, în noapte. Îmi ridic fața spre cer și încerc să-mi trag sufletul. Plouă. Plouă mereu în nenorocita asta de țară!

Vomit doar șampanie în tufele de trandafiri ale familiei Kendall. Arde ca iadul când îmi urcă pe gât și-mi face ochii să lăcrimeze. Sau poate plângeam deja. Nu pot spune cu siguranță.

Aud pași în spatele meu și mă întorc să văd cine este martorul rușinii mele.

E Faith Fairchild, cu o expresie îngrijorată. Am văzut-o pe Faith în zeci de situații: în camere diferite, în miez de noapte sau dormind până spre prânz. Am văzut-o atât de furioasă, încât a aruncat un pahar spre mine. Credeam că o cunosc în toate ipostazele, dar n-am văzut-o niciodată să arate așa.

— Emmett, spune cu vocea plină de compasiune. Așa trebuia să se termine.

Dar Ivy era deja a mea, în mintea mea.

— Te uzi toată, îi răspund.

Ploaia îi curge pe față. Părul îi este deja distrus.

— Nu-mi pasă de asta, spune blând. Îmi pasă de tine.

Se apropie de mine ca de un animal sălbatic care ar putea s-o muște, apoi își pune o mână înmănușată pe umărul meu.

— O iubești, nu-i așa?

— Acum nu mai contează, spun.

— Cum să nu conteze?

Mă prăbuşesc pe umărul ei, incapabil să opresc suspinele care-mi zguduie corpul. N-am mai plâns aşa de când m-a părăsit tatăl meu. Urăsc asta! Aş prefera să vomit.

Nu-mi mângâie spatele în cercuri şi nici nu-mi şopteşte stt la ureche. În schimb, mă strânge într-o îmbrăţişare de fier şi mă ţine aşa până când tremuratul se opreşte.

Amândoi suntem uzi leoarcă acum, dar nici nu mai contează. Nu mă mai întorc la petrecere.

Faith intră înăuntru pentru un moment s-o ia pe Marion şi urcăm toţi trei într-o trăsură care ne duce înapoi la Palatul Kensington.

— Vrei să-ţi fac o listă cu cele mai rele defecte ale lui Ivy? mă întreabă Faith. Te-ar ajuta? Sforăie atât de tare când doarme, încât îmi venea s-o sufoc.

— Nu cred că ajuţi, dragă, şopteşte Marion.

Faith refuză să mă lase singur. Le ofer ei şi lui Marion patul meu, iar eu dorm în fotoliul de lângă şemineu. Întreţin focul toată noaptea, gândindu-mă la Ivy de fiecare dată când scânteile sar.

Bram radiază de fericire dimineaţa următoare şi toată săptămâna care urmează. Ar trebui să plec. Ar trebui să inventez o scuză şi să mă îmbăt până la inconştienţă în vreo cabană de vânătoare a unui lord, cum am făcut de fiecare dată când viaţa mi-a devenit insuportabilă. Dar pur şi simplu nu pot. Dacă are nevoie de mine? Asta e gândul care mă opreşte de fiecare dată când sunt pe punctul de-a chema o trăsură şi a fugi.

Ne probăm costumele noi când fratele meu îmi pune întrebarea de care mă temeam cel mai tare. În cele din urmă, răspunsul vine uşor.

— Desigur că voi fi cavalerul tău de onoare.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Nu plouă în ziua nunții, ceea ce, în sine, e un miracol.

Mama, Lydia și cu mine suntem luate de o trăsură regală pe la mijlocul dimineții și duse la Caledonia Cottagge, unde ne vom pregăti pentru ceremonie.

— Nu se spune că ploaia aduce noroc? întreb, sprijinită de scaunul de catifea.

— Cât de norocoasă ai putea fi deja? răspunde Lydia.

Îmi plimb limba peste golul neted din gingie, acolo unde era odinioară măseaua mea de sus, din stânga. Mama îmi spune să nu mai fac asta, dar nu mă pot opri, tot probez locul, ca pe o piatră terapeutică.

De două săptămâni dorm în camera Lydiei. Părinții noștri cred că e drăguț că profităm de ultimele zile împreună sub același acoperiș, dar, de fapt, îmi place că și ea e trează noaptea.

Ironia situației noastre nu-mi scapă. După tot timpul în care am fost furioasă pe ea pentru târgul pe care nu și-l amintește, acum am făcut același lucru.

Lydia nu s-a bucurat de târgul meu. A fost mereu o persoană mai bună decât mine.

A spus doar: „Se pare că suntem la fel de proaste amândouă", ceea ce aproape m-a făcut să râd.

Astăzi e solstițiul de vară, cea mai lungă zi din an. Un început favorabil pentru ceea ce va fi o căsătorie lungă și fericită. E pe prima pagină a fiecărui ziar din Londra, descrierea mea apare peste tot. Titlurile nu mai spun CELE ȘASE, ci ALEASA.

Mi-au brodat fața pe prosoape de ceai; nu mai există cale de întoarcere.

Bram și cu mine abia dacă ne-am văzut. Fiecare moment al zilei e ocupat cu probe pentru rochie sau întâlniri în care se stabilesc aranjamentele mesei și florile de decor.

Mulțimi de oameni se aliniază de-a lungul drumului, de la casa noastră până la palat. Ne urează de bine și flutură batiste pe măsură ce trecem.

Cotul mamei îmi lovește coastele.

— Salută-i! mă îndeamnă.

Scot capul pe fereastră, iar mulțimea izbucnește într-un adevărat delir. Niciodată nu m-am simțit mai singură.

Când ajungem, Marion, Faith, Olive și Emmy sunt acolo, purtând rochii identice din mătase crem, ca domnișoare de onoare. Mi-au lipsit toate, chiar și Faith.

Olive îmi îmblânzește buclele, transformându-le în inele perfecte, apoi le prinde într-un coc elaborat. Pare îngrijorată tot timpul, uitându-se la mine de parcă și-ar mușca limba ca să nu spună ceva.

— Îți muști buzele când ești neliniștită, îi spun, în timp ce înfășoară o șuviță de păr în jurul ondulatorului.

— De ce aș fi neliniștită? E ziua nunții tale, îmi răspunde zâmbind.

Am acel sentiment ciudat, pe care nu-l pot alunga, atunci când le privesc pe toate. Am locuit împreună tot sezonul, dar de ce simt că am uitat ceva? Oare târgul meu le-a inclus și pe celelalte fete? Pare improbabil.

— E ceva ce trebuie să-mi spui?

Răsucesc agitată inelul de logodnă. Stă lângă inelul cu perlă pe care mi l-a dat Bram în ziua în care am crezut pentru prima dată că l-aș putea iubi. Nu l-am mai scos de atunci.

— Doar că ești cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată, spune Marion.

Regina n-a luat nimănui titlurile. Se pare că e mulțumită să lase amenințarea să planeze deasupra noastră sau poate a fost prea ocupată cu planificarea nunții ca să-și mai amintească. Oricum, voi deveni în curând prințesă și intenționez să-mi folosesc statutul pentru a le proteja pe celelalte fete cât pot de bine. Sunt sigură că Bram mă va ajuta.

Sezonul deja pare un vis, ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva. Abia dacă îmi mai amintesc balurile și evenimentele sociale. Singurele momente care-mi rămân vii sunt lecțiile reginei și clipele petrecute cu celelalte fete.

Lydia îmi încheie nasturii rochiei albe de mireasă. Este o creație diafană, cu un decolteu adânc în formă de V care îmi cade pe umeri și straturi peste straturi de dantelă fină, lucrată cu migală, ce formează volane pe bust și fustă.

E cea mai frumoasă piesă vestimentară pe care am purtat-o vreodată, dar mă uit neliniștită în oglindă. Eram sceptică atunci când atelierul a ales croiala asta. Decolteul lasă la vedere partea gâtului unde am avut vânătaia aceea ciudată cu urme de dinți. A durat săptămâni să se vindece, dar acum pare să fi dispărut complet. Ciudat e că nu-mi pot aminti cum m-am ales cu ea.

După ce îmbrac rochia, un lacheu intră cu o casetă de bijuterii regale, îmbrăcată în catifea. O deschid și găsesc o pereche de cercei lungi cu diamante și un colier asortat. Bram îmi va pune o tiară pe cap la altar, conform tradiției.

Pe casetă este atașat un bilet scris cu mâna elegantă a lui Bram. Abia aștept să fiu soțul tău! Bram.

Inima mi se umple de emoție.

Nu-l iubesc pe Bram. Sunt suficient de onestă cu mine însămi să recunosc asta. Dar îl voi iubi. Cu timpul.

Pot să-mi imaginez totul foarte clar, ca și cum dragostea ar fi ceva ce am mai simțit înainte și trebuie doar să-mi amintesc cum s-o fac din nou. E ca o fantomă pe care o urmăresc pe după colțuri, mereu la un pas de mine.

Mama îmi fixează ultima piesă din ținuta de mireasă: nu un voal, ci o capă delicată din dantelă, prinsă la gât cu o panglică, cu o glugă vaporoasă ce-mi acoperă capul. Am un buchet mic, un aranjament discret de lăcrămioare, dar îl strâng tare ca să nu-mi tremure mâinile transpirate.

Mama apare în spatele meu în oglindă şi-mi strânge mâna.

— E cel mai norocos bărbat din Anglia, spune ea.

Doar că el nu e un bărbat, nu chiar. E altceva. Dar n-o corectez.

Am aceeaşi senzație stranie pe care am avut-o în ziua Paradei Pactelor, ca şi cum m-aş privi printr-un ochean din viitor. Drumul e deja trasat, iar acum nu mai există cale de întoarcere.

Lydia merge să stea cu celelalte domnişoare de onoare, mama pleacă să se aşeze în mulțime şi suntem doar eu şi tata, aşteptând lângă uşa laterală a cabanei.

Prințul Emmett apare în uşă, înalt şi bine făcut în fracul său negru precum cerneala. Schițează un zâmbet slab.

— Procesiunea va începe în curând.

Se uită la floarea de la butoniera tatălui meu.

— Ți-ai uitat floarea.

Tata îşi duce mâna la piept, apoi murmură „O!" şi se grăbeşte s-o recupereze din altă cameră, lăsându-mă singură cu prințul Emmett.

Îşi mută privirea de la tivul rochiei mele înapoi la fața mea şi respiră ciudat, scurt. Nu-l cunosc suficient de bine ca să-i înțeleg expresia, dar ceva la ea îmi provoacă o durere în coaste.

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine! spun, pentru că pare politicos.

— Vom avea tot timpul din lume acum, de vreme ce vei fi cumnata mea.

— Adevărat, îi răspund, deşi mă îndoiesc că prințul are vreo intenție să rămână la Palatul Kensington, mai ales când a lipsit tot sezonul.

— Îl iubeşti? mă întreabă el.

Clipesc şocată.

El se încruntă.

— Îmi pare rău, a fost o întrebare lipsită de tact.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? îl întreb la rândul meu.

Nici eu nu ştiu de ce spun asta.

Dă din cap încet, ca şi cum l-ar durea.

— O singură dată.

— Cum a fost?

Se gândeşte un moment, privindu-mă intens tot timpul.

— Ca şi cum te-ar călca o trăsură.

— Hm!

Mă uit în jos la buchet, incapabilă să suport intensitatea privirii lui.

— Nu ştiu cum e asta.

Emmett râde scurt, dar nu zâmbeşte.

— Nu, cred că nu ştii.

Tatăl meu intră brusc în cameră, cu floarea de la butonieră pusă strâmb. Prinţul Emmett i-o aranjează, iar tata murmură ceva despre cum ar uita şi de capul lui dacă nu i-ar fi prins de gât.

Sute de scaune au fost aranjate în jurul bazinului dreptunghiular din grădina aflată într-o mică vale. Aleea a fost construită pe o platformă peste apă. La capătul opus al aleii se află altarul, acoperit cu o explozie de flori în toate culorile curcubeului.

E o seară perfectă aici, în cea mai lungă zi a anului, iar soarele are grijă să ne ofere un spectacol. Străluceşte în nuanţe de auriu şi roz, transformând în curcubeie bijuteriile de la gâturile şi rochiile de mătase ale înaltei societăţi din Londra. Este evenimentul secolului, iar eu sunt vedeta.

Când cerul se colorează în violet şi muzica orchestrei complete se amplifică, tata îmi strânge mâna.

— Încă mai ai timp să fugi, glumeşte el.

Dar nu mai e timp. Nu cu adevărat.

Îmi trec limba peste golul neted din gingie, unde era cândva măseaua mea, și pășesc pe alee.

Domnișoarele mele de onoare vin din urmă, purtând trena lungă a rochiei, așa cum cere tradiția, dar mi-aș dori din tot sufletul să le pot vedea fețele. Un zâmbet liniștitor de la sora mea mi-ar da curaj.

Bram stă la altar, scăldat în lumina aurie. Poartă un frac din catifea verde, iar un cerc delicat de aur îi încununează părul.

Vârfurile ascuțite ale urechilor îi ies printre buclele dezordonate și niciodată nu a părut mai puțin uman.

Dar zâmbește larg. Se uită la mine de parcă mă iubește. Sunt norocoasă, îmi repet mereu, să am asta, să-l am pe el.

De ce, atunci, ochii mei continuă să se oprească asupra fratelui său?

Prințul Emmett stă lângă el, cu maxilarul încordat și pumnii încleștați pe lângă corp. Costumul său complet negru îl face să pară că participă la o înmormântare. În ochii lui văd o emoție pe care nu pot s-o numesc. Agonie e cel mai apropiat cuvânt la care mă pot gândi, dar n-are sens.

Cum poate să mă urască dacă nici măcar nu mă cunoaște? Totul îmi răscolește stomacul de neliniște.

Dar afișez un zâmbet. Sunt pe cale să devin prințesă. Am un bărbat care mă iubește și care vrea să mă facă fericită. E mult mai mult decât mi-am imaginat vreodată că voi avea. Mama, tata și Lydia vor fi în siguranță, protejați de statutul meu, iar eu voi trăi fără teama de sărăcie. Copiii mei și copiii lor vor face parte din familia regală. Nu doar că mi-am salvat părinții și sora, dar am asigurat siguranța familiei noastre pentru generații. Regina Mor e nemuritoare și își va aminti de mine atunci când îmi va primi stră-strănepoții la curte.

Ajungem la altar, iar muzica se stinge încet.

Bram îmi dă gluga capei jos, apoi îmi prinde ambele mâini într-ale lui. Se uită la mine cu ochii cenuşii şi, ca de fiecare dată, mă izbeşte frumusețea lui uluitoare.

— Mulțumesc pentru asta! îmi spune, dar nu sunt complet sigură ce vrea să zică.

Preoteasa spune ceva despre dragoste, angajament şi datorie, dar cuvintele sunt doar un zumzet surd în urechile mele.

Nu pot să nu mă uit la Emmett. El priveşte drept înainte, nici la mine, nici la Bram. E o expresie pe care o recunosc bine, pentru că o port adesea pe chip – expresia cuiva care ar prefera să fie oriunde, doar nu aici.

— Inelele, vă rog! spune preoteasa monoton.

Emmett nu se mişcă.

Preoteasa îşi drege glasul.

— Inelele?

— Oh!

Emmett tresare şi bagă mâna în buzunar. Scoate două cercuri din aur galez şi le pune în palma preotesei. Mâinile îi tremură.

Soarele coboară spre orizont, oferind un final glorios celei mai lungi zile din an. Seara alunecă în amurg când Bram îmi ia mâna.

Îmi pune inelul pe deget cu o grijă tandră, iar privirea lui e atât de plină de bucurie, încât nu mă pot abține să nu-i zâmbesc înapoi.

— Tot ce sunt şi tot ce am este al tău, îmi promite Bram.

La rândul meu, îi pun inelul pe deget. Am făcut-o. S-a terminat!

Ochii lui Bram se umplu de lacrimi când ridică tiara de Regina Lunii Mai de pe perna de catifea de pe altar şi mi-o aşază pe cap.

— Prin puterea conferită mie de Maiestatea Sa Eternă Regina Moryen, vă declar soț şi soție, spune preoteasa.

Bram își strecoară brațul în jurul taliei mele și mă sărută. E un sărut mult prea pasional pentru o ceremonie publică de genul ăsta, iar când se retrage, râde cu poftă.

Deodată, se aud țipete din mulțime. Strigăte de confuzie panicată. Oamenii se ridică, răsturnând scaunele.

E haos! Capul îmi vâjâie, stomacul mi se întoarce pe dos, iar gura mi se umple cu ceva acru și metalic. Scuip un șuvoi de sânge, care se împrăștie peste altar.

Întâlnesc privirea lui Emmett, iar totul îmi revine în mintea ca un torent. Prima noapte în trăsură, hanul, privirile furate în secret prin sălile de bal luminate de lumânări, mâinile lui pe spatele meu, buzele lui pe gâtul meu. Forța iubirii pe care o simt pentru el aproape mă doboară.

Mă întorc spre Bram, panicată, dar el stă acolo, râzând de parcă ar fi cel mai amuzant lucru din lume.

În primul rând, regina Mor se ridică, iar scaunul i se răstoarnă în spatele ei.

— Nu! țipă ea. Bram, ce-ai făcut?

El dă din cap, ca și cum totul ar fi o glumă pe care ea pur și simplu nu o înțelege.

— Prindeți-o!

LYDIA BENTON

Nu știu unde să mă uit. Peste tot în jur, oamenii țipă, plâng, urlă atât de tare, încât îmi țiuie urechile. Un fulger despică cerul exact când lordul Bexham se împiedică de mine, cu părul brusc reapărut, şi vomită în tufişuri.

Ivy stă la altar, prăbuşită în braţele lui Emmett. Întorc capul, căutându-mi părinții, dar mă întorc şi-l găsesc pe Bram la doar câțiva centimetri de fața mea. Zâmbeşte, iar zâmbetul i se întinde leneş pe față, până îi văd gropița din obraz.

— Bună, draga mea! Mi-a fost dor de tine!

Încerc să fug, dar tocurile mi se afundă în iarbă, iar când mă împiedic, mâna lui Bram îmi înconjoară încheietura şi mă trage înapoi.

— N-am de gând să te pierd din nou.

— Te rog! îi spun, iar vocea îmi tremură. N-o să-i spun!

Mă târăşte după el, dincolo de rândul de tufe care înconjoară grădina adâncită, şi îşi pune mâinile pe talia mea atât de strâns, încât nu mă pot mişca.

— Nu, nu spune asta!

Îşi lasă capul pe părul meu, oftând.

— Spune-mi că şi ție ți-a fost dor de mine!

Şi îl urăsc pentru asta, dar mă urăsc şi mai mult pe mine. Îmi amintesc visele pe care le-am avut în ultimele cinci luni, cele în care mă trezeam cu obrajii umezi de lacrimi, simțind că am uitat ceva extrem de important. Mi-a fost dor de el chiar şi atunci când nu ştiam că el era cel care îmi lipsea.

Mă sărută cu atâta forță, încât simțurile mi se trezesc brusc. Îl împing de umeri, dar e mult mai puternic decât mine. Asta nu face decât să-l înfurie. Mă prinde de păr şi mă sărută şi mai dur, aşa că îl lovesc cu piciorul în vintre. Se clatină câțiva paşi în spate, iar fața lui frumoasă se crispează de furie.

— Nu voiam să fie aşa, Lydia!

— Tocmai te-ai căsătorit cu sora mea.

Ivy. O, nu!

Toată viața mea, înainte să ies din casă, mama mă săruta pe cap şi-mi spunea mereu acelaşi lucru: „Ai grijă de sora ta."

Nu pot să dau greş în singura mea sarcină adevărată.

În haosul din jur, zăresc o sclipire a rochiei albe de mireasă a lui Ivy. Emmett este lângă ea, cercetând mulțimea, cu un cap mai înalt decât ceilalți. Ridic brațele deasupra capului ca să-i atrag atenția, dar Bram mă prinde într-o îmbrățişare strânsă şi mi le lipeşte de corp.

— Trebuie să plecăm acum, iubirea mea! îmi şopteşte.

— Nu! mârâi şi-mi înfig tocurile în pământul moale.

— Dar toată lumea e atât de entuziasmată să te vadă!

Mă lupt cu el, blestemând partea aceea mică din mine care se bucură să fie din nou în brațele lui.

— Lasă-mă măcar să vorbesc cu ea înainte.

Fața lui frumoasă se strâmbă de durere.

— Credeam că mă iubeşti.

— Te iubesc!

Asta e partea cea mai rea.

Pare foarte trist, iar cercul de aur de pe capul lui reflectă ultimele raze de soare.

— Credeam că, dacă mă iubeşti, mă vei asculta.

N-am nimic de spus, doar mă zbat ca un animal şi-l lovesc cu cotul în coaste.

— Nu-mi uşurezi situația niciodată.

Mâna lui apucă mânerul împodobit cu bijuterii al unei săbii de la şold şi mă loveşte cu putere în tâmplă.

Un țiuit îmi umple urechile, iar gura mi-e plină de gust de metal. Ivy. Întind brațele spre ea, dar e prea departe.

Şi apoi totul se întunecă.

Nu trebuie să-mi deschid ochii ca să știu unde sunt când mă trezesc. Întotdeauna mirosea a petale de trandafir zdrobite aici. Era unul dintre lucrurile mele preferate la palat când am ajuns prima dată, dar acum mirosul îmi atinge fundul gâtului, dulceag şi lipicios, iar eu vomit pe podea.

Dormitorul meu e acoperit de un strat gros de praf, ca şi cum nimeni n-a intrat aici din noaptea în care am plecat. Îmi trec degetul peste noptieră, prin murdăria care acoperă toate lucrurile, exact aşa cum le-am lăsat. Pieptenele de argint, o panglică albastră pentru păr, vaza cu flori pe care le-a fermecat să nu se ofilească niciodată. Chiar şi ustensilele mele de pictură sunt încă aici; şevaletul stă lângă fereastra cu rame de diamant, un peisaj pe jumătate terminat.

Pe încheietura mâinii am o brățară de vânătăi în formă de degete, acolo unde Bram m-a strâns la nuntă.

Sunt amețită de durere, dar mă forțez să mă ridic din patul cu baldachin. Trebuie să mă întorc, s-o avertizez.

Uşa dormitorului e încuiată, aşa că Bram a învățat măcar o lecție. Trag de clanță atât de tare, încât uşa se clatină, iar din exterior se aude cum se deschide o încuietoare, apoi încă una. În cele din urmă, cadrul uşii străluceşte, semn că o vrajă a fost desfăcută.

Eloree intră. Fosta mea cameristă arată la fel ca în ziua în care am plecat: piele uşor rozalie, păr auriu care ajunge până la podea şi o rochie făcută dintr-un material care străluceşte ca apusul peste un lac liniştit.

Când mă vede, izbucneşte în lacrimi.

— Milady, mi-a fost teamă că n-o să te mai văd niciodată!

Fac rapid un calcul în mintea mea. Prima dată, am fost plecată două săptămâni în lumea oamenilor, dar aici a

părut că au trecut patru luni.

— De cât timp am plecat? o întreb.

Mă ia în brațe.

— Nu mult.

Numără pe degetele ei neobișnuit de lungi, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Poate doi ani?

— Unde-i el? întreb.

— Maiestatea Sa a plecat, dar mi-a cerut să vă țin în siguranță.

Adică să mă țină închisă.

— Când se întoarce?

— Nimeni nu ştie, în ultima vreme.

Aduce o tavă din hol, încărcată cu fructe cerate în culori ireal de vii, prăjituri acoperite cu glazură care aproape s-a topit şi un urcior de vin spumos. Îmi lasă gura apă, dar nu pot să mă ating de nimic. Am tânjit după mâncarea din Lumea Cealaltă timp de luni întregi, dorind ceva ce nu ştiam să numesc. Mă furişam noaptea în bucătărie şi mâncam tot ce prindeam, îndesând în gură zahăr crud cu pumnii. Nimic nu mă sătura. Acum ştiu de ce.

— Vrei să rămân? mă întreabă Eloree.

— Nu, am nevoie de odihnă.

Încuviințează din cap.

— O să vin mai târziu să te îmbrac pentru festin.

Uşa se închide în urma ei şi străluceşte din nou. Nu mai încerc să verific încuietoarea, dar mă grăbesc spre fereastră, doar ca să descopăr că şi aceasta e blocată.

Găsesc cel mai greu obiect pe care îl pot ridica – cleştele pentru foc – şi-l lovesc din nou şi din nou de geam, până când transpirația îmi curge pe spate şi rămân fără suflare.

Dar el a fermecat şi fereastra.

Mă prăbuşesc pe podea şi-mi izbesc capul de peretele de piatră al turnului, blestemându-mă.

Poveștile cu elfi cuprind toate aceeași lecție, de fapt: să nu cauți în întuneric. Dar eu n-am fost niciodată la fel de atentă ca sora mea.

Când a venit momentul să fac târgul, am intrat în panică. Am văzut atât de multe fete de vârsta mea rămase fără degete sau fără amintiri, doar ca să prindă în capcană un soț pe care nici măcar nu-l plăceau.

Era de la sine înțeles că urma să mă mărit cu Percival Chapwick, iar mama nu rata nicio ocazie să-mi amintească de asta.

Pentru o vreme a fost bine, chiar a fost. Dar, dintr-odată, nu mai era doar un lucru îndepărtat. Aveam aproape optsprezece ani și chiar urma să se întâmple. Trebuia să-mi părăsesc casa în care trăisem toată viața, familia, și să merg să locuiesc într-o casă cu un băiat pe care abia îl cunoșteam.

Locuia chiar la capătul drumului. Cu o lună înainte de ziua în care trebuia să fac târgul, m-am urcat pe spalierele din grădină și am intrat în camera lui. A fost surprins să mă vadă urcând pe fereastră și a încercat să mă sărute, de parcă asta era tot. L-am împins, iar el a acceptat refuzul ca un gentleman.

— Vreau să vorbim, i-am spus.

— Despre ce?

Părea nedumerit.

— Despre orice.

N-a fost în stare. Conversația a fost greoaie și stângace și n-am putut suporta mai mult de câteva minute înainte să ies din nou pe fereastră.

Când mă gândeam că voi trăi o viață închisă într-o casă cu un bărbat cu care nu puteam purta o conversație, simțeam că o să mor.

În ziua Paradei Pactelor, cuvintele mi-au ieșit din gură fără să înțeleg ce vreau să spun. Am implorat-o pe regina Mor să mă lase să experimentez ceva complet nou. Existența monotonă din viața mea avea să mă strivească.

Regina Mor a râs. Mi-a spus că îmi va da ceea ce îmi doresc, dar că nu voi putea niciodată să vorbesc despre asta. Nu mi-am dat seama că asta însemna că nici măcar nu-mi voi aminti. M-a păcălit. Dacă aș fi fost isteață ca Ivy, mi-aș fi dat seama.

Ceilalți trebuie să respecte legea, dar nu și spiritul târgului. Pentru ei, asta face parte din distracție. Acum știu asta.

Regina s-a distrat, cu siguranță, pe seama mea. Timp de doi ani am purtat rușinea de a fi făcut un târg prostesc, unul pe care nici măcar nu mi-l puteam aminti. Ar fi trebuit să fiu speranța strălucitoare a familiei mele, calea noastră de ieşire din sărăcia care se apropia rapid, dar, în final, am făcut exact aceleași greșeli ca părinții mei. Nu așa se întâmplă mereu?

Aveam un sentiment puternic că n-ar trebui să accept niciun pretendent, că altceva mă aştepta. Abia în iarna asta regina Mor și-a respectat partea din târg.

M-am trezit în toiul nopții cu o senzație ciudată, ca şi cum o panglică mi-ar fi fost legată în jurul coastelor şi cineva ar fi tras de celălalt capăt. Am urmat senzația afară, pe stradă. Picioarele m-au purtat ca într-un vis până în Kensington Park. Acolo am găsit un copac ciudat, care strălucea ca o stea căzută. Mi-am pus mâinile pe el şi, brusc, eram în altă parte.

Acolo era zi, ăsta a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Iarba era mai moale şi avea o nuanță ușor diferită de verde față de cea din Anglia. Frunzele copacilor aveau forma unor stele, florile miroseau a pâine proaspăt coaptă, iar sus, pe un deal, se afla un castel. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem vreodată acasă – prea înalt, prea ascuțit, construit dintr-un material asemănător opalului, care strălucea în lumina soarelui. Am rătăcit o vreme, până când doi gardieni ai palatului m-au găsit. Eram atât de obosită şi de flămândă, încât am crezut că îmi imaginez rândurile duble de dinți ascuțiți din gurile cailor lor.

M-au dus la castel, unde am găsit un bal în plină desfăşurare. Erau turnuri de mâncăruri ciudate. Afară, soarele strălucea puternic, dar înăuntru cineva fermecase tavanul să arate ca o Cale Lactee de un negru intens.

Erau sute de ființe din Lumea Cealaltă, rotindu-se în rochii care pluteau ca mătasea de păianjen, cântând la viori împodobite cu pietre prețioase și sărutându-se cu pasiune lângă pereții sălii de bal.

Plină de recunoştință, am fost pe punctul de a cădea în genunchi pe podeaua de marmură. În momentul acela, am ştiut că regina, în sfârşit, şi-a respectat partea din înțelegere. Pentru prima dată de când eram copil, eram entuziasmată. Mi-aş fi dorit ca Ivy să fie acolo cu mine. Era tot ceea ce visaserăm vreodată.

Şi acolo, în mijlocul tuturor, era Bram.

Stătea aşezat pe un magnific tron de aur, pe un piedestal, supraveghind întreaga petrecere. Pieptarul său negru era descheiat pe jumătate, brodat cu stele care se potriveau cu tavanul. Coroana îi era din argint răsucit, ca nişte crengi de copac, şi se asorta cu cercelul lung care-i ajungea până la umăr. Stătea picior peste picior, iar capul îi era rezemat într-o mână, ca şi cum s-ar fi plictisit. Îmi amintesc că m-am gândit „Cum ar putea cineva să se plictisească de aşa ceva?"

Mulțimea s-a dat la o parte când gardienii m-au dus la el.

A zâmbit în felul său unic, acel zâmbet care-i luminează întreaga față, şi mi-a spus:

— Te rog, nu te teme! Eşti binevenită aici!

Ar fi trebuit să-i spun că vreau să merg acasă, asta ar fi fost decizia responsabilă, dar am vrut să rămân. Am dansat la bal până când picioarele au început să-mi sângereze, lăsând podeaua de marmură alunecoasă. Întindeam mâna şi cupa îmi era umplută imediat. Când m-am săturat de dans, m-am prăbuşit la masa ospățului şi o farfurie mi-a apărut în față, plină cu fructe glasate şi dulciuri

pe care nici măcar nu știam să le descriu. Era mai mult decât orice îmi permisesem vreodată să sper. Nu m-am gândit nicio clipă la casă.

Bram îmi pregătise o cameră în castel, decorată în culorile mele preferate. Servitorii lui mi-au adus un trusou de rochii în stilul curții regale și mi-au împletit flori în păr.

Au trecut câteva săptămâni până să mă lovească melancolia. Totul a început cu vise despre sora mea. Cu cât rămâneam mai mult în Lumea Cealaltă, cu atât viața mea din Londra devenea mai îndepărtată, ca și cum ar fi fost ceva ce i se întâmplase altcuiva. Ar fi trebuit să-l recunosc pe Bram, ar fi trebuit să-mi jelesc familia, dar, de fiecare dată când amintirile păreau să fie la îndemână, se evaporau, alunecând departe de mine.

Pe măsură ce petreceam tot mai mult timp împreună, Bram a început să observe această tristețe vagă, imposibil de definit. La început, s-a întâmplat în timpul unor activități simple de după-amiază. Ne plimbam călare prin grădinile palatului și culegeam fructe din livezi.

Bram avea o singură regulă. După prima noapte, nu mi-a mai permis niciodată să particip la petrecerile de la curte. Insista că nu erau sigure pentru mine. Dar eu tânjeam după bucuria dansului și mă simțeam singură. Bram dispărea uneori zile întregi, iar eu îmi imaginam că era jos, petrecând fără mine.

— Vreau să fii fericită aici. Locul acesta poate fi casa ta, dacă îi permiți, mi-a spus, ștergându-mi lacrimile de pe obraz.

În fiecare zi, în camera mea apăreau prăjituri care aveau exact gustul rețetei de tort a domnului Froburg. Setul de perii din argint, identic cu cel din camera mea de acasă, își făcuse apariția pe masa de toaletă. Bram mi-a adus vopsele, cărbuni și pasteluri. Pictam până noaptea târziu, iar muzica de la petrecerile de jos răzbătea până la mine.

La răsărit, Bram se strecura în pat lângă mine și-mi mângâia părul în timp ce plângeam.

El nu iubea în felul în care-mi imaginasem eu c-ar trebui să fie iubirea. Mă ținea în brațe de parcă ar fi vrut să mă devoreze. La acea vreme, mi se părea că era chiar de preferat.

N-am fost surprinsă când m-a cerut în căsătorie. Într-o seară, sub cele două luni ciudate ale Lumii Celeilalte, mi-a pus pe inelar un inel cu piatră de lună și m-a întrebat dacă vreau să-i fiu mireasă. M-am aruncat în brațele lui și l-am sărutat atât de tare, încât a doua zi buzele îmi erau vinete. S-a retras zâmbind.

— Ai uitat să spui da.

Am dat banchete şi am făcut picnicuri, iar el a adus chiar şi un scaun în sala tronului, ca să pot sta lângă el cât îşi îndeplinea îndatoririle oficiale. Într-o zi, pe când luam prânzul în grădină, mi-a pus pe cap o coroană din margarete și mi-a spus că sunt regina Lumii Celeilalte. Doar m-am uitat la el, uluită de frumusețea lui.

— Nu avem nevoie de ceva mai oficial?

— Eu sunt regele – ce ar putea fi mai oficial decât asta?

Dar pentru mine nu era suficient. Am devenit insuportabil de tristă și disperată pe măsură ce se apropia ceremonia noastră de nuntă. Mă încolăceam în jurul lui în pat și-l imploram să nu mă părăsească. Simțeam că se plictisește de mine și nu știam cum să repar asta. Am cerut atelierelor de la curte să-mi facă rochii mai interesante, i-am pictat tablouri, am plantat o grădină de trandafiri, dar nimic nu părea să-i capteze atenția. Pleca, în fiecare noapte, să petreacă fără mine.

În dimineața nunții noastre, Eloree, care era probabil singura mea prietenă adevărată în Lumea Cealaltă, m-a îmbrăcat într-o rochie din zeci de straturi de mătase subțire ca pânza de păianjen. Cadea în volane și valuri, de parcă ieșeam din spuma mării. Voalul îmi acoperea fața, lucru pentru care eram recunoscătoare. Cuprinsă de un

sentiment copleşitor de singurătate, am plâns tot drumul lung până la altar.

Întreaga curte a lui Bram era prezentă, împreună cu reprezentanți ai teritoriilor Seelie din jur. Palatul era împodobit cu flori care atârnau peste tot şi vibra de muzică. Am mers singură pe culoar, strângând un buchet de trandafiri care miroseau a ploaie proaspătă. Mi-aş fi dorit ca sora mea să-mi țină trena, dar am uitat de tristețea mea goală de îndată ce Bram s-a întors şi mi-a zâmbit.

Ne-am rostit jurămintele, iar el mi-a aşezat pe cap o coroană grea de aur, spunând că a aparținut cândva mamei sale. O cunoşteam pe mama lui? Parcă aşa simțeam, dar gândul a zburat la fel cum a apărut.

I-am pus un inel pe deget, iar el m-a sărutat cu patimă, ca în ziua în care i-am promis că mă voi căsători cu el. Când s-a retras, a zâmbit şi a spus ceva ciudat.

— Mă întorc imediat.

A alergat pe culoarul acoperit de petale şi a ieşit pe uşă.

— Bram? am strigat, ridicându-mi rochia ca să pot fugi după el. Dar, deodată, am clipit şi m-am trezit înapoi în camera mea.

M-am ridicat din pat, încă îmbrăcată în rochia de mireasă, şi am deschis uşa. Nu era încuiată, iar pe hol nu era niciun paznic. Cu picioarele goale, am păşit pe podelele reci de piatră, îndreptându-mă spre sala principală a castelului, unde petrecerea de nuntă continua fără mine.

Bram era într-un colț, întors de unde plecase, cu o expresie întunecată pe chip. Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios. Vorbea aprins cu unul dintre consilierii lui pe care îl detestam cel mai mult – bărbatul cu gura crudă şi părul negru ca o cortină, care ajungea până la podea.

— Este exact la fel, mormăia Bram, iar inelele de pe fiecare deget zăngăneau când îşi flutura mâinile ca să sublinieze ce spunea. E una dintre supusele ei. A fost încoronată de două ori. Nu înțeleg care este problema.

Consilierul părea să cântărească situația.

— Trebuie să fie pe pământ englezesc, atunci.

Bram a înjurat şi a dat pe gât restul lichidului din pahar. S-a întors brusc când m-a observat lângă el.

— Ce faci treazã?

Tonul lui avea o notă de cruzime care nu mi-a plăcut deloc.

— Este ospățul nostru de nuntă, am răspuns, confuză.

Bram a întins brațul, iar paharul i-a fost umplut din nou. L-a băut şi pe acesta dintr-o înghițitură.

— Sigur, bine.

S-a îndepărtat de mine. Nu ştiam ce altceva să fac, aşa că mi-am luat şi eu o băutură. Ochii mă usturau şi simțeam o nevoie disperată să fac ceva cu mâinile, altceva decât să-mi răsucesc pe deget verigheta cea nouă.

Vinul elfilor era tare şi ar fi trebuit să ştiu asta. Am băut un pahar, poate două, şi mi-am revenit în fire abia când mă învărteam pe ringul de dans, prinsă într-o mulțime de curteni.

Dar nu semăna deloc cu petrecerea pe care mi-o aminteam din prima noapte aici. Era stricată, ca laptele acrit. Muzica avea un ton minor ciudat, iar fețele vesele ale elfilor păreau, deodată, fețe de şacali. Podeaua de dans era murdară de sânge.

Am căutat sursa sângelui, îngrijorată că cineva s-a rănit şi ar avea nevoie de ajutor, şi atunci i-am văzut. Primii oameni pe care îi văzusem de aproape un an. Erau o duzină sau cam aşa ceva, toți slabi, îmbrăcați în zdrențe. Fețele lor erau goale, privirile încețoşate, ca şi cum nici nu îşi dădeau seama că-şi dansaseră picioarele până la sânge. Fuseseră vrăjiți de elfii care stăteau într-un colț şi râdeau zgomotos de chinul lor. Iar acolo, pe tronul lui, râzând alături de ei, era Bram.

Am fugit din cameră înapoi în dormitor, dar n-am încuiat uşa după mine.

Neputând să dorm, am aşteptat până a răsărit soarele. Mi-am smuls rochia de mireasă, mi-am pus rochia pe care

n-o mai purtasem de când ajunsesem acolo şi am lăsat verigheta pe măsuța de toaletă. Am mers tiptil prin castel, ale cărui coridoare le cunoşteam acum bine, şi am urmat scara în spirală, care se învârtea şi iar se învârtea, până am ajuns în întunericul umed al temnițelor.

Oamenii de la petrecere erau închişi acolo, în celule mici de piatră, acoperiți de mizerie. Erau atât de slăbiți, încât îşi puteau strecura brațele prin gratii, întinzând spre mine unghiile murdare.

M-au implorat să-i ajut, vorbind în accente ciudate. Pe unele abia le înțelegeam.

— De cât timp sunteți aici? i-am întrebat.

Nici nu-şi mai aminteau. Dar fiecare dintre ei se născuse în anii 1400. Îți poți imagina? Închişi acolo de peste patru sute de ani?

— Ce an este? m-au întrebat.

N-am avut inimă să le spun că era 1848. Sau era? Timpul acolo părea ceva alunecos.

Proveneau dintr-o Anglie în care întâlnirile cu elfii erau comune. Părinții le spuneau copiilor să stea departe de străinii înalți din pădure şi să nu urmeze niciodată melodia ce părea să vină de nicăieri. N-au ascultat avertismentele şi au plătit prețul. Acum erau scoşi la suprafață în timpul petrecerilor pentru a fi folosiți drept nimic mai mult decât un strop de vin al elfilor.

M-au implorat să-i eliberez. Eram primul om pe care-l văzuseră în patru secole. Şi ce puteam face?

Cheia celulelor era agățată chiar acolo, pe un cârlig, parcă pusă la vedere doar pentru a-i chinui şi mai mult. Le-am trecut cheia printre gratii, dar au făcut atâta zgomot descuind-o, încât gardianul s-a trezit. S-a năpustit spre mine, dar unul dintre oameni a trântit poarta celulei suficient de tare, încât gardianul s-a clătinat înapoi, iar eu am scăpat.

Am fugit cât de repede am putut, până când picioarele au început să mă ardă şi nu mai puteam respira. Am ieşit

din palat şi înapoi în pădurea unde ajunsesem prima oară. Am lovit cu mâinile fiecare copac până au rămas însângerate şi zdrelite şi, în cele din urmă, ceva s-a deschis şi am fost scuipată în mijlocul Londrei, cu memoria ştearsă. Îl iubeam. Îl iubeam. Dar nu puteam rămâne.

Există două adevăruri pe care nu le ştiam atunci, dar pe care le ştiu acum.

Primul: nu există insultă mai mare pentru un elf decât să-l păcăleşti.

Al doilea: odată ce a ajuns să te iubească, nu te mai lasă să pleci.

Cleştele de fier cade cu zgomot pe podea, iar eu traversez camera spre masa mea de toaletă, nu învinsă, ci cu convingerea că asta va fi un alt fel de luptă. Verigheta mea este exact acolo unde am lăsat-o. Străluceşte în lumina muribundă a zilei, cumva neatinsă de praful care acoperă totul. Un alt licăr de metal îmi atrage privirea şi-mi duc mâna la oglindă, unde descopăr un colier agăţat de vârful ascuţit al ramei. Răsuflarea mi se taie când îmi cade în mâini, rece pe piele. Îl ridic spre lumină, iar un strigăt sugrumat îmi scapă de pe buze. Este un colier cu un lanţ de aur şi un mic pandantiv I din perle. Îi lipseşte o piatră şi are o gaură mică şi aurie, chiar în centru.

Cu mâinile tremurând, îl ascund la piept, sub corset, unde se odihneşte chiar lângă inima mea. Apoi îmi pun verigheta la loc pe deget şi aştept.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Mă întorc spre Emmett, aproape leșinând în brațele lui. Când ridic din nou privirea, Bram nu mai e nicăieri.

Mama stă pe primul rând, complet nemişcată, privind fix la mâna ei, acolo unde degetul mic, cel care i-a lipsit toată viața mea, a reapărut brusc.

Mă întorc spre stânga, unde se află însoțitoarele mele, şi o văd pe Olive uitându-se uluită la unghiile ei. Îmi trec limba peste dinți și simt că măseaua care-mi lipsea s-a întors. Așa se explică sângele din gură.

Un valet se apropie, dar nu reuşeşte să pună mâna pe mine. Mâinile i se transformă în praf, iar el se prăbuşeşte într-o grămadă pe podea, lăsând în urmă doar uniforma mototolită.

Țipete isterice răsună când o duzină de valeți se destramă în vânt.

Dintr-odată, din toate colțurile grădinii, garda reginei dă buzna, cu armele pregătite. Mă aştept s-o înconjoare pe regina Mor, s-o protejeze, dar fără niciun avertisment, atacă.

Regina Mor se zbate, iar magia ei străluceşte, doborând cinci gărzi deodată. Tatăl lui Emmett îşi aruncă trupul peste ea. Nu-mi dau seama dacă încearcă s-o răpună sau s-o protejeze. Scoate un strigăt sugrumat şi se retrage, iar cămaşa lui albă devine brusc stacojie de sângele proaspăt. Pata se întinde rapid, iar el se albeşte la față. Privirea îi

coboară spre cuțitul cu plăsele de aur, înfipt adânc în abdomen.

Regina Mor pocnește din degete și două gărzi se transformă în praf, dar nu le vede pe cele din spatele ei. În mâinile soldaților sunt lanțuri groase, iar în momentul în care metalul îi atinge pielea, pare să se prăbușească, toată magia ei dispărând ca un fum. Șuieră, de parcă lanțurile îi ard pielea, și se trezește trântită rapid la pământ. Gărzile îi târăsc trupul zbătându-se prin grădină și pe alee, până dispare din vedere.

Haosul este atât de mare, încât cred că nici jumătate din invitați n-au văzut când au luat-o pe regină.

Emmett se repede la Edgar.

— Tată! strigă, lipindu-și fruntea de umărul prințului consort Edgar. Tată?

Emmett se dă înapoi, cu mâinile pline de sânge.

Edgar trage o ultimă respirație șuierătoare.

— Ajutor! strigă Emmett prin vacarm. Să mă ajute cineva!

Încearcă să oprească sângerarea cu mâinile, dar e inutil.

— Nu, te rog! spune, plângând. Abia te-am regăsit.

Edgar ridică mâna și-i mângâie fața fiului său.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Trage o ultimă suflare zgomotoasă, apoi moare.

În jurul nostru, totul este un haos de țipete și panică.

— Emmett!

Îl trag de braț să se ridice.

— Te rog, trebuie să plecăm, nu e sigur aici!

Privesc spre altar, unde Marion și Faith stau încremenite de teroare. Olive și Emmy au dispărut în mulțime.

— Unde-i Lydia? strig.

Dar nimeni nu-mi răspunde. Cercetez mulțimea și-i văd pe părinții mei.

— Ați văzut-o pe Lydia? îi întreb.

— Credeam că e cu tine, îmi răspunde tata.

— Mergeți acasă! îi îndemn. Plecați acum! Barați ușile și nu le deschideți pentru nimeni în afară de mine, Emmett sau Lydia!

Mama mă sărută pe obraji.

— Nu vreau să te las aici.

— Vin imediat ce o găsesc pe Lydia.

O minciună.

Emmett stă lângă mine, acoperit de sânge, tăcut și șocat. Îl trag de mână.

Va fi timp să-l jelim pe Edgar, să ne dăm seama cum să luptăm, dar pentru moment ne-am întors exact unde eram în noaptea în care ne-am întâlnit.

— Sora mea lipsește.

Îmi ridic poalele rochiei de mireasă, care acum e îmbibată de sânge, și fug.

Alerg spre relativa intimitate a copacilor care înconjoară oranjeria, dar, dincolo de grădină, aud zgomotul metalic înfiorător al oțelului lovind oțel. Cetățenii au ajuns deja la porți, și în curând vor veni și mai mulți.

Lydia.

Caut să-mi pun ordine în gândurile împrăștiate. Ultima dată când am văzut-o, mergeam împreună pe culoar. Unde-i Bram? E în siguranță? Am obținut ce ne-am dorit, dar de ce merge totul atât de prost?

Liniștea oranjeriei este tulburătoare după țipetele din afară. Nu se aude nimic altceva decât foșnetul frunzelor, dar, brusc, percep o voce joasă, familiară.

După colț, îl găsim pe Bram, cu cercul de aur pe cap, înconjurat de garda reginei. Nu ne observă la început, prea ocupat să dea ordine.

— Asigurați-vă că sunt cel puțin șase gărzi în permanență la Turn. Pot să aduc mai mult fier, dacă e nevoie, dar ar trebui să aveți destul. Securizați poarta vestică și asigurați-vă că…

Se oprește când ne vede.

— O, Emmett, Ivy, ce surpriză plăcută!

Face un gest către garda reginei – de fapt, garda regelui, acum, presupun.

— Lăsați-ne singuri!

— Ce se întâmplă? întreb.

— Ați obținut ce ați vrut.

Emmett ezită, confuz.

Bram doar zâmbește.

— Credeți că nu știam de micile voastre planuri și uneltiri? Asta îmi place la oameni. Credeți că sunteți foarte deștepți, și este cu adevărat o plăcere să vă urmăresc.

— Știai? întreabă Emmett.

— O, știu de mult. Tatăl tău face mereu atâta zgomot în biblioteca lui. Era amuzant să vă privesc.

— De ce nu mi-ai spus?

Bram se gândește un moment.

— Pentru că aveam atâtea alte lucruri de făcut. Nu e ușor să fii și rege, și prinț. Atâtea sarcini la un loc! Minciuni de ținut în ordine! N-am văzut necesitatea de a mai adăuga ceva pe lista mea. Nu când voi deja făceați totul pentru mine.

— Rege? întreb.

— Ține ritmul! zice Bram și bate din palme. Ușa către Cealaltă Lume – v-am spus totul despre ea, despre cum mama mea a fermecat-o să se deschidă doar pentru mine? N-am renunțat niciodată la coroana mea de acolo. Am venit aici să redeschid ușile dintre lumile noastre pentru toți.

Tremur, îngrozită și confuză.

— Credeam că tatăl tău este regele.

— Bătrânul ăla plictisitor? L-am omorât acum – își numără pe degete – trei sute de ani?

— Credeam că nu poți minți, spune Emmett.

Bram râde din nou, acel râs minunat pe care l-am auzit de o sută de ori, dar care acum îmi sună atât de diferit!

— Asta a fost ideea mamei mele, probabil cea mai bună pe care a avut-o vreodată. A fost un zvon pe care l-a

răspândit despre noi cu secole în urmă. E foarte convenabil să ai oameni care cred că spui mereu adevărul.

Totul se învârte cu mine, iar genunchii mi se înmoaie. Emmett e alb ca varul.

Mă gândesc la desenele cu Bram, împrăştiate pe podeaua dormitorului meu.

— Unde-i sora mea? îl întreb.

Bram zâmbeşte.

— În siguranță. Sunt destul de ataşat de ea, să ştii.

Mă arunc asupra lui, hotărâtă să-i scot ochii cu mâinile goale, dar Emmett mă ține, în timp ce mă zbat, urlând şi lovind.

— Spune-mi unde e, nemernicule! Dacă i-ai făcut rău, te omor! Te omor!

Râsul lui Bram răsună, amplificat de pereți.

— E bine! Jur!

Face un pas înapoi, iar expresia i se schimbă, trecând cu privirea de la mine la Emmett şi la cum stăm împreună.

— Totuşi, mai rămâne de rezolvat problema cu voi doi.

— Ți-am spus că…

— Nu mă minți! tună Bram către Emmett. Ți-am spus deja să nu mă minți în legătură cu ea.

— Nu e nimic. Te iubesc! îl mint. Te iubesc, hai doar să intrăm, bine?

Fac un pas spre el, dar Emmett mă apucă de mânecă, iar eu ezit.

— V-am auzit în noaptea aceea, spune Bram.

Sângele mi se scurge din obraji.

Emmett face un pas înainte, interpunându-se între mine şi Bram.

— A fost vina mea. N-o învinovăți pe Ivy.

Bram râde din nou.

— M-am gândit să-l omor pe unul dintre voi, dar atunci nu eram căsătoriți, aşa că am decis să trec peste.

— A fost o greşeală, o singură dată. Îți voi fi devotată, te rog, nu-l răni! îl implor.

— Desigur că nu.

Bram se întoarce spre garda regelui, iar pentru o clipă simt cum uşurarea îmi pulsează prin vene. Eu şi Emmett ne întoarcem să fugim, dar Bram pocneşte din degete.

— Nu atât de repede! Nu se cade ca virtutea reginei Angliei să fie compromisă astfel. Nu pot să mă prefac că nu ştiu de o aventură care are loc chiar sub acoperişul propriului meu palat. Ce umilinţă pentru mine! Cum ne-am putea aştepta să mă ia cineva în serios? Trebuie să scap de unul dintre voi.

— Nu! ţip, dar Bram pocneşte din nou din degete, iar vocea îmi dispare.

— Lasă-mă să termin! spune Bram rece. Ivy este tentantă, însă soţiile sunt o afacere dificilă, dar au utilitatea lor. Pe de altă parte, tu, Emmett, mi-ai făcut deja o mare parte din muncă. Desigur, cu reputaţia ta, nimeni nu va pune la îndoială faptul că ai dispărut undeva, la o casă de ţară, înecându-ţi amarul în alcool.

Face un semn către gărzi.

— Luaţi-l!

Genunchii mi se prăbuşesc la podea şi urlu fără sunet. Emmett se zbate împotriva celor patru gărzi care-l înconjoară, închizându-i lanţuri grele de fier în jurul braţelor şi picioarelor.

Îl târăsc aproape până la uşă, când Bram pocneşte din nou din degete, iar aceştia se opresc.

— Îmi pare rău, Emmett! Să spunem că am sindromul copilului unic. Nu-mi place să împart.

Emmett îşi înfige călcâiele în podea, luptându-se cu gărzile. Nu-l priveşte pe Bram, ci pe mine.

— Ai grijă! Fă tot ce spune! Îmi pare rău! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Uşa se trânteşte în urma lor, lăsându-mă singură cu Bram.

Îşi verifică ceasul de buzunar.

— Am o lovitură de stat de organizat, dar o să discutăm mai târziu, da?

Face un gest cu mâna, iar vocea îmi revine. Gâfâi, înecându-mă în lacrimi şi cuvinte nerostite. Îşi întinde mâna şi mă ridică în picioare. De atât de aproape, ochii lui cenuşii strălucesc ciudat, iar pupilele îi sunt dilatate, de parcă ar fi beat.

— Îmi pare rău pentru toate astea! spune vag, pe urmă mă sărută pe obraz.

Iese prin tuneluri, dar eu trec în fugă de uşa de la intrare, sperând să descopăr unde-l duc gărzile pe Emmett, însă nu se mai vede nici urmă de el.

Le observ pe Marion, Emmy, Faith şi Olive, înghesuite sub un stejar, îngrozite.

— Ivy! mă strigă.

Alerg spre ele. Mergem apoi împreună la Caledonia Cottage. Blocăm uşile cu mobila şi zăvorâm ferestrele.

Le explic totul, despre complotul pentru desemnarea Reginei Lunii Mai, despre mine şi Emmett, despre mărturisirea lui Bram şi capturarea lui Emmett.

Mi se învârte capul ştiind că Bram e aici, la Palatul Kensington, şi se preface că e un tânăr obişnuit de nouăsprezece ani, doar pentru a trece apoi prin portal ca să stăpânească o curte nemiloasă ca un rege nemuritor.

— Şi acum ce facem? întreabă Olive din locul unde s-a ghemuit, învelită în pătură lângă foc.

— Voi stați aici, în siguranță. Dar eu mă duc să-l găsesc pe Emmett.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Din ce putem vedea prin ferestre, afară, la porțile palatului, a început o revoltă. Torțele ard și sute de oameni cer cu disperare o audiență cu regina, strigând unii peste alții, astfel încât totul se transformă într-un vuiet de voci furioase.

— Nu te las să mergi singură! spune Faith.

Marion își pune mâna pe umărul ei și încuviințează.

— Dacă mergi, mergem și noi!

— Să nu uitați că urăsc din tot sufletul să fiu lăsată pe dinafară, adaugă Emmy.

Olive își șterge lacrimile.

— Bine! Să mergem!

— Nu vă pot garanta siguranța, spun, copleșită de emoții.

Faith își trage mantia.

— Nu e timp de discursuri. Am înțeles. Hai!

Urmăm o potecă prin Kensington Park, care ne scoate pe o străduță liniștită, luminată de lună, departe de revolta de la porți.

— A spus ceva despre Turn, explic.

Era ceea ce am auzit când l-am surprins vorbind.

Turnul Londrei este în partea cealaltă a orașului. Ne-ar lua ore întregi să ajungem acolo pe jos, și nu avem atâta timp, așa că riscăm să chemăm o trăsură. Nu formăm tocmai un grup discret, fiindcă eu încă sunt îmbrăcată în rochia mea de mireasă, iar celelalte fete în rochiile lor de domnișoare de onoare, dar nu avem altă opțiune.

Prin geamul trăsurii, Marion îi trece vizitiului un teanc gros de bani.

— La Turn, şi încă ceva în plus dacă păstrezi discreția despre cursa asta.

Vizitiul îşi atinge cozorocul pălăriei în semn de respect.

Străzile Londrei sunt liniştite în noaptea asta, de parcă toți cei care nu iau parte la revolta de la porțile palatului s-au baricadat în casele lor. Trăsura e atât de aglomerată, încât Olive trebuie să stea în poala mea.

Vizitiul ne lasă pe străzile întunecate, pavate cu piatră cubică, în umbra Turnului Londrei. Mirosul Tamisei este greu şi apăsător în seara asta.

Olive mă ia de mână.

— Hai!

La porți ne întâmpină un gardian yeoman cu o baionetă în mână.

— Nimeni nu intră sau iese în noaptea asta! latră el, fără să ne privească.

Mă îndrept de spate, încercând să par cât mai impunătoare, deşi sunt cu un cap mai scundă decât el.

— Ştii cine sunt?

Privirea gardianului coboară spre mine.

— Sunt regina Ivy, soția regelui Bram. Te rog, nu-mi irosi timpul cu prostiile astea!

Gardianul ezită, iar eu privesc rece.

— Ai de gând să ne ții aici toată noaptea? Soțul meu va afla despre asta.

După un moment, gardianul apucă un set gros de chei metalice, descuie porțile şi ne face semn să intrăm.

Turnul este întunecat şi tăcut. Singurul sunet este cel al valurilor Tamisei care se sparg la Poarta Trădătorilor şi al croncănitului corbilor care ne privesc de sub streşini.

E ca şi cum am fi urmăriți de fantome când ne strecurâm prin Turn.

Ne împărțim în două grupuri: Marion şi Faith caută într-un capăt, iar eu, Olive şi Emmy căutăm în celălalt. Ne

întâlnim din nou la mijloc, pe peluza Turnului.

Nu l-au închis în celulele din subsol, nici în apartamentele reginei sau în turnurile de pe metereze. Mai rămâne un singur loc de verificat.

— Emmett? şoptesc.

Singurul răspuns e un croncănitul unui corb aşezat pe vechiul turn.

Treptele abrupte şi în spirală ale Turnului Wakefield sunt luminate de o singură torță pâlpâitoare.

— Asta e un semn bun, spune Emmy.

— Ah, da, sunt plină de speranță! încerc să glumesc, dar cuvintele îmi ies la fel de speriate pe cât mă simt.

— Îmi pare rău! îi spun lui Faith în timp ce începem să urcăm.

Ea se opreşte pe scări.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul, că nu l-am împins pe Emmett să fie mai sincer cu tine şi că te-am văzut ca pe o rivală, când ar fi trebuit să te susțin.

Nu e momentul potrivit, dar trebuie să o spun.

Faith zâmbeşte trist.

— Totul e iertat. Hai să-l luăm pe băiatul tău, da?

La uşă sunt doi gardieni, dar le ordon să aştepte la baza scărilor.

Camera mică din vârful turnului e luminată doar de o rază de lună care pătrunde printr-o fereastră îngustă de tragere.

Gratiile celulei par noi, de parcă ar fi fost instalate recent, iar în spatele lor, stând complet nemişcată, nu este Emmett, ci regina Mor.

Perfecțiunea ei e tulburătoare, şi arată impecabil, chiar şi aici. Mă uimeşte cât de tânără pare, lipsită de podoabe şi bijuterii. Părul lung, brunet, îi cade în şuvițe peste umerii ascuțiți, iar mâinile îi sunt acoperite de sânge uscat. Sângele lui Edgar.

Oftează când ne apropiem de celula ei.

— Iarăşi voi?

Mă aşez pe podeaua rece, cât de aproape de gratii pot, iar celelalte fete se lasă jos lângă mine.

— Unde este Emmett?

Ceva asemănător tristeții îi trece peste chip ca o briză.

— L-a luat pe Emmett?

— Nu-i aici? o întreb.

— Sunt singura prizonieră aici în noaptea asta.

Speranța mi se năruie.

— Ştiu că poți minți, îi spun, dar, dintr-un motiv anume, nu cred că o faci.

Asta îi atrage atenția.

— Asta înseamnă că ai vorbit cu Bram?

— Aş vrea să aud povestea de la tine, spun.

— Credeam că fac ce era mai bine, spune ea. Nu ştiam în ce se va transforma. Trebuie să înțelegi, nu este complet rău.

— Emmett l-a iubit şi a fost trădat.

Mor mă priveşte cu milă.

— Asta a fost mereu marea slăbiciune a lui Emmett. Era atât de înfometat de dragoste, încât nu vedea defectele celor care i-o ofereau. Tatăl lui a fost mai mult decât dispus să vă lase pe amândoi să vă riscați viața pentru cauza lui fanatică.

— Ştiai? întreb.

— Oameni ca tatăl lui au existat atât timp cât am domnit eu. Rebeliunea nu e ceva nou.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu Edgar? o întreb.

— Pentru că nu i-am înțeles adevăratele motive până când nu mi-a devenit deja soț. Chiar mă ataşasem de el. Mi s-a părut un mare inconvenient să-l omor.

— Dar tot l-ai omorât până la urmă.

Nu răspunde, dar, pentru o fracțiune de secundă, tristețea răzbate de dincolo de masca ei de detaşare rece.

— De ce nu ne-ai oprit? o întreb.

— Nu ați fost niciodată o adevărată amenințare.

— Dar am fost, nu-i aşa? Am descoperit că încercarea de a o desemna pe Regina Lunii Mai era cheia pentru a încălca termenii înțelegerii tale.

Regina râde de noi ca de niște copii. Și, pentru ea, exact asta suntem.

— Crezi că aş fi lăsat încercarea aceea să aibă loc dacă ar fi existat vreun risc? Nu. Riscul venea de la propriul meu fiu. Încă era regele Lumii Celeilalte, lucru pe care nu-l știam. Am crezut că spune adevărul când a venit la mine, distrus, acum câțiva ani, cu o poveste despre cum tatăl lui l-a alungat. Îl iubeam prea mult ca să văd dincolo de minciunile lui. Nu ştiam că atunci când se va căsători, mireasa lui va deveni atât prințesă a Angliei, cât şi regină a Lumii Celeilalte. Nu conta ce fată alegea. Acesta avea să fie oricum deznodământul. Acum înțeleg de ce era atât de nerăbdător să se însoare.

Regina Lumii Celeilalte. Cuvintele ei mă copleşesc şi o parte îngrozitoare din mine e tentată să râdă. Am obținut ceea ce mi-am dorit mereu când eram copil, dar acum aş face orice să desfac totul.

— Acesta a fost mereu planul lui? întreb.

Regina Mor se lasă pe spate, sprijinindu-se de peretele celulei, și își întinde picioarele în față.

— Cu mult înainte ca tu, părinții tăi sau bunicii tăi să vă naşteți, portalul dintre lumile noastre era deschis. Poporul meu putea trece liber, după bunul său plac. Şi, vai, cât le plăcea asta oamenilor! Dar la curtea Lumii Celeilalte, elfii nu-i spuneau Anglia. Ci Terenul de Vânătoare. Neamul meu se plictiseşte uşor şi a folosit mult timp oamenii ca pe niște jucării. Jocurile erau sângeroase, iar oamenii pierdeau întotdeauna. Situația a devenit atât de rea, încât poporul meu a provocat un război civil printre oameni şi apoi a stat prin copaci, urmărind luptele ca pe un spectacol distractiv. Nu mai puteam dansa la petreceri, unde podeaua era atât de sângeroasă încât alunecam. Nu mai suportam să zâmbesc de pe tronul meu când alt curtean

aducea un om vrăjit pentru distracția mea. Nu mai era amuzant. Era dezgustător! Oamenii mei erau pe jumătate ieșiți din minți tot timpul, îmbătați de emoțiile umane. Era complet lipsit de demnitate. Am anunțat la curte că portalul dintre lumea noastră și Terenul de Vânătoare se va închide. Dar au fost mulți care n-au privit cu ochi buni decizia asta. Fiul meu se număra printre ei. Era tânăr atunci și, împreună cu un grup de curteni care gândeau la fel, a organizat o lovitură de stat. L-a pus pe tatăl lui pe tron, dar asta a făcut întotdeauna parte din planul lui. Bram a jucat un joc de lungă durată. Nu mi-am dat seama ce avea să urmeze. N-am anticipat nici ce s-a întâmplat în seara asta. Presupun că asta e marea mea slăbiciune. Întotdeauna voi crede ce e mai bun despre el. Când grupul de trădători a cucerit palatul în noaptea aceea, am avut suficient timp să fug și o să cred mereu că a fost intenționat. Am fugit în pădure. Ultimul meu act acolo, ca regină, a fost să vrăjesc portalul dintre lumea noastră și a voastră. L-am fermecat astfel încât doar membrii familiei mele să poată trece prin el. Întotdeauna am păstrat speranța că Bram va veni la mine și că am putea fi din nou o familie. Sub toată ambiția lui, are o inimă bună. Când am trecut prin portal pentru ultima dată, am ajuns pe câmpul de luptă al regelui Eduard. Poți să mă învinovățești pentru asta, dar mă obișnuisem să fiu regină. Nu aveam nicio dorință să fiu doar o vrăjitoare în pădure. Îmi doream un castel. Așa că am făcut primul meu târg cu oamenii. Și nu regret deloc. Când Bram a trecut prin portal acum patru ani, a venit la mine în genunchi. Mi-a spus că-i pare rău pentru lovitura de stat, că fusese manipulat de tatăl lui, că o regretă și că-i era dor de mine. Mi-a spus că și el fusese detronat într-o lovitură de stat de o familie rivală – astfel de lucruri sunt destul de comune în Lumea Cealaltă – și m-a implorat să-i ofer adăpost. Era tot ce visasem timp de patru sute de ani de singurătate. L-am primit cu brațele deschise.

— De ce să spui că e atât de tânăr? întreb.

— Oamenilor nu le place să li se reamintească mortalitatea, continuă Mor. Am considerat că e mai bine ca voi să-l vedeți pe Bram ca fiind mai apropiat de voi. Astfel i-ar fi fost mai ușor să se integreze în societatea londoneză și în viața de la curte, fără ca oamenii să se teamă de el.

Stomacul mi se strânge.

— Câți ani are?

Regina flutură vag din mână.

— Nu mai numărăm după o mie.

Lângă mine, Olive tresare.

— A spus că încă este rege în Lumea Cealaltă. A făcut naveta între cele două lumi, observ eu.

— Acum știu asta, spune regina Mor. L-am iubit prea mult ca să-l suspectez.

— Cum poate să conducă acolo și să petreacă atât de mult timp aici?

— Timpul funcționează diferit acolo, explică regina Mor. Ceea ce aici înseamnă doar câteva ore, acolo pot fi zile.

— Acum, că Bram este rege, am putea renunța la sistemul de târguri, spune Olive cu speranță. Ar putea fi un conducător drept și corect. Am putea deschide o nouă eră a democrației și egalității, exact așa cum îți doreai, Ivy.

Mă întreb dacă celelalte fete mai cred că există ceva bun în el. S-a priceput de minune să fie exact ceea ce avea nevoie fiecare dintre noi.

Regina râde din nou.

— Inima ta blândă o să-ți aducă pieirea, Olive Lisonbee. Bram nu este aici ca să inaugureze vreo nouă eră. Face voia curtenilor lui din Lumea Cealaltă. Este aici să redeschidă portalul. Se concentrează doar pe asta.

Ceva ce nu este tristețe, dar foarte aproape de ea, îi apare în ochi.

— Pregătiți-vă pentru ce urmează! spune ea și se întoarce spre mine. Și tu, Ivy Benton. Ești mai puternică decât crezi. Ai fost mereu preferata mea.

— Am putea s-o ucidem acum, să ne luăm revanșa, sugerează Faith.

— O să aveți nevoie de mine, răspunde regina pe un ton glacial.

Noi cinci stăm în picioare, acum mai înalte decât ea, care șade în celula de piatră.

— Atunci, o scuză, spune Marion. Cere-ți iertare pentru ce ne-ai făcut!

Privirea de oțel a reginei Mor trece peste noi, una câte una.

— Nu-mi pare rău deloc!

— De ce nu? întreabă Emmy.

Regina Mor aproape că zâmbește.

— Uitați-vă cât de puternice v-am făcut.

— Dar ce spui despre Greer? șoptește Olive cu voce răgușită. Despre ce i-ai făcut prietenei noastre?

Regina face un gest scurt cu mâna, ca și cum ar alunga o muscă.

— A fost o noapte lungă și sunt obosită.

Se aud pași grei pe treptele de piatră. Emmy aleargă spre ușă și se proptește în ea, dar gărzile împing din ce în ce mai tare să intre.

— Mai am doar o întrebare înainte să plecăm, spun. Unde a fost Lydia?

— Deja știi răspunsul la întrebarea asta.

Mă gândesc la mine însămi, pierdută, înghețată și singură, căutând o ușă spre Lumea Cealaltă în noaptea în care l-am întâlnit pe Emmett. Am avut dreptate tot timpul.

— De ce ai trimis-o acolo?

Regina închide ochii, respingându-ne.

— Mă plictisisem.

„După o eternitate, tot ce rămâne este plictiseala sau absența ei."

Dar ceva în explicația ei sună greşit. Pentru prima dată în seara asta, nu sunt sigură dacă o cred.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Garda regelui năvălește în încăpere, cu spadele scoase, și ne escortează pe toate cinci afară din Turn şi înapoi la Palatul Kensington.

— Din ordinul Maiestății Sale, latră unul dintre ei, nu aveți voie să părăsiți din nou Kensington! Niciuna dintre voi!

— Emmett! strig când mă târăsc afară din Turn.

Dar nu primesc niciun răspuns, doar zgomotul apei care se loveşte de mal şi croncănitul unui corb ridicat de vânt. Nu știu unde-i Emmett, dar nu-i aici.

La porți, mai multe gărzi încearcă să țină piept mulțimii, care a crescut şi mai mult. Marea violentă de oameni zgâlțâie trăsura când trecem prin ei, iar mâinile lor lasă urme disperate şi transpirate pe geamuri.

— Vă rugăm, Maiestatea Voastră! strigă ei când mă zăresc înăuntru. Vă rugăm!

Cineva aruncă o piatră şi sparge un geam, împrăştiind cioburi peste Faith şi Olive.

Mă tem că trăsura o să se răstoarne, dar porțile scârțâie, deschizându-se suficient cât să trecem, iar mulțimea este împinsă înapoi.

Gărzile ne ajută să coborâm şi mă aştept să ne încuie în Caledonia Cottagge, dar se împrăştie, lăsându-ne singure.

De peste peluză, se aude o explozie. Ne uităm panicate una la alta şi alergăm peste iarbă, dar nu găsim un câmp de luptă, ci o petrecere în toată regula. Focuri de artificii

explodează într-un curcubeu de culori deasupra palatului, lăsând o ploaie de scântei în urmă.

— Dacă vreți să fugiți, vă sugerez s-o faceți în seara asta, le spun celor patru fete.

— Tu rămâi? mă întreabă Marion.

Orice expresie trece peste fața mea trebuie să-i fie un răspuns suficient. Dacă Lydia şi Emmett sunt cu adevărat închişi în Lumea Cealaltă, aşa cum mă tem, atunci bunăvoința lui Bram este singura mea şansă de a-i aduce înapoi.

— Atunci rămânem şi noi, spune Marion hotărâtă.

Îmi croiesc drum prin mulțime ca să-mi găsesc părinții. Mi se oferă pahare de şampanie şi sunt oprită la fiecare câțiva paşi pentru a primi felicitări entuziaste. E o privelişte ciudată, mulțimea fără deghizările oferite de târgurile fiecăruia. Bărbații sunt mai scunzi, femeile au fețe mai late şi mai puțin rafinate. Unii, se pare, au plecat panicați după ce târgurile s-au desființat, dar majoritatea au rămas să petreacă, nepăsători.

Îmi găsesc părinții, beți morți, în jurul unui foc de tabără alături de un grup de prieteni.

— Ivy, degetul meu!

Mama îşi mişcă mândră degetul mic spre mine.

— Ai văzut-o pe sora ta? întreabă ea.

— De ce sunteți încă aici? V-am spus să vă întoarceți acasă.

Mama nu face decât să râdă.

— Dar ne distrăm atât de bine!

Este ceva ciudat la petrecere, ceva care nu sună bine. Vărs şampania pe care am primit-o pe iarbă, iar aceasta sfârâie uşor când atinge pământul.

Pe măsură ce se ivesc zorii şi petrecerea se stinge, n-avem altă opțiune decât să ne retragem în camerele noastre şi să aşteptăm să vedem ce va aduce ziua.

Celelalte fete îşi găsesc părinții, dar se întorc la Caledonia Cottagge ca să doarmă, nevrând să-şi rişte siguranța

încălcând ordinele.

Accept ca un valet să mă conducă în noile mele camere, aflate în același apartament cu ale lui Bram. Sunt tulburător de tăcute, fiindcă Bram încă lipsește. Poate că e doar o speranță zadarnică, dar mă gândesc că poate s-a hotărât să se întoarcă în Lumea Cealaltă și să ne lase pe toți în pace.

Mă strecor prin holurile goale ale palatului până în camera lui Emmett, iar inima mi se frânge la vederea ei. Pig stă ascuns sub păturile lui, speriat de zgomotul artificiilor. Tremură când îl iau în brațe.

— Hai aici, micuțule! O să-l așteptăm pe tatăl tău împreună, bine? îi șoptesc.

Îl duc pe Pig în camera mea, unde se așază lângă mine în pat, corpul lui mic și cald fiind singura alinare pe care o am.

La final, epuizarea învinge și adorm. Mă trezesc când soarele strălucește puternic prin ferestre. E deja după-amiază târziu.

Urmează un moment groaznic de conștientizare când îmi amintesc evenimentele din noaptea trecută. Privesc în jos, la verigheta de aur care îmi înconjoară degetul inelar, și mă abțin cu greu să n-o arunc în foc. Acum e momentul să fiu curajoasă.

Privesc pe fereastră și văd o zi perfect liniștită de vară. Grădinile sunt calme și tăcute. Mulțimea de la porți a dispărut.

Mă înfășor într-un halat și cobor scările în picioarele goale.

Se aude o muzică ciudată venind din sala de recepție, aceeași melodie de vioară de la ceaiul reginei.

De sus, din capătul scărilor, privesc sala aurită. Este plină cu zeci și zeci de ființe din Lumea Cealaltă, îmbrăcate într-un curcubeu pastelat de culori. Rochiile femeilor au mâneci-clopot atât de lungi, încât ating podeaua, iar bărbații poartă haine vibrante, cu broderii complexe, exact ca ale lui Bram. Unii poartă eșarfe făcute din obiecte

ciudate – furculițe, plase de pescuit sau saci de făină brodați cu fir de aur.

Râd şi dansează pe melodia veselă, ca şi cum totul ar fi o mare sărbătoare. Sunt uimită de cât de inumani par. Văzându-i pe toți împreună, ca grup, e mai uşor să le observ membrele prea lungi, fețele tulburător de perfecte, urechile ascuțite. Nu-mi vine să cred că am crezut vreodată că Bram ar putea trece drept unul de-al nostru.

Şi apoi îmi dau seama. S-a terminat. A deschis uşa dintre lumile noastre.

Pe podea este sânge, ca şi cum cineva ar fi vărsat o găleată plină, dar nu pot identifica sursa.

Bram stă în fața încăperii, cu un pocal de aur în mână, înconjurat de curteni linguşitori. Pe cap poartă o coroană de viță de smarald, iar dintr-o ureche îi atârnă un cercel asortat.

Mă zăreşte şi un zâmbet larg îi apare pe față. Ridică pocalul spre mine.

— Soția mea!

Curtenii elfi îşi ridică paharele cu zâmbete ascuțite şi înfometate.

Bram urcă treptele din câțiva paşi mari şi mă ia de braț.

— Hai, soție! Am foarte mulți prieteni noi pe care vreau să ți-i prezint. Să începem!